Vampirul din Corsica

— roman foileton —

Volumul 3

Vampirul din Corsica

– roman foileton –

Volumul 3

Capitolele: 77–113

Roman foileton publicat de MARTON HERTZ
în ziarul „Ora literară”, BUCUREŞTI, 1932–1933

Ediţie electronică RIF, 2023

Romanul foileton „Vampirul din Corsica”
a apărut în 197 de fascicule (2764 pagini)
în perioada octombrie 1932 – mai 1933
în ziarul „Ora literară”
(Ziar cotidian pentru literatură modernă)

———————————

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5

———————————

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2023
Ediţia electronică este structurată în 5 volume.

Versiune electronică:
[V1.0]

———————————

Corectură [V1.0]: martie 2023

———————————

CUPRINS

Cap. 77 – Logodna fatală
Cap. 78 – Pe pragul morţii
Cap. 79 – Cele şapte cărţi ale lui Electrus
Cap. 80 – Leacul misterios
Cap. 81 – Printre vagabonzi
Cap. 82 – Povestea uriaşului Abdallah
Cap. 83 – Tragedia pustiului
Cap. 84 – Planul de fugă
Cap. 85 – Ducele îndrăgostit
Cap. 86 – Amara dezamăgire
Cap. 87 – Lupii lui Tarasco
Cap. 88 – Frumoasa din pădure
Cap. 89 – Trădare, numele tău e femeie!
Cap. 90 – Beţia de opiu
Cap. 91 – Judecata zădărnicită
Cap. 92 – Cetatea uriaşilor
Cap. 93 – Pradă flăcărilor
Cap. 94 – Salvatorul
Cap. 95 – Dragoste de uriaş
Cap. 96 – Câinele
Cap. 97 – Durerea lui Ettore
Cap. 98 – Telefonul misterios
Cap. 99 – Viclenia diabolică
Cap. 100 – Prima bănuială
Cap. 101 – O zi fericită
Cap. 102 – „Numărul” lui Ettore
Cap. 103 – Punga cu noroc
Cap. 104 – Orga din pădure
Cap. 105 – O femeie rea
Cap. 106 – Trădarea
Cap. 107 – Taina familiei de Paris
Cap. 108 – Prinţ şi rândaş
Cap. 109 – Dragostea unei prinţese

Cap. 110 – Carmencitta
Cap. 111 – Intrigă şi amor
Cap. 112 – La mănăstire
Cap. 113 – Castelul Miramare

VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 3

– Roman foileton –

Cap. 77 – Logodna fatală

Prinţul Raymond de Paris şedea în biblioteca sa şi era ocupat cu cărţile sale dragi.

Bătrânul servitor intră şi aduse stăpânului său dejunul.

— Mai doarme? întrebă Raymond pe bătrânul servitor al casei, ridicându-şi privirea de pe cartea din faţa lui.

— Da, Alteţă, prinţesa pare să mai doarmă şi până acum n-am auzit sunetul clopoţelului din odaie, iar camerista n-a fost chemată.

— Nu e nicio mirare că frumoasa mea fiică doarme astăzi atât de târziu, spuse prinţul. Vânătoarea a obosit-o, şi s-a întors noaptea târziu. Dar las-o să mai doarmă, tinereţea are nevoie de odihnă, se scoală ea până la masă.

Alberto se înclină, dar nu se urni din loc.

— Ce e, moşule? întrebă prinţul Raymond. Ai să-mi comunici vreo veste?

— Alteţă, afară aşteaptă o fată tânără, care doreşte să vă vorbească. Fata e bine îmbrăcată şi de altfel, o cunosc. E fiica portughezului Cristofo Martinez, care are un nume rău la Bastia, unde i se spune: „cămătarul”.

— Asta nu face nimic, introdu-o pe fată să aud ce doreşte.

Peste câteva clipe Alberto deschise uşa bibliotecii şi făcu loc frumoasei portugheze.

Prinţul Raymond se ridică de pe scaun. După ce Alberto se retrase,

prinţul se adresă fetei:

— Domnişoară, ai dorit să-mi vorbeşti. Desigur că ai vreo rugăminte. Vorbeşte deschis, spune-mi păsul ce te apasă şi fii sigură că voi face pentru dumneata, tot ce-mi va fi cu putinţă. Dar mai întâi te-aş ruga să-mi spui cum te numeşti.

— Mă numesc Manitta Martinez.

— Eşti fiica lui Cristofo Martinez? Bine! Şi acum spune-mi ce te aduce la mine. Dar, ia loc, domnişoară.

Prinţul trase un scaun pe care-l oferi Manittei. Ea se codi puţin, apoi se aşeză.

— O, Alteţă, începu ea, şi ochii i se umeziră. Am venit aici, mânată de o întâmplare foarte tristă. Nu vreau să vă cer ceva pentru mine, ci pentru altcineva.

— Pentru altcineva? întrebă prinţul. E vorba, desigur, de un bărbat care-ţi este drag?

— Drag? Poate… îi sunt prietenă din tot sufletul. Dar bărbatul acesta nu e nici soţul, nici iubitul meu, el aparţine unei alte femei. Îmi veţi da voie să vorbesc mai deschis. Simt că sunt prea emoţionată şi cuvintele mele nu sunt prea clare. Ei bine, o vorba de pictorul nenorocit, Wilhelm Müller.

— Wilhelm Müller? exclamă prinţul, ducându-şi mâna la frunte. Am auzit sau am citit numele acesta, chiar de curând. Stai, dă-mi o clipă de răgaz, ah da, Wilhelm Müller, nu e oare tânărul pictor care a primit premiul întâi la expoziţie? I s-a acordat acest premiu pentru un tablou, care, după cum mi se spune, e o operă minunată. N-am putut veni la expoziţie, dar voi căuta un prilej ca să văd tabloul.

— Alteţă, strigă Manitta, izbucnind în lacrimi, Wilhelm Müller a fost recunoscut de toată lumea ca un mare artist, dar el nu se va bucura de roadele muncii şi talentului său. N-aţi citit în gazete despre nenorocirea care l-a lovit?

— O nenorocire? Dar ce s-a întâmplat, copila mea?

Manitta povesti printre suspine tot ce se întâmplase cu nenorocitul pictor.

— Îngrozitor, domnişoară, e ceva înspăimântător, exclamă prinţul Raymond. Sunt adânc emoţionat.

— La început, continuă Manitta, plângând, a fost cu neputinţă să fie smuls de la trupul iubitei sale; a fost nevoie de forţă pentru ca fata,

greu rănită, să fie scoasă din braţele sale. Mariana a fost transportată la spital, unde doctorii au declarat că rănile ei nu sunt mortale, dar foarte grave. Iar Wilhelm Müller a fost internat într-un ospiciu, căci înnebunise.

— Nebun? Sfinte Dumnezeule ce soartă grozavă, exclamă prinţul.

— Da, Alteţă, răspunse Manitta, şi doctorii au declarat că Müller nu se va mai vindeca. Acum trebuie să i se procure nenorocitului tot de ce are nevoie un astfel de bolnav, hrană şi un cuib liniştit, căci numai astfel se mai poate spera într-o ameliorare.

Wilhelm Müller a căpătat premiul, care reprezintă o sumă însemnată, iar tabloul care i-a adus acest premiu, trebuia să se vândă pentru un preţ destul de mare. Iar total ar fi o sumă de treizeci de mii de franci, ceea ce ar forma un capital care n-ar aduce destulă dobândă pentru ca Wilhelm Müller să poată primi îngrijirea de care are nevoie. Am vorbit cu doctorul unui sanatoriu şi mi-a spus că ar trebui 60.000 de franci, ca Müller să poată fi primit.

— Atunci trebuie să organizăm o chetă în folosul tânărului artist, exclamă prinţul, şi se înţelege că voi subscrie cel dintâi pe listă, o sumă importantă.

— Alteţă, eu aş avea altă propunere: întâmplarea a vrut ca Wilhelm Müller să intre într-un şopron, care se află în curtea tatălui meu, chiar cu o zi înainte de a fi primit premiul. Acolo el a dat de un tablou, care l-a emoţionat foarte mult, căci era o operă din tinereţe a tatălui său. În tabloul acesta el a regăsit figura aceea nobilă, pe care a zugrăvit-o în opera sa încoronată; el, cel puţin, credea că recunoaşte oarecare asemănare între trăsăturile fetiţei şi ale frumoasei fiinţe din tabloul „Pe mâini credincioase”. După părerea lui Wilhelm Müller, tabloul tatălui său are o valoare foarte mare, iar tatăl meu mi l-a dăruit şi pot face cu el tot ce doresc. Ei bine, Alteţă, sunt gata să dăruiesc acest tablou, cu condiţia să se organizeze o loterie, care cred că ar aduce o sumă mare. Dacă Alteţa Voastră ar lua iniţiativa organizării, sunt sigur că întreaga aristocraţie a Franţei ar cumpăra bilete şi în scurt timp s-ar aduna suma de 60.000 franci.

Prinţul chibzui o clipă, apoi răspunse:

— S-a făcut, voi organiza loteria şi sunt sigur de succes. Dar mai întâi, ar trebui să văd tabloul. Astăzi nu-mi este posibil să merg, dar într-una din aceste zile voi trece pe la dumneata. Până atunci, îmi fac

datoria să-ţi exprim admiraţia mea pentru nobila energie pe care ai depus-o pentru soarta acestui artist nenorocit.

Raymond de Paris, întinse mâna sa fetei. În clipa aceea, bătrânul servitor al contelui deschise uşa şi de pe sală se auzi o voce de bărbat:

— Bună dimineaţa, dragă frate, binecuvântat fie ceasul în care te revăd!

Robert de Paris păşi pragul bibliotecii, trecu pe lângă Manitta şi se apropie de fratele său, cu braţele întinse. În timp ce prinţul strângea mâna lui Robert, Manitta îşi aţintise privirile asupra acestuia. Nu era acesta bărbatul care trecuse prin faţa casei, însoţit de o femeie blondă şi frumoasă, chiar în ziua în care Wilhelm Müller fusese lovit de nenorocire?

Da, chiar el era, ea îşi întipărise bine în minte trăsăturile acestui om şi ale frumoasei însoţitoare.

Manitta se retrase în linişte, căci simţea că nu mai are ce căuta acolo.

— Bună dimineaţă, dragă frate, spuse prinţul Raymond, invitându-l pe Robert să ia loc lângă dânsul. Cum a mers vânătoarea, cum s-a ţinut fetiţa mea?

— Minunat, răspunse Robert. De altfel, am păzit-o de orice pericol.

— Îţi mulţumesc, că ai vegheat asupra ei, spuse prinţul. Nici n-am văzut-o astăzi, copila doarme mult, aerul proaspăt a obosit-o.

— Cu atât mai bine că Gilda nu e aici în clipa aceasta, răspunse Robert, căci vreau să-ţi vorbesc ceva important, care trebuie discutat numai între patru ochi.

— Important? întrebă prinţul, uitându-se iscoditor la Robert.

— Da, frate, am venit astăzi la tine, ca să depun fericirea mea în mâinile tale.

— Acum înţeleg despre ce e vorba, te-ai hotărât, desigur, să te însori. Ei bine, îţi doresc noroc din tot sufletul, căci sunt convins că ţi-ai ales o fată care e demnă de un descendent al familiei de Paris.

— Aşa e, exclamă Robert, mi-am ales o fată, care e cea mai frumoasă şi încântătoare fiinţă lăsată de Dumnezeu, o fiinţă pe care tu ai îndrăgit-o de cum ai văzut-o şi de când eşti alături de dânsa, inima ta e sub stăpânirea farmecului ei. Acum înţelegi despre cine e vorba?

Prinţul Raymond se ridicase încet de pe scaun şi privirile sale erau aţintite asupra lui Robert, care rămase nemişcat pe locul său.

— Vorbeşti de Gilda? murmură Raymond.

— Da, de Gilda, exclamă Robert, sărind de pe scaun şi căutând să apuce mâinile prinţului, care şi le duse repede la spate. Da, o iubesc pe Gilda, şi îţi cer mâna ei. Dacă nu vrei să mă sinucid, atunci dă-mi consimţimântul tău, binecuvântează-ne, căci ea îmi aparţine. E a mea, precum şi eu sunt al ei!

O pauză lungă urmă după aceste cuvinte, pe care Robert de Paris le rostise cu glas tremurător.

— Ascultă, frate Robert, luă în sfârşit cuvântul Raymond, destăinuirea ta mă uimeşte cât se poate de mult. Înţeleg foarte bine că o iubeşti pe Gilda. Nu m-am îndoit niciodată, dar credeam că dragostea ta e sentimentul unui unchi faţă de nepoată. Acum văd că o vrei pe Gilda de soţie. Dar, Robert, nu te-ai gândit la diferenţa de vârstă dintre voi?

— Acolo unde există dragoste, nu mai există diferenţă de vârstă.

— Şi apoi, nu trebuie să-mi iei în nume de rău că sunt împotriva ta, atunci când e vorba de fericirea singurului meu copil. Dar eşti oare sigur că simţi o adevărată dragoste pentru Gilda?

— O, frate, nu te îndoi de aceasta, eu n-am iubit niciodată, m-am jucat doar cu dragostea. Acum, însă, sunt atât de subjugat de puterea farmecului ei, încât, sau voi urca pe culmile celei mai desăvârşite fericiri, sau voi cădea în cea mai neagră disperare: de cuvântul tău depinde, ca să ştiu ce trebuie să fac, căci fără Gilda eu nu mai pot trăi.

Prinţul Raymond dădu din cap, vru să spună ceva, dar părea că nu izbuteşte să găsească cuvintele nimerite. În sfârşit, el începu, cu glas tremurător:

— Dar Gilda… cred că ea nu cunoaşte sentimentele tale faţă de dânsa… cred că nu mi-ai pricinuit durerea să răscoleşti în sufletul ei curat toată furtuna de patimi… I-ai mărturisit oare c-o iubeşti?

— Şi dacă am făcut-o, exclamă Robert, ai putea oare să-mi reproşezi ceva? Tu n-ai mărturisit Carmencittei tale că ţi-e dragă, tu n-ai cucerit dragostea ei, tu n-ai…

— Te rog, taci! strigă Raymond. Eu eram tânăr şi aveam drept la dragoste, pe când tu, Robert…

— Eu sunt bătrân! izbucni contele de Paris, cu o privire plină de ură, asta ai vrut să spui, dar cred că hotărârea în chestiunea aceasta nu depinde atât de tine, cât de cuvântul fiicei tale. De aceea, te rog s-o

chemi şi s-o întrebi faţă de mine, ce sentimente are pentru fratele tău.

— Nu se poate, voi vorbi cu fiica mea numai între patru ochi.

— Foarte bine, dar te rog să iei cât mai repede o hotărâre. Gilda e doar acasă, trimite-l sus pe bătrânul Alberto şi vorbeşte cu dânsa, între timp eu voi aştepta în altă odaie şi-ţi făgăduiesc că nu-ţi voi întrerupe convorbirea cu fiica ta. Sper că după ce vei auzi chiar din gura ei că nutreşte cele mai calde sentimente pentru mine, nu te vei pune în calea noastră şi nu vei căuta să desparţi două inimi, ce se simt legate printr-o dragoste curată.

Raymond se uita ţintă la fratele său şi nu-i venea să creadă ceea ce auzea, siguranţa cu care Robert vorbea despre dragostea Gildei, îl uluia.

— Fie şi aşa, spuse el, cu vocea înăbuşită, te rog, du-te în salonul alăturat şi aşteaptă acolo.

Robert se îndepărtă, un zâmbet triumfător îi flutura pe buze, când trecu singur şi neobservat prin odăile învecinate.

— Las' s-o cheme, murmură el, şi va afla că eu sunt alesul Gildei; ha, ha, frate Raymond, fă-ţi testamentul, în curând voi fi stăpânul acestei case, singurul stăpân.

Prinţul Raymond îşi sună servitorul, căruia îi dădu ordinul s-o cheme pe Gilda la el.

Peste câteva clipe uşa se deschise şi Gilda se ivi în prag.

Raymond scoase un strigăt de uimire, căci niciodată ea nu-i păru mai frumoasă, mai tânără şi mai nevinovată. Totul respira viaţă, tinerele, dorinţe arzătoare, într-însa.

Şi fiinţa asta îl iubeşte pe Robert, tinereţea asta să se însoţească cu un bărbat, care a golit până la fund paharul plăcerilor!? Nu, nu, Raymond nu putea crede acest lucru şi acum, când îşi vedea copila dragă i se năştea în suflet o nouă speranţă.

„Va respinge cererea lui", îşi spuse prinţul şi cu pasul liniştit, mândru şi sigur, el se apropie de Gilda şi întinse mâinile cu un gest plin de dragoste.

— Somnoroaso! spuse el, aerul din munţi te-a obosit atât de mult, încât ai dormit până la amiază. Acum, însă, vreau să-ţi vorbesc şi ceea ce trebuie să discutăm e un lucru foarte important.

— O, tată, exclamă Gilda, cu glasul plin de uimire, tremur la gândul că ai putea să-mi spui ceva neplăcut. Dar spune-mi totul, în

afară de un singur lucru: că nu mă mai iubeşti sau că am făptuit ceva pentru care mă vei dojeni.

— Nu, copila mea, buzele mele nu vor rosti niciodată cuvinte de dojană, spuse prinţul Raymond. Te iubesc prea mult, sunt mulţumită cu tine şi sunt fericit că, în sfârşit te-am regăsit, copila mea, suntem uniţi şi nimic în lume nu ne va putea despărţi. Şi totuşi, fata mea, vor să ne despartă, mândra mea floare să fie sădită în altă grădină, în care va găsi, poate, mai mult soare decât aici. Gilda mea, nu te-ai gândit niciodată că poate sosi clipa, în care se va ivi un bărbat care să te ceară de soţie? Roşeşti, îţi ascunzi faţa? Nu, să nu-ţi fie ruşine, copila mea, căci clipa în care întrebarea asta se pune unei fete tinere, e sfântă şi înălţătoare. Dar voi fi scurt, Gilda mea, pentru că îţi aştept cu înfrigurare hotărârea: mi s-a cerut mâna ta! E un om cumsecade, un bărbat căruia nu-i lipsesc calităţi sufleteşti, care, deşi nu mai o aşa de tânăr, e încă destul de frumos, un bărbat, care are oarecare drepturi la bună-voinţa mea.

— Şi eu îl cunosc pe acest bărbat? întrebă Gilda prefăcându-se sfioasă.

— Îl cunoşti, fata mea şi am aflat că-l iubeşti, dar te întreb şi vreau să ştiu dacă-l iubeşti cu acea dragoste care încălzeşte inima, care cuprinde toată fiinţa unei fete, când se simte legată de un bărbat.

— O, tată! există un singur bărbat pe acest pământ, pe care-l iubesc!

— Pe mine mă iubeşti, desigur, copila mea, nu numai pentru că sunt tatăl tău, ci şi pentru că ai găsit în mine unele însuşiri, pe care nu le are nici un alt bărbat. Dar există şi alţii cu însuşiri alese şi acela despre care vreau să-ţi vorbesc, îmi seamănă foarte mult.

— Da. El e! exclamă Gilda.

Prinţul se clătină, mâna care strângea pe Gilda se făcu rece ca gheaţa.

— Aşadar, ai vorbit de un altul, rosti el cu voce înăbuşită, nu de mine! Dacă inima ta şi-a găsit alesul, atunci, Gilda, nu mai şovăi şi spune-mi numele lui şi fii sigură că oricine ar fi, numai dacă e un om de onoare, îl voi primi ca pe un fiu…

— Tată, murmură Gilda, jucându-şi rolul la perfecţie, nu e un străin. E chiar fratele tău, care-ţi seamănă atât de mult!

După aceste cuvinte ea îşi acoperi faţa cu mâinile, ruşinată parcă de

mărturisirea ei, dar prinţul zărise în ochii ei acea flacără, pe care o văzuse odinioară în privirile Carmencittei sale, când îi mărturisise dragostea lui. Destăinuirea pe care i-o făcuse fiica lui îl uimise atât de mult, încât se clătină ca ameţit.

Aşadar, Robert nu s-a înşelat. Gilda avea pentru el o dragoste adâncă. Dânsa se afla poate pe un drum greşit şi cine ştie, dacă nu se va căi mai târziu.

— Gilda, spuse prinţul Raymond, cu emoţie adâncă, îl iubeşti pe fratele meu Robert! Ai cântărit oare bine cuvântul tău, ştii tu, copila mea, ce înseamnă să-ţi încredinţezi viaţa unui bărbat, să fii a lui pentru totdeauna? O, Gilda, nu există cuvânt mai frumos şi mai măreţ decât cuvântul „dragoste”, dar în acelaşi timp e şi cel mai fatal. Eşti tânără şi eu… abia te-am regăsit şi acum să te pierd iarăşi?

— Nu, nu, tată, rămân cu tine, strigă Gilda, aruncându-se la pieptul prinţului. Toată viaţa voi fi cu tine, îţi sunt doar atât de recunoscătoare! M-ai scos din mizeria cea mai grozavă, m-ai înconjurat de bogăţie şi strălucire şi nu voi uita niciodată, ce-ţi datorez. Voi încerca să-l şterg din amintirea mea şi te rog, tată consideră că nici n-am rostit aceste cuvinte!

— O nu, fata mea, marmură prinţul, ţi-ai dat cuvântul şi m-ai lăsat să întrevăd că inima ta e subjugată de dragoste pentru Robert. Şi ţi-ai închipuit oare, fata mea, că m-aş putea gândi numai la mine, când e vorba de fericirea ta? O! nu, chiar astăzi te vei logodi cu el şi peste câteva săptămâni vom sărbători nunta voastră. Şi apoi, tu singură trebuie să iei o hotărâre şi vreau să nădăjduiesc că niciodată nu te vei căi de alegerea pe care ai făcut-o.

— Cum să mă căiesc, tată, zise Gilda, el e omul cel mai nobil pe cave l-am cunoscut vreodată, tu singur ai spus că are însuşiri sufleteşti şi tocmai asta m-a cucerit şi mă atrage către el. Şi apoi, sunt atât de mândră de numele meu şi întotdeauna mă îngrozeam la gândul că va trebui să mi-l schimb. Pe când aşa, rămân o prinţesă „de Paris” şi voi fi mereu lângă tine.

— Da, Gilda, aşa e, spuse prinţul, reţinându-şi cu greu lacrimile. Şi acum, îi vei spune şi lui tot ce mi-ai mărturisit, căci… el e aici… aproape de tine…

— O Doamne, e aici! exclamă frumoasa uzurpatoare.

Prinţul Raymond ieşi din bibliotecă, trecu prin câteva odăi, până

ajunse în salon. Dar când vru să deschidă uşa, ca să aducă lui Robert vestea cea bună, el auzi un glas lăuntric care-i striga: „Să n-o faci, în clipa aceasta tu pecetluieşti ruina familiei de Paris!”.

Prinţul Raymond n-ar fi fost firea nobilă care era, dacă ar mai fi şovăit o clipă să îndeplinească dorinţa aceleia, pe care o credea fiica lui. Deschise uşa şi spuse lui Robert să-l urmeze. Apoi el apăru în faţa Gildei, ţinându-l de braţ pe fratele său şi rosti cu vocea solemnă:

— Robert, fiica mea mi-a spus că tu eşti alesul ei, mi-a destăinuit că te iubeşte, deci, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă dau binecuvântarea mea părintească. Şi acum, Gilda, te duc în braţele aceluia care de azi înainte trebuie să-ţi fie mai mult decât oricine pe lume, da, chiar mai mult decât mine, căci scris e în Sfânta Scriptură ca femeia să lase pe tatăl şi pe mama ei şi să-l urmeze pe bărbat. Ştiu că o vei face cu inima veselă şi plină de fericire, căci îl iubeşti. Îmbrăţişaţi-mă, copiii mei, şi fiţi binecuvântaţi!

Amândoi căzură la pieptul prinţului şi-l strânseră în braţele lor.

— Copii, trebuie să-mi făgăduiţi un singur lucru şi anume, că veţi locui în palatul meu. Voi goli odăile în care am stat până acum şi mă voi muta la primul etaj.

— Asta nu voi admite niciodată, strigă Robert de Paris, tu eşti şi rămâi stăpân în această casă, dar dacă vrei să fii atât de bun să ne primeşti, eu voi accepta cu bucurie, pentru ca Gilda să se simtă ca la ea acasă. Voi locui la etajul de sus şi astfel o vei putea vedea zilnic, la orice oră şi nu vei simţi lipsa fiicei tale. Şi când vom anunţa logodna noastră, când va afla Bastia vestea fericirii mele?

— Cred, răspunse prinţul, că ar fi bine s-o facem duminica asta. Vom sărbători logodna cu toată strălucirea, societatea cea mai aleasă va fi invitată. În sfârşit, după atâta timp, să răsune iar acorduri vesele, bucuria şi fete voioase să reînsufleţească această sală şi astfel vor dispărea stafiile, pe care gura poporului le-a aşezat în palatul de Paris.

Şi acum, copii, duceţi-vă în odaia vecină. Ştiu, îndrăgostiţii vor să fie întotdeauna singuri şi aveţi, desigur, să vă spuneţi atâtea lucruri pe care nu trebuie să le audă nici urechea unui tată. Nu, fata mea, nu-mi mulţumi, mi-am îndeplinit o datorie că te-am dat bărbatului pe care-l iubeşti, duceţi-vă, ne vom revedea la masă.

Robert de Paris o conduse triumfător pe Gilda, iar frumoasa intrigantă se alipi de el, cu gândul la acela care în clipa aceea era

departe, pe culmea Fontanellei. Când uşa se închise după dânşii, prinţul Raymond căzu în fotoliul care se afla lângă birou. Lacrimi fierbinţi izvorau din ochii lui şi murmura cu glasul îndurerat:

— Şi iar voi fi singur, căci nu vreau să mă înşel. Deşi voi fi alături de ea, inima ei aparţine altuia, de azi înainte nu mai am primul loc în inima ei.

Peste o oră bătrânul Alberto îl găsi cufundat în gânduri.

— Alteţă, spuse bătrânul servitor, ce s-a întâmplat, o nenorocire?

— Nu. Alberto, ci o fericire, fiica mea Gilda s-a logodit cu fratele meu Robert!

— Cerul să fie îndurător! exclamă Alberto, apucând mâinile stăpânului său şi privindu-l cu lacrimi în ochi.

Prinţul Raymond se ridică înmărmurit:

— Ce-ai spus, Alberto? strigă el. Cerul să fie îndurător?

— Alteţă, răspunse bătrânul, ridicând spre Raymond privirile sale, am spus ceea ce am spus: nu degeaba am îmbătrânit, părul meu a albit şi albă e culoarea adevărului. Da, am spus aceasta cu bună ştiinţă, şi repet, căci nu l-am iubit pe contele de Paris şi nu-l voi iubi niciodată, şi de câte ori îl văd, inima mi se umple de nelinişte şi mi se pare că el va fi nenorocirea acestei case.

Raymond rămase o clipă nemişcat, iar inima îi bătea ca putere. Ciudat, senzaţia pe care Alberto i-o împărtăşise astăzi, o simţise şi el.

Şi el avea presimţirea că această legătură nu se va termina cu bine.

— Alberto, murmură prinţul, cu glas sever, ştii că eu nu te socot ca pe un servitor, ci ca pe un prieten al casei noastre, dar te opresc să mai rosteşti astfel de cuvinte, îţi interzic până şi astfel de gânduri.

Alberto îşi înclină capul alb.

— Dacă Alteţa sa îmi ordonă, răspunse el, voi încerca nu mă mai gândesc la aceasta, şi aduc stăpânului meu urările mele sincere şi doresc din toată inima, ca presimţirile mele să nu se înfăptuiască.

Alberto sărută mâna prinţului, apoi ieşi din încăpere cât putu mai repede şi se îndreptă spre odaia lui. Intră şi se aşeză într-un fotoliu, care era aşezat lângă fereastră şi rosti cu glas tremurător:

— Stăpâne din Ceruri, ocroteşte această casă, păzeşte-o de foc şi boală, şi mai ales de Robert, contele de Paris!

Cap. 78 – Pe pragul morţii

De când se răzbunase pe Amedeo Feruccio, Egizio Ettore se mai linişti: sângele pe care-l vărsase sângele duşmanului său, se depuse ca un balsam pe rănile inimii sale. Tovarăşii săi nu se mai plângeau de tăcerea sa, dimpotrivă, de când părăsise Bonifacio, fu cuprins de o veselie aproape ciudată.

A doua zi el povesti, râzând, celor trei francezi, isprava lui din noaptea trecută şi cu acest prilej le recomandă pe noul lor camarad.

De atunci, Ettore rămase pe creştetul muntelui. Toată ziua stătea întins pe spate, într-o dulce lenevie. Cei trei francezi petreceau în voie, se duceau la vânătoare şi spre marea satisfacţie a lui Tric-Trac ei aduceau vânat de tot soiul, pe care i-l dădeau să-l frigă.

Îşi orânduiră o gospodărie în toată regula.

Astfel, ei duceau pe culmea Fontanellei o viaţă plăcută şi Tric-Trac nu găsea destule cuvinte de laudă.

— Asta-mi place, obişnuia el să spună, când şedea împreună cu ceilalţi la masă. Aici nu avem bătălii şi nici marşuri obositoare, trăim ca nişte „paşi” şi aş dori să ţină cât mai mult.

Şi într-adevăr, când se uita la Ettore, îi venea să creadă că viaţa asta de lenevie nu se va mai termina niciodată. Umbla ca în vis, vorbea cu prietenii săi, dar niciodată nu spunea ce avea de gând să facă. Dormea atât de mult, încât toţi credeau că o bolnav.

— E bolnav, spuse baronul Lamberg tovarăşilor săi, printre care îl socotea şi pe Hector Gardane.

— Cred că are friguri, dar când se va însănătoşi, va deveni iar Ettore pe care-l cunoaştem cu toţii.

Baronul Lamberg avea dreptate: pierderea imensă pe care o suferise Egizio Ettore prin dispariţia Letiţiei, încordarea din noaptea în care-l judecase pe Amedeo Feruccio, îi zdruncinaseră nervii şi pe deasupra fu cuprins de friguri palustre. Suferea, dar nu spunea nimic tovarăşilor săi. Se străduia să se ţină în picioare şi avea încredere că-şi poate stăpâni firea aşa cum ştia să stăpânească pe cei din jurul său.

Dar într-o dimineaţă, pe când voia să se ridice din culcuşul său, nu mai fu în stare, capul îi ardea, picioarele şi mâinile îi erau reci ca gheaţa, fiorii îi scuturau tot trupul.

— Lamotier, şopti el cu glasul slăbit, apleacă-te, vreau să-ţi vorbesc.

Lamotier făcu semn celorlalţi să iasă, căci înţelese că Ettore voia să rămână singur cu el, apoi se întinse lângă brigand şi îl întrebă cum se simte.

— Nu pot să mai ascund, răspunse Ettore, m-au cuprins frigurile de munte şi atât de tare, încât nu mai pot rezista. N-am vrut să mă las doborât, am luptat tot timpul, m-am ţinut în picioare, dar acum… văd că nu mai merge!

— Friguri de munte? întrebă Lamotier, n-am auzit niciodată de aşa ceva.

— E o boală teribilă, răspunse Egizio Ettore. Ştii ce este malaria?

— Malaria sunt frigurile, răspunse Lamotier, care provin din mlaştini şi bălţi. E o boală foarte gravă, precât ştiu.

— Ei bine, eu sunt bolnav de malarie, răspunse Egizio Ettore, cu deosebire că nu sunt friguri de baltă, ci de munte, ceea ce e cu mult mai grav. Poate că am băut apă dintr-un izvor infectat, poate am căpătat-o în noaptea în care l-am ucis pe Amedeo Feruccio, sau atunci, ştii Lamotier atunci…

— Ştiu, căpitane, ştiu, îl întrerupse Lamotier, căci nu voia să redeştepte în el amintirea acelei nopţi grozave, în care o pierduse pe Letiţia.

— Dar oricare ar fi – de munte sau de baltă – sunt bolnav de malarie şi sunt în faza a treia care e mai întotdeauna mortală.

— Ferească sfântul! izbucni Lamotier, un Ettore nu trebuie să moară. Trebuie să trăieşti chiar pentru tine, căci vei fi fericit, va veni vremea când vei râde iară şi cine ştie…

Dar bolnavul îl întrerupse cu un gest nerăbdător.

— Clipa aceasta nu va veni niciodată, răspunse el cu glas sugrumat, nu voi mai râde, fericirea mea s-a dus, căci am pierdut pe aceea care a fost totul pentru mine. Ah, Letiţia, unde eşti? De ce nu eşti aici, dacă ai pune mâna ta albă pe fruntea mea, m-aş însănătoşi, în braţele tale boala ar dispărea. Să fiu vesel? Iată-l pe Robert de Paris, îmi rânjeşte… ticălosule, ai să-mi plăteşti cu vârf şi îndesat. Ah, e frig, frig, căci Letiţia mea a dispărut!

Lamotier se dădu înapoi, el înţelese că bolnavul aiurează şi se temea să nu fie cuprins de furii, dar peste câteva minute Ettore deschise iar ochii şi-şi revenise în fire.

— Dă-mi puţină apă, îl rugă brigandul, pieptul îmi este mistuit de

flăcări… Îţi mulţumesc, mă simt mai bine… Şi acum… ascultă mai departe ce vreau să-ţi spun.

— Ascult, răspunse Lamotier. Să-i chem şi pe ceilalţi?

— Cheamă-i, răspunse Ettore, să audă totul. Dar să meargă în vârful picioarelor, căci mă doare când aud paşi, fiecare mişcare mă doare. Şi aceasta e un semn al malariei, căci fiecare nerv e atins şi fiecare mişcare, oricât de mică, provoacă dureri mari.

Lamotier se apropie de uşă şi-i chemă pe tovarăşii săi care se retrăseseră în capelă.

— Încet, le şopti el. Ettore s-a îmbolnăvit greu de tot, e aproape pierdut!

Peste câteva minute, toţi îngenuncheară lângă patul brigandului; domnea o linişte solemnă şi toţi fură cuprinşi de o tristeţe adâncă.

— Lamotier v-a spus cred, luă cuvântul Ettore, că sunt bolnav de malarie. De 14 zile, din noaptea în care a dispărut Letiţia, am simţit boala în sânge, dar n-am vrut să mă dau bătut şi apoi, vreau să fiu sincer cu voi, n-am vrut să mă caut, pentru că nădăjduiam că boala mă va doborî. Ce rost mai are viaţa pentru mine, fără Letiţia? O, prieteni buni, lăsaţi-mă să mor, v-am chemat să-mi iau rămas bun de la voi!…

— Ettore, nu trebuie să ne vorbeşti astfel, spuse Neuville, ştii doar cât ne eşti de scump! Te iubim ca pe un frate şi nu te putem părăsi atât de uşor. Fii sigur că vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să te vindecăm. Trebuie să te salvăm!

— Nu vreau! exclamă brigandul, cu hotărâre. Nu vreau cu niciun chip să fiu salvat! Doar atunci când mă gândesc că nu m-am răzbunat pe toţi duşmanii mei, că Robert de Paris mai trăieşte, atunci simt că viaţa mai are un rost pentru mine, căci Egizio Ettore încă nu şi-a desăvârşit opera.

— Aşadar, spuse baronul Lamberg, dacă nu vrei să duci înainte lupta în numele dragostei, trăieşte cel puţin pentru a-ţi îndeplini răzbunarea, Ettore, trăieşte şi dă-ne voie să te salvăm.

— Nu veţi fi în stare, răspunse brigandul. Boala a ajuns prea departe, otrava malariei îmi răvăşeşte trupul… O, dacă aţi şti ce nopţi am avut! Voi dormeaţi, pe când eu mă zvârcoleam, ars de sete, chinuit de dureri, şi simţeam că înnebunesc.

— Nu există oare niciun leac? întrebă Lamotier. Ştiinţa trebuie să

aibă un remediu împotriva acestei boli.

— Există un leac, răspunse Ettore, care se prepară în farmacie numai cu reţetă medicală.

— Atunci să chemăm un medic! strigă baronul Lamberg.

— Da, un medic, un medic! repetară ceilalţi.

— Păi, trebuie să fie pe aici vreun doftor! spuse Tric-Trac, ce mai tura-vura, mă duc chiar acu'!

— Taci, prostule! strigă Lamotier, furios. Crezi că suntem la Paris, unde ai un medic la doi paşi?

— A, da, făcu Tric-Trac, scărpinându-se la ceafă, am uitat…

— Şi apoi, spuse Lamotier, crezi că doctorul va veni, când îi vei spune că-l cheamă Egizio Ettore?

— Aveţi dreptate, răspunse Tric-Trac, cu tristeţe.

— Cu toate acestea trebuie să găsim un doctor, spuse Lamotier. Există vreunul la Saint-Étienne?

— Da, la Saint-Étienne, a venit de curând un doctor tânăr, îl cheamă Wolfgang Schulze, răspunse Ettore. Dacă-l aduceţi pe doctorul ăsta poate că aş mai putea fi salvat. Dar să nu-i spuneţi despre ce e vorba! Desigur că nu va merge de bună voie şi va trebui luat cu sila.

— Îl aducem noi, strigă Lamotier, dar trebuie să aşteptăm până se întunecă.

— Cred că până atunci voi rezista şi fără doctor, răspunse Ettore. Şi acum, prieteni, fiţi atât de buni şi lăsaţi-mă singur. Numai unul dintre voi să rămână cu mine, să-mi dea apă, când va fi nevoie.

Din fericire, se aflau printre provizii câteva lămâi şi Tric-Trac plecă imediat să prepare o limonadă răcoritoare. Ettore o sorbi cu nesaţ, apoi încercă să doarmă, dar în zadar. Creierul lui fu chinuit de năluci îngrozitoare, se zvârcoli şi începu să vorbească într-aiurea.

I se părea c-o vede pe Letiţia şi că trebuie s-o apere de un duşman nevăzut. Apoi se vedea iar în sala Curţii cu Juraţi din Bonifacio şi repeta cuvintele pe care le rostise atunci duşmanilor săi. Spre seară, starea lui Ettore devenise atât de serioasă, încât Tric-Trac, întrebă dacă n-ar fi mai bine să cheme un preot în locul doctorului.

— Nu, va trăi, spuse Lamotier, e destul de puternic şi pulsul nu i-a slăbit. Cum se va întuneca, ne vom duce să-l aducem pe doctor, mă voi duce eu şi cu Neuville, iar voi veţi rămâne aici, la căpătâiul lui.

La ora 9 seara, Lamotier şi Neuville îşi luară rămas bun de la

prietenii lor. Era şi timpul, căci starea lui Ettore se înrăutăţise foarte mult, bolnavul nu mai avea o clipă de linişte, se văita, părea că suferă îngrozitor. Cei doi francezi se despărţiră de el cu lacrimi în ochi.

— Grăbiţi vă, grăbiţi-vă! spuse baronul Lamberg, gândiţi-vă că viaţa lui Ettore depinde de voi. Aduceţi-l pe doctor cu orice chip, şi dacă se codeşte, luaţi-l cu de-a sila.

— Să n-aveţi nicio grijă, răspunse Lamotier, ne întoarcem cu doctorul. Iar voi staţi lângă Ettore, şi vegheaţi-l bine! Dumnezeu să-l ocrotească până la întoarcerea noastră.

Lamotier şi Neuville strânseră înc-o dată mâinile prietenilor lor şi porniră la drum. Luaseră un felinar ca să-şi lumineze calea, dar cu toate acestea ei fură de o mie de ori în primejdie să cadă în vreo prăpastie sau să se lovească de unul dintre copacii uriaşi ce creşteau printre stâncile Fontanellei. Amândoi erau înarmaţi cu revolvere şi pumnale.

După câteva ceasuri, zăriră luminile din Saint-Étienne şi grăbiră pasul, căci se gândiră că sus, pe creştetul muntelui, zăcea un om, care se luptă cu moartea şi ar mai putea fi salvat, dacă ei vor aduce ajutorul la timp.

Cap. 79 – Cele şapte cărţi ale lui Electrus

„Doctorul neamţ”, cum îi spuneau locuitorii din Saint-Étienne lui Wolfgang Schulze, se bucura de multă popularitate. Deşi se mutase numai de câteva luni în orăşelul ăsta din munţi, căpătase o clientelă destul de mare şi cele mai bune familii din oraş îl chemau numai pe el. Şi era foarte firesc, căci în afară de cunoştinţele temeinice pe care le avea în ştiinţa medicală, el era un om foarte energic şi mai presus de toate, avea un simţ desăvârşit al datoriei, ceea ce-i aducea încrederea tuturor.

Înfăţişarea tânărului neamţ era foarte plăcută. Era de o statură potrivită, care nu era lipsită de oarecare eleganţă. Ochii lui albaştri aveau o privire plină de inteligenţă, iar vocea-i mângâietoare şi caldă făcea pe mulţi bolnavi să spună că se simt mai bine, când doctorul Schulze se apropia de patul lor şi le vorbea. Femeile şi fetele din Saint-Étienne îl îndrăgiseră mult. După ce vindecă pe câţiva bolnavi

mai cu vază din orăşel, renumele lui crescu, şi peste puţin timp îşi câştigase simpatia tuturor.

Familiile cele mai bune se grăbiră să-l invite la ele şi nu era fată bogată în Saint-Étienne, care să nu fi dorit din toată inima să devină soţia doctorului Schulze.

Dar tocmai în această privinţă, doctorul era cu multă băgare de seamă, era prietenos cu toate fetele, dar nu dădea niciuneia speranţe. În viaţa lui intimă, el era un om ciudat. Îşi făcea datoria în mod cinstit, dar nu-i plăcea societatea. După ce-şi vizita pacienţii, se întorcea acasă, se închidea în odaie şi adeseori ferestrele erau luminate până noaptea târziu. Toată lumea ştia că doctorul Schulze stă aplecat peste cărţile sale.

*

* *

Era aproape de miezul nopţii. Doctorul Schulze şedea în odaia lui, plină de dulapuri cu cărţi, câteva schelete omeneşti şi animale împăiate. În faţa lui era deschisă o carte, scrisă în urmă cu veacuri. Citea cu atenţie şi nu-şi ridica nici o singură dată capul, sorbea fiecare rând, fiecare cuvânt.

Doctorul avea în serviciul său numai o femeie bătrână, care locuia într-o odaie de la etajul de jos şi avea grijă de curăţenia casei, sau primea clienţi.

În seara aceea bătrâna se culcase, aşa că doctorul rămase singur şi netulburat.

— E limpede! exclamă el, ridicându-se deodată de pe scaun şi punând mâna dreaptă pe pagina deschisă. Cartea asta e falsă. După cele scrise pe prima pagină, ea datează din veacul ai şaisprezecelea şi a fost tipărită, la Nürnberg. Dar nu-i adevărat, e o greşeală a oamenilor de ştiinţă. Ea trebuie să fi fost scrisă în vremea noastră, căci dezvăluie unele taine ale naturii, care n-au fost cunoscute în veacul al paisprezecelea. E una din cele şapte opere care pasionează întreaga lume ştiinţifică, una din acele cărţi pe care le-a scris un oarecare „Electrus”; acesta e numele autorului, imprimat pe copertă. Dacă acest „Electrus” există într-adevăr, atunci el e, fără îndoială, unul din cei mai mari învăţaţi ai lumii, un om care a pătruns tainele naturii şi care întrece pe toţi savanţii, care au lucrat pe tărâmul electricităţii şi al

magnetismului. Din păcate, acest Electrus nu e un adevărat om de ştiinţă, el face presupuneri numai, pune problema şi lasă pe seama altora dezlegarea ei, care a rămas, totuşi, un mister până astăzi. După spusele lui Electrus, orice lucru poate fi influenţat prin electricitate; şi nu e absolută nevoie să transmitem curentul printr-un fir, ci el zboară de la un loc la altul, trece oceanele şi munţii, face mii de kilometri până ajunge exact acolo unde vrem să-l trimitem. Dacă aceasta ar fi posibil, dacă acest Electrus n-ar fi un visător – după cât se arată – întreg universul s-ar răsturna din temelii. Stând aici în Saint-Étienne eu aş putea ucide un om care se află la Moscova, cu ajutorul unei fraze electrice, sau din Rio de Janeiro, aş putea urni greutăţi uriaşe care se află la Constantinopol. Faţă de această invenţie, toate celelalte par nişte jucării. Înfăptuirea aeroplanului condus de la distanţă, devine astfel o chestiune de timp. Forţa electrică va ridica avionul, îl va mâna tot mai sus, poate chiar până la stele, îi va da o direcţie precisă şi oricât ar bate vântul, el nu va putea înfrunta puterea curentului electric, nu va fi în stare să se opună voinţei omului. Toate astea le susţine Electrus, ni le schiţează numai, ne aduce până la mijlocul drumului, apoi ne părăseşte, lăsând pe cititor să se zbată singur şi să pătrundă în miezul problemei. Cine e acest Electrus? Unde stă, unde-şi scrie cărţile astea ciudate, cum le aruncă în lume? Exemplarul acesta a fost găsit printre cărţile lăsate de un anticar din Leipzig, care a fost un om foarte ciudat în viaţă. N-a pomenit nimănui de această carte şi n-a oferit-o niciunui client spre cumpărare. N-a arătat-o niciodată şi abia după moartea lui, un învăţat a dat de ea. Dar în acelaşi timp, s-a ivit la Paris un alt volum din cele şapte ale lui Electrus, şi aceasta tot pe cale ciudată. Un profesor celebru, membru al Academiei Franceze, a găsit cartea asta lângă uşa casei sale, pe când se pregătea să plece în oraş. După patru săptămâni, s-au descoperit în vestita bibliotecă a Vaticanului două volume vechi, de care nimeni nu ştia cum au ajuns acolo, niciun bibliotecar nu le văzuse până atunci şi nici nu erau trecute în cataloage; aceste două cărţi erau o urmare la celelalte găsite la Leipzig şi Paris. Când s-a aflat de conţinutul lor, întreaga lume ştiinţifică a fost cuprinsă de uimire. Dar senzaţia cea mare a stârnit-o vestea, venită din America, şi anume din Baltimore, că un căpitan de vapor, sosit din Genova, predase un pachet unui negustor din localitate, şi care pachet conţinea şi el două

cărţi. Două opere străvechi, care s-au dovedit a fi volumul 5 şi 6 din cărţile lui Electrus. Căpitanul de vapor spunea că înainte de plecarea sa din Genova, a venit la el un necunoscut, care i-a predat acest pachet, cu indicaţia să-l înmâneze negustorului din Baltimore. La aceste două cărţi era alăturată o scrisoare, în care negustorul era rugat să le predea celebrului inventator Edison, care locuia pe atunci în orăşelul american Paterson, în apropiere de New-York şi-şi avea… atelierele şi laboratoarele în aşa zisul Menlo Park. Acum nu mai lipsea decât un singur volum, ultimul. Dar şi acesta fu găsit în împrejurări nu mai puţin ciudate. Un păstor din Saint-Étienne găsi, într-o zi, pe locul unde-şi păştea vitele, o carte groasă, legată în piele de porc. Păstorul nu înţelegea nimic din cele scrise înăuntru, dar nădăjduia să scoată ceva bani de pe urma cărţii care-i picase în mână, pentru că ştia din auzite că astfel de cărţi vechi se plătesc bine. El arătă volumul unui unchi, care nu pricepea nici el valoarea lui şi acesta, cu prilejul unei călătorii la Roma, îl vându unui anticar cu numele de Abramo Haleb, pentru suma de zece franci. Haleb, care era un om umblat prin lume, înţelese că opera aceasta era de o mare valoare ştiinţifică şi nu întârzie s-o arate cuiva, care cumpărase multe antichităţi de la el şi care era un bun cunoscător al problemelor ştiinţifice. Omul acesta era…

Doctorul Schulze nu isprăvi această convorbire cu sine însuşi, căci în clipa aceea se auzi soneria la uşă.

— Cine să fie oare aşa de târziu? exclamă el. O fi vreun pacient care are nevoie de ajutorul meu. Ce păcat, aş fi continuat să mă îmbăt de vraja pe care mi-o dăruieşte această carte, ori de câte ori o citesc. Dar nu trebuie să uit că sunt medic, deşi venirea mea la Saint-Étienne are un alt scop. Bătrâna Rosita doarme, aşa că voi fi nevoit să deschid eu singur.

Doctorul Schulze luă lampa şi coborî scările.

— Cine-i acolo? întrebă el, când ajunse lângă uşă, căci locuitorii din Saint-Étienne îl preveniseră să fie cu băgare de seamă; i se povestise despre Egizio Ettore şi nu prea avea poftă să primească vizita faimosului brigand.

— Deschide, doctore! se auzi de-afară un glas blajin, eu sunt.

— Parola!

— Electrus! fu răspunsul.

Doctorul trase imediat zăvorul, deschise uşa şi se înclină adânc în faţa unui bărbat înalt, îmbrăcat într-o mantie neagră, care intră în casă.

— Încuie repede uşa, spuse străinul, nu trebuie să se afle că între noi doi există vreo legătură. Urmează-mă în odaia dumitale.

Străinul, care cunoştea bine aşezarea odăilor, urcă scările, în timp ce doctorul încuia uşa. Când doctorul Schulze întră în cabinetul lui, îl zări pe străin în mijlocul încăperii, ocupat să-şi scoată mantia. Lumina lămpii, pe care tânărul doctor o ţinea ridicată, căzu pe o haină roşie, cu o cruce mare de aur în dreptul pieptului.

— Cardinalul Tosselli! exclamă doctorul Wolfgang Schulze, făcând o plecăciune adâncă, după ce puse lampa pe masă. Sunt fericit că vă revăd.

— Domnul cu tine! răspunse prelatul, cu blândeţe; apoi îi întinse mâna şi zise:

— Prietene, am fost îndemnat să vin la dumneata de dorinţa de a afla unde ai ajuns cu cercetările. Societatea secretă pe care am format-o cu scopul de a afla taina care se ascunde sub numele de „Electrus” m-a trimis la dumneata. Aşadar, dă-mi raportul!

— Cu plăcere, răspunse tânărul doctor, trăgând un fotoliu lângă masă. Luaţi loc şi ascultaţi-mă.

— Precum văd, spuse cardinalul, aruncând o privire asupra cărţii legate în piele, eşti iar ocupat cu secretul lui Electrus.

— Da, secretul, spuse doctorul, acesta e cuvântul potrivit. Omul acesta ciudat, dacă autorul acestor cărţi e într-adevăr un om, rămâne o taină. Eu mă îndoiesc dacă e vorba de o fiinţă în carne şi oase.

— Da, e un om, răspunse cardinalul cu multă convingere. De la dumneata, doctore, nu m-aş fi aşteptat să ai părerea asta. Dacă eu, ca teolog, aş fi susţinut că aceste şapte cărţi sunt datorite unei fiinţe supranaturale, ar părea mai firesc. Dar dumneata eşti medic, om de ştiinţă, şi în această calitate nu poţi tăgădui originea omenească a unor astfel de opere.

— Om, înger, diavol, spuse doctorul, oricare ar fi acest Electrus, eu sunt înmărmurit în faţa lui. Cu cât mă adâncesc în studiul operelor sale, cu atât rămân mai convins, că el ne va deschide drumuri noi, cu el începe o eră nouă şi că trebuie să-l urmăm pe calea pe care ne-o arată.

— Trebuie să-l urmăm? întrebă cardinalul înălţând din umeri. Cât de bucuroşi am fi dacă am şti unde-l putem găsi pe acest Electrus. Dar omul ăsta pare o fantomă, care apare undeva ca să dispară din nou, care se arată pretutindeni şi nu poate fi găsit nicăieri. Ştii doar, prietene, că tocmai de aceea s-a format acea societate secretă, compusă din cei mai mari învăţaţi ai timpului nostru. Reşedinţa centrală e la Paris, dar avem peste trei sute de membri la Roma, Berlin, Viena, Madrid, Londra şi New-York. Toţi aceşti oameni de ştiinţă ard de nerăbdare să afle cine e Electrus, unde se află şi ce chip are. Ştii că Abramo Haleb, anticarul acela din Bastia, a venit într-o zi la mine şi mi-a oferit o carte, pe care a cumpărat-o pentru o nimica toată de la un om din Saint-Étienne. Nu cunoşteam această carte, titlul îmi era de asemeni necunoscut, iar autorul şi mai puţin. Dar Haleb, care a cercetat câteva nopţi cartea asta, m-a implorat să-mi sacrific câteva ore şi mă uit într-însa. A plecat şi mi-a lăsat-o. Seara, în odaia mea, am luat cartea în mână.. Eram convins că e una din acele opere deşarte ale evului mediu, care recomandă diferite leacuri băbeşti şi farmece. Dar… care nu mi-a fost mirarea, după ce am citit doar câteva pagini. O lume nouă a răsărit în faţa ochilor mei, căci cărţile lui Electrus nu conţineau numai cercetări din domeniul electricităţii şi al magnetismului, nu numai sfaturi şi indicaţii cum ar putea oamenii să devină stăpânii lumii cu ajutorul electricităţii, dacă ar şti cum să se folosească de ea. În aceste şapte cărţi ale lui Electrus există multe gânduri filosofice, – e, cum să-ţi spun, o operă universală a spiritului omenesc şi e aproape de necrezut ca să fi fost scrisă de un simplu muritor. Din ziua aceea nu mă gândesc decât la acest Electrus, unde şi cum aş putea da de acest mare învăţat. Căci suntem, cu toţii, convinşi că opera aceasta nu datează din secolul al 16-lea şi că i s-a pus această dată ca să inducă în eroare pe aceia care ar dori să-l cunoască pe autor. Peste câteva zile m-am dus la Abramo Haleb şi l-am rugat să-mi descrie pe omul care i-a vândut cartea. L-am căutat la Saint-Étienne şi am dat de un negustoraş. El mi-a spus că nepotul lui, un păstor, a găsit cartea pe câmp. Spusele lui s-au adeverit; dar păstorul nu ştia să spună cum de a ajuns cartea asta pe acolo. Între timp, am aflat că şi celelalte şase cărţi ale lui Electrus au fost găsite în acelaşi fel. M-am pus în legătură cu învăţaţii, care se ocupau cu această problemă şi astfel a luat fiinţă acea societate secretă, cu scopul de a descoperi pe

Electrus. Am ţinut o consfătuire la Paris şi am ajuns la hotărârea să începem cercetările noastre la Saint-Étienne. Ne-am gândit la un om demn de încredere şi atunci s-a pomenit de numele dumitale. Ai fost chemat de la Leipzig, eu ţi-am explicat despre ce e vorba, ţi-am dat să citeşti opera lui Electrus, ai fost uimit, entuziasmat şi astfel te-am câştigat pentru ideea noastră. De atunci au trecut trei luni, în timpul cărora ai făcut cercetări în orăşelul Saint-Étienne, unde lumea te ia drept medic. Acum am venit să te întreb: ai descoperit ceva în timpul acesta, ai dat de vreo urmă, ai cel puţin vreo bănuială care să conţină o umbră de adevăr? Îţi pun aceste întrebări nu în numele meu, ci din însărcinarea societăţii secrete „Electrus" care m-a trimis aici!

Cardinalul vorbise cu multă căldură, apoi scoase o batistă de mătase şi-şi şterse broboanele de sudoare ce luceau pe frumoasa lui frunte, înaltă şi boltită.

— Eminenţă, spuse Wolfgang Schulze, îmi pare nespus de rău că trebuie să vă răspund că stau, ca şi odinioară, în faţa aceleiaşi taine, că n-am făcut niciun pas înainte. Da, am început să mă îndoiesc dacă putem da de urmele lui Electrus, tocmai aici, în orăşelul acesta pierdut în munţi, nu-mi pot închipui ca o astfel de minte genială să se ascundă aici, printre ceilalţi oameni.

— Rezultatul pe care mi-l comunici, e foarte trist! spuse cardinalul Tosselli, dar dumitale, doctore, nu-ţi putem aduce nicio învinuire. E într-adevăr îndoielnic dacă acest Electrus poate fi găsit! Admit lucrul acesta, dar socot că e de datoria ştiinţei, să-l caute mereu!

— Cum e posibil, spuse Wolfgang Schulze, sărind de pe scaunul său şi măsurând încăperea cu paşi mari, ca un astfel de învăţat să se poată ascunde de lume? Şi apoi, acest Electrus pare a fi un om original, care nu vrea să fie descoperit şi de aceea nu ştiu dacă ar fi pe placul lui să-l căutăm!

— De unde deduci aceasta, doctore? întrebă cardinalul.

— Din faptul că operele lui Electrus au fost tipărite în şapte limbi diferite. Nu reiese limpede de aici că el vrea să i se piardă urma, ca lumea să nu ştie care e ţara unde locuieşte?

— Tocmai asta, exclamă cardinalul, trebuie să ducă la descoperirea lui! E adevărat că s-a folosit de şapte limbi şi trebuie să recunoaştem că în opera sa, el le stăpâneşte pe toate la perfecţie, totuşi, am izbutit să stabilim că numai franceza şi italiana îi sunt mai apropiate. Una din

aceste două trebuie să fie limba sa maternă; el e francez sau italian! Părerea mea este, continuă Tosselli, după o pauză scurtă, că e un francez care a trăit un timp îndelungat în Italia. Deşi stăpâneşte foarte bine limba italiană, se întâlnesc, pe ici, pe colo, câteva expresii pe care nu le poate întrebuinţa un învăţat italian.

— Aşa pare să fie! răspunse doctorul Schulze, dar ce folos dacă am stabilit că e francez sau italian, câtă vreme el poate locui undeva în Brazilia sau în Australia?

— Foarte adevărat, dar faptul că ultimul volum a apărut în limba franceză, mă face să cred că Electrus a locuit în ultimul timp în Franţa…

— Bine! întrerupse Schulze, dar lăsând la o parte chestia limbii, se pune întrebarea în ce mod a izbutit să-şi tipărească el cărţile? Trebuia doar să se adreseze unui tipograf, deşi din acest punct de vedere s-a folosit de un mijloc foarte viclean. Căci cărţile sale sunt tipărite cu litere vechi, aşa cum se întrebuinţau imediat după descoperirea tiparului.

— Acest Electrus e un om foarte şiret, râse Tosselli, de vreme ce nu şi-a tipărit cărţile în formă modernă, ci le-a dat o înfăţişare medievală. În felul acesta, a izbutit să nu i se poată da atât de uşor de urmă.

— Dar am putea stabili cel puţin care e tipografia, răspunse tânărul doctor, căci nu există multe care au caractere de litere ca cele folosite în cărţile lui Electrus. Ar trebui cercetate toate aceste tipografii.

— Am întrebat peste tot, spuse Tosselli, şi nu există niciuna care să fi tipărit cărţile aceluia pe care-l căutăm. Trebuie să admitem că are o tipografie proprie, ceea ce nu e exclus, dacă ne gândim că omul acesta se pricepe să facă orice cu ajutorul electricităţii.

— Dar tipografia asta trebuie să fie undeva, într-un sat sau într-un oraş, ba poate chiar într-o pădure! Cum se poate ca un stabiliment unde s-au tipărit astfel de cărţi, să nu fi fost observat de vecini?

— Asta e! exclamă Tosselli, stăm în faţa unei adevărate enigme! Acest Electrus n-a lăsat nicăieri vreo urmă a existenţei sale, parcă nici n-ar fi trăit pe acest pământ!

— Poate că trăieşte pe vreo insulă pustie, ca eroii din romane? spuse doctorul Schulze.

— Văd bine, spuse cardinalul, dând din cap, că discuţia noastră nu va duce la niciun rezultat practic. Te rog să continui cercetările cu

acelaşi zel ca şi până acum. Îţi mulţumesc în numele societăţii noastre şi te rog să rămâi la postul dumitale.

— O voi face, răspunse Wolfgang Schulze. Rămân la Saint-Étienne să caut urmele acestui Electrus, dar e oare, posibil, Eminenţă, să stea tocmai aici, în orăşelul acesta atât de mic? Nu e cu neputinţă ca Electrus să trăiască aici!

— Şi de ce nu? întrebă cardinalul Tosselli. Oare învăţaţii nu caută să se retragă departe de zgomotul oraşelor mari? Şi apoi, îţi voi destăinui de ce sunt de părere că Electrus trebuie căutat tocmai aici, în regiunea Saint-Étienne. În cartea a şaptea, aceea care se află pe masa dumitale, există un fragment, care conţine o descriere amănunţită a unui peisaj. De câte ori studiam acest fragment, vedeam în faţa ochilor mei panorama orăşelului Saint-Étienne pitulat între două stânci, vedeam creştetul Fontanelei care se înălţa deasupra lui. Aşa că, dragă doctore, de atunci sunt aproape sigur că am dat de urma lui Electrus. El a trăit sau trăieşte aici sau nicăieri! Aici trebuie să se fi născut, aici trebuie să fi locuit adesea, şi locurile astea s-au întipărit adânc în inima şi în mintea lui, în timpul descrierii el trebuie să le fi avut în faţa ochilor şi ele sunt întocmai cu împrejurimile orăşelului Saint-Étienne. Dar e târziu şi e timpul să plec. Rămâi sănătos, doctore, şi dacă vei avea nevoie de mine ştii unde pot fi găsit. Înainte de plecare, vreau să te binecuvântez, mai spuse cardinalul şi puse mâinile sale pe capul doctorului, care se înclină plin de respect. Dumnezeu să te ocrotească şi să te binecuvânteze pentru binele omenirii şi al ştiinţei. Rămâi sănătos!

Cardinalul făcu câţiva paşi spre uşă, dar în clipa următoare se opri şi se uită mirat la Wolfgang Schulze. Cineva trase clopoţelul de la uşă, care suna strident.

— Vine cineva, spuse Tosselli, şi dumneata ştii că eu nu trebuie să fiu văzut cu niciun chip.

— Ascundeţi-vă! răspunse Schulze, e singurul sfat pe care vi-l pot da.

— Să mă ascund? Bine. Nădăjduiesc că vizita aceasta nu va dura mult timp.

— O, e vorba, desigur, de vreun bolnav care are nevoie de doctor. Peste câteva minute, veţi putea ieşi în stradă.

— Şi unde să mă ascund?

— Dacă Eminenţa Voastră nu se teme de ceea ce a fost odată un om, v-aş ruga să vă ascundeţi dinapoia scheletului! Voi arunca o perdea deasupra şi nimeni nu vă va observa.

— În viaţa mea nu m-am adăpostit dinapoia unui om viu, răspunse râmând prinţul bisericii, şi nu mi am închipuit niciodată ca un mort să-mi aducă un astfel de serviciu. Nădăjduiesc că oasele acestui om nu mă vor trăda! Haide, doctore.

Schulze urni scheletul din loc, iar Tosselli se strecură în colţ, apoi tânărul doctor aruncă peste spatele cardinalului o faţă de masă şi împinse la loc scheletul, care stătea acum ca un paznic credincios în faţa prelatului.

Doctorul luă apoi lampa şi se apropie de uşă.

O voce care-i era cu totul străină, striga:

— Deschideţi, pentru numele lui Dumnezeu, deschideţi!

— Îndată, răspunse Wolfgang Schulze.

Broasca scârţâi, uşa se deschise şi medicul zări în faţa lui un bărbat, care părea foarte abătut.

— Domnule doctor, spuse străinul, vă rog veniţi cu mine la fratele meu, care e pe moarte! Am auzit atâta bine despre dumneavoastră şi sunt sigur că-l veţi scăpa.

— Dacă nu e prea târziu, răspunse doctorul, voi face tot ce-mi va sta în putinţă! Poftim înăuntru!

Străinul urmă invitaţia.

— Vino cu mine sus, spuse Schulze, îndreptându-se spre scări, după ce trase zăvorul, ca să nu mai poată intra nimeni.

— Cine eşti dumneata? întrebă doctorul pe vizitator, în vreme ce-şi punea paltonul. Cum te cheamă, şi unde stai?

— Sunt vânător, şi de multă vreme sunt în serviciul unui nobil, dar familia mea stă prin apropiere. Am venit în vizită şi l-am găsit pe fratele meu greu bolnav! Poate că în vreme ce noi vorbim, el îşi dă sufletul…

Omul acesta părea cam ciudat doctorului Schulze. Lămuririle sale erau atât de vagi! Se hotărî să-l mai descoase.

— Ştii, dragul meu, spuse doctorul, drumul e cam primejdios. De la o vreme se tot vorbeşte de Ettore! De aceea n-aş vrea să mă duc cu un străin. Spune-mi numele şi adresa, apoi du-te liniştit acasă, şi eu vin peste un sfert de ceas!

— Fratele meu nu va putea rezista atât de mult! spuse străinul, uitându-se la doctor cu o privire înţepătoare şi rece. Trebuie să veniţi cu mine, chiar acum!

— Trebuie? Vrei să mă iei cu forţa?

— Da, cu forţa! strigă în clipa aceea un alt glas şi doctorul văzu în faţa sa ţevile a două revolvere. Nicio vorbă! strigă necunoscutul, care ţinea armele. Dacă nu ne urmezi te împuşcăm, doctore! Dacă te supui, nu ţi se va întâmpla nimic! Îţi jurăm!

Dacă doctorul Schulze ar fi ascultat de prima sa pornire, s-ar fi aruncat asupra celor doi străini şi ar fi încins cu dânşii o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar ultimele cuvinte ale necunoscutului, îl liniştiră. Fără să vrea, el se apropie de o masă şi primul lui gând fu să-şi apere cartea preţioasă a lui Electrus. Puse mâna pe ea şi zise:

— Dacă vreţi să mă prădaţi, luaţi-mi banii pe care îi am la mine, dat lăsaţi-mi cărţile şi hârtiile!

— Domnule, n-am venit să te prădăm, răspunse acela dintre străini care intrase primul. Dacă ar fi fost să râvnim la punga dumitale, am fi intrat pe altă cale în această casă. Aşadar, fii fără grijă, căci nu-ţi vom lua nimic; dimpotrivă, pentru oboseala dumitale îţi vom plăti bine.

— E vorba deci de un bolnav? întrebă doctorul Schulze, care se reculese.

— De un bolnav care se află în ghearele morţii, domnule doctor!

— Dar de ce aţi intrat în casa mea ca nişte hoţi, şi de ce mă luaţi cu forţa? Doar nu e o crimă să chemi doctorul la un bolnav?

— Domnule doctor, am fost nevoiţi să recurgem la acest mijloc, răspunse străinul, pentru că trebuie să ne asigurăm că veţi merge cu noi.

— Şi de ce să nu merg?

— Pentru că drumul spre bolnavul nostru e foarte lung şi greu.

— Dar bine, omule, de câte ori urc munţii ca să vin în ajutorul un om bolnav, chiar dacă ştiu bine că nu voi fi răsplătit pentru munca mea! Aşadar acesta nu e un motiv ca să mă ameninţaţi cu revolverele. Vorbiţi-mi deschis, căci numai astfel ne vom înţelege. Dacă aş vrea, aş putea deschide fereastra să strig şi atunci veţi fi arestaţi şi duşi la închisoare.

— Dacă-mi dai voie să-ţi dau un sfat, domnule doctor, răspunse străinul, mângâindu-şi barba blondă, ţi-aş spune să nu faci această

încercare, căci în clipa când vei deschide fereastra, te voi culca la pământ. Ajutorul va veni prea târziu.

Doctorul Schulze dădu din cap.

— Aşadar, spuse el, v-aş ruga să-mi comunicaţi, la ce serveşte misterul acesta? Nu cumva îmi întindeţi vreo cursă?

— Cu ce scop, domnule doctor? Dacă am fi dorit banii dumitale, i-am fi avut demult. Nu, nu, îţi repet înc-o dată şi jur că e vorba de un bolnav de malarie; boala a atins ultimul grad şi starea pacientului e foarte gravă.

— Atunci într-adevăr are nevoie de un medic, răspunse Schulze, şi sunt gata să vă urmez, dacă-mi spuneţi numele lui.

— Domnule doctor, numele îl vei afla mai târziu.

— Aşadar, îmi ascundeţi numele lui pentru moment?

— Da! izbucniră deodată cei doi străini.

— Ei bine, spuse doctorul, cu hotărâre, atunci nu mă duc în ruptul capului. Nu obişnuiesc să consult pacienţi, ale căror nume nu le cunosc.

— Domnule doctor, te-ai gândit bine? întrebă străinul cu barba blondă.

— E ultimul meu cuvânt!

— Atunci ne vom spune şi noi cuvântul nostru! strigă străinul şi se năpusti asupra doctorului, îl apucă de piept şi-l aruncă pe un scaun.

— Înapoi! se auzi, în clipa aceea un glas şi dinapoia scheletului se ivi o figură impunătoare. Înapoi, nenorociţilor, ce faceţi?

Era cardinalul Tosselli, care nu mai putea răbda să stea în ascunzătoarea lui şi era hotărât să vină în ajutorul tânărului său prieten, chiar dacă ar fi plătit cu viaţa lui.

Figura cardinalului, haina lui solemnă, crucea ce o purta pe piept, impresionară pe cei doi străini. Ei dădură drumul doctorului şi făcură un pas înapoi.

— La o parte, nenorociţilor! strigă cardinalul Tosselli. Plecaţi şi vă făgăduim că nu vom căuta să aflăm nici numele vostru, nici al omului din ordinul căruia aţi venit aici. Vom renunţa să aducem la cunoştinţa autorităţilor fapta voastră, dar vă cerem să părăsiţi imediat casa asta!

— Vă înşelaţi, zise unul din cei doi străini. Nu plecăm de aici înainte de a ne fi îndeplinit misiunea. Doctorul Schulze va trebui să ne însoţească, chiar fără voia lui, şi ca să nu trimiteţi poliţia pe urmele

noastre, veţi merge pe drumul, pe care vi-l vom arăta noi.

— Neruşinaţilor! Nu vedeţi cine sunt?

— Vedem că sunteţi un prelat.

— Eu sunt cardinalul Tosselli!

— Chiar dacă aţi fi Sfântul Părinte, şi tot nu ne-am da înapoi în clipa asta, fu răspunsul străinului. Avem cel mai mare respect pentru rangul dumneavoastră, ne închinăm în faţa simbolului pe care-l purtaţi pe piept, dar aici e vorba de viaţa unui om, care ne este foarte scump. Aşadar, vă rugăm să vă pregătiţi de drum, căci n-avem timp de pierdut.

— Şi dacă refuzăm? strigă Tosselli.

— Atunci, veţi trage consecinţele!

Cei doi străini îşi îndreptară revolverele, unul asupra doctorului iar celălalt asupra cardinalului; aşa cum aceştia din urmă nu aveau nicio armă, văzură că trebuie să se supună voinţei celor doi străini. Ei nu se îndoiau că au în faţa lor nişte tâlhari.

— Ascultaţi-mă, domnilor! zise străinul blond, şi vă rog să daţi crezare fiecărui cuvânt pe care vi-l spun. Veţi merge cu noi şi veţi face un drum cam anevoios. Dar ne vom da toată silinţa ca să vi-l uşurăm. Domnule doctor, nu-ţi cerem altceva decât să dai ajutorul dumitale bolnavului pe care-l vei vizita şi să-l salvezi de la moarte. Dacă nu va fi posibil, Eminenţa Sa cardinalul va fi atât de bun să împărtăşească pe muribund.

Tosselli făcu un gest involuntar. Dar în clipa aceea străinul ridică revolverul şi cardinalul îşi plecă mâna.

— Dar orice s-ar întâmpla, dacă bolnavul nostru se însănătoşeşte sau moare, dacă-i ajută doctorul sau preotul, mâine dimineaţă veţi fi din nou la Saint-Étienne; asta v-o jur pe crucea de pe pieptul cardinalului, vă dau cuvântul meu de…

Străinul se opri şi tăcu o vreme, cam încurcat.

— Domnule doctor, spuse cardinalul, cred că trebuie să ne supunem, căci n-avem încotro. De altfel, după spusele acestor oameni, e vorba de un bolnav, care are nevoie de un doctor şi poate chiar de un preot. Eu sunt hotărât să-i urmez, e datoria mea sfântă să ajut pe un muribund.

— Şi eu sunt hotărât, zise doctorul Schulze, să-l vizitez pe ciudatul meu pacient. Plecăm imediat.

— Vă mulţumesc, domnilor, spuse străinul cel blond. Fireşte că pe străzile din Saint-Étienne vom merge cât mai liniştiţi; mai târziu veţi putea vorbi între dumneavoastră, nestânjeniţi. Dar înainte de plecare, trebuie să facem o mică ceremonie, pe care Eminenţa Sa va binevoi s-o conducă.

— O ceremonie? întrebă cardinalul, surprins.

— Da, Eminenţă, trebuie să ne juraţi că veţi păstra o tăcere desăvârşită despre tot ce veţi auzi sau vedea în noaptea asta: trebuie să depuneţi un jurământ solemn că nu veţi vorbi cu nimeni despre vizita aceasta nocturnă. Vedeţi, domnii mei, am toată încrederea în dumneavoastră şi sunt convins că nu veţi încălca jurământul dat.

— Dacă voi jura, răspunse cardinalul, e sfânt. Dar n-aţi putea să renunţaţi?…

— Nu, vă rog, Eminenţă, juraţi, ridicaţi crucea care străluceşte pe pieptul dumneavoastră şi repetaţi, cuvânt cu cuvânt, ceea ce voi spune eu.

Tosselli înţelese că în situaţia în care se află, trebuie să facă orice-i vor cere cei doi oameni. Îşi scoase crucea şi, ridicând-o deasupra capului, zise:

— Sunt gata!

— Ei bine, spune-ţi după mine, zise străinul, scoţându-şi pălăria. „Jur că voi păstra o tăcem mormântală cu privire la tot ce-am văzut şi voi vedea în noaptea asta, că nu voi trăda pe acela, la care sunt condus, oricine ar fi el!”

— Jur! spuse cardinalul, care repetase fiecare cuvânt.

— Făgăduiesc prin jurământ solemn! spuse şi Schulze.

— Vă mulţumesc, domnii mei, zise străinul, înclinându-se, acum putem pleca! Domnule doctor, ar fi bine să vă puneţi paltonul, căci acolo unde vă conducem, e mai rece decât aici.

Doctorul îşi puse paltonul, iar cardinalul îl îmbrăcase mai înainte.

— Aşadar, să mergem! spuse străinul. Nu, domnule doctor, nu stingeţi lampa, e mai bine ca oamenii din Saint-Étienne să creadă că sunteţi acasă.

— O clipă! Vreau numai să ascund cartea de pe masă.

Doctorul îşi ascunse cartea în sertarul biroului, cei patru bărbaţi coborâră scările şi ieşiră în stradă. Noaptea era întunecoasă şi străzile din Saint-Étienne erau aproape pustii. Cei patru trecură repede şi-şi

ascunseră feţele în gulerele paltoanelor.

Saint-Étienne rămase în urma lor. Străinul blond, care servea de călăuză, aprinse felinarul şi spuse însoţitorilor săi:

— Urmaţi-mă, urcăm în munţi!

Cap. 80 – Leacul misterios

Drumul era greu şi după ce urcară vreun sfert de ceas, cardinalul se plânse că e obosit.

— Vă voi ajuta, spuse străinul cu barba blondă, care nu era altul decât amicul nostru Lamotier. Puneţi vă rog braţul pe umărul meu şi sprijiniţi-vă.

Cardinalul urmă invitaţia şi se lăsă purtat de Lamotier pe drumul ce urca în munţi. Doctorul Schulze păşea în urmă, alături de Neuville.

— Sunt o povară grea, spuse cardinalul Tosselli, după o vreme.

— Deloc, Eminenţă, răspunse tânărul francez, sunt foarte mândru că am prilejul să sprijin pe un prinţ al bisericii.

Acest răspuns plăcu prelatului, care intră în vorbă cu tânărul de lângă el. Şi cât de mare îi fu surprinderea când văzu că avea în faţa lui un adevărat intelectual.

Vorbiră despre privelişte din jurul lor, despre situaţia pitorească a muntelui, care se ridica în amfiteatru şi se înălţa apoi spre cer, parc-ar fi un uriaş care se joacă cu stâncile. Lamotier spuse că peisajul acesta îi aminteşte de Pirinei, apoi vorbi despre Franţa, Spania şi alte ţări. Discuta cu atâta pricepere, încât cardinalul era cu desăvârşire uimit.

— Cine eşti? domnul meu, exclamă Tosselli, când poposiră pentru o clipă lângă un copac.

— Sunt un om pe care destinul îl mână din loc în loc şi care nu s-a gândit niciodată că va avea plăcerea să fie atât de aproape de Eminenţa Voastră. Admit că locul pe care-l ocup acum nu e tocmai potrivit, dar Eminenţa Voastră va fi de acord că datoria fiecăruia este să stea la postul pe care soarta i-l hărăzeşte. Cred că nu făptuiesc nicio crimă, dacă-l duc pe doctor şi pe dumneavoastră la un om care are absolută nevoie de ajutor, pentru trup şi pentru suflet.

— Spune-mi atunci deschis, ne duceţi chiar la un bolnav?

— La un om bolnav la trup şi adânc rănit în suflet.

— Ca să ne încredinţaţi de aceasta, aţi fi putut întrebuinţa mai

puţină violenţă, spuse prelatul. Cred că nici Egizio Ettore nu s-ar fi purtat mai rău cu noi. Dar poate că n-ai auzit încă de acest faimos brigand?

— O, am auzit, ni s-a spus că e un om foarte primejdios.

— Aşa e, spuse cardinalul, faptele sale dovedesc cu prisosinţă aceasta, totuşi, eu îl cunosc personal pe Ettore, l-am întâlnit o dată, am avut de-a face cu el şi pot să te încredinţez că, deşi a păcătuit poate mult, dar e un om care-mi e mai drag decât mulţi alţii care vin zilnic la biserică şi se închină cu smerenie.

— Eminenţă, asta o spuneţi dumneavoastră, un servitor al Domnului?

— Dragul meu, continuă cardinalul, cu vocea blândă, noi preoţii nu iubim chiar pe toţi acei care vin la biserică, nu ne uităm în cartea de rugăciuni a oamenilor ca să ne încredinţăm dacă a rămas neatinsă sau e citită mult, noi ne uităm în sufletele lor, căci sufletul omului e o carte deschisă, în care suntem obişnuiţi să citim.

— Şi ce aţi citit în sufletul lui Egizio Ettore?

— Lucruri ce dezvinovăţesc şi iartă faptele sale, răspunse Tosselli. A fost urmărit şi gonit, dar până şi animalul prigonit se întoarce câteodată împotriva vânătorului, ca să-l înfrunte. Egizio Ettore nu e un brigand, nu e un bandit ordinar, el a crezut dar că are dreptul să poarte război împotriva societăţii omeneşti. E o idee falsă… o rătăcire, şi atâta tot. E rău numai că o duce până la nebunie, asta se vede în răzbunarea grozavă a lui Ettore împotriva lui Amedeo Feruccio, preşedintele tribunalului din Bonifacio. Cred că ai auzit?

Lamotier dădu din cap, şi amândoi îşi urmară drumul în tăcere. Doctorul Schulze începuse şi el o discuţie cu Neuville şi-şi dădu seama că are de-a face cu un om distins. Astfel ei ajunseră până aproape de creştetul Fontanellei şi ruina se ivise în faţa lor.

— Staţi! strigă deodată Lamotier, apoi se adresă către cardinal şi doctor, care tresăriră auzind strigătul lui.

— Domnilor, spuse el, până aici v-am condus fără să luăm vreo măsură, dar acum ne veţi îngădui să vă legăm la ochi.

— Suntem în mâinile voastre şi trebuie să ne supunem! spuse cardinalul.

Lamotier scoase din buzunar două batiste negre de mătase şi-i legă la ochi pe cei doi străini. Apoi, fiecare luă de mână pe însoţitorul său

şi trecură peste un dâmb care se afla în faţa ruinelor.

Tric-Trac le ieşi în întâmpinare.

— Ce e nou? întrebă Lamotier, de cum îl văzu.

— Rău, foarte rău, răspunse Tric-Trac. Aiurează întruna, mereu strigă numele ei, ştiţi al Letiţiei. Dar văd că stăpânul meu a făcut foarte bine, că a adus în afară de doctor şi un gropar.

— Taci, prostule, îi şopti Neuville, dându-i un ghiont.

— Mi se pare că ne aflăm într-un loc închis, spuse Tosselli, când fu condus înăuntru. Aşadar am ajuns?

— Am ajuns, răspunse Lamotier, încă un minut şi vă vom dezlega.

Deschise uşa care dădea în încăperea unde se afla brigandul. Egizio Ettore stătea întins în culcuşul pe care Hector Gardane îl făcuse din toate pernele şi păturile pe care le găsise, faţa lui era suptă, se chinuia să respire şi în clipa în care cei doi prieteni intrară, însoţiţi de doctor şi de prelat, Ettore strigă:

— Îngropaţi-mă aici pe creştetul Fontanellei. Aici am strâns-o pentru întâia dată, în braţele mele, aici mi-a spus ea că mă iubeşte! Să nu-mi puneţi cruce, nici piatră la căpătâi, dar sădiţi pe groapa mea viorele cu numele ei, iar leşul meu le va hrăni.

Baronul Lamberg şi Hector Gardane, se ridicară, salutând cu respect pe cei doi străini.

— Prieteni, nu vă întristaţi, aducem ajutor, strigă Lamotier. Va trăi, trebuie să trăiască. Acum vom dezlega ochii acestor domni.

Lamotier şi Neuville scoaseră batistele, iar Tosselli şi doctorul Schulze se uitară înmărmuriţi în jurul lor. După o clipă, interesul lor fu atras de un bărbat frumos cu părul negru, cârlionţat, care stătea întins în culcuş şi respira cu greu.

Doctorul aruncă o singură privire şi-şi dădu seama că omul acesta e bolnav greu; aşadar, el nu fusese înşelat în această privinţă, fusese adus la căpătâiul unui om cave avea absolută nevoie de ajutor, care mai putea fi salvat.

— Acum nu mai e niciun secret, zise Lamotier, acum vă voi dezlega enigma, v-am condus pe creştetul muntelui Fontanella, v-am adus în încăperea asta, care e un refugiu, ca să ajutaţi pe un om, care e vestit în toată lumea, dar care nu trăieşte în mijlocul ei. Încă nu bănuiţi cine-i? Nenorocitul din faţa dumneavoastră, care se află pe marginea mormântului şi pe care trebuie să-l ajutaţi, e urgisit de toţi, şi ar fi

rămas singur şi părăsit, dacă n-am fi noi alături de el, dacă nu ne-am fi unit cu dânsul din propria noastră voinţă. Omul acesta a păcătuit, a făcut unele fapte ce nu sunt în armonie cu legile omeneşti şi divine, dar noi, care îl cunoaştem foarte bine, noi ştim că are o inimă nobilă, şi am putea povesti unele fapte, cu care nu se poate mândri nici un alt om. Să vă spun numele lui, să rostesc numele care vă va umple, poate, de groază! Dar fiţi pe pace, niciun om care a venit la el cu gânduri bune, care i-a făcut un bine, fie cât de neînsemnat, nu se poate plânge că a fost răsplătit cu răul. Şi dacă n-ar sta întins în faţa dumneavoastră, dacă n-ar fi scuturat de friguri, tot nu ar trebui să vă temeţi de el, deşi sunteţi lângă patul lui… Egizio Ettore!

— Am bănuit eu! exclamă doctorul Schulze.

— Am ştiut, spuse cardinalul, cu glas tare, da, acesta e Egizio Ettore, nenorocitul care m-a pândit pe drumul spre Fontanella. La început a vrut să mă omoare, dar apoi ne-am împrietenit şi ne-am despărţit cu bine. Ettore, să nu ai teamă, am venit să te ajutăm şi niciodată nu te vom trăda. Nici eu, nici tânărul meu prieten nu vom spune nimănui ce-am văzut şi auzit în noaptea asta; chiar dacă n-am fi legaţi de jurământul pe care l-am dat prietenului tău, ai putea fi liniştit, căci există ceva în sufletul omului, ce nu poate fi înlăturat, şi aceasta e mila faţă de măreţia decăzută.

— Eminenţă, răspunse Egizio Ettore, care avea mintea limpede, nu sunt nici mare, nici decăzut; niciodată nu mi-am închipuit să fiu altceva decât toţi ceilalţi oameni. Dar pentru toate păcatele pe care le-am făcut, răspunderea o poartă alţii, iar Judecătorul din ceruri, în faţa căruia voi sta în curând, ştie că am luptat numai pentru libertatea mea. Nu sunt dintr-acei oameni, obişnuiţi să poarte lanţuri şi când mi-au fost puse, s-a deşteptat fiara din mine. Dar destul! Dacă mă puteţi ajuta, bine, dacă nu, să-mi spuneţi deschis, căci Egizio Ettore e un om care ştie să înfrunte moartea în linişte. Dar dacă v-aţi obosit în zadar urcând până aici – ceea ce mi-ar părea foarte rău, nu pentru mine, ci pentru dumneavoastră –, atunci cardinalul va lua locul medicului. Există fapte ce-mi apasă sufletul şi de care aş vrea să mă scutur. O spovedanie plină de căinţă mă va uşura, dar mai întâi, spune-mi, doctore, mai e vreo nădejde de scăpare?

Dacă doctorul Schulze ar fi vrut să răspundă la această întrebare, fără să consulte pe bolnav, ar fi spus, nu, căci pacientul avea

înfăţişarea unui condamnat la moarte.

— Trebuie mai întâi să te examinez, spuse doctorul, şi te asigur că-ţi voi spune adevărul, fără înconjur.

— Atunci, poftim, spuse Ettore, şi cu un gest vioi îşi desfăcu singur cămaşa în dreptul pieptului.

Domnea o tăcere adâncă şi solemnă, în vreme ce doctorul îl examina pe bolnav. Toţi aşteptau sentinţa pe care el trebuia s-o rostească.

— Grozav, spuse doctorul, îndreptându-se, Egizio Ettore, nu pot tăgădui că eşti pe pragul morţii.

— Am ştiut, spuse brigandul, sau mai bine zis, simţeam că moartea mi-a pătruns în trup. În curând lumea va scăpa de Egizio Ettore, în curând toată Corsica va respira uşurată, mai ales acei cărora le-am jurat răzbunare cumplită. O, Dumnezeule! m-ai părăsit cu desăvârşire, mă laşi să mor, fără să mă răzbun împotriva acelora care sunt duşmanii mei neîmpăcaţi, care au păcătuit atât de greu faţă de mine! Să părăsesc lumea aceasta, fără să-mi fi îndeplinit opera de răzbunare?

— Taci! spuse cardinalul, nu mai rosti astfel de cuvinte păgâne, eşti aproape de moarte şi trebuie să te gândeşti să te împaci cu Domnul.

Cardinalul vru să îngenuncheze lângă bolnav, dar doctorul Schulze îl opri.

— Încă n-am ajuns aşa departe, spuse el. Egizio Ettore, eşti greu bolnav, dar mai poţi fi salvat, trebuie să iei o doză puternică de chinină, preparată în mod special. Chinină amestecată cu arsenic, ca să cureţe sângele.

— Numai atât? strigă Lamotier. Atunci dau repede fuga la Saint-Étienne şi-l voi sili pe farmacist să prepare totul.

— Vei veni prea târziu, răspunse doctorul. De ce nu mă lăsaţi să termin? Praful acesta îşi va face efectul dacă va fi luat până într-un ceas. Ca să ajungă cineva la Saint-Étienne şi să se întoarcă, are nevoie de aproape trei ore şi în timpul acesta bolnavul va fi un cadavru. Iartă-mă, Ettore, că vorbesc deschis, dar singur mi-ai cerut asta şi eu mi-am făcut numai datoria.

— Aşa e, răspunse brigandul, întinzând doctorului mâna sa rece ca gheaţa, primeşte această strângere de mână, iar răsplata pentru truda dumitale ţi-o va da unul din prietenii mei. Chiar dacă mor, nu te-ai

obosit în zadar până aici. Egizio Ettore plăteşte chiar dacă a murit.

— Să nu vorbim despre asta, spuse doctorul, vreau doar să te ajut.

— Sfinte Dumnezeule, izbucni baronul Lamberg, să nu fie cu putinţă să căpătăm leacul? E grozav ca un om să poată fi salvat şi numai din cauza aceasta să fim împiedicaţi! Nu, nu, asta nu vreau, nu pot crede.

— Nici eu! izbucni Neuville, ah, dacă aş avea un cal, aş zbura la Saint-Étienne, chiar cu riscul să-mi rup capul.

— Să lăsăm vorba de pomană, spuse Lamotier, trebuie să procurăm leacul şi nu suntem în stare!

— Nu suntem în stare, spuse şi doctorul. Aţi făcut o greşeală mare că nu mi-aţi spus tot adevărul. Dacă mi-aţi fi destăinuit că e vorba de Egizio Ettore, că se află pe creştetul Fontanellei, şi e bolnav de malarie, aş fi luat cu mine cele trebuitoare.

— O, nenorocitul de mine, de ce n-am făcut-o?! strigă Lamotier. Eu voi purta vina morţii lui Ettore! Niciodată nu mi-o voi ierta, niciodată!

— Lasă Lamotier, nu fi copil, spuse Ettore, eu trebuie să mor, pentru că aşa stă scris în cartea Destinului, a sunat ceasul meu şi vreau să-l întâmpin fără teamă! Prea des am semănat moartea printre cei vii, ca să mă tem de ea. Ah! mă doare însă că nu mi-e dat s-o mai văd pe Letiţia mea. Dacă ea ar fi lângă mine şi mâna ei albă mi-ar mângâia fruntea, moartea ar fi pentru mine atât de dulce! O, vino, scumpa meu Letiţia, numai o singură sărutare şi mă voi despărţi cu bucurie de viaţa asta. Ah! auziţi cum cântă, îngerii coboară din ceruri, ea e în mijlocul lor… Clopote, sunaţi, sunaţi, ha, ha! clopotul din Fontanella mă prohodeşte, clopotul, care poartă numele meu pentru vecie. Egizio Ettore se desparte de lumea asta.

— Aiurează! spuse Lamotier, cu durere în glas. Şi-a pierdut cunoştinţa!

— Cu atât mai bine pentru dânsul! Spuse doctorul. Aşa cel puţin nu va simţi chinurile morţii.

— Nu se mai poate face nimic? întrebă Lamotier. Gândeşte-te bine, doctore, nu mai există alt leac?

— Ceea ce am spus, a fost după ce am chibzuit bine; dacă nu primeşte praful e pierdut. Nu va trece niciun ceas şi va fi în lumea drepţilor!

— Să ne rugăm pentru el, spuse cardinalul şi îngenunche.

Ce tablou înduioşător! În încăperea aceasta de pe creştetul Fontanellei, bărbaţi în toată firea stăteau în genunchi în jurul prinţului bisericii, iar pe pieptul acestuia strălucea crucea de aur, vrând parcă prin lumina ei să arate că Dumnezeu e cu dânşii. Iar omul ce sta întins, respira greu şi adânc, pieptul lui tresălta din ce în ce mai repede.

— Peste puţin timp inima se va opri, şopti doctorul lui Neuville, care stătea în genunchi lângă el. Se apropie sfârşitul.

Trecu un sfert de oră într-o tăcere desăvârşită, bolnavul se stingea văzând cu ochii, faţa lui devenea din ce în ce mai schimbată, inima îi bătea încet de tot.

— Cât va mai rezista? îl întrebă Lamotier pe doctor.

— Încă un sfert de oră, răspunse acesta, sfârşitul vine mai repede decât credeam. Unde îl înmormântăm?

— Şi-a exprimat singur dorinţa; aici pe creştetul Fontanellei, lângă cei trei pini.

— Şi nimeni nu trebuie să afle unde a fost ultimul refugiu al lui Egizio Ettore?

— Nimeni, mai bine aşa. Corsica va uita, dar poporul va pomeni mereu numele lui. Astfel, el va deveni o figură legendară, lumea va crede că mai trăieşte şi într-o zi va ieşi din mormânt ca să fie alături de mulţime, care va scutura lanţurile ce o încătuşează.

— Şi când te gândeşti, izbucni Neuville, cu turbare, că putea fi salvat…

— S-a făcut frig, spuse Tric-Trac, să pregătesc ceai?

Neuville îşi pregăti pumnul, dar se răzgândi, dată fiind situaţia solemnă. Cardinalul stătea în genunchi, cu mâinile împreunate, spre rugăciune. Deodată îşi ridică capul şi în ochii lui se oglindea o mirare nespusă.

— Cine cântă din orgă? întrebă el.

— Ce fel de orgă? întrebă Lamotier.

— N-auziţi? Trebuie să fie o orgă prin apropiere, aud foarte bine sunetele.

Toţi îşi încordară auzul şi îşi dădură seama că prelatul nu se înşelase. Prietenii se uitară unul la altul, căci nu înţelegeau de unde vin aceste sunete.

Să fie oare fantome? Da, trebuie să fie spirite, spirite bune, ce voiau

să-i cânte lui Ettore marşul funebru. Deodată orga se opri şi în locul ei se răspândi dangăt de clopot. Toţi fură cuprinşi de fiori, şi se apropiară unul de altul.

— De unde vin sunetele acestea de clopote? întrebă cardinalul.

— Eminenţă, n-avem niciun clopot, răspunse Lamotier.

— Dar am auzit sunând, totuşi. Ce poate să fie?

— Clopote! izbucni în clipa aceea muribundul, ridicându-se în capul oaselor. Clopote, auziţi dangătul lor, la altar, la altar!

— Aiurează, spuse doctorul Schulze. E în agonie.

— Nu, răspunse Lamotier, ne-a poruncit să ne apropiem de altar, să ne rugăm poate pentru el şi dacă nimeni nu mă urmează, mă duc singur.

— Camarade, se auzi glasul lui Neuville, merg cu tine.

Cei doi bărbaţi ieşiră, baronul Lamberg îi urmă şi doctorul Schulze îi însoţi şi el.

Abia ieşiră din odaie şi toţi scoaseră un strigăt de uimire. Zăriră o flacără mică şi albastră deasupra altarului, ce sălta din loc în loc, creştea şi se micşora, de parc-ar fi fost un licurici.

— Ce-i asta? întrebă Lamotier cu glas înspăimântat. Nu-i lucru curat, la mijloc e vrăjitorie! Orga, clopotele, flacăra…

— Prietene, asta înseamnă, răspunse baronul Lamberg, apucând mâna lui Lamotier şi strângând-o cu putere, că avem de-a face cu o putere, care vine în ajutorul lui Egizio Ettore.

— Şi acolo, ce-i acolo? întrebă doctorul Schulze. Vedeţi pachetul acela alb?

Cei patru bărbaţi se năpustiră spre treptele altarului: dar în clipa aceea flacăra dispăru. Pe altar se afla un pachet legat atât de bine, parcă venea dintr-un magazin de primul rang.

— Ce să fie în pachetul ăsta? ziseră cu toţii deodată. Ia să vedem!

— Da, să vedem, spuse Lamotier, examinând pachetul pe care-l avea în mână. Cred că cel mai bun lucru ar fi să-l desfacem.

— Da, să-l desfacem, spuseră ceilalţi.

Lamotier rupse hârtia, desfăcu sfoara şi atunci ieşi la iveală o cutiuţă.

— O cutie! Poartă o inscripţie! Ia să vedem ce stă scris.

Dar era întuneric şi atunci Lamotier, strigă:

— Face-ţi lumină, aprindeţi torţele, repede, repede!

Dar până când Lamotier izbuti să aducă torţa, o lumină orbitoare fulgeră printre ruine, nimeni nu ştia de unde vine această lumină, care căzu pe cutia ce se afla în mâinile francezului. Atunci ei putură citi inscripţia tipărită cu litere vechi:

„Leacul pentru Egizio Ettore?”

O tăcere solemnă învălui încăperea, nimeni nu îndrăznea să spună un cuvânt, toţi simţeau că stau în faţa unei puteri ascunse, pe care nu şi-o puteau explica. Dar cel mai uimit era doctorul Schulze, care luă cutia din mâna lui Lamotier, o deschise şi-i cercetă conţinutul. Găsi douăsprezece prafuri şi când doctorul examină unul din ele, strigă cu glas tremurător:

— De asta avem nevoie, e praful care ne trebuie: chinină şi arsenic! E atât de fin cum niciun farmacist n-ar fi în stare să-l prepare.

— Să nu mai stăm la gânduri, zise Lamotier, trebuie să-l dăm lui Ettore cât mai repede.

Cu toţii dădură buzna în odaia bolnavului, unde cardinalul îi întâmpină cu mâinile ridicate.

— Cred că totul s-a sfârşit! spuse el. Ettore a scos un oftat şi stă ţeapăn.

— Ba nu, mai trăieşte, strigă doctorul, după ce duse mâna la inima brigandului. Repede aduceţi puţină apă.

Tric-Trac aduse imediat apa cerută, doctorul Schulze turnă un praf şi întinse pacientului paharul. Acţiunea prafului fu atât de fulgerătoare, că Ettore abia înghiţise medicamentul şi bătăile inimii sale se înteţiră, iar sângele porni din non prin artere.

După al doilea praf bolnavul începu să asude, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, până când sudoarea izbucni din toţi porii. Tânărul doctor dădu bolnavului un al treilea praf, şi strigă plin de bucurie:

— Bolnavul doarme, acum, domnilor, e salvat!

— Salvat! rosti solemn cardinalul, lăudat fie Domnul.

— Salvat, exclamară cei trei francezi şi Hector Gardane.

— Misiunea mea s-a terminat! spuse doctorul Schulze, acum pot să plec. Bolnavul se va vindeca.

Afară se crăpa de ziuă, zorile înconjurară cu lumina lor tremurătoare creştetul muntelui şi se lăsau încet la vale.

— Da, să mergem, spuse cardinalul, şi vă repetăm înc-o dată,

domnii mei, fiţi siguri că nu vom scoate un cuvânt.

— Să vă conducem? întrebă Hector Gardane.

— Rămâneţi lângă bolnav, are nevoie de voi toţi…

— Încă ceva, spuse Lamotier, Ettore a poruncit să plătim onorariul medicului. Vă rog, domnule doctor, primiţi punga asta, care e o mică dovadă a recunoştinţei noastre. Aţi salvat o viaţă de om şi asta nici nu se poate preţui.

— Nu-mi răpiţi mulţumirea că am adus un serviciu lui Egizio Ettore, spuse doctorul Schulze. Dar dacă vreţi să-mi daţi o amintire a acestei nopţi v-aş ruga să-mi dăruiţi cutia în care au fost prafurile. Pentru mine, asta va fi însă o amintire scumpă.

— Poftim, zise Lamotier, şi întinse doctorului cutia, care purta inscripţia ciudată.

— Îţi mulţumesc! spuse doctorul Schulze, punând-o în buzunarul paltonului său. Va fi pentru mine o amintire veşnică.

Apoi strânse mâna celor trei francezi, îşi luă rămas bun de la Gardane şi de la Tric-Trac.

— Păcat, domnilor, că plecaţi, spuse Tric-Trac după ce se ploconi adânc în faţa doctorului şi a cardinalului. Nu vreţi să luaţi cu noi o mică gustare?

— Mulţumim, răspunse cardinalul, vom dejuna la Saint-Étienne.

— Dar nu mai bine ca la noi, răspunse Tric-Trac, de altfel vă doresc poftă bună!

Când Tosselli şi doctorul porniră la drum coborând în vale, cardinalul spuse însoţitorului său:

— Doctore, ţi-ai făcut datoria în noaptea asta, dar eu nu, căci pe câtă vreme dumneata ai salvat trupul lui Ettore, mie nu mi-a fost hărăzit norocul să aduc sufletului său aceeaşi binefacere. Şi n-am avut dorinţă mai puternică decât aceea, ca omul acesta să se lase de viaţa blestemată pe care o duce. Nu puteam să-i vorbesc precum am dorit, căci ar fi trebuit să-i pun prea multe întrebări şi nici n-ar fi dat ascultare vorbelor mele, dar crede-mă că există un mijloc care l-ar putea scoate pe Ettore din viaţa pe care a dus-o până acum, există o persoană, la ale cărei rugăminţi el n-ar fi în stare să reziste.

— Şi cine e acea persoană?

— Mama lui, răspunse cardinalul, cu glas hotărât.

— Mama lui? întrebă doctorul, surprins, mi se pare că mama lui a

murit. Da, da, chiar am trecut pe lângă mormântul ei, când am fost ultima dată la cimitirul din Saint-Étienne.

— Aceea care zace acolo, răspunse cardinalul, trece numai drept mama lui. Brigandul acesta, la al cărui pat de suferinţă am stat, acest bandit, care e temut şi urât de toată lumea, e de origine nobilă. Şi ştii cine a fost tatăl lui? Doamne! când îmi aduc aminte, lacrimile îmi vin în ochi. Tatăl lui a fost cel mai bun prieten al meu.

— Atunci trebuie să fi fost un om distins, spuse doctorul Schulze.

— A fost un om în adevăratul înţeles al cuvântului, cum rar mai întâlneşti, exclamă cardinalul.

— Dar el nu ştie nimic despre originea sa?

— Ferească Dumnezeu, şi deocamdată nici nu trebuie să afle.

— Tatăl lui a murit?

Cardinalul tăcu o clipă şi se uită la doctorul Schulze, apoi spuse:

— Nu ştiu dacă e mort. După lovitura teribilă pe care a primit-o, după o trădare josnică din partea aceleia pe care o iubea, nenorocitul acesta s-a ruinat, a decăzut şi în ultima vreme trăia la Paris, unde aduna cârpe de prin gunoaie.

— Şi nu l-aţi căutat pe fostul dumneavoastră prieten?

— Ba am făcut-o, dar toate cercetările au fost zadarnice, căci el a dispărut fără urmă – a murit poate pe vreun morman de gunoi, sau s-a înecat în Sena.

— Fie-i ţărâna uşoară! murmură tânărul doctor. Dar mama lui Ettore?

— Trăieşte, trăieşte în pocăinţă şi mereu îmi cere să-i mijlocesc o întrevedere cu fiul ei. Până acum i-am refuzat această dorinţă, dar după ce l-am văzut iar, ar fi cu putinţă să-l duc la mama lui. Din nefericire, mă leagă jurământul pe care l-am făcut amândoi, să nu trădăm nimănui refugiul lui Ettore, aşa că nu pot spune mamei sale unde-l poate găsi.

Cei doi bărbaţi ajunseră între timp la poalele Fontanellei şi se îndreptară spre casa doctorului Schulze.

— Eminenţă, spuse atunci medicul german, nu trebuie să plecaţi fără să luaţi dejunul la mine şi dacă nu va fi chiar atât de bun ca acela pe care ni l-au oferit briganzii, va trebui să priviţi cu îngăduinţă gospodăria mea modestă.

Cardinalul primi invitaţia, nu trecu mult, şi şedeau faţă în faţă, la o

masă curată, iar bătrâna Rosita aduse mâncarea.

După dejun îşi aprinseră ţigările şi convorbirea lor se roti iar în jurul subiectului care-i interesa pe amândoi, adică Electrus.

— Vezi, dragă prietene, spuse cardinalul, cât de uşor se poate ascunde un om când vrea să nu fie găsit. Cel mai bun exemplu e chiar Egizio Ettore. Brigandul e căutat în toată Corsica, în toată Franţa, mai ales de la asasinarea lui Amedeo Feruccio; iar dânsul şade pe vârful Fontanellei şi niciun om nu bănuieşte. Şi dacă ne gândim la Electrus, îmi dau seama cât de uşor izbuteşte acest om să se ferească de privirile semenilor săi. Cine ştie unde se află cuibul din care magicianul aruncă fulgerele minţii sale, am fost poate aproape de el, am trecut poate pe lângă acest cuib. Dar acum vreau să plec, afaceri importante mă cheamă la Roma. Rămâi cu bine, doctore, şi nu înceta cu cercetările, ca să dai de urma acestei misterios personaj.

— Voi face tot ce-mi va fi cu putinţă, spuse tânărul doctor, dar mă îndoiesc de izbândă. Rămân, totuşi, la Saint-Étienne. De asta puteţi fi sigur, Eminenţă.

— Îţi mulţumesc în numele societăţii noastre secrete şi te rog să păzeşti ca ochii din cap cartea a şaptea pe care ţi-am încredinţat-o!

— Se află într-un sertar secret al biroului meu, îl încredinţă tânărul doctor. Vedeţi, Eminenţă, port cheia la mine.

Doctorul Schulze se ridicase, se apropie de birou şi trase un sertar, în care se afla cartea legată în piele de porc.

— Şi aici voi păstra şi cutia ciudată, în care am găsit praful salvator.

Schulze luă paltonul, scoase cutia şi cei doi bărbaţi o examinară din nou şi recitiră inscripţia ce se afla pe ea.

— Este şi rămâne o enigmă, spuse tânărul medic, cum a ajuns cutia asta pe altarul din bisericuţă, dar eu presupun că unul din oamenii lui Ettore a pus-o acolo, ca să facă impresie mai mare asupra lui, ca să-l sugestioneze, cum spunem noi, medicii.

— Chiar dacă ar fi aşa, spuse cardinalul, praful care era într-însa a salvat viaţa lui Ettore.

Între timp, doctorul Wolfgang Schulze deschisese cutia şi strigă înmărmurit:

— Mai este un praf, al treisprezecelea, căci am numărat foarte bine cele douăsprezece pe care le-am lăsat lui Ettore. Uitaţi-vă, Eminenţă,

are acelaşi conţinut ca şi celelalte prafuri.

Cu aceste cuvinte, tânărul doctor desfăcu hârtia şi în clipa următoare scoase un strigăt de uimire. Căci hârtia aceasta nu conţinea niciun praf, ci era tipărită pe o parte, chiar cu aceleaşi litere, cu care era imprimată şi cartea lui Electrus. Dar nici literele, nici hârtia, nu uimiră pe cei doi bărbaţi, ci conţinutul care era tipărit pe ea şi care suna astfel:

„Viitorul volum din opera lui „Electrus" apare la 24 decembrie a.c. şi va putea fi găsit la Berlin, lângă statuia lui Schiller.

Editorul".

Cei doi prieteni rămaseră înlemniţi câteva clipe până când cardinalul exclamă:

— Aceasta depăşeşte hotarele minţii omeneşti. Îmi vine să cred că ne aflăm în faţa unei taine divine.

Cap. 81 – Printre vagabonzi

Când Letiţia se trezi din amorţeală crezu că visează. Se afla într-o trăsură mare de tot al cărei interior părea o casă bună de locuit. Erau câteva încăperi şi Letiţia se trezi într-o odăiţă, unde lumina intra printr-o ferestruică. Ea dormea într-un pat curat şi destul de larg.

În afară de pat, mai era în încăpere un scaun şi o măsuţă, aceasta era toată mobila pe care o vedea. Letiţia încercă să-şi dea seama ce s-a petrecut cu ea în ultimul timp. Căzuse în mâinile contelui Robert de Paris şi ale prietenei necredincioase, care ajutase la răpirea ei. Şi acum? Sfinte Dumnezeule, acum se afla într-o închisoare, în care o aruncaseră cei doi criminali, într-o celulă, care avea o fereastră zăbrelită. Uşa trebuia să fie bine încuiată!

Letiţia sări din pat şi se apropie de uşă. Presimţirea n-o înşelase, uşa era încuiată.

Dar nu era la închisoare, căci ea simţea că încăperea în care se afla, se mişca odată cu dânsa. Letiţia se apropie de fereastră şi se uită la priveliştea de afară. Zări un copac, acesta dispăru, în locul lui se ivi un tufiş, apoi trecu pe lângă o livadă, care se afla pe marginea şoselei.

Nu mai era nicio îndoială, se afla într-o trăsură.

Lacrimi fierbinţi izvorau din ochii fetei, când îşi dădu seama unde se află. Simţea că se îndepărtează din ce în ce mai mult de acela, căruia aparţinea inima ei – de Egizio Ettore.

— De ce plâng? îşi spuse Letiţia, ştergându-şi lacrimile, nu mi-e totuna ce se va întâmpla cu mine? Am pierdut singura fericire a vieţii mele, l-am pierdut pe Egizio Ettore, acum, fie ce-o fi! Nu-l voi mai vedea niciodată. Da, Robert de Paris va avea grija să nu-l mai găsesc pe Egizio al meu. Sunt în mâinile sale şi el nu iartă!

Se simţi mai liniştită când se văzu îmbrăcată în patul ei. Aceasta era o dovadă că în tot timpul somnului, nimeni nu se atinsese de ea.

— Dar aş vrea să ştiu cum am ajuns în trăsura asta? Cine şi-a luat dreptul să mă ţină aici cu forţa?

Se apropie de uşă şi bătu cu amândouă mâinile. După câteva clipe, uşa se deschise şi Letiţia şovăi, căci văzu în faţa ei o figură, ce părea din alte lumi. Era un om uriaş, îmbrăcat în haine pestriţe.

— Ce porunceşte tânăra mea stăpână? o întrebă dânsul, respectuos.

— Ce poruncesc? răspunse Letiţia, o, n-am ce porunci, pentru că sunt o prizonieră!

— Prizonieră! Da de unde! Aici nu există prizonieri! Formăm oarecum o republică! Dar voi da de veste preşedintelui nostru – adică directorului – că ai deschis frumoşii ochi şi că doreşti să-i vorbeşti!

Letiţia nu înţelegea nimic din cele ce-i spunea uriaşul. Preşedinte, director, ce se întâmplase? Nu mai era în mâinile lui Robert de Paris? O rază de speranţă pătrunse în sufletul ei.

— Iar în ceea ce mă priveşte pe mine, continuă uriaşul, mă numesc Abdallah, şi directorul Smith m-a pus în serviciul dumitale. Poţi avea toată încrederea în mine, deoarece eu sunt o fire foarte blândă, dar când sunt aţâţat, devin grozav. Precum văd, însă, nu cred să-mi faci vreun rău.

— Doamne! ce rău să-ţi fac eu, eşti doar de două ori mai mare decât mine!

— Tocmai asta-i nenorocirea, spuse uriaşul, cu atâta melancolie încât Letiţia râse, cu toată situaţia în care se afla. Vezi bine, toată lumea se uită la mine ca la o dihanie; Miranda, pitica, e răsfăţată de toată lumea, e tratată ca un obiect fragil, ce nu poate fi atins, pe când eu, nu, nu vreau să mă plâng, dar te vei convinge, că mi se face o nedreptate. Dar să lăsăm asta! Să spun directorului că doreşti să-i

vorbeşti?

— Da, dacă aş şti cel puţin despre cine e vorba? spuse Letiţia, lămureşte-mă unde mă aflu, cum am ajuns aici şi încotro mă duceţi?

— Da, da, nu ştii, făcu Abdallah, scărpinându-se la ceafă, da, te afli în trăsura directorului Smith, un american, proprietarul unei barăci cu minuni, căci avem numai monştri, rarităţi, oameni care sunt sau prea mărunţi sau prea mari, care mănâncă foc sau fac drăcii numai să-şi câştige pâinea. Acum ne aflăm în apropiere de frumosul oraş Florenţa şi ai dormit trei zile de-a rândul.

— Trei zile! exclamă Letiţia, dar e cu neputinţă!

— Da, şi eu m-am mirat, răspunse Abdallah, cu naivitate, cum poate dormi cineva atâta timp, dar îţi pot dovedi că sunt trei zile şi şapte ore, de când eşti aici, chiar eu te-am dus în braţele mele, da în braţele astea.

Abdallah se retrase şi Letiţia rămase iar singură. Aşadar, se afla într-o baracă cu minuni, şi a fost adusă până la Florenţa. Da, totul trebuie să fie pus la cale de mâna lui Robert de Paris, care o vânduse, fără îndoială, directorului panoramei. Dar Smith nu putea s-o ţină închisă, trebuia să-i dea drumul şi atunci ea se va întoarce la Egizio Ettore.

Uşa se deschise şi de astă dată apăru directorul Smith, cu trupul scund şi gros, îmbrăcat în halatul de catifea şi cu fesul pe cap.

— Ah, domnişoară, în sfârşit v-aţi trezit, strigă el, făcând o mutră foarte fericită. Sunt încântat că v-aţi însănătoşit. Dar daţi-mi voie să mă recomand: Smith, celebrul Smith, directorul companiei ambulante de artă, din care faceţi parte şi dumneavoastră, şi sper că ne vom înţelege, căci sunt cel mai bun om din lume.

— Domnule, spuse Letiţia, înclinându-se uşor, oricine ai fi, ai în faţa dumitale o fiinţă nenorocită, care a fost răpită în împrejurări ciudate. Mă cheamă Letiţia şi sunt măritată.

— Chiar mă interesează să aflu cât mai multe despre dumneavoastră, căci debutul dumitale trebuie anunţat cum se cuvine.

— Debutul meu! izbucni Letiţia, crezi că-ţi voi putea fi de folos? O, domnul meu, nu am niciuna din însuşirile ciudate, ce se pot admira în colecţia dumitale.

— Totuşi, posedaţi o însuşire fără de pereche: sunteţi frumoasă ca o Veneră!

Letiţia se înroşi, dar apoi izbucni plină de mânie:

— Domnule, frumuseţea nu trebuie ţintuită la stâlpul ruşinii şi frumuseţea care se lasă vândută, nu mai e frumuseţe. Am auzit că suntem în drum spre Florenţa şi nu mă îndoiesc că în oraşul acesta îmi veţi reda libertatea. Şi dacă veţi încerca să mă reţineţi cu forţa, voi recurge la orice mijloace ca să scap.

— Dar cine se gândeşte la asta, copila mea? spuse americanul. De ce te-aş reţine cu forţa? Am eu înfăţişarea unuia care să pricinuiască neplăceri unei fete aşa de tinere? Sunt un om de afaceri şi trebuie să mă gândesc la câştig. De aceea am încheiat un contract cu fratele dumitale, după care eşti angajată la mine pe timp de patru ani.

— Un contract… cu fratele meu?

— Fireşte, bărbatul acela, în societatea căruia te-am găsit în mijlocul şoselei.

— Ah, ştiu despre cine e vorba, omul acela nu e fratele, ci duşmanul meu. El e acela care m-a răpit, vorbeşti de Robert, contele de Paris!?

— Mie mi-a spus că-l cheamă altfel, şi dacă doreşti, îţi voi arăta contractul, pe care l-a iscălit, încă nu eşti majoră şi de aceea el a tratat în numele dumitale. De altfel, nu vei avea de ce să te plângi la mine. Nu-ţi va lipsi nimic, şi-ţi voi da chiar şi o mică leafă; dar te voi elibera abia după ce-mi voi scoate banii pe care i-am dat fratelui dumitale, şi la caz de nevoie, mă voi adresa justiţiei, ca să nu ies păcălit din toată afacerea asta.

Letiţia înţelese că trebuie să se folosească de un şiretlic. Soarta a lovit-o de atâtea ori, încât îşi însuşise o viclenie, pe care n-o avea înainte. Nu putea face nimic cu forţa, căci directorul Smith avea mijloace la îndemână s-o silească şi numai viclenia putea s-o ajute să-şi recapete libertatea.

— Domnule, spuse Letiţia, văd că s-a făcut un târg ruşinos. Nu vreau să te învinovăţesc că te-ai pretat la el cu bună-ştiinţă, dimpotrivă, cred că ai fost păgubit. Dar omul care m-a vândut, auzi bine ce-am spus: „m-a vândut”, – e un criminal şi dumneata trebuie să mă ajuţi să-l trag la răspundere. Căci eu nu-ţi voi ajuta cu nimic, te vei încredinţa că nu-ţi pot fi de niciun folos.

— Domnişoară, în privinţa asta cred că te înşeli, spuse directorul, o fiinţă frumoasă ca dumneata va încânta, desigur, publicul. Nu vei

avea altceva de făcut decât să-ţi pui un costum atrăgător şi să te arăţi în faţa mulţimii curioase. Va fi un fel de tablou viu, vom da o lumină plină de efect şi fii sigură, domnişoară, că acest tablou va atrage lumea în baraca cu minuni. În ultimul timp, afacerile merg cam prost. De altfel, sunt dispus să scurtez contractul, dacă vei face tot ce te voi ruga. Domnişoară, vreau să-ţi fac următoarea propunere: Fratele dumitale, sau cine o fi, te-a angajat la mine pe timp de patru ani, dar nu i-am plătit toată suma, pe care trebuia s-o primească. Aşadar, îţi propun să rămâi la mine până voi scoate avansul pe care i l-am dat.

— Şi cât va ţine asta?

— O nimica toată, vreo trei luni. Suntem în drum spre Paris şi cum ajungem acolo, vei fi liberă.

Ce putea să facă Letiţia? Nu era oare cel mai cuminte lucru să primească propunerea, să se supună, cel puţin de formă, condiţiilor directorului? Trei luni doar nu sunt o veşnicie, deşi Letiţia ştia că în fiece zi, în fiece oră, ea se va stinge de dor după Ettore, că va număra minutele până va putea fugi în braţele iubitului ei. Şi când vor trece aceste trei luni, directorul nu va mai putea s-o reţină, se va întoarce în munţii ei, la bărbatul iubit, de la care a fost răpită în cea mai frumoasă clipă a vieţii.

— Domnule director, spuse dânsa, sunt de acord cu propunerea dumitale. Rămân aici trei luni de zile, voi face tot ce-mi va fi cu putinţă, dar după aceea contractul nostru va fi terminal şi voi fi iar stăpână pe libertatea mea.

— Se înţelege de la sine, răspunse americanul, mă bucură că ne-am înţeles atât de repede. Ştiam că nu ne vom certa, căci, draga mea, eu n-am făcut nimănui vreun rău. Şi acum, vino cu mine, însoţeşte-mă, vreau să te prezint colegilor dumitale.

El vru să-i întindă braţul, pe care ea-l respinse. Părăsi odaia împreună cu dânsul şi intră în altă încăpere, care servea de odaie de locuit şi sufragerie. Aici erau adunaţi artiştii directorului Smith, o societate foarte originală. Letiţia o văzu pe mica Miranda, regina piticilor, care şedea în cutia ei de păpuşă şi-şi vopsea unghiile cu o pensulă minusculă.

Lângă regina piticilor stătea uriaşul Abdallah; acesta vorbea cu pitica, ce părea că-l ascultă cu plăcere. Restul „Ansamblului” era format din doisprezece artişti.

Directorul recomandă pe noua sa artistă şi o numi cu mândrie: „Letiţia, Venera Corsicii”. În timpul dejunului, Madona din Saint-Étienne trebui să şadă lângă el.

Toţi „artiştii” se aşezaseră în jurul mesei şi în curând se încinse o discuţie vie. Numai un singur scaun, care se afla lângă Letiţia, era neocupat.

— Unde-i Estrella? întrebă deodată directorul, arătând spre scaunul gol. Abdallah, nu i-ai spus că masa e gata?

— Da, domnule director, dar…

— Se vede că iar plânge, îl întrerupse directorul, are să plângă atâta până când nu va mai face nici două parale. Dar trebuie s-o supraveghez, căci n-am cu ce s-o înlocuiesc, nu mai găsesc încă un astfel de monstru!

— Despre cine vorbeşte? se gândi Letiţia.

Dar în clipa aceea uşa se deschise şi în prag se ivi o figură, la a cărei vedere Letiţia era să ţipe de groază.

O fată cu forme minunate se apropie de masă, rochia simplă pe care o purta era în contrast faţă cu costumele pestriţe ale colegelor ei. Dar capul acestei fiinţe, amintea de un adevărat schelet, un adevărat cap de mort.

— „Fata cu cap de mort”, spuse directorul, ridicându-se şi o conduse spre Letiţia.

— Asta e Letiţia, Venera Corsicii. Ha, ha, uitaţi-vă cu toţii, vă puteţi închipui un contrast mai izbitor? Publicul va înnebuni de entuziasm când le voi prezenta pe amândouă, „cel mai mare contrast al lumii”. Da, banii vor curge grămadă. Copii, astăzi vom fi veseli, căci prevăd afaceri strălucite.

Vestea aceasta părea că nu face o impresie rea asupra artiştilor, care deveniră mai veseli şi mai zgomotoşi, sufrageria se umplu de râset şi larmă. Dejunul se termină şi artiştii se retraseră.

— Domnişoară, se adresă atunci directorul Letiţiei, am uitat să-ţi mai comunic ceva. Niciunul dintre artiştii mei nu trebuie să părăsească trăsura fără voia mea, nici în timpul călătoriei, nici în timpul opririi. Ţin ca toţi subalternii mei să urmeze cu stricteţe ordinele mele şi la caz de nevoie îi silesc să se conformeze, cu toate mijloacele pe care le am la dispoziţie.

— Domnule director, mă voi supune, răspunse Letiţia, şi se

îndepărtă cu grabă, trecând printr-un gang îngust ce ducea în odaia ei. Dar când ajunse la uşă, auzi paşi în urmă, se întoarse şi o zări pe fata cu cap de mort.

Letiţia se cutremură, deoarece era singură cu această fiinţă ciudată. Dar în clipa următoare, ea se convinse de bunele ei intenţii. Fata asta era o nenorocită vrednică de milă şi nu era în stare să facă vreun rău. Letiţia credea că monstrul se duce în odaia ei, dar fu nespus de surprinsă când o văzu că se apropie de ea şi-i cuprinde mâinile, cu patimă.

— O, domnişoara, exclamă pocitura, pari atât de bună!… De ce ai făcut asta, de ce ai primit să-ţi expui frumuseţea? Dar la ce să te mai întreb, se vede că ai fost mânată de nevoie să intri în slujba americanului… Da, împrejurările sunt mai tari decât omul, trebuie să ne supunem lor. Dar, te vei căi, Letiţia. Ţi-o jur, te vei căi mult că te-ai legat cu americanul, cu acest om care e în stare să facă orice pentru bani.

Letiţia vru să afle mai mult şi spuse nenorocitei cu vocea blândă:

— Draga mea, nu aici e locul unde să putem sta de vorbă. Te rog vino în odaia mea.

— Ai dreptate, răspunse fata cu cap de mort, putem fi spionate. Dar ce-mi pasă, ticălosul poate să mă înjure, mie totuna, căci de bătut, n-are să mă bată. A încercat o singură dată…

Letiţia o trase pe nenorocită în odaie, încuie uşa, apoi îi şopti:

— Spuneai că directorul a încercat să te bată?

— Da, a încercat… Păzeşte-te de omul acesta, cuvintele lui sunt dulci, dar sufletul lui e negru şi josnic. Cine a căzut odată în mâinile sale, acela nu mai scapă, căci e bogat şi are toate legile la dispoziţie, pe când noi suntem săraci şi fără apărare.

Letiţia se cutremură, la auzul acestor cuvinte, dar se mângâie cu gândul că s-a angajat numai pe trei luni şi după aceea el n-o va mai putea reţine.

— Vine – şezi aici lângă mine, spuse ea cu glasul blând, făcându-i loc lângă dânsa pe marginea patului. Şi acum povesteşte-mi de toate. Cum te cheamă?

— Estrella!

— Estrella! Ce nume frumos. Dar numele de familie?

— O, nu mă întreba, exclamă fata cu cap de mort şi lacrimile îi

umeziră ochii. Am avut familie şi am fost înconjurată de bogăţie, lux şi strălucire, dar soarta vitregă mi le-a răpit, m-a aruncat în lume şi nu era destul că natura m-a pedepsit cu atâta cruzime, nu, am devenit orfană şi numele mi-a fost pecetluit cu o ruşine neştearsă.

— Ruşine neştearsă! strigă Letiţia, uimită, tu nu pari să fi făcut ceva, de care să-ţi fie ruşine.

— O, nu, eu nu, spuse nenorocita. Simt că cerul mi te-a trimis să am şi eu un suflet mai apropiat; află deci, că eu am fost fiica celui mai bogat om din Corsica, a unui om pentru care aurul era o jucărie, în al cărui palat din Ajaccio se adunau toţi bogătaşii şi fruntaşii societăţii. Într-o zi, tatăl meu a dispărut fără urmă, – se spune că a fost nevoit să fugă – şi de atunci nu l-am mai văzut; dar după dispariţia lui, toate afacerile s-au prăbuşit, totul s-a ruinat şi s-a dovedit pe urmă că tatăl meu s-a îmbogăţit prin hoţie, înşelăciune şi fals. Au venit creditorii şi ne-au luat totul, iar eu şi cu biata mamă am căzut în mizeria cea mai neagră.

Auzind povestea Estrellei, Letiţia vărsa lacrimi de durere, o înlănţui cu braţele pe nenorocită şi o strânse la pieptul ei.

— Da, Estrella, de azi înainte nu vei mai fi atât de singură şi părăsită. Vrei să fii prietena mea?

— Nu pot primi prietenia ta, zise fata, plângând, căci fiica unui astfel de om trebuie să se ascundă în singurătate, să rămână necunoscută şi nimeni să nu afle numele ei. Şi m-am hotărât să intru în trupa lui Smith, ca să asigur o existenţă mamei mele. M-am angajat la americanul acesta, dar jertfa mea a fost zadarnică; când am venit acasă cu contractul care asigura mamei mele pâinea cea de toate zilele, pentru un an de zile, am găsit-o moartă.

— Îngrozitor! exclamă Letiţia, şi se gândi că nu numai soarta ei e demnă de compătimire, şi că mai sunt alţi oameni, mult mai nenorociţi ca dânsa.

— Din tot ce mi-ai povestit, răspunse Letiţia, văd că ai avut o purtare demnă şi cinstită. Ai vrut să-ţi îngrijeşti mama şi pentru motivul acesta te iubesc ca pe o soră.

— Să n-o faci! strigă Estrella, cu glas tremurător. Trebuie să afli mai întâi numele tatălui meu şi sunt sigură că apoi mă vei dispreţui.

Când auzi numele, Letiţia se cutremură de groază. De multe ori îl auzise de la Egizio, care-l rostise cu glasul însufleţit de cea mai cruntă

răzbunare. Ea ştia de asemenea de ce Fernando Hernez dispăruse din Ajaccio.

Nu fugise, ci Egizio Ettore îl închisese cu sila într-un castel singuratic, până când îşi pierdu minţile şi deveni o fantomă, un nenorocit care nu mai era în stare să facă rău nimănui.

Dar de ce să îngreuieze şi mai mult inima sărmanei fete? De ce să-i atingă rana care părea cicatrizată? Nu voia să-i spună cu ce păcătuise tatăl ei împotriva lui Ettore. Nu. Era mai bine să tacă şi s-o lase pe Estrella să creadă că tatăl ei a fugit. Acum, că ştia cine e, Letiţia se simţea obligată s-o apere pe biata fată şi strângând-o în braţe, o sărută şi spuse cu vocea înecată în lacrimi:

— Chiar dacă ai fi fost fata unui diavol, eu tot te voia iubi! Lasă-mă să-ţi fiu prietenă! Vom fi împreună, căci astfel e mai uşor să înduri suferinţa.

— Ştiu! spuse Estrella, şi adesea am dorit să capăt o prietenă. Mă simt atât de stingheră printre oamenii ăştia, pentru că niciunul nu are o inimă sinceră. Toţi trăiesc numai pentru ziua de azi! Toţi sunt creaturile directorului Smith! Ei fac numai ceea ce-i place, numai ce doreşte el! Există unul singur, în care putem avea încredere.

— Ştiu? o întrerupse Letiţia, Abdallah nu-i aşa?

— Da, e un om bun la suflet! răspunse Estrella. Dar are un păcat mare, se mânie foarte repede, când, e aţâţat! Te-ai cutremura când l-ai vedea înfuriat.

— L-ai văzut vreodată în starea asta? o întrebă Letiţia.

— Desigur! răspunse Estrella, şi a făcut-o pentru mine. Eram la Cartagena. Într-o seară, după reprezentaţie, Abdallah m-a condus acasă. Directorul Smith făcea afaceri foarte bune cu mine. De obicei, directorul lua pentru mine o trăsură, care mă ducea acasă şi mă scutea de privirile curioase ale trecătorilor. De astă dată, uitase să-mi ia trăsura. Abdallah îmi dădu braţul ca să mă conducă acasă. Abia făcurăm câţiva paşi şi furăm înconjuraţi de o mulţime care striga şi urla. Deodată câteva glasuri strigară: „Fata cu cap de mort! Monstrul sub chip de om! Acum o putem vedea fără plată!” Eram înconjuraţi de atâta lume încât era cu neputinţă să ne croim un drum. Ochii mei se umplură cu lacrimi, dar Abdallah se adresă celor din jur cu glas ameninţător: „Haide! Lăsaţi-ne să trecem!” Dar mulţimea sporea. Niciun poliţist nu ne venea în ajutor, ci dimpotrivă, acei care stăteau

prin apropiere, se înghesuită laolaltă cu mulţimea şi se holbau la mine. Deodată, uriaşul apucă pe un poliţist de lângă dânsul, îl ridică în aer, îl răsuci şi-l aruncă peste cei din jur. Mulţimea scoase un urlet îngrozitor. Oamenii smulseră pietrele din drum ca să le arunce în Abdallah. Poliţistul zvârlit de către uriaş, zăcea întins la pământ. Mai erau câţiva răniţi. Credeam că Abdallah nu va scăpa teafăr. Deodată, uriaşul înşfăcă un stâlp de felinar, îl scutură cu amândouă mâinile şi după ce-l smulse din pământ, lovi cu o putere formidabilă în cei din jurui său. Se auziră ţipete, urlete, oamenii fură cuprinşi de spaimă. Părea că duhul răului intrase în Abdallah. Rotind stâlpul deasupra capului, el se năpusti acolo unde mulţimea era mai deasă, lovea pe cine-i cădea sub mână, şi după ce nu mai văzu pe nimeni, în furia de care era cuprins sfărâmă vitrinele din apropiere şi scotea nişte răgete de tigru turbat. În sfârşit am izbutit să-l liniştesc. Aruncă stâlpul de felinar şi am pornit mai departe. Am fost nevoiţi să plecăm din Cartagena chiar în noaptea aceea. Mai târziu am citit în gazete că a lăsat pe câmpul de luptă, un mort şi şapte răniţi.

— Şi n-aţi fost urmăriţi? întrebă Letiţia.

— O, nu! Directorul a aranjat toată afacerea cu o sumă mare de bani. Astfel am părăsit Spania, dar când uriaşul a aflat că a omorât un om şi a rănit alţi şapte, a plâns ca un copil, şi numai cu greu am izbutit să-l liniştesc.

În timpul acestei povestiri, Letiţia nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Aşadar, Abdallah s-a dovedit că e un uriaş adevărat? A avut curajul să te apere şi abia acum cred că e un om bun, în care poţi avea încredere. Draga mea, nu trebuie să mai stai aici, du-te! Directorul poate să prindă de veste şi ar fi mai bine să observe cât mai târzia prietenia noastră!

— Ai dreptate, draga mea, spuse Estrella, mă duc! Dar lasă-mă să-ţi mai spun o dată, cât îţi sunt de recunoscătoare că m-ai făcut prietena ta.

— Vei fi sora mea, exclamă Letiţia, şi o îmbrăţişă din nou pe fata cu cap de mort Dar acum, du-te, la revedere.

Letiţia sărută fata pocită, dar avu mulţumirea sufletească, s-o vadă pe Estrella plângând cu lacrimi de bucurie.

Peste câteva zile trupa ambulantă ajunse la Florenţa. Aici,

directorul puse să se clădească o baracă din scânduri, care deveni populară în tot oraşul.

Smith nu întârzie să anunţe debutul Letiţiei, prin afişe imense, pe care, frumoasa fată era reprezentată în poziţiile cele mai seducătoare. Dar abia când fu văzută pentru întâia oară, lumea se convinse că era într-adevăr o frumuseţe uimitoare.

Directorul Smith se ţinuse de cuvânt. Manca ei nu era grea, nu avea altceva de făcut decât să apară în câteva tablouri vivante. Şi ori de câte ori ieşea pe scenă, mulţimea spectatorilor izbucnea într-un ropot de aplauze atât de puternic, încât, se părea că scândurile barăcii se vor prăbuşi. Cortina se ridica mereu, publicul cerea s-o vadă din nou, şi biata fată stătea nemişcată, fără să-şi ridice privirile ruşinate; doar un tremur uşor îi cuprindea tot trupul şi când se retrăgea în odaia ei, cădeai pe pat, cu faţa scăldată în lacrimi.

Letiţia se gândea la clipa când va putea fugi, dar îi venea greu să se hotărască. Americanul o spiona mereu şi când trebuia să părăsească circul ca să plece acasă, adică în trăsura ambulantă, el n-o lăsa cu Abdallah ci o însoţea singur.

De altfel, se părea că el dăduse ordin tuturor artiştilor ca s-o observe mereu şi în afară de Abdallah şi Estrella, toţi ar fi fost gata s-o prindă şi s-o readucă la directorul Smith. Şi chiar dacă ar fi fost cu putinţă să fugă, cum să plece fără un ban până la Fontanella, care era atât de departe? Nu-i rămase altceva de făcut decât să aştepte un prilej favorabil, sau până vor trece cele trei luni.

Afacerile mergeau foarte bine, baraca era întotdeauna plină de spectatori şi seara veneau chiar oamenii de vază ai oraşului.. Erau atraşi de renumele Letiţiei. Pretutindeni se vorbea despre frumoasa corsicană şi mulţi bărbaţi încercară să devină mai intimi cu ea.

Dar în privinţa aceasta, Letiţia trebuia să fie recunoscătoare directorului. Aşa cum ştia s-o împiedece ca să fugă, el era cu ochii în patru ca să nu se apropie nimeni de ea, căci nu voia ca păsărica lui să-i zboare din mână. Letiţia primea flori şi scrisori, în care bărbaţii cu renume o încredinţau că au fost vrăjiţi de frumuseţea ei şi că sunt gata să-i realizeze orice dorinţă. E de prisos să mai amintim că nu lua în seamă toate aceste propuneri şi că nu răspundea niciodată. Florile le primea, căci îi plăceau mult. Dar când un cavaler îi trimitea vreun dar oricât de preţios, ea nu-l primea.

Americanul nu înţelegea acest lucru şi credea că Letiţia e proastă. Ar fi putut să facă avere, dacă ar fi vândut toate pietrele preţioase şi bijuteriile ce i se trimiteau. Dar Letiţia respingea toate darurile, deşi banii i-ar fi fost bineveniţi pentru realizarea planului ei. De la Florenţa, directorul Smith plecă la Viena cu trupa lui, căci spera să facă afaceri strălucite în oraşul de pe malurile Dunării albastre.

Căpătase permisiunea să-şi ridice baraca în fermecătorul Prater, parcul celebru din capitala Austriei. Reprezentaţiile avură şi aici un mare succes, mulţimea se îmbulzea în jurul barăcii şi Letiţia stârnea entuziasmul tuturor.

La Viena ea se bucură de mai multă libertate. Smith îi dădea voie să se plimbe în Prater, însoţită de Abdallah, în care avea toată încrederea, şi de Estrella. În fiecare dimineaţă, cei trei umblau prin parcul măreţ, rătăceau pe aleile îmbălsămate, îşi căutau un loc mai retras, unde erau înşirate câteva bănci, se aşezau să asculte ciripitul păsărelelor ascunse prin tufişuri, respirau adânc aerul proaspăt şi se uitau la bolta cerului de un albastru neprihănit.

Şi în dimineaţa asta, cei trei prieteni părăsiră trăsura ambulantă şi se afundară prin desişurile Pretorului, departe, unde Dunărea îşi sparge valurile albastre de maluri. Cum nu găsiră nicio bancă, ei se aşezară în iarba proaspătă. Letiţia se uita visătoare la valurile sprintene şi deodată ea nu se mai putu reţine şi strigă:

— O, ferice de acela care ar putea rătăci cu voi, care ar putea pluti ca şi voi, sprintene valuri! Ferice de acela care se poate înălţa în azurul cerului, păsărele dragi, şi să coboare acolo unde aşteaptă o inimă credincioasă!

Tăcu, dar simţi că prietenii ei o înţeleseseră. Sărmana Estrella care-şi ridicase vălul, se uită la ea cu privirile pline de melancolie şi Abdallah, uriaşul, privi îngândurat la mâinile sale imense.

— Ferice, spuse el, dar cine e fericit? Nimeni, căci cine poate spune că acei care par fericiţi, sunt şi în adâncul sufletului lor? Fericirea e un balon de spumă, care se sparge la cea mai uşoară atingere şi pentru că e atât de fragilă, nu mai e fericire. Adevărata fericire ar trebui să fie ca fierul, atunci am putea fi încredinţaţi că ar rezista până la ultima noastră suflare!

— Abdallah, n-ai fost fericit niciodată? întrebă fata cu cap de mort.

Uriaşul se uită la dânsa cu o privire solemnă.

— Eu? Da, am fost fericit, dar numai pentru un scurt timp.

— Şi când a fost asta? Erai şi atunci în compania directorului Smith?

Abdallah, izbucni într-un hohot de râs.

— Fericit cu lipitoarea asta, pentru care nu suntem decât păpuşi, pe care le ţine legate de sfori, instrumente de care are nevoie ca să-i adune cât mai mulţi bani! Nu, de când sunt la el, sunt cel mai nenorocit om din lume. Cât de adânc mă rănesc umilinţele la care mă supune! O, dacă n-aş avea răbdarea unei cămile şi pielea groasă de rinocer! N-aţi văzut cum se poartă directorul cu mine, cum mă calcă în picioare, cum mă copleşeşte cu înjurături? Dar ştiu că ar fi destul să întind mâna, ca să-l culc la pământ. De câte ori îmi vine pofta să-l strivesc ca elefantul pe îmblânzitorul său, care se poartă crud cu el!

Ce furie sălbatică scăpără deodată în ochii uriaşului, ce ură pătimaşă răsună în glasul lui. Sări în sus, îşi lungi trupul, şi strânse pumnii, se părea că vrea să se întindă, să devină mai înalt decât bătrânii stejari ce creşteau pe pajiştea verde din jur.

— Şi de ce n-o faci, Abdallah? spuse Letiţia, cu glas hotărât. Când americanul îndrăzneşte să te bată, parcă ai fi sclavul lui, de ce nu ai curaj, de ce nu te porţi ca un bărbat?

Figura uriaşului se schimonosi.

— Pentru că, izbucni el cu vocea înăbuşită, pentru că… am jurat odată că nu mă voi lăsa în voia furiei şi dacă s-a întâmplat uneori să-mi pierd cumpătul, m-am căit după aceea, dar cât timp mai am putere să mă stăpânesc, nu-mi ies din sărite. Vedeţi, m-aţi întrebat mai adineauri dacă am fost vreodată fericit. Da, am fost, am fost fericit până în clipa aceea grozavă, când am căzut pradă furiei mele, asta a fost pentru prima dată, dar am distrus pentru totdeauna fericirea vieţii mele!

Tăcu. Lacrimi sclipeau în ochii lui, pe un copac din apropiere se legăna o mierlă şi fluiera duios, parcă-i era milă de sărmanul uriaş, care nu putea fi atât de liber şi fericit ca dânsa.

— Vreau să vă povestesc, spuse Abdallah, care simţea nevoia să-şi uşureze inima. Mai curând mi-aş fi tăiat limba, decât să dezvălui povestirea vieţii mele. Dar vouă v-a fost milă de mine; Letiţia, de multe ori am văzut cum îţi reţineai cu greu mânia, când americanul mă înjura, iar tu, Estrella, ai plâns de multe ori în tăcere cu mine. Da,

vreau să-mi deschid sufletul faţă de voi, să ştiţi şi voi povestea tristă a uriaşului Abdallah.

Cap. 82 – Povestea uriaşului Abdallah

Sunt născut la Cairo, începu Abdallah, în capitala Egiptului. Tatăl meu era băştinaş de acolo, iar mama mea franceză. Cum a ajuns ea în tara Faraonilor, nu ştiu; cred că era bonă într-o familie engleză, iar tatălui meu, care fusese pe vremuri un om foarte frumos, se vede că i-a plăcut. Atunci ea s-a măritat cu el şi a rămas la Cairo.

Tatăl meu, pe care-l chema Ibrahim, avea o meserie foarte grea şi toţi eram chinuiţi de grija zilei de mâine. Era conducător de caravane, adică mâna cămilele ce făceau drumul între Cairo şi Mecca. Aşa că întotdeauna era prin deşertul nesfârşit. De obicei, tatăl meu lipsea de acasă vreo şase luni şi când se întorcea după o lipsă atât de îndelungată, avea punga plină cu bani şi trăiam îndestulaţi până când banii se isprăveau. Atunci nevoia punea iar stăpânire în casa noastră.

Când era plecat, trăiam în sărăcie mare; mama nu era în stare să câştige aproape nimic, deoarece nu putea să vină în casele băştinaşilor musulmani pentru care orice ghiaur e un necurat. Eram doi copii, Selima, sora mea şi eu, care eram cel mai mare. Părinţii mei au mai avut cinci copii, care au murit.

Când mama plângea că o duce atât de greu, că n-are în casă cele trebuincioase, nici măcar puţinii gologani pentru curmale şi nu ştia de unde să ia nutreţul pentru măgăriţa noastră, tatăl mea o mângâia, arătând spre mine: „Aşteaptă, până când se va face mare, de pe acum e aproape un uriaş. N-are să mai treacă mult şi-l voi lua cu mine şi atunci vom câştiga de două ori mai mult.”

Nu e deci nicio mirare că abia aşteptam să vină vremea aceea, dar între timp îmi încercam puterile, prin tot felul de mijloace. Singur luam în spate cele mai mari poveri, îmi întăream şi-mi oţeleam trupul, pentru că mă gândeam să iau asupra mea toată greutatea, când îl voi însoţi pe tatăl meu prin deşert.

Pe zi ce trecea, mă făceam mai mare şi mai puternic şi încă de pe atunci oamenii din mahalaua noastră îmi spuneau „Abdallah uriaşul”.

Astfel am ajuns la vârsta de 15 ani şi sora mea, Selima, împlinise 14 ani. O, prietene dragi, sub cerul unde trăiam, florile înfloresc şi

roadele se coc mai repede decât aici şi fetele, la 13 ani, au formele acelora de 17 ani. Nu era fată mai frumoasă decât surioara mea, Selima. Părul ei era ca abanosul, faţa ei numai lapte şi sânge, ochii ca două stele în care pâlpâia văpaia patimii orientale, corpul ei era zvelt şi mlădios ca un palmier, era curată şi neprihănită ca un înger.

— Peste câteva zile, îmi spuse mama, se întoarce tata şi când va pleca iar la Mecca, te ia cu dânsul şi atunci nu vom mai şti ce e nevoia.

— Allah fie lăudat, am strigat eu; în sfârşit voi putea înapoia părinţilor mei, ceea ce mi-au dat! Ce fericit sunt, mamă!

— Da, dacă tatăl tău s-ar întoarce, oftă ea. Încă nu mi-a trimis nicio veste prin dervişii care sosesc la Cairo pe vremea asta. Noaptea trecută am avut un vis urât. Se făcea că în curtea noastră stă un palmier frumos, mă bucuram foarte mult şi mă odihneam la umbra lui. Deodată, ramurile copacului se veştejiră şi tulpina începu să se desfacă. Atunci am luat o lopată şi am săpat la rădăcină să văd de ce se usucă, dat în loc să dau de rădăcină am găsit scheletul unui om.

Sora mea se lipi de mama şi amândouă începură să plângă; dar eu le-am certat, spunând că visele nu înseamnă nimic.

Dar visul acesta se îndeplini, totuşi, căci a doua zi, pe când şedeam la masa noastră săracă, uşa se deschise şi în prag se ivi un derviş bătrân.

— Salem aleikum, ne salută el, ducându-şi la piept mâinile încrucişate şi se întoarse cu faţa spre răsărit.

— Fii binevenit cuvioşia ta, spuse mama, şi dacă ţi-e foame, ia loc la masa noastră săracă.

— Nu mi-e foame, răspunse dervişul, ospătaţi sănătoşi.

— Îmi aduci, desigur, o veste de la bărbatul meu? întrebă mama, uitându-se ţintă la derviş, în timp ce noi, copiii, mâncam cu poftă.

— Mănâncă, răspunse bătrânul, Allah ţi-a dat pâinea şi dorinţa lui e să-ţi tihnească.

După masă, dervişul o luă pe mama de mână, se uită la ea cu tristeţe şi zise:

— Aduc lacrimi în casa ta, dar Allah poate face nestemate din ele, căci mare e puterea lui. Bărbatul tău a fost înmormântat în pustiu, credinciosul Ibrahim nu mai e printre cei vii. A fost omorât de către tuaregii sălbatici, care ne-au atacat caravana.

Mama izbucni într-un hohot de plâns sfâşietor. Eu şi ca sora ne ţineam strânşi de mână, iar înţeleptul derviş spuse:

— Allah ocroteşte pe văduve şi pe orfani şi presară trandafiri în calea lor. Ibrahim vă trimite binecuvântarea lui, la voi a fost ultimul lui gând.

După ce mama se mai reculese, dervişul îi povesti nenorocirea, a cărei victimă a fost tatăl meu.

— Caravana din care făceam parte, a dus lipsă de apă şi de aceea se hotărâse ca să se trimită un grup care să caute o oază sau un pârâu. Am plecat atunci opt cămile şi patru dervişi, dar nu trecu mult şi zărirăm un nor negru care venea din depărtare. Norul se apropia în goana vântului şi ochii încercaţi ai oamenilor văzură nişte călăreţi ce veneau într-o fugă nebună. Până să ne hotărâm ce trebuie să facem, au apărut în faţa noastră patruzeci de călăreţi, înfăşuraţi în burnusuri. Erau arabii-tuaregi, briganzii primejdioşi ai deşertului. Lupta fu scurtă, am fost învinşi cu toţii, apoi tuaregii ne-au prădat şi s-au îndepărtat în grabă. Când m-am trezit din leşinul adânc în care căzusem, am auzit aproape de mine un horcăit înăbuşit; m-am ridicat puţin şi l-am zărit pe Ibrahim, care se lupta ca moartea. Glontele unui tuareg îl lovise în piept şi Mahomed îl luă la sânul lui, în paradis. Dar înainte de a-şi da sufletul el mă rugă să duc familiei lui vestea morţii sale, şi-a binecuvântat nevasta şi copiii şi pomenind de fiul lui, Abdallah, a spus: „Acum va fi datoria lui să poarte grija mamei şi a surorii sale. Dacă şi-o va face, binecuvântarea tatălui său îl va însoţi pretutindeni; dacă nu, îl va lovi blestemul lui”. Aşa a vorbit sărmanul Ibrahim şi eu m-am rugat alături de el, după aceea sufletul lui credincios şi-a luat zborul. Din fericire gabia tuaregului nu m-a rănit prea adânc, aşa că am fost în stare să mă ridic şi să pornesc la drum. Ah! ce grozăvie mi-au văzut ochii, când m-am apropiat de fiecare dintre tovarăşii mei: toţi zăceau ţepeni, cu rânjetul morţii întipărit pe chipuri. Am vrut cel puţin să-i îngrop, dar nici asta nu mi-era cu putinţă, căci nu aveam uneltele trebuincioase şi ar fi trebuit să sap unsprezece morminte. N-am putut să zăbovesc mai mult, căci noaptea era aproape şi mă îngrozea gândul să rămân singur în pustiul nesfârşit. Aşa că, i-am lăsat pe tovarăşii mei pradă şacalilor, care aveau să se înfrupte din trupurile lor. Am avut norocul să dau de caravana mea, peste două ceasuri şi am sosit la timp ca să-i pot

preveni de primejdia ce-i ameninţă din partea tuaregilor, şi când aceştia veniră să ne atace, au fost întâmpinaţi cu gloanţe. Au fugit lăsând pe câmpul de luptă douăzeci şi trei de morţi. În felul acesta au fost răzbunaţi tovarăşii noştri. Dar eu am plecat la Mecca, la sfântul Mormânt şi m-am rugat acolo fierbinte pentru sufletele celor morţi, şi la Medina am văzut steagul profetului şi m-am spălat în apa sfântă. Apoi am luat drumul spre voi, căci am jurat muribundului să vă aduc vestea morţii sale. Şi acum, rămâi ca bine, eu însumi sunt un om sărac şi nu pot face altceva pentru voi, decât să mă rog lui Allah.

Cuviosul plecă şi noi am rămas singuri cu durerea noastră. Mama mea era deznădăjduită, căci nevoile noastre erau mari şi noi aşteptam ca tata să se întoarcă de la Mecca cu punga plină. Şi acum, nu aveam nici cu ce plăti undelemnul care ardea în candela noastră.

Pe mine, mai ales, moartea tatălui mă lovea adânc, căci eu l-am iubit mult. Dar nu era numai atât, căci de acum încolo, eu trebuia să duc grija familiei.

Şi atunci mi-a fost dat să aflu că e mai uşor să mănânci pâinea decât s-o câştigi. Primul meu gând a fost să mă fac cămilar, aşa cum a fost şi tatăl meu, dar n-am izbutit. Cămilarii formează o castă, şi poartă grijă ca numărul să nu crească şi să nu pătrundă oameni noi. Ei încearcă toate mijloacele posibile ca să înlăture concurenţa şi nu se dau în lături să omoare în bătaie pe veneticul care vrea să le ia pâinea de la gură.

Cu mine n-au ajuns aşa departe, dar câţiva prieteni de-ai tatălui meu m-au sfătuit să aştept până voi împlini douăzeci de ani şi atunci să vin iar, poate voi izbuti să fiu primit printre cămilari. Dar pentru că nu era cu putinţă ca mama şi sora mea să aştepte cinci ani până să aibă pâinea şi curmalele lor, m-am hotărât să-mi caut de lucru pe altă cale. Am umblat prin tot Cairo, am bătut la toate uşile, am încercat tot ce era în puterile mele, dar n-am izbutit să câştig ceva.

Mama, şi-a vândut între timp puţinele lucruri din casă, pantofii brodaţi şi turbanul pe care tatăl meu le purta de sărbători, brăţările ei de aur şi la urmă vru să vândă şi măgăriţa noastră. Dar atunci eu m-am împotrivit şi am hotărât-o să n-o vândă.

M-am pus pe gânduri, şi toată ziua umblam posomorât. Cum de nu era cu putinţă, să găsesc de lucru într-un oraş atât de mare?

Făcusem toate sforţările cu putinţă, dar în zadar. Şi între timp

vedeam cum mama umblă tristă şi îngrijorată şi din zi în zi devenea mai palidă şi mai slabă, căci duceam lipsă de toate, până şi de bucata de pâine.

Vândusem de acum toate lucrurile, trebuia să plătim chiria şi nu ştiam de unde să luăm banii. Cu prilejul acesta am făcut o descoperire, care-mi spori suferinţa. Am văzut că lipsa, grijile, suferinţa şi deznădejdea sunt în stare să despartă şi acele inimi, care şi-au fost credincioase. Mama mea devenise morocănoasă şi gâlcevitoare, ea arunca vina asupra mea, nu putea înţelege ca un tânăr atât de voinic ca mine să nu poată găsi măcar atâta de lucru, ca să aducă o bucată de pâine în casă.

Ah, mama mea nu cunoştea viaţa, ea nu ştia câţi oameni umblă după lucru şi câţi sunt în stare să găsească! Ea ne ocăra mereu, pe mine şi pe soră-mea, trăia cu amintirea, plângea, ofta. În astfel de împrejurări, sora mea, Selima, devenea din ce în ce mai retrasă şi mai tăcută. Abia o mai recunoşteam pe fiinţa asta fermecătoare, care avea numai 16 ani.

Cu câteva luni în urmă ea fusese încă o fetiţă sinceră şi deschisă, care se aşeza pe genunchii mei ca s-o legăn, sau îmi sărea în braţe ca s-o port prin toată odaia; cu câteva luni în urmă, ea îmi încredinţă încă toate tainele ei mărunte şi râsul ei argintiu răsuna prin toată casa. Dar acum, cât de serioasă se făcuse, ce expresie visătoare era în ochii ei!

De câte ori am umblat împreună pe malul Nilului, la umbra palmierilor, ne uitam în depărtare spre pustiul nesfârşit, vedeam cum se înalţă piramidele uriaşe, arătări sumbre în albastrul strălucitor al cerului. Dar acum, Selima nu mai voia s-o însoţesc, se ducea singură, pleca şi se întorcea fără să ştim, şi nu îndrăzneam s-o întrebăm, nici eu, nici mama.

Dar într-o zi, mi-am luat inima în dinţi şi când sora mea şi-a pus vălul pe faţă ca să plece, eu m-am luat după dânsa şi la colţul unei străzi m-am apropiat de ea.

— Selima, unde te duci? am întrebat-o.

Ea se opri şi se uită la mine cu ochii mari şi învăpăiaţi.

— Unde mă duc? îmi răspunse ea. Nu vezi, mă duc la plimbare.

— Selima, îmi dai voie să te însoţesc?

— Nu!

— O, nu mă goni, i-am spus eu cu glas rugător, încercând să-i apuc mâna. Selima, vrei să fim şi mai nenorociţi decât suntem? Draga, buna, scumpa mea Selima, ne chinui, pe mine şi pe mama.

— Mama! izbucni Selima, nu, să nu-ţi închipui, bunul meu Abdallah, mama e o egoistă, ea poate să ne vândă pe amândoi pentru o mâncare bună.

— Selima, nu-i adevărat, asta n-o cred, tot aşa după cum nu pot crede că tu ai putea să mă vinzi.

Ea îmi puse mâna pe umăr şi-mi spuse cu vocea blândă:

— Abdallah, pe tine te iubesc, te-am iubit întotdeauna şi mă doare inima după tine, dar vezi, când ai ajuns la vârsta de 15 ani, nu mai ai putere să rabzi de foame, nu, ţi-e dor de ospăţul vieţii.

Am înţeles-o, dar i-am răspuns cu glas sugrumat:

— Selima, voi găsi eu de lucru, ţi-o jur, mai aşteaptă două săptămâni, opt zile numai, şi nu te lăsa pradă deznădejdii. Adu-ţi aminte, surioară, noi n-avem decât numele nostru cinstit şi nu trebuie să-l facem de ruşine; aceasta e o datorie faţă de memoria tatălui nostru…

— Dar cine vorbeşte despre asta, mă întrerupse ea cu aprindere, nu, nu, Abdallah, când voi face pasul care mă va despărţi de voi, să ştii că mă voi gândi şi la tine. Şi tu vei fi fericit, Abdallah: acum, du-te, lasă-mă, vreau să respir puţin aer proaspăt, dar vreau să fiu singură… singură cu gândurile mele.

Ciudat, deşi Selima era cu un an mai tânără decât mine, ea avea întotdeauna o înrâurire puternică asupra mea, aşa că mi-am plecat capul şi am lăsat-o să plece. Ea îşi acoperi faţa cu vălul şi porni mai departe, plutind uşoară ca un crin.

Dar convorbirea aceasta scurtă cu sora mea, nu numai că îmi umplu inima de disperare, ci îmi stârni toată energia, care începuse să mă cam părăsească.

Da, trebuia să mi se întâmple ceva ca familia noastră să nu piară cu desăvârşire, trebuia să capăt bani, chiar dacă ar fi fost să fac ceva neobişnuit. Şi am plecat în căutarea acelui ceva neobişnuit.

Mi-am îndreptat paşii la voia întâmplării pe malul Nilului, am rătăcit aşa o vreme, uitându-mă în toate părţile, ca şi cum aş fi aşteptat să se ivească deodată o zeiţă din apa Nilului, care să-mi dea o lădiţă cu monede de aur şi să-mi spună: „Ţine şi fă-i fericiţi pe ai tăi!”

Dar valurile murdare şi galbene ale fluviului se rostogoleau la picioarele mele, nicio zeiţă nu se arăta pe ele, şi numai din când în când trecea prin apropiere vreun vaporaş, iar eu stăteam şi aşteptam norocul…

Deodată, cineva îmi puse mâna pe umăr şi o voce strigă:

— Tinere cămilar, de ce eşti atât de trist?

Purtam hainele răposatului meu tată şi de aceea mă luase drept cămilar. Uimit, mi-am întors privirile, şi mare îmi fu mirarea când am zărit în faţa mea pe un domn tânăr şi elegant îmbrăcat. Era un bărbat de vreo 25 de ani, zvelt şi faţa lui era încadrată de o barbă neagră.

— De ce sunt atât de trist? i-am răspuns. Cum să nu fiu trist şi abătut, când am o mamă care moare de foame?

— Se poate? făcu străinul. Eşti atât de înalt şi viguros, un adevărat uriaş, şi nu eşti în stare să câştigi?

— Domnule, sunt vremuri grele, am căutat de lucru, dar n-am găsit.

— Hm! poate ţi-aş da eu ceva de lucru, dar pentru asta trebuie să ai curaj.

— Curaj domnule, am cât zece, dar trebuie să fie o muncă cinstită, căci de hoţie nu mă voi apuca niciodată.

— Am eu înfăţişarea unui om care te-ar îndemna să furi? spuse străinul. Nu, dragul meu, e vorba de altceva, de o muncă obişnuită şi cred că pot avea încredere în tine. Ascultă despre ce-i vorba. Sunt francez şi am venit în ţara asta de plăcere şi să mă mai întremez. Slavă Domnului, soarele vostru mi-a făcut mult bine, m-am însănătoşit, sunt atât de sănătos încât am început o aventură de dragoste… În sfârşit, îţi voi spune totul. Am zărit o fată care s-a îndrăgostit de mine, şi de dragul meu ea vrea să-şi părăsească familia, dar are un frate de care se teme. Şi acum te întreb: vrei să mă ajuţi s-o răpesc, vrei să ne duci pe amândoi departe de Cairo? Am auzit că aproape de aici, la vreo două zile de drum, e o oază care se numeşte Bir-Ommah, adică oaza Fântânii de argint. Acolo vreau s-o duc pe iubita mea, acolo vom fi fericiţi, fie chiar numai câteva săptămâni. Ei bine, ce spui? Dacă-mi dai o mână de ajutor, îţi ofer o sută de ţechini de aur în cazul când totul va ieşi cu bine şi dacă te prinzi să fii servitorul meu timp de patru săptămâni.

— Domnule, i-am răspuns, uitându-mă la el cu uimire, ceea ce-mi propuneţi e un lucru primejdios, poate să mă coste viaţa, căci acela

care răpeşte o fată împotriva voinţei familiei, e pedepsit cu moartea.

— Da, dragul meu, râse francezul, pentru asta nu ţi-aş da doar o sută de ţechini! Dar văd că ţi-e frică de fratele ei…

— O, în ceea ce-l priveşte pe fratele ei, i-am răspuns eu, poate să vină, cu mine n-are să-i meargă atât de uşor.

— Asta cred şi eu, şi dacă, nu stai mult pe gânduri, îţi mai dau un turban nou şi un burnus de mare frumuseţe. Hotărăşte-te, fii servitorul meu şi ajută-mă s-o duc de aici pe iubita mea.

— Domnule, îmi daţi voie să vă pun o întrebare, i-am răspuns eu, după o lungă tăcere. Fata vă urmează de bună voie, sau nu ştie că vreţi să fugiţi cu dânsa în oaza Bir-Ommah?

— La întrebarea asta îţi voi răspunde tot atât de sincer, cum ţi-am vorbit până acum, zise el. Da, fata ştie că vreau s-o duc din Cairo, dar ea crede că plec cu dânsa într-un oraş unde mă voi însura cu ea. Nădăjduieşte să devină soţia mea şi în privinţa asta se înşală amarnic tânăra copilă. Chiar dacă aş vrea s-o fac, tot n-aş putea deveni soţul ei, căci sunt un conte francez, iar fata asta e din popor, aşa că nu mă pot însura cu ea niciodată.

— Domnule, i-am răspuns eu, afacerea pe care mi-o propuneţi e foarte primejdioasă, dar fie ce-o fi, am nevoie de bani şi cred că o singură dată în viaţă poţi săvârşi ceva, care nu poartă pecetea dreptăţii. Da, vreau să vă servesc şi rămân la dumneavoastră atâta timp cât micuţa va fi în oaza Bir-Ommah, apoi mă întorc acasă şi nădăjduiesc că nu voi fi condamnat pentru serviciul pe care vi l-am făcut.

— Nu, fireşte că nu. Îţi voi aduce o perucă şi o barbă falsă, aşa că nimeni nu te va recunoaşte. Dar nu mi-ai spus încă cum te cheamă?

Atunci m-am gândit: dacă voi purta o mască şi-mi voi pune păr fals şi barbă falsă, de ce să nu port şi un nume fals? Cu atât mai bine, stăpânul meu nu trebuie să ştie cum mă cheamă.

— Domnule, i-am răspuns eu, numele meu e Ibrahim şi mai mult nu trebuie să aflaţi despre mine.

— Nici nu e nevoie, spuse francezul. Şi eu îţi voi spune numele meu, care e tot aşa de scurt ca al tău: mă cheamă Robert…

— Robert? strigă Letiţia. Robert de Paris, nu ţi-a spus…

— Nu, nu mi-a mai spus nimic.

— El e, striga Letiţia, cu adâncă convingere, dacă e vorba de un

francez, contele Robert nu poate fi decât Robert de Paris şi dacă punea la cale un lucru ruşinos şi josnic, răpirea unei fete încrezătoare care în loc să fie dusă la altar, e aruncată în prăpastia ruşinii şi a nenorocirii, atunci nu mai e nicio îndoială că omul care te-a luat în serviciul lui, era Robert, contele de Paris.

— Nu ştiu, continuă Abdallah, eu l-am cunoscut numai sub numele de Robert. Dar spune-mi te rog, mai trăieşte acest Robert de Paris?

— Da, trăieşte, izbucni Letiţia cu glas tremurător..

— Atunci, nu e omul meu, spuse Abdallah cu hotărâre, căci… dar ascultaţi mai departe.

Cititorul ar putea să fie cuprins de mirare: Robert de Paris se schimbase oare atât de mult de la întâlnirea sa cu Abdallah la Cairo? Căci Abdallah vorbise doar cu el în noaptea aceea, când trăsura ambulantă a americanului s-a lovit de aceea în care Robert de Paris şi Gilda Carazoni o duceau pe Letiţia.

Dar atunci era întuneric adânc aşa că Abdallah nu putea vedea trăsăturile omului care îi vorbea şi de aceea el era convins că acel Robert despre care povestea, nu mai era printre cei vii.

— Aşadar, ne-am învoit, continuă Abdallah după o mică pauză, noul meu stăpân îmi dădu doi ţechini de aur şi-mi spuse să vin la douăsprezece din noapte la „poarta lui Ramses”, pe unde se pleca în deşert.

— Ibrahim, nu vei avea nimic de făcut, îmi zise el, decât să conduci cămila, pe care vom călări, eu şi fetiţa mea. Nădăjduiesc că tu cunoşti bine drumul, nu-i aşa?

— Da, aşa e, i-am spus eu, nimeresc la oaza Bir-Ommah şi cu ochii închişi.

— Ei bine, nu uita: la poarta Ramses, după miezul nopţii.

I-am făgăduit că voi fi exact, francezul îmi făcu un salut cu mâna şi peste puţin timp am rămas singur pe mal. Beat de bucurie mă uitam la cele două monede ce treziră speranţe în mine. În sfârşit, aveam ceea ce am dorit atâta vreme, aveam bani, într-adevăr, erau numai doi ţechini, dar trebuiau să vină şi alţii, pe care îi voi câştiga în patru săptămâni.

O, dacă aş fi rămas un simplu cămilar n-aş fi câştigat atâţia bani nici în cinci ani. Da, Allah mi-a ascultat rugăciunea şi mi-a trimis muncă şi câştig. Dar în timp ce mă îndreptam spre casă, am căzut pe

gânduri. Afacerea în care m-am băgat nu era cinstită, trebuia să-mi pun munca în slujba unei afaceri suspecte.

O fată era hotărâtă să-şi părăsească familia pentru că iubea pe un păgân, asta se mai putea înţelege, la urma urmei.

Dar fata asta era sigură că bărbatul pentru care se jertfea, o va lua de soţie, că şi el o iubeşte cu aceeaşi dragoste cinstită, iar străinul, hm! el voia numai să petreacă, s-o ţină patru săptămâni, apoi o va trimite îndărăt la casa părintească, unde n-are s-o aştepte o primire prea bună.

Fireşte, mi-ar fi plăcut o muncă mai cinstită, chiar dacă ar fi fost mult mai grea, dar am primit o arvună şi mă gândeam că într-un timp scurt puteam să capăt o sută de ţechini de aur. Şi apoi, ce-mi pasă de fata aceea? Are doar rude care s-o păzească, străinul pomenise chiar de un frate mai mare. Da, de ce nu-şi deschide ochii, prostul ăsta, ca să vadă ce face sora lui?

Dacă un străin s-ar încumeta să facă astfel de propuneri surorii mele, Selima, l-aş doborî ca pe un câine, cu unghiile mele i-aş smulge inima din piept, l-aş…

Am fost cuprins de o furie teribilă, vedeam roşu în faţa ochilor, sângele îmi vâjâia în urechi ca o furtună şi abia mă puteam stăpâni.

Dar în clipa următoare am început să râd cu hohote. Ce prostie! Era doar vorba de o străină, de care nu trebuia să-mi pese.

Nu, Selima mea era o fată cuminte şi după ce voi câştiga cei o sută de ţechini, îi voi cumpăra pantofii cei mai frumoşi din bazar şi stofa cea mai minunată, brodată, cu mătase şi perle. Apoi îi voi împleti părul cu flori, iar mama va găti mâncăruri bune pentru toţi, şi atunci… vom fi iar fericiţi ca în vremurile bune, când trăia tata.

Când am ajuns în faţa căsuţei noastre, m-am gândit să nu spun nici mamei, nici surorii ce-am găsit de lucru. Mama ar avea mustrări şi Selima, pe Allah! ea era cinstea întruchipată, în ochii ei aş fi fost un nelegiuit, dacă ar bănui numai că m-am angajat să răpesc o fată. Nu, le voi spune o minciună nevinovată, fiinţele astea bune nu trebuiau să afle ce voi face în timpul acestor patru săptămâni.

— Mamă, i-am spus, după ce am intrat în casă, mamă, ia vezi ce ţi-am adus.

— Ce poate să fie? răspunse mama, nepăsătoare. Ştiu doar că nu ne aşteaptă nicio bucurie. O nouă dezamăgire, nu-i aşa? Iar ai fost refuzat

de undeva, spunându-ţi că n-au nevoie de tine!

— Mamă, de data asta de înşeli, i-am răspuns, făcând să sune ţechinii de aur. Dacă n-ar fi avut nevoie de mine, mi-ar fi dat banii ăştia?

Şi am început să arunc ţechinii în aer, îi prindeam şi-i aruncam iară, până când i-am nimerit pe toţi în poala mamei.

— Aur? strigă ea. Aur? Fiule, de unde i-ai luat?

— De la noul meu stăpân, i-am răspuns eu.

Apoi i-am povestit că m-am întâlnit cu un cămilar bătrân, fost prieten al tatei, care m-a primit în slujba lui şi mi-a cerut să pornesc cu el la drum, unde voi zăbovi patru săptămâni.

— Şi ţi-a dat arvună doi ţechini? întrebă mama.

— Da, am răspuns, ocolindu-i privirile.

În clipa aceea intră Selima şi când auzi de norocul ce a dat peste mine, se bucură nespus, îmi căzu la piept şi mă sărută, aşa cum nu m-a sărutat încă niciodată, cu o patimă nebună.

— Ce ai Selima? am întrebat-o. Mă striveşti cu îmbrăţişarea ta.

— Da, sunt aşa de fericită, spunea ea, că ai găsit în sfârşit de lucru.

Şiroaie de lacrimi scăldară faţa ei şi începu să suspine, parc-ar fi pierdut tot ce are mai scump, pe lume.

— Plângi, surioaro, plângi?

— Da, plâng, strigă Selima. Nu există oare şi lacrimi de fericire?

Apoi ea dădu fuga şi cumpără în grabă cele trebuincioase pentru un prânz bogat. Cât de fericit m-am simţit în seara aceea, când stăteam toţi trei în jurul mesei şi după o vreme atât de îndelungată ne-am săturat şi noi odată. Aşa am stat de vorbă, mereu cu gândul la tata, şi singura picătură amară în paharul bucuriei noastre a fost că nu era şi el în mijlocul nostru.

Sora mea era veselă, râdea şi glumea, parcă i-ar fi fost ultima seară de bucurie; vorbea mult şi repede, strângându-mi mereu mâinile, şi mă încredinţa că mă iubeşte mult, iau eu credeam că fericirea ei se datora faptului că am găsit de lucru.

Am stat aşa până s-a făcut ora zece, iar mama a adormit lângă fereastră. Sora şi cu mine şedeam aproape unul de altul, ne ţineam de mână şi vorbeam în şoaptă.

— Când vei fi departe, te vei gândi la mine? întrebă Selima. N-o vei uita pe sora ta?

— Eu, să te uit? Nu, niciodată Selima. Mă voi gândi, şi în fiecare zi mă voi ruga pentru tine.

— Şi eu, spuse Selima, sprijinindu-şi capul de umărul meu. Nu-i aşa că n-ai putea niciodată să gândeşti rău despre mine?

— Rău? Tu doar nu faci nimic de care să-ţi fie ruşine!

— Fireşte că nu, spuse Selima. Dar să spunem că un om rău vine şi-ţi povesteşte că am făcut ceva ruşinos, mă vei blestema oare?

— Eu să te blestem pe tine? am strigat, înlănţuind-o cu braţele. Nu, surioară, nu te voi blestema niciodată, chiar dacă…

Selima se uită la mine cu ochii mari deschişi.

— Chiar dacă!… repetă ea. Aşadar, se poate întâmpla să m-ajungă blestemul tău?

— Da surioară, i-am răspuns eu, dacă ai făptui ceva, care ar păta onoarea numelui nostru, atunci…

Ea mă înlănţui cu braţele, mă sărută cu patimă şi nu mă lăsă să isprăvesc.

— Acum trebuie să plec, i-am spus, ridicându-mă, noul meu stăpân mă aşteaptă, şi vreau să mă pregătesc.

Mi-am luat toiagul pe care tatăl meu l-a purtat de atâtea ori, mi-am pus la brâu pumnalul lui, care i-a fost dăruit, pe vremuri, de nişte englezi, pe care i-a condus prin pustiu. Apoi mi-am prins săculeţul la brâu, mi-am luat un mic coran, o bucată de pâine, carne rece, o sticlă cu lapte şi eram gata.

Apoi mi-am luat rămas bun de la Selima. Era palidă, dar niciodată n-a fost mai frumoasă, căci în ochii ei sclipea un foc ciudat şi abia atunci mi-am dat seama că e cea mai frumoasă fată din mahalaua noastră şi poate din tot oraşul Cairo.

— Rămâi sănătoasă, Selima, fii bună şi cuminte. Să te porţi ca o fecioară ce nu trebuie să-şi plece ochii de ruşine în ziua nunţii. Să nu ieşi niciodată fără văl, căci aşa ne-a poruncit profetul în cartea sfântă. Ajut-o pe mama şi când mă voi întoarce, vom fi iar fericiţi, voi aduce bani în casă, voi munci din zori până noaptea târziu şi voi câştiga mult. Atunci îţi vei cumpăra de la bazar tot ce-ţi va dori inima şi tot ce-ţi va lipsi pentru zestrea ta. Căci nu va trece mult şi se va ivi bărbatul care te va dori. Rămâi sănătoasă şi Allah să te aibă în paza lui.

Am sărutat-o şi ea căzu în braţele mele ca neînsufleţită. Apoi mi-am

luat rămas bun de la mama care se trezise între timp şi cele două femei mă însoţiră până în stradă. Voiam să plec, când Selima îmi strigă:

— Abdallah, încă o sărutare, ultima!

— Bine, dar nu ultima, i-am răspuns, ferească Sfântul! Ne vom vedea iar peste patru săptămâni.

— Rămâneţi sănătoase, Allah să presare numai trandafiri în calea voastră.

Nu mi-am mai întors capul spre cele două femei, rămase în pragul uşii. Mi-am adunat tot curajul ca să mă pot despărţi de ele, mai ales de sora mea, care era pentru mine cea mai scumpă fiinţă din lume. M-am repezit în noapte şi în scurt timp am ajuns la „poarta lui Ramses".

Acolo mă aştepta noul meu stăpân. Era înfăşurat într-o mantie şi avea pălăria îndesată peste ochi.

— Ibrahim, îmi place că eşti exact, îmi spuse el, ţi-am adus tot de ce ai nevoie pentru deghizare. Pune-ţi peruca asta, lipeşte-ţi barba, şi nu uita să-ţi prefaci mersul.

— Stăpâne, aşa voi face! i-am răspuns. Apoi mă ajută să-mi pun peruca şi barba.

— Vrei să vezi cum arăţi acum? mă întrebă el, scoţând o oglindă de buzunar şi aprinzând un chibrit. Ia te uită!

Abia aruncai o privire îţi oglindă, că m-am dat înapoi, strigând cu glas tremurător:

— Tată, tată!

Cu peruca aceea cenuşie şi cu barba falsă eram leit tata şi aşa cum purtam pe cap un turban, prietenii lui ar fi putut crede că e dânsul, dacă n-ar fi ştiut că oasele lui putrezesc în pustiu. Până m-am liniştit, a trecut câtva timp, dar apoi l-am întrebat pe stăpânul meu ce trebuie să fac.

— Nimic altceva, răspunse el, decât ceea ce-ţi voi porunci. La o jumătate de oră de aici, acolo unde începe pustiul, vei da lângă piramida cea mare, de un băiat cu două cămile. El ţi le va preda, dacă-i vei spune numele meu: Robert. Mă aştepţi la piramida cea mare cu cele două animale şi peste o oră voi veni cu fetiţa mea; atunci o vom porni la drum. Cum crezi, când putem ajunge la oaza Bir-Ommah?

— Dacă vom umbla zi şi noapte prin deşert, i-am răspuns, atunci

vom ajunge acolo poimâine seară, dar dacă mai facem câte un popas…

— Vom face numai popasurile trebuincioase, mă întrerupse el. Cât priveşte cămilele, ele n-au nevoie de odihnă. Dar animalele trebuie adăpate, şi apoi nu ştiu dacă domnişoara nu va avea nevoie de un popas. În orice caz, ne vom îndepărta cât mai repede din Cairo şi numai când vom ajunge departe, în pustiu, ne vom gândi la un popas, căci nu se poate şti dacă nu vom fi urmăriţi.

— Înţeleg bine, fratele fetei… Stăpâne, să nu-ţi fie frică de el; chiar dacă ne ajunge şi nu-şi aduce prea mulţi tovarăşi, îl iau eu în seama mea.

— Mi-ar părea însă mai bine dacă am putea izbuti, fără bătaie de cap. Şi acum, Ibrahim, du-te şi fă ce ţi-am spus.

Se înveli mai bine în mantia sa şi se îndepărtă, în vreme ce eu m-am îndreptat spre piramidă.

Era o noapte cu lună şi piramida era învăluită într-o lumină albastră. Pustiul se întindea în faţa ochilor mei ca o mare nesfârşită.

Lângă colosul de piatră, am dat de un flăcău care ţinea două cămile mari. El îmi înmână animalele, după ce i-am spus numele „Robert”, apoi dispăru.

Atunci am început să mă împrietenesc cu animalele şi după puţin timp corabia pustiului, cum ora poreclită cămila, căpătă toată încrederea în mine.

O cămilă avea o şa minunată pentru femeie, cealaltă era pentru stăpânul meu şi ducea între cocoaşe pachetele cu merinde pentru drum. Nu lipsea nici burduful cu apă, deşi n-un fi avut novoio de el până la Bir-Ommah, deoarece până acolo se află mai multe izvoare, la care omul şi animalul îşi astâmpără setea.

La Cairo, clopotele sunau ora unu după miezul nopţii.

Deodată, am zărit doi oameni ce se apropiau de piramida cea mare. Era un bărbat de braţul căruia se sprijinea o fată încântătoare. Era, fără îndoială, stăpânul meu şi iubita lui.

Cei doi fugari se apropiau mereu, acum vedeam bine figura fetei şi trebuie să recunosc că niciodată n-am văzut un corp mai fermecător. Purta un veştmânt minunat, iar vălul ce-i ascundea capul, faţa şi umerii, era din cele mai scumpe.

N-am putut să-i văd faţa, deoarece ca o fiică bună a lui Mahomed,

ea şi-o ascunsese sub văl. Dar nici nu eram curios. Femeia aceasta aparţinea stăpânului meu şi asta era destul ca să mă gândesc la ea cu respect.

Între timp luna se ascunsese sub nori şi un întuneric adânc se lăsă deasupra deşertului.

— Tu eşti, Ibrahim? îmi strigă stăpânul. Totul e în ordine?

Mi-am dus mâinile la piept, şi m-am înclinat uşor.

— Ei bine, să nu pierdem timpul, continuă el, să ieşim din oraş cât mai repede.

El cuprinse în braţe fiinţa fermecătoare şi vru s-o aşeze pe cămila, care îngenunchease la semnul meu. Dar în clipa aceea se părea că fata vrea să se smulgă din braţele sale. Îşi întoarse capul, privirile ei căutau să străbată vălul şi să zboare spre oraş… Poate căuta în clipa aceea casa părintească, pe care o părăsise… Apoi întinse mâinile şi atunci… un hohot de plâns izbucni din pieptul ei..

— Cum, şovăi? spuse străinul în şoaptă, dar eu auzisem fiecare cuvânt. Aşadar, nu mă iubeşti? Ei bine, întoarce-te, dar ştii prea bine că nu vei putea smulge din inima ta dragostea pentru mine. Şi apoi, nu trebuie să uiţi că tu nu-ţi mai aparţii, că…

El se aplecă şi-i şopti câteva cuvinte ce păreau că au o mare înrâurire asupra ei. Ea se aruncă la pieptul lui, plânse mult, apoi îşi înclină capul, se lăsă cuprinsă în braţe şi peste câteva clipo se afla în şa. Smuci căpăstrul şi cămila se şi ridică.

Apoi l-am ajutat pe stăpânul meu să urce şi cu mâinile tremurânde îşi puse puşca pe umăr.

— Asta-i pentru bandiţii de tuaregi, de care se vorbeşte atât de mult în ultimul timp, spuse el. Din puşca asta trag 48 de gloanţe, fără să am nevoie s-o mai încarc. Eu am râs de această măsură de prevedere. Căci drumul prin pustiu de la Cairo la Bir-Ommah, era sigur, tuaregii nu îndrăzneau să vină până acolo.

Caravana se urni, iar eu mergeam alături de frumoasa femeie şi-i duceam cămila, cu mâna sigură.

Urmează Volumul 4
[„Cap. 83 – Tragedia pustiului”, pag. 1195, fascicula 85]

Cap. 83 – Tragedia pustiului

Am mers aşa toată noaptea fără o clipă de odihnă. În curând, oraşul Cairo se pierdu în depărtare. Duceam de căpăstru cămila pe care şedea iubita stăpânului meu şi nu mă uitam deloc la ea, căci socoteam că nu era dreptul meu. Gândurile mele se întorceau spre acasă, la mama mea, la iubita mea surioară…

Ah, doream ca cele patru săptămâni să treacă mai repede. Cât de fericit aş fi fost să mă întorc acum acasă! Mamei voiam să-i aduc un dar frumos şi Selimei, da, dânsa trebuie să capete ceva care să-i facă plăcere mare, o brăţară de argint sau altă bijuterie.

Toată noaptea somnul n-a putut să mă fure şi eram foarte atent să văd dacă nu se iveşte vreun obstacol în calea noastră. Dar drumul trecea în linişte.

Când se crăpă de ziuă, am dat de un pârâu şi stăpânul meu hotărî să facem un popas ca să îmbucăm ceva şi cămilele să fie adăpate. Am întins repede o pătură, iar Robert o ajută pe iubita lui să coboare. Atunci m-am îndepărtat puţin ca să adap cămilele, cu gândul să-i las puţin singuri pe cei doi îndrăgostiţi.

Desigur că aveau să-şi vorbească. Eu n-avusesem până atunci nicio iubită, dar mă gândeam că atunci când cineva iubeşte o fată, vrea să rămână singur cu dânsa, – şi un al treilea e întotdeauna de prisos.

Între timp, stăpânul meu pregătise dejunul. Făcuse cafeaua pe o maşină de spirt şi deschise câteva cutii cu felurite delicatese.

— Vino, Ibrahim, strigă el, am pregătit dejunul şi pentru tine!

Am lăsat cămilele în voie, după ce m-am încredinţat că nu e nimeni în apropiere, apoi m-am alăturat celor doi.

Străina şedea pe covor după felul oriental, cu picioarele încrucişate; îşi terminase dejunul, iar vălul îi acoperea faţa.

M-am apropiat, salutând cu respect, apoi urmând invitaţia stăpânului meu, m-am aşezat lângă dânsul; atunci se întâmplă ceva extraordinar. Fata răpită sări în sus, întinse mâinile ca şi când ar fi vrut să se ferească de mine, dădu un ţipăt, căzu ca lovită de trăsnet şi-şi ascunse capul în palme.

— Ce-i cu tine, sufletul meu? strigă Robert, dând fuga spre ea ca s-o strângă în braţele sale. Dar ea îl respinse uşor, sări în sus şi fugi spre locul unde se aflau cămilele noastre. Acolo, se sprijini de şaua animalului ei, îşi apăsă fruntea şi, după mişcările corpului ei fermecător, noi vedeam că plânge sfâşietor.

— S-o lăsăm în pace, îmi zise stăpânul meu, nu e chiar lucru uşor ceea ce a făcut pentru mine. Şi-a părăsit casa părintească şi conştiinţa o mustră mereu. Dar când vom ajunge la oaza Bir-Ommah, ea se va schimba, atunci va dispărea din sufletul ei amintirea celor lăsaţi acasă şi plăcerile dragostei, o vor despăgubi de toate necazurile.

Peste un ceas, am pornit iar la drum; fata şedea cufundată în gânduri, îşi strânse şi mai mult vălul în jurul capului şi nu-i puteam vedea deloc faţa.

A doua zi, călătoria decurse în deplină linişte. Pustiul era liniştit. Niciun nouraş nu se arăta pe cer şi cum cămilele nu dădeau niciun semn de oboseală, stăpânul meu hotărî să meargă toată noaptea, căci ardea de nerăbdare să ajungă cât mai repede la oază. Acolo îl aştepta doar fericirea! Împărţea cu dărnicie proviziile, se purta prietenos cu mine şi aveam toate motivele să fiu mulţumit cu slujba mea.

Dar mulţumirea asta nu-mi tihnea, când îmi închipuiam jalea pe care fata a trebuit s-o lase în casa părintească din Cairo. Acolo, o mamă disperată îşi frângea mâinile, iar fratele… umbla desigur pe străzile oraşului în căutarea surorii sale… Ce groază îl va cuprinde, când va afla că ea a fugit cu un ghiaur!

— Ah, dar ţie ce-ţi pasă, îmi spuneam eu, tu îţi vei câştiga cei o sută de ţechini, încolo nu e treaba ta. Allah e mare şi Mahomed e profetul lui!

Noaptea se lăsase între timp.

Era cam pe la ceasurile două dinspre ziuă, când auzirăm un sunet care ne îngheţă sângele în vine, un sunet, care pentru călătorul în pustiu înseamnă glasul morţii, când nu se află în mijlocul unei caravane mari.

— Ce-i asta? strigă francezul. Ibrahim ai auzit?

— Am auzit, stăpâne, i-am răspuns, o urletul unui leu.

În clipa aceea se auzi şi urletul leoaicei, care era încă mai furios, mai sălbatic şi mai setos de sânge.

— Asta-i leoaica, stăpâne, i-am spus eu, ar fi bine să iei puşca.

Eu am scos repede iataganul de la brâu şi eram hotărât să apăr mai întâi viaţa stăpânului meu şi a iubitei sale, căci el îmi plătea doar pentru asta.

În clipa aceea se ivi leul şi se îndrepta cu sărituri sălbatice spre cămila pe care şedea francezul.

— Stăpâne, să tragi numai dacă eşti sigur că-l nimereşti! îi strigai eu.

Fiara era aproape, se ridică şi voia să-şi înfigă ghearele în pieptul animalului nostru, dar în clipa aceea se auziră trei împuşcături la rând şi văzui cum leul cade pe o coastă, lovit parcă, de pumnul de fier al unui uriaş nevăzut.

Robert scoase un strigăt de triumf, dar în clipa aceea se întâmplă o nenorocire care puse din nou la încercare pe bunul trăgător, care era stăpânul meu. Leul căzuse printre picioarele dinainte ale cămilei şi în zvârcolirile sale el se cufundă în nisipul pustiului, răscolind un nor de praf; cămila se speriase, voia să fugă dar se împiedecă de leul ce stătea întins, şi în clipa următoare văzui cum animalul şi călăreţul se răstoarnă, rostogolindu-se de-a valma cu leul muribund.

— Ajutor, Ibrahim, ajutor! strigă stăpânul meu, dar eu nu puteam să fac nimic, căci trebuia să înlătur primejdia, care o ameninţa pe iubita lui.

Leoaica, pe care o auzisem cu puţin înainte, era în aşteptare, dar când auzi răgetul de moarte al leului, ea scoase un urlet, care cutremură văzduhul… şi… dintr-o săritură fu lângă noi şi până să fac ceva, se năpusti asupra cămilei pe care şedea fata, îşi înfipse ghearele în trupul animalului şi cu cealaltă labă vru să lovească pe nenorocita fugară.

Am stat o clipă încremenit, căci eram sigur că totul se sfârşise, dar atunci auzii cuvintele urlate de o voce îngrozită: „Tată, tată ajută-mă!” Cu toată situaţia grozavă în care ne aflam, cu toate că moartea era aproape, cu toată primejdia ce ne ameninţa, m-am gândit atunci cât de ciudat e că fata care întorsese spatele casei părinteşti. nu se

gândea în clipa aceasta de moarte, la iubitul de lângă dânsa, ci-l chemă în ajutor pe tatăl ei.

În acelaşi timp glasul ei îmi dădu fiori, căci mi se părea că aud vocea surorii mele Selima.

Ce s-a întâmplat atunci, nu ştiu nici eu, ţin minte numai că am căzut în spatele leoaicei şi i-am împlântat pumnalul în gât. Un şivoi de sânge mă stropi în ochi, dar observai cum leoaica se prăbuşeşte fulgerător sub mine şi am mai avut timp să sar înapoi.

Asta a fost norocul meu, căci astfel am căzut la o bună distanţă de fiara înfuriată, care m-ar fi sfâşiat.

Au trecut vreo cinci minute, până când ne-am ridicat şi s-a făcut puţină ordine în jurul nostru. Cel dintâi în picioare am fost eu şi m-am repezit în ajutorul fetei.

Ea zăcea în nesimţire, nu departe de leoaică; din fericire, fiara îşi dăduse sfârşitul, aşa că vecinătatea aceasta nu mai era primejdioasă pentru ea.

Voiam să mă aplec şi să-i scot vălul, dar stăpânul meu mă chemă să-l ajut şi se înţelege, că am dat fuga la el. Nici lui nu i se întâmplase nimic şi peste puţin îngenunchearăm amândoi lângă tânăra fată. Luna răsărise şi deodată se iviră pe cer milioane de stele, deoarece vântul gonise norii, ce atârnau peste pustiul nemărginit.

— Ibrahim, ridic-o, îmi spuse stăpânul, şi aşeaz-o mai la o parte. Aşteaptă să întind pătura ca să nu stea în nisip. Atunci vom putea s-o trezim din leşin, căci am luat cu mine nişte picături.

M-am aplecat şi am ridicat-o din nou. Era în braţele mele, o strângeam la pieptul meu… Am dus-o la vreo douăzeci de paşi de locul unde zăcea leoaica, scăldată în sânge şi aşteptam ca stăpânul meu să întindă pătura.

Dar el zăbovi puţin şi în timpul acesta am observat cum trupul pe care-l ţineam în braţe, începe să se mişte. Pieptul îi tresălta, îşi duse o mână la inimă iar cu cealaltă îmi înlănţui gâtul. Stăteam nemişcat, deoarece simţeam că n-am dreptul să-i vorbesc până nu vine stăpânul meu. Deodată – nu voi uita câte zile voi avea clipa aceea – ea spuse:

— Abdallah, dragă Abdallah. Reaşează-mă jos, căci, deşi eşti un uriaş, nu mă poţi duce atâta!

Când am auzit aceste cuvinte inima mi se opri în loc, căci mi se păru că aud glasul surioarei mele. Sângele îmi năvăli în inimă, un

gând groaznic îmi străfulgeră prin minte, dar în clipa următoare începui să râd, căci îmi spuneam că sunt un neghiob; chiar dacă glasul străinei aducea cu al Selimei, nu se putea ca ea să fie acum în braţele mele, nu, Selima era acasă lângă mama şi acum doarme, visează la fratele ei, care s-a făcut cămilar pentru o sută de ţechini, ca să-i facă ei o mică zestre.

Stăpânul meu veni şi aduse pătura pe care o întinse şi eu o aşezai pe fată, după ce i-am pus câteva perne sub cap.

— Şi acum scoate vălul! strigă el. Ce prostie din partea femeilor din Orient că-şi ascund ochii, aceste stele luminoase, pe care cerul le-a hărăzit ca să lumineze inimile bărbaţilor! Mai ales în situaţia de acum, vălul ar fi chiar un pericol, deoarece împiedică respiraţia. Scoate-l, Ibrahim, nu face nimic că-i vezi faţa, tu nu eşti decât un cămilar.

Nu eram decât un cămilar, dar în mine eram furios pe stăpânul meu, căci vorbea cu multă uşurinţă despre un lucru care e sfânt pentru noi orientalii. Dar aşa voia stăpânul meu şi eu n-aveam încotro. Vălul lunecă repede peste obrazul ei şi…

Luna îşi revărsa razele argintii şi lumina ei ţesea o aureolă fermecată pe faţa aceleia care se odihnea pe covor. În clipa aceea eu am sărit înapoi, un ţipăt mi se opri în gâtlej, mi-am înfipt unghiile în carne şi câteva clipe am rămas împietrit. Mă uitam la ea şi bănuiala grozavă care trecuse ca o umbră neagră prin mintea mea, se adeveri: era Selima.

Fata care şi-a părăsit casa părintească ca să-şi urmeze amantul, fata din Cairo, supusa Islamului, care dăruise inima ei unui ghiaur, era sora mea!

— Ce ai, Ibrahim? îmi strigă stăpânul meu. De ce te-ai făcut aşa de palid? Ai observat ceva suspect?

El fu nevoit să aştepte răspunsul meu timp de câteva minute; în sfârşit am izbutit să rostesc:

— Nu, stăpâne, trăgeam cu urechea dacă nu se simte vreo leoaică prin apropiere şi credeam că aud iar un mârâit, dar văd că m-am înşelat.

L-am minţit. Era un leu chiar lângă el, un leu care era de o mie de ori mai primejdios decât acela care fusese ucis mai adineauri, un leu care avea chip de om.

Leul acesta eram eu! Dar m-am stăpânit, astăzi mă mir că am fost

în stare să nu ascult de pornirea furiei mele. Nu, am rămas liniştit şi l-am ajutat chiar pe stăpânul meu s-o readucă în simţiri.

Selima nu m-a recunoscut, căci purtam peruca şi barba falsă. Ea deschise ochii şi când văzu că faţa i-a rămas descoperită, apucă repede vălul care era lângă dânsa şi se acoperi.

Abia atunci ea ceru să i se povestească aventura prin care a trecut şi trebuie să mărturisesc, că Robert n-a tăgăduit că-mi datorează viaţa, că eu singur, înarmat cu iataganul, m-am năpustit asupra leoaicei şi am ucis-o.

— Îţi mulţumesc, Ibrahim, spuse Selima, apropiindu-se de mine şi întinzându-mi mâna. Ţie îţi datorez viaţa! Totuşi, îţi mărturisesc deschis, că nu mă miră că m-ai salvat, căci tu ai fost mâna lui Allah. Nu eşti decât un biet cămilar, dar fără să ştii măcar sau să bănuieşti, sufletul meu mă atrage spre tine, căci tu te asemui cu un om, pe care l-am iubit odinioară: cu bietul meu tată! Aşadar, îţi mulţumesc cu credinţa că mulţumesc tatălui meu.

— Ibrahim, eu îţi voi arăta mulţumirea în alt fel, spuse Robert, îţi urc simbria cu 50 de ţechini! Eşti mulţumit?

Mi-am încrucişat mâinile pe piept şi m-am înclinat. Dacă omul acesta mi-ar fi depus milioane Ia picioare, nu ar fi putut înăbuşi ura pe care o nutream împotriva lui.

— Ce facem acum? întrebă Robert, uitându-se în jur. După cum văd, cămilele nu ne mai pot folosi. Una e pe moarte şi cealaltă, care a căzut peste leu, şi-a frânt picioarele. Nu vor mai fi în stare să ne ducă mai departe.

M-am apropiat de bietele animale şi le-am cercetat. Stăpânul meu avea dreptate: o cămilă era întinsă pe o coastă şi se uita la mine îndurerată, îşi înălţă capul parcă ar fi vrut să-mi ceară ajutor. Cealaltă nu căpătase răni atât de grele, dar nu se putea mişca din loc.

Astfel, nu mi-a rămas decât să propun stăpânului meu să omorâm amândouă animalele, să luăm atâtea provizii de câte avem nevoie şi să încercăm să mergem pe jos până la oaza Bir-Ommah.

Lucrul acesta nu era greu şi nu cerea sforţări prea mari. Dacă am fi avut cămile, am mai fi făcut vreo zece ore. Aşa, trebuia să ne hotărâm să facem un marş de vreo 25 de ore, dar când eşti bine aprovizionat cu de-ale mâncării, un drum de o zi şi o noapte, prin pustiu, nu e cine ştie ce.

— E o lovitură grea pentru noi, spuse stăpânul meu. În ce ne priveşte, pe noi doi, Ibrahim, vom face uşor marşul până la Bir-Ommah, dar domnişoara Selima, draga mea, vei putea oare să faci drumul până la oază?

— Voi face tot ce-mi vei cere, răspunse Selima, cu un oftat adânc, din care am înţeles că era plină de pocăinţă.

— Ei bine, plecăm! strigă Robert. Ibrahim, principalul e ca tu să cunoşti bine drumul până la oază. Dar să luăm alimente pentru trei zile, căci trebuie să fim prevăzători.

M-am încărcat cu cele necesare şi Robert mă întrebă:

— Poţi să-mi duci şi puşca?

— Da, stăpâne! i-am răspuns.

Când am luat puşca, mâna îmi tremura. El întinse Selimei braţul, iar eu mergeam la vreo zece paşi în urma lor.

Puşca stăpânului meu îmi atârna pe umăr. El îmi spusese că se pot trage 48 de gloanţe fără să mai fie încărcată. Cât de uşor mi-ar fi fost s-o culc la pământ pe Selima, sora necredincioasă, fiica necinstită!

Dar n-am făcut-o. Nu, nu, alta era pedeapsa sortită pentru ea şi Robert. Ce pedeapsă ar fi o moarte care i-ar lovi pe amândoi pe neaşteptate? Ar însemna să moară împreună şi după câte am auzit până atunci, o astfel de moarte e plăcută.

Era bine că stăpânul meu nu se întorcea, căci mi-ar fi putut citi pe faţă gândurile negre ce mă frământau. Îmi chinuiam creierul cum s-o lovesc pe Selima mea şi deodată îmi veni un gând care mă umplu de o bucurie atât de mare, încât am râs cu glas tare.

— Râzi, Ibrahim? întrebă stăpânul meu şi se opri întorcând capul spre mine.

— Nu, stăpâne, am răspuns, ai auzit urletul unui şacal!

Răspunsul acesta părea că-l mulţumeşte, căci se întoarse, o înlănţui iar pe Selima şi porni la drum. Vedeam cum se lipea cu dragoste de el şi o clipă am rămas pe gânduri, dacă n-ar fi o nedreptate din partea mea s-o urăsc şi s-o dispreţuiesc pe sora mea, pentru că a fugit. Dar dacă inima ei a fost cuprinsă de dragoste, de ce n-a putut să facă altfel? Da, dacă ar fi venit în faţa mea şi a mamei şi ar fi spus:

— Iubesc pe un ghiaur, nu pot să mă despart de el! Vreau să mă duc cu dânsul în lume, să împart cu el suferinţa şi bucuria.

Dacă ar fi spus aşa, noi am fi binecuvântat-o! Şi mama mea a fost

creştină, şi numai dragostea pentru tatăl meu a hotărât-o să treacă la islamism. Dar cât de tainic a lucrat Selima! Cum ne-a înşelat ea! Şi apoi, eram încredinţat că ea nu-l iubeşte atât de tare pe omul acesta, a fugit cu el numai ca să scape de sărăcia din casa noastră.

Mi-a venit în gând să ascult ce vorbeau şi nu m-am înşelat. M-am furişat mai aproape de ei şi am auzit-o pe Selima spunând:

— E semn rău că leii ne-au rănit cămilele! N-ar fi trebuit să fug cu tine!

— Iubita mea, ai fi vrut să rămâi? întrebă Robert. Nu te-a îndemnat inima să mă urmezi?

— Vreau să-ţi spun adevărul, răspunse Selima. Nu te-am urmat, pentru că n-am putut trăi fără tine! N-am fugit pentru că m-a orbit patima şi m-a scos din minţi! Simt ceva pentru tine, – poate că te voi iubi odată – dar te-am urmat pentru că mi-ai făgăduit să mă faci fericită, să mă înconjori cu lux şi bogăţie. Cred că te vei ţine de cuvânt!

— Vasăzică, asta a fost! Ha, ha, în clipa asta ţi-ai rostit sentinţa de moarte, mizerabilo! mi-am spus eu.

Se făcuse ziuă, dar în sufletul meu era noapte. Am făcut un popas, am mâncat şi am pornit iar la drum. Robert şi Selima erau siguri că vom ajunge la Bir-Ommah până la miezul nopţii. Aceasta era cu atât mai necesar, cu cât n-aveam cu noi burdufurile cu apă, ci numai o singură sticlă, pe care o purtam legată la brâu.

În drumul nostru n-am întâlnit niciun pârâu, aşa că sticla se golise. Se făcu noapte, se făcu ziuă şi oaza tot nu se arăta. Nu vedeam niciun palmier şi n-auzeam şopotul niciunei ape. Rătăceam mereu pe nisipul fără sfârşit al pustiului.

Eram pe drum de vreo patruzeci şi opt de ore. Selima începu să se vaiete că nu mai putea să meargă. Robert deveni nerăbdător, îmi cerea socoteală de ce n-am ajuns încă la oază.

— Stăpâne, i-am răspuns, după socoteala mea, ne mai trebuie încă o oră până s-o vedem.

— Încă o oră, spui? strigă el. Atunci vom mai avea de mers încă cinci ore.

— Când vezi ţinta, i-am răspuns, capeţi puteri s-o ajungi.

— Ibrahim, eşti sigur? întrebă el, furios. Mă tem că ne-am abătut din drum. Nu văd nicio urmă, care să ne arate că ne aflăm pe drumul

caravanelor.

El nici nu bănuia cât de departe suntem de drumul caravanelor! Dar nici nu-i venea în gând că eu îl duceam mereu spre mijlocul pustiului. Ocolisem demult oaza Bir-Ommah, dar trecusem pe acolo în timpul nopţii, aşa că nici Robert, nici Selima nu şi-au dat seama.

— Iubito, nu ne rămâne altceva de făcut, spuse Robert, trebuie să-ţi aduni toate puterile.

— Dar nu mai pot! gemu ea, nu mă mai ţin picioarele, ah! dacă aş avea numai o picătură de apă!

— La Bir-Ommah există cel mai bun izvor, i-am răspuns eu, dar nu simţi batjocura din cuvintele mele; acolo, stăpâna mea îşi va potoli setea.

— Da, dar când vom ajunge acolo? Până la oază mă voi topi de sete şi nici nu pot merge mai departe! Lăsaţi-mă, vreau să mor aici!

— Există un singur mijloc, spuse Robert, trebuie să te laşi purtată de Ibrahim! E destul de puternic şi dacă va obosi, voi încerca să te duc eu o bucată de drum!

— Ibrahim, vrei să mă duci în braţe? întrebă Selima.

— Da, i-am răspuns şi am închis repede ochii, ca să nu vadă sclipirea privirilor mele.

— Ei bine, ia-mă! spuse ea, întorcându-se spre mine cu un gest plin de graţie.

Şi eu o înlănţuii cu braţele, o ridicai ca pe un copil şi am dus-o mai departe. O, cât de fericit eram întotdeauna când o luam în braţe pe Selima! Dar acum trebuia să mă stăpânesc ca să n-o sugrum. Ea se lăsă în voia mea, mi se încredinţă cu totul, puse capul pe umărul meu, închise ochii şi adormi.

Ceasul pentru care făgăduisem lui Robert ivirea oazei, trecuse demult… Francezul mă întreba aproape în fiecare minut, dacă oaza nu se zăreşte, dar eu îi răspundeam:

— Stăpâne, s-a lăsat o ceaţă deasupra pustiului, de aceea n-o vedem.

El murmură o înjurătură şi-şi continuă drumul. Limba i se lipea de cerul gurii, setea îl chinuia îngrozitor. Dar nu era nimic de băut, nicio apă nu se vedea prin apropiere, iar cerul era atât de senin încât nu puteam aştepta nicio picătură de ploaie. Se făcu întuneric, noaptea se lăsa, iar ţinta noastră era încă departe.

— Ne oprim! exclamă Robert, nici eu nu mai pot! Haide, întinde pătura să ne odihnim.

— Stăpâne, eu te sfătuiesc să nu faci asta! Să mai mergem puţin, poate vom vedea focul pe care-l ţine pustnicul din Bir-Ommah, ca să gonească fiarele sălbatice. Focul acesta va fi pentru noi, ceea ce farul e pentru naufragiaţi.

— Un far! strigă Robert. Cât de mult îl invidiez pe naufragiat! Rătăceşte în mijlocul mării, dar are cel puţin o scândură sub picioare, şi poate să aştepte până soseşte o altă corabie. Dar în pustiul acesta nemărginit nici nu putem nădăjdui să întâlnim o caravană.

— Dacă nu ne-am fi abătut din drumul caravanelor, am fi întâlnit demult pe cineva, dar aşa…

— E vina ta că am greşit drumul!

— Stăpâne, nu sunt decât un om! Era prea întuneric!

Robert tăcu, dar renunţă să se mai oprească, îşi adună toate puterile şi strigă:

— Înainte!

Selima dormea în braţele mele un somn neliniştit şi se trezea mereu, speriată. Atunci îşi freca ochii, se uita în jurul ei şi oftând, cădea iar în nesimţire.

— Dacă până în câteva ore nu dăm de o apă, strigă Robert, Selima nu va mai rezista.

— Inima ei bate încă puternic, i-am răspuns eu: femeile rezistă mai bine decât bărbaţii!

Iar se făcu ziuă şi pustiul se ivi în faţa ochilor noştri, în toată grozăvia lui şi nicio urmă de oază. Robert se opri, ridică pumnii deasupra capului meu şi tună cu voce înecată:

— Ticălosule, ne-ai înşelat! Ne-ai dus înadins pe un drum greşit!

Nu i-am răspuns.

— Apără-te! strigă el. Încă de ieri am observat că ai schimbat de câteva ori direcţia! Vorbeşte, îţi spun, sau te ucid!

— Dacă arma n-ar fi la mine! am strigat eu, smulgând puşca de pe umăr, după ce am pus-o repede pe Selima în nisipul pustiului.

Am întins arma şi el se dădu înapoi, palid, cu ochii holbaţi.

— Aşadar, nu m-am înşelat! gemu el. Ne-ai dus înadins în pustiu! Mizerabile, nenorocitule, vorbeşte! Aşa e?

— Aşa e! am rostit cu glas răguşit. V-am scos dinadins din drumul

spre oaza Bir-Ommah! Dinadins v-am dus pe o cale greşită! Aşa e, stăpâne.

Abia acum îşi dădu el seama că se afla în primejdie. Cu o înjurătură sălbatică, scoase un pistol din buzunar şi trase. Dar glontele trecu deasupra capului meu, fără să mă atingă. Şi iar am fost ispitit să trag cu puşca pe care o ţineam în mâini, dar n-am făcut-o, căci nu voiam să aibă o moarte atât de uşoară. Să treacă în lumea cealaltă cu toate păcatele sale, fără să ştie ce a făcut.

Palid şi tremurând stătea în faţa mea cu pistolul fumegând în mână, şi simţea că e prizonierul meu. Dar eu am plecat arma şi i-am spus:

— Mi-ar fi uşor să trag şi aş nimeri mai bine; aş putea să-ţi găuresc inima cu treizeci de gloanţe şi mi-ar mai rămâne destule s-o răpun şi pe dânsa. Dar nu vreau. Ascultaţi-mă, căci ţin să vă vorbesc, iar tu, Selima, scoate-ţi vălul; nu mai e nevoie de masca asta.

Cu mâinile tremurânde, Selima îşi desprinse vălul. Groaza pusese într-atâta stăpânire pe dânsa, încât nici nu încercă să se opună.

— Şi acum că masca ta a căzut, am strigat, o voi scoate şi pe a mea. Selima, mă recunoşti?

M-am apropiat de ea, cât mai mult. Atunci ea îşi întinse mâinile, o paloare cadaverică îi acoperi faţa şi cu glasul înăbuşit strigă:

— Da, te cunosc, eşti umbra tatălui meu, ai părăsit lumea morţilor ca să vii cu mine în pustie şi să mă pedepseşti pentru ce am făcut. O, tată, tată, fie-ţi milă de mine, nu mă lăsa să pier ca o mizerabilă, tată, mă căiesc pentru ce am făcut.

— Te înşeli, am izbucnit eu, nu tatăl tău stă în faţa ta; oasele lui putrezesc în pustiu, roase de şacali. Dar întâmplarea a vrut, ca un altul, care te-a iubit tot aşa de mult ca şi tatăl tău, să descopere fapta ta nelegiuită. Priveşte, îngrozeşte-te!

Cu un gest fulgerător mi-am smuls barba şi peruca şi în clipa următoare, Selima scoase un ţipăt înfiorător.

— Abdallah, fratele meu, izbucni ea. Tu? Tu eşti? Nu, nu se poate, ochii mă înşală.

— Ochii tăi sunt mai buni decât inima ta şi nu te înşală, am strigat; eu sunt, fratele tău Abdallah. Eu te-am dus din Cairo, pentru tine am înfruntat leul şi mi-am primejduit viaţa, din pricina ta voi muri acum, căci suntem cu toţii condamnaţi la moarte.

După aceste cuvinte urmă o tăcere mormântală. Robert stătea ca

trăsnit, Selima zăcea în nisipul pustiului şi un plâns spasmodic îi zguduia tot corpul. Atunci m-am plecat spre ea:

— Providenţa mi-a venit în ajutor, răpindu-ne cămilele care trebuiau să ajungă peste câteva ore la Bir-Ommah. Şi atunci mi-a fost uşor să vă duc departe de drumul caravanelor, până în inima pustiului. Aici suntem departe de orice ajutor, aici vom fi sfâşiaţi de fiarele pustiului, foamea şi setea ne vor rătăci minţile, sau ne vom topi la căldura arzătoare a soarelui.

— O, frate, strigă Selima, ce-ai făcut? Nu te-ai gândit la mama noastră, care-şi va pierde astfel cei doi copii?

— Mama? am izbucnit eu, da, aşa e, va fi o lovitură grea pentru ea, când niciunul din cei doi copii nu se va mai întoarce. Pe tine te-a pierdut oricum – va plânge după mine, se va gândi la mine fără ură, dar pe tine te va blestema.

— Şi de ce vrei să aştepţi, continuă sora mea cu vocea plină de groază, până când vom fi răpuşi de foame, de sete sau se fiarele sălbatice? De ce vrei să ne laşi pradă chinurilor soarelui arzător al pustiului? Ai doar o armă care poate ucide de treizeci de ori! O, fie-ţi milă, ucide-mă, îmi merit soarta. Da, e adevărat, m-am lăsat sedusă, sărăcia m-a mânat în braţele lui. N-am mai putut îndura suferinţele şi lipsurile de acasă, el mi-a arătat giuvaiericale şi pietre scumpe, mi-a vorbit de o viaţă de plăceri, de veselie, şi atunci m-am simţit cuprinsă de o putere irezistibilă şi am fost nevoită să-l urmez. Aceasta e soarta celor săraci, să cadă în plasa întinsă de cei bogaţi.

— Aşadar, nici nu l-ai iubit? am întrebat-o, cu voce aspră.

— Eu? Nu, nu l-am iubit, dar acum… acum îl urăsc, deoarece ştiu că a vrut să mă arunce în braţele pierzaniei.

— Pierzania care te loveşte aici, în pustiu, Selima, am întrerupt-o cu voce mai blândă. Astfel vei fi cruţată de dureri mai mari. Află că mizerabilul acesta mi-a destăinuit că nici nu avea de gând să te ia de soţie. Voia numai să te ducă la Bir-Ommah, să trăiască cu tine câteva săptămâni, după care ţi-ar fi dat o pungă cu aur şi te-ar fi trimis înapoi la Cairo. Atunci, ai fi fost ticăloasa plătită pentru că şi-a vândut trupul, iar mama şi cu mine te-am fi gonit cu dispreţ. Nu, Selima, e de o mie de ori mai bine că mori aici în singurătatea asta, unde nimeni nu poate vedea ruşinea ta, şi… nu vei coborî singură în iad, un suflet înrudit te va însoţi; Selima, rămân cu tine chiar după moarte!

— Da, e o mângâiere, murmură Selima, vărsând lacrimi amare. O, Abdallah, lângă tine nu mi-e frică de moarte, deşi nu vreau să mor, dar, iartă-mă!

— Se te iert? Nu, asta nu. Ai devenit o spurcată, pleacă, nu mă atinge.

— Cred că ar fi mai bine, se auzi glasul lui Robert, dacă am discuta faptele cu sânge rece. Abdallah, acum ştiu ce te-a împins să ne aduci în situaţia asta fatală şi admit că n-ai fost cu totul nedrept. Dacă cineva şi-ar fi bătut joc de sora mea, aş fi făcut poate acelaşi lucru. Dar ceea ce s-a făcut, a trecut şi nu mai putem schimba nimic acum. Fata a fost iubita mea. Lucrul acesta îl ştiu numai trei oameni; adică Selima, eu şi tu, Abdallah. Cât timp chestiunea asta e trecută sub tăcere, ea nu are nicio însemnătate. Noi doi nu vom scoate o vorbă, iar tu, Abdallah, cred că nici tu nu vei spune nimic.

— Nu, am răspuns eu cu un rânjet pe buze, niciunul din noi nu va scoate un cuvânt, pentru că nu vom mai vedea pe niciun om din lumea asta.

— Cred că n-am ajuns încă aşa departe, continuă Robert, ştiu, am făcut rău că am luat drept amantă pe mititica asta, ar fi trebuit s-o cruţ. Dar astfel de lucruri se întâmplă aproape în fiecare zi şi nimeni nu se sinchiseşte. Un om cinstit, care face o astfel de faptă, nu comite nicio crimă, dacă aranjează lucrurile cum trebuie şi eu sunt gata să fac tot ce vrei. Selima, am gustat din dragostea ta şi nu mă căiesc. Eşti o fată dulce şi frumoasă. Dar tu mi-ai vorbit de un pantofar, care e vecin cu voi şi că te-ai fi măritat demult dacă ai fi avut ceva bani. Ei bine, sunt gata să-ţi dau cinci sute ţechini de aur, o zestre destul de frumoasă. Întoarce-te acasă cu fratele tău Abdallah, căruia îi dau o sută ţechini de aur, mărită-te cu pantofarul şi cred că mai târziu, ne vom aminti cu plăcere de întâmplarea asta din deşert.

— Mizerabile, strigă Selima, sărind la el şi dacă nu m-aş fi aruncat între dânşii, l-ar fi lovit cu pumnii în obraz. Crezi că mă vei despăgubi cu aur? Mai există un singur mijloc, care ne poate salva pe toţi trei: ia-mă de nevastă, jură…

— Nu jura, străine, am strigat eu cu putere, căci ar fi în zadar; chiar dacă ai depune toate comorile pământului la picioarele ei şi ai rosti toate jurămintele ce au fost rostite până acum, totul ar fi în zadar. Să nu crezi că aş putea să vă mai conduc spre drumul

caravanelor, am intrat atât de mult în inima deşertului, încât nu mai există nicio scăpare, ne-a rămas un singur lucru: să ne rugăm lui Allah, să ne dăruiască o moarte uşoară.

— Nu-i adevărat, strigă Robert. Trebuie să existe un drum care să ne ducă înapoi.

— Atunci caută-l, i-am răspuns batjocoritor. Dar nu vei rezista până dimineaţă, căci leii stau la pândă şi adulmecă prada lor din depărtare.

Robert se făcu palid. Se gândea, desigur, la atacul leilor, pe care l-am respins o dată, şi nu mai avea poftă să mai dea ochii cu aceste fiare sălbatice.

— Abdallah, acesta e ultimul tău cuvânt? strigă el. E chiar adevărat, nu ne mai putem întoarce?

— Nu ne mai rămâne decât să murim şi să putrezim în pustiu, i-am răspuns, cu asta am terminat şi nu-ţi voi mai spune niciun cuvânt. Vino, Selima, vom muri împreună şi dacă vei fi curajoasă, te voi ierta, odată cu ultima mea răsuflare.

După aceste cuvinte, m-am întins în nisipul pustiului şi Selima se aşează la picioarele mele, dar eu am luat-o lângă mine şi i-am pus capul pe genunchii mei. Robert se ghemui şi el puţin mai departe de noi, şi drept dovadă a mizerabilului său caracter, primul lui cuvânt fu:

— Unde sunt proviziile noastre?

— Aici, i-am răspuns, arătându-i o sticla goală.

— Ştiu, sticla e goală, răspunse el furios. Dar am avut mai multe cutii de conserve, cafea şi zahăr; băiete, unde le-ai pus?

— Le-am aruncat în drum!

Robert sări înfuriat şi vru să se repeadă la mine, dar eu l-am primit cu arma întinsă şi atunci rămase liniştit.

Soarele dogorea puternic. De două zile şi două nopţi noi n-am băut nicio picătură de apă; dezastrul nu mai putea să întârzie. Sora mea slăbise mult, se văita că-i e sete şi auzind-o cum plânge înăbuşit, m-au cuprins remuşcările că am condamnat-o la o moarte atât de îngrozitoare.

Spre seară ea începu să aţipească şi eu ştiam că somnul acesta e semnul prevestitor al morţii. Robert zăcea nemişcat pe covor, cu mantia întinsă peste cap, apărându-se astfel, împotriva soarelui. Poate că dormea şi el. Eu n-am vrut să aţipesc, căci trebuia să-mi păzesc arma.

M-am luptat din răsputeri cu somnul, dar când s-a întunecat de-a binelea, nu m-am putut împotrivi, pleoapele mi s-au lipit şi…

Am sărit în sus, trezit de un zgomot suspect din apropierea mea şi când am deschis ochii, am văzut că bănuiala mea era întemeiată. În timpul somnului meu, Robert se târâse până aproape de noi, puse mâna pe armă şi tocmai voia s-o îndrepte asupra mea… Dar eu m-am repezit la timp şi a început o luptă crâncenă, în timpul căreia arma se descărcă, dar niciunul din noi nu-i dădu drumul.

În sfârşit, am izbutit să-i răsucesc mâna şi el fu silit să lase arma, iar în clipa următoare am dus-o la ochi, ca să trag; Dar m-am răzgândit iarăşi. Nu, nu, de o mie de ori nu, nu voiam să-i cruţ chinurile morţii. Trebuie să sufere împreună cu noi, să moară alături de noi în mijlocul pustiului nesfârşit, chinuit de sete şi de foame.

Dar Robert, când văzu arma în mâinile mele, fugi cât îl ţinură picioarele şi l-am lăsat să se îndepărteze. Ştiam doar că nu va scăpa de moarte, de aceea nu i-am trimis un glonte din urmă. M-am întors spre sora mea şi am văzut cu groază că e pe moarte.

— Abdallah, ia-mă în braţele tale, mă rugă ea cu vocea stinsă, vreau să mor la pieptul unui om drag! O, frate, de ce nu te înduri de mine să mă ucizi cu un glonte?

— Mai e timp, i-am răspuns, arma e încă în mâna mea şi e încărcată. Ei bine, Selima. Ai curajul să mori?

— Oare nu tot trebuie să mor? răspunse ea. De ce să aştept până când nebunia îşi va înfige ghearele în creierul meu? Nu, nu, străpunge-mi inima cu un glonte şi-ţi voi mulţumi cu privirea mea cea din urmă.

O luptă îngrozitoare se dezlănţui în sufletul meu. Aşadar, să devin călăul surorii mele? Dar ajunsesem atât de departe, încât nu mai exista cale de întoarcere şi ar fi fost mult mai bine dacă puneam capăt chinurilor ei.

— Ei bine, Selima, i-am răspuns. Ai dreptate, de ce să mai aştept până când foamea şi setea ne vor răpune. Nu, vom îmbrăţişa moartea cu inima uşoară şi totul va lua sfârşit în câteva clipe.

— Cum, frate? strigă ea voioasă, şi după atâtea ceasuri de nemişcare ea se ridică pentru întâia oară. Vrei să te înduri de mine, vrei să mă omori?

— Selima, îmbrăţişează-mă şi-ţi voi trimite un glonte în inimă, iar

peste câteva minute voi cădea lângă tine, lovit de un al doilea glonte. Ne vom îmbrăţişa chiar în moarte şi cu sângele nostru vom şterge ruşinea ta Selima, te iert, nu vei pleca pătată din lumea asta! Sângele purifică şi când vei urca în ceruri, Allah te va duce în paradis şi vei fi cea mai mândră dintre femeile ce găsesc har în ochii Celui de sus.

— Şi acum fă-ţi ultima datorie, strigă ea cu glasul sugrumat. Iată pieptul meu, aici bate inima mea, opreşte-o, ţinteşte bine, frate!

Se aruncă în genunchi, îşi întinse braţele şi se înclină pe spate ca să ofere o ţintă cât mai bună.

— Adio, frate, rostiră buzele ei şi în clipa următoare am tras.

Se prăbuşi la pământ, moartă. Glontele pătrunsese drept în inimă. Cu un urlet de groază, mă aruncai lângă trupul surorii mele. Acum, că era moartă, nu mai aveam nicio ură împotriva ei.

— Selima! am izbucnit în plâns, strângându-i mâinile, Selima, sora mea. Iartă-mă pentru ceea ce ţi-am făcut. Da, acum văd că n-am avut niciun drept să fiu judecătorul tău şi cu atât mai puţin, călăul tău!

Stăteam zăpăcit, răsuceam arma în mâini şi nu ştiam ce să fac, să-mi zbor creieri sau să-mi trimit un glonte drept în inimă? Şi atunci mi-am adus aminte că am auzit sau citit undeva cum îşi iau viaţa unii oameni când au numai o puşcă la îndemână. Tremurând, mi-am scos gheata şi m-am aşezat lângă Selima, căreia îi făgăduisem s-o îmbrăţişez în zvârcolirile din urmă ale morţii. Şi atunci… piciorul meu drept se apropie de trăgaciul armei, degetul gros îl atinse uşor, dar fui cuprins de o slăbiciune mare, iar tot corpul îmi tremura de frică.

— Abdallah, ai fost atât de crunt cu sora şi eşti atât de laş cu tine? îmi zisei. Înainte! Trebuie s-o faci.

Ridicai piciorul cu gândul să apăs degetul gros pe trăgaci, dar în clipa aceea se auzi un pocnet, am simţit o durere ascuţită în coapsă, arma îmi lunecă din mâini… şi m-am prăbuşit în nisipul pustiului. Fireşte că în primul moment am crezut că am tras greşit, dar cum nu mi-am pierdut cunoştinţa, am aruncat o privire spre arma care era lângă mine şi n-am văzut să iasă fum din ţeavă.

Atunci m-am ridicat puţin ca să mă uit în jur. Ah! acum vedeam cine m-a împiedicat să-mi iau viaţa, de la cine pornise glontele care a împiedicat să devin un sinucigaş. Pe nisipul pustiului, la o depărtare de vreo trei sute de paşi, veneau în goană patru cai.

— Briganzii deşertului, mi-am zis eu, poate chiar aceia care l-au

ucis pe tatăl meu. Să fie bineveniţi, mă vor omorî chiar ei!

Am închis ochii şi m-am hotărât să nu mă apăr.

Cap. 84 – Planul de fugă

Trecură patru săptămâni şi teatrul cu minuni al directorului Smith ajunse la Paris.

Artiştii americanului apărură în faţa publicului şi pocitaniile deşteptară aici un interes mai mare chiar decât în celelalte oraşe. Frumuseţea Letiţiei, mai ales, ajunsese proverbială. Frumoasa corsicană fu sărbătorită de toate gazetele, care publicau articole întregi despre dânsa, dar ea nu vedea niciunul.

Directorul Smith avea obiceiul să nu arate niciodată unei artiste că e lăudată de gazete şi mai ales Letiţiei, când se vorbea despre adevărata ei valoare. În astfel de împrejurări, el nici nu se mai gândea să-şi ţină cuvântul pe care-l dăduse lui Robert de Paris. Dimpotrivă, era hotărât s-o păstreze pentru dânsul şi de aceea o păzea cu mai multă băgare de seamă decât până acum.

Plimbările pe care le îngăduise Letiţiei în tovărăşia Estrellei şi a lui Abdallah fuseseră oprite cu desăvârşire. Sub cuvântul că Parisul e un oraş foarte primejdios pentru ea, directorul nu-i mai dădu voie să iasă şi numai câteodată pleca el singur în oraş cu dânsa.

Cu toate aplauzele şi entuziasmul pe care-l stârnea zilnic printre spectatori, Letiţia se simţea foarte nenorocită. Era dezgustată de viaţa ce se ducea în compania directorului Smith, căci făcuse cunoştinţă cu toată ticăloşia „artiştilor” din jurul ei. Singura ei mângâiere era Estrella. Abdallah şi fata cu cap de mort erau singurii la care sufletul ei putea să se refugieze. Letiţia şi Estrella se iubeau din inimă, ştiau că pot avea încredere, una în alta, iar Abdallah îi era credincios până la moarte. Ar fi mers în foc pentru Letiţia şi vai de acela care ar fi îndrăznit să se poarte rău cu ea.

În starea aceasta, Letiţia se gândea demult să părăsească societatea directorului Smith, dar se ferise să facă acest pas, căci era obişnuită să se ţină de cuvânt, voia să ducă până la capăt cele trei luni, la care se învoise cu el.

În sfârşit, termenul acesta se împlini şi într-o dimineaţă, Letiţia intră în biroul directorului Smith, pe care-l găsi fumându-şi ţigara.

— Ah, tu eşti copila mea! Chiar m-am gândit la tine. Trebuie să ne îngrijim de ceva tablouri noi. Nu mai merge să apari în faţa publicului în acelaşi costum. Ce-ar fi dacă ai juca pe Leda care-şi îmbrăţişează lebăda, sau ceva asemănător? Cred că asta ar place publicului parizian.

— Domnule director, răspunse Letiţia, am venit să-mi iau rămas bun de la dumneata.

— Vrei să faci o plimbare?

— Nu, domnule director, dar astăzi s-au terminat cele trei luni ale contractului nostru. Am venit să-ţi spun că vreau să plec chiar acum.

Smith scoase rotogoale mari de fum şi le urmărea cu privirile.

— Vrei să mă părăseşti? exclamă el. Dar copila mea, nu-ţi dai seama că mă ruinezi? Şi apoi, de care trei luni e vorba?

— Domnule director, mi se pare că nu ai o memorie destul de bună! răspunse Letiţia. Nu-ţi aminteşti că mi-ai propus să rămân numai trei luni ca să-ţi scoli avansul pe care l-ai dat unui altuia şi nu mie?

— Şi vrei să pleci? strigă directorul Smith, ridicându-se de pe scaun. Să te las la Paris, în acest oraş al păcatului şi al ispitei, în acest oraş unde fetele tinere şi frumoase nu sunt sigure, nicio clipă, de cinstea lor? La nevoie te voi reţine cu forţa.

— Cu forţa? izbucni Letiţia şi sclipirea fulgerătoare a ochilor ei îl străpunse pe mizerabilul american. Uiţi că nu se poate face nimic cu forţa! Mă vei putea sili să rămân în temniţa asta, unde am fost adusă pe când dormeam, se prea poate că am fost ameţită cu un fel de băutură, da, asta o vei putea face, deşi eşti în pericol să te chem în faţa judecăţii, îndată ce-mi voi recăpăta libertatea. Dar, domnule director, vei putea să mă sileşti să apar în faţa publicului? Ce-ai spune, dacă voi striga după ajutor chiar de pe scenă? Printre sutele de oameni ce vin în fiecare seară la teatru, se va găsi cel puţin un singur bărbat curajos şi cinstit, care nu se va da înapoi să ofere ocrotirea sa unei fete prigonite!

— Şi vei fi în stare să faci toate astea? izbucni Smith plin de furie. Tu, tu, care-mi datorezi atâta recunoştinţă?

— Recunoştinţă? exclamă Letiţia, râzând, da, aşa e, trebuie să-ţi mulţumesc că m-ai ţinut închisă! Şi cu toate că mi-ai făgăduit că după trei luni îmi vei da bani ca să mă pot întoarce acasă, acum nu vrei să

te ţii de cuvânt! Dar renunţ la bani, vreau să fiu cu conştiinţa împăcată că nu-ţi datorez nicio recunoştinţă!

Spunând acestea, Letiţia întoarse spatele directorului şi se înapoie în odaia ei. Ea era hotărâtă să părăsească locul unde se afla, şi se gândi să nu mai apară pe scenă în seara aceea. Atunci, directorul, văzând că nu-şi îndeplineşte datoria, se va încredinţa că rămânerea ei e de prisos.

Ea bătu în perete şi cum Estrella locuia în odaia alăturată, nu trecu mult şi fata cu cap de mort îşi făcu apariţia.

— Ce e, ce s-a întâmplat? întrebă Estrella. Pari foarte agitată, surioare, nu cumva eşti bolnavă?

— Nu, Estrella, răspunse Letiţia, dar i-am spus directorului Smith că legăturile noastre sunt rupte şi plec chiar astăzi.

— Şi ce ţi-a răspuns? întrebă Estrella, cu glas speriat.

— Că nu mă va lăsa să plec.

— Atunci nu mai nădăjdui să poţi fugi, spuse fata cu cap de mort. O, îl cunosc eu bine, el nu e omul care să se dea înapoi de la o faptă murdară. N-ai făcut bine spunându-i deschis că nu-l vei mai servi; dimpotrivă, trebuie să te arăţi îngăduitoare şi apoi ai fi găsit un prilej să fugi.

— Să fug, spuse Letiţia încet, da, Estrella, acesta e cuvântul pe care am vrut să ţi-l spun, despre asta am vrut să mă sfătuiesc cu tine. Trebuie să fug, nu mai pot rămâne aici. Trebuie să mă întorc înapoi în Corsica şi chiar dacă va fi nevoie să mă duc pe jos, să cerşesc la casele oamenilor, nimic nu mă va opri să alerg în braţele iubitului meu Egizio, care se chinuie de moarte din cauza pierderii mele.

— Te înţeleg foarte bine, răspunse Estrella, dar tu îţi închipui că a fugi e atât de uşor! Încă nu-l cunoşti pe directorul Smith, e diavolul sub chip de om şi e greu să înşeli vigilenţa lui.

În clipa aceea cineva bătu în uşă şi intră uriaşul Abdallah. Faţa lui era roşie, în ochii lui blânzi şi albaştri licărea o flacără sinistră.

— Letiţia, ce ai făcut? spuse el, bătrânul e furios şi a dat ordin ca să nu părăseşti trăsura. Aş putea să jur că te va sili să apari în seara asta pe scenă, chiar dacă ar fi să te târască. L-ai scos din sărite, blestemă, înjură, zbiară şi e într-o stare cum nu l-am văzut niciodată.

— Abdallah, izbucni Letiţia, întinzând mâinile ei rugătoare spre uriaş, trebuie să mă salvezi, să mă ajuţi, căci mi-am pus toată

nădejdea în tine; mi-ai jurat de atâtea ori că vrei să-mi fii prieten credincios, că vom fi întotdeauna unul alături de celălalt! Şi voi vă simţiţi nenorociţi în mediul ăsta îngrozitor şi voi vă simţiţi înjosiţi şi obidiţi că trebuie să vă arătaţi oamenilor pentru bani. Hotărâţi-vă, veniţi cu mine, să fugim toţi trei împreună!

— Să fugim, exclamă Estrella, să scăpăm de acest iad, să nu-mi mai descopăr faţa în fiecare zi în faţa mulţimii care-şi cască gura cu batjocură la mine. O, Letiţia, ar fi frumos, dacă ar putea fi adevărat.

— Şi de ce să nu fie adevărat? strigă Letiţia, de ce să nu fie cu putinţă să ne croim un drum până în Corsica şi când vom vedea din nou vârful Fontanellei strălucind printre munţi, atunci vom fi salvaţi! Ne vom duce la Egizio Ettore, el ne va primi cu braţele deschise, mă va strânge la pieptul lui şi voi veţi deveni prietenii lui.

— Să fugim, strigă Abdallah, ar fi foarte frumos, dar cum? Sunt sigur că directorul Smith păzeşte acum toate ieşirile.

— Şi nu putem să ne croim un drum cu pumnii? Abdallah, nu eşti tu oare mai puternic decât toţi, nu eşti tu în stare să te foloseşti de pumnii tăi? Acum trebuie să ne dovedeşti că ţi se spune pe drept cuvânt, Abdallah uriaşul.

— Frumoasă Letiţia, îi răspunse Abdallah, puterea mea nu ne va folosi prea mult. Ce înseamnă oare pumni de oţel faţă de revolvere şi puşti încărcate? Căci directorul Smith nu va şovăi să le întrebuinţeze împotriva noastră. Şi apoi mai are un alt mijloc ca să facă nevătămător pe cineva. Dacă va bănui gândul nostru, ne va pune ceva în mâncare şi vom dormi până când ne va duce de aici. Nu, nu, nu mă voi folosi de putere, ci de altceva. Şi acum, Letiţia, ascultă sfatul meu. Diseară să vă faceţi amândouă datoria, în conştiinţă. Tu, Letiţia, trebuie să te arăţi supusă şi prietenoasă cu directorul Smith. Eu nu voi lua parte la reprezentaţie, mă voi face că sunt bolnav şi voi începe toate pregătirile pentru fugă. Lăsaţi pe mine, Abdallah uriaşul va arăta că poate înfăptui imposibilul.

— Bine Abdallah, avem încredere în tine, răspunse Letiţia, ne vei scoate de aici, şi pe urmă?

— Pe urmă trebuie să părăsim Parisul cât mai repede, strigă Estrella, căci fii sigură că directorul Smith ne va urmări, se va folosi de toate mijloacele ca să ne aibă iar în mâinile sale.

— Bine, spuse Letiţia, vom părăsi Parisul chiar în noaptea asta. Dar

pentru asta avem nevoie de bani.

— Bani! strigă Abdallah, scărpinându-se după ceafă, cât mă priveşte pe mine, eu am doar câteva biete centime, care nu înseamnă mare lucru.

— Directorul Smith nu mi-a dat niciun ban, spuse Estrella.

— Eu n-am nicio leţcaie, spuse şi Letiţia.

— Dar, prietenii mei, nu trebuie să ne pierdem curajul. Nu ne-a învăţat chiar directorul Smith cum să câştigăm bani? Până acum am muncit ca să-i sporim lui averea, dar cine ne opreşte ca să dăm, în drum, mici reprezentaţii, chiar dacă am câştiga numai atât ca să nu murim de foame. Abdallah se va produce ca atlet, eu voi cânta melodii corsicane, iar tu, Estrella, va trebui să-ţi scoţi vălul şi să te mai arăţi oamenilor câteva săptămâni. Vrei?

— O, cu toată plăcerea, spuse fata cu cap de mort. Dacă e pentru binele tău, al meu şi al lui Abdallah.

— Aşadar, rămâne hotărât, exclamă Letiţia, fugim chiar în noaptea asta!

Cei trei prieteni îşi dădură mâna.

Letiţia urmă sfatul uriaşului şi în timpul prânzului, pe care toţi artiştii îl luau împreună, ea se arătă foarte prietenoasă faţă de Smith.

— Aşadar, ne-am mai răzgândit, spuse americanul, mângâindu-i obrajii cu mâna lui groasă. Ne-am încredinţat că e mai bine să rămânem la taica Smith şi să nu fugim în lume?

Dar în timp ce vorbea astfel, privirile sale o iscodeau pe Letiţia şi dacă ea ar fi fost o mai bună cunoscătoare de oameni, s-ar fi mirat cât de repede s-a împăcat Smith cu noua situaţie şi cât de uşor se lăsa minţit.

Când se înseră şi începură pregătirile pentru reprezentaţie, Abdallah se mai furişă o dată în odaia unde Letiţia şi Estrella aşteptau îmbrăcate.

— Totul merge strună, le zise el, mi-a dat voie să rămân acasă. Ştiţi că doctorii s-au temut întotdeauna să nu devin tuberculos, din cauza înălţimii mele şi toată ziua i-am tuşit bătrânului la urechi. În afară de asta, m-am tot văietat că mă doare pieptul, dar toate astea ar fi fost în zadar dacă nu m-aş fi folosit de un truc special.

Uriaşul scoase o batistă mare, o duse la gură şi scuipă în ea.

— Vedeţi, spuse el triumfător, arătând nişte pete roşii în batistă,

ăsta-i sânge, sânge din plămânii mei. Fiţi liniştite, adăugă el repede, văzând că ele se ridică speriate, mi-am muşcat fălcile cu dinţii şi curge atâta sânge cât vreau. Asta am arătat-o directorului care s-a speriat mult, şi mi-a spus: „Aoleu, nu se poate să-mi pierd uriaşul!” Şi când l-am rugat să mă lase cel puţin astăzi să stau în casă, a făcut o mutră acră şi mi-a spus că publicul se va înfuria dacă nu-l va vedea pe uriaşul Abdallah; dar mai bine să înşele publicul decât să-mi pună în joc viaţa. Aşa că rămân acasă şi voi fi singur.

— Şi ce vei face? întrebă Estrella, cum vrei să ne pregăteşti fuga?

— Nimic mai uşor, răspunse Abdallah, voi face o gaură mare în acoperiş, ca să ne putem strecura toţi trei.

— Smith nu va pune santinele în timpul nopţii? întrebă fata cu cap de mort.

— Nu cred, răspunse Abdallah, dar la caz de nevoie, îi voi da gata repede pe cei doi care vor sta de pază. Să n-aveţi nicio teamă, căci în noaptea asta părăsim baraca şi nu ne vom mai întoarce niciodată.

Astfel, totul fu pus la cale, iar cele două fete părăsiră trăsura cu inimile uşurate, ca să plece la teatru, împreună cu Smith.

Abdallah rămase singur, şi directorul avea încredere în el, deoarece îl socotea pe drept o fiinţă devotată.

Dar el nu stătu cu mâinile încrucişate, ci cu o adevărată furie începu pregătirile de fugă.

Ce-ar fi spus, de pildă directorul Smith, dacă l-ar fi văzut pe bietul bolnav, care scuipase sânge la prânz, stând cu picioarele pe un scaun şi umblând la acoperişul trăsurii?

După un ceas el avu mulţumirea să vadă o deschizătură destul de mare ca să se poată strecura şi făptura lui uriaşă. Apoi se furişă în bucătărie şi adună de-ale mâncării ca să-şi astâmpere foamea cel puţin pentru o zi. Mai luă ceva rufărie, făcu o legătură, pe care o ascunse sub patul Letiţiei şi se puse pe aşteptare.

Se făcuse ora 11 şi reprezentaţia trebuia să se termine. Ceilalţi artişti aveau obiceiul să nu se întoarcă de la teatru direct acasă, căci aveau voie să hoinărească în timpul nopţii, dar Letiţia şi Estrella ştiau că trebuie să se întoarcă.

Deodată uşa se deschise, Abdallah ieşi în gang, şi…

— Abdallah, tu eşti? auzi el un glas ce vorbea în şoaptă.

— Eu sunt. Cum… Estrella… singură? Unde-i Letiţia?

— Pierdută, strigă fata cu cap de mort, şi izbucni într-un hohot de plâns. Totul e pierdut!

— Dimpotrivă, zise Abdallah, am făcut toate pregătirile pentru fugă, totul e în ordine!

— Dragul meu, ai muncit în zadar! spuse Estrella, târându-l pe uriaş în odaia Letiţiei. Letiţia nu se mai întoarce printre noi!

— A fugit singură? izbucni Abdallah.

— La ce te gândeşti, îi răspunse Estrella, să fugă singură, să ne părăsească? Asta nu! La sfârşitul reprezentaţiei a fost scoasă cu sila din garderobă, şi abia i se dădu răgaz să se îmbrace. A vrut să ţipe, dar fu împiedecată. A fost târâtă până la o trăsură ce aştepta la uşa din dos a teatrului, directorul Smith urcă alături de ea şi plecă în galop.

Abdallah îşi lăsă capul în piept.

— Şi unde a dus-o Smith?

— Tocmai asta nu ştiu nici eu, şi-mi frământ zadarnic mintea, spuse Estrella. Trăsura a plecat prea repede ca s-o mai pot urmări.

— Ei bine, exclamă uriaşul, va trebui să aflăm unde a dus-o blestematul de american.

— Să aflăm, exclamă Estrella, căutând în zadar să-şi stăpânească lacrimile. O, Abdallah, la ce te gândeşti! El nu ne va da nicio lămurire, îşi va păstra taina, dar trebuie să-ţi spun… mă tem de ceva groaznic.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine, e vorba de viaţa Letiţiei! Vorbeşte, unde crezi că a dus-o americanul?

— Ştiu numai, îi răspunse Estrella, că Letiţia a fost dusă cu un echipaj foarte elegant şi nu cu trăsura de care se foloseşte Smith de obicei. Da, mi se pare că am văzut un blazon cu o coroană.

— Un blazon cu o coroană! strigă Abdallah, atunci totul e limpede, canalia de Smith a vândut-o pe Letiţia. Ea nu va supravieţui acestei nopţi, dacă nu izbutim s-o găsim şi s-o eliberăm, căci o cunosc prea bine: va prefera moartea în locul ruşinii.

— Ce să facem, se văietă Estrella, ca s-o scăpăm pe prietena mea? Ah, suntem doar legaţi de mâini şi de picioare, cum e oare cu putinţă s-o găsim chiar în noaptea asta pe Letiţia?

— Dacă Smith ar fi aici, scrâşni uriaşul, l-aş apuca de gât şi l-aş strânge până când mi-ar răspunde; dar se poate ca americanul să nu se întoarcă toată noaptea şi nu-l putem aştepta până dimineaţa. Am însă

o idee: nu mi-ai spus că Letiţia a fost purtată până la trăsura aceea? Atunci au trebuit să vadă şi alţii care au luat parte la fapta asta mişelească. Cine, cine a fost?

— John roşcovanul a fost unul dintr-aceia care au dus-o pe Letiţia până la trăsură, şi a pus numai paltonul peste costumul de clovn şi în grabă i-a rămas pe cap pălăria ascuţită de pâslă.

— John, strigă Abdallah, aşadar, el a dat o mână de ajutor la această mişelie! Bine, foarte bine, mă bucură că e tocmai el, căci mai am o socoteală cu acest John – las' pe mine Estrella, până într-o oră voi ştii ce s-a întâmplat cu Letiţia.

— Ce vrei să faci, Abdallah? strigă fata cu cap de mort. Te rog, te conjur, stăpâneşte-ţi furia, în dorinţa ta ca s-o ajuţi pe Letiţia, să nu făptuieşti vreo crimă!

— Crimă, strigă uriaşul, o, nu, nu va fi nevoie, îl voi gâdila puţin pe micul John.

Estrella îşi dădu seama că acesta va fi singurul mijloc ca să afle unde e Letiţia şi de aceea, nu numai că nu-l opri de la hotărârea lui, dar îl şi îndemnă.

Clovnul sosi în curând, şi cum băuse prea mult vin, era foarte vesel.

— Dă-te la o parte, spuse Abdallah către Estrella.

Apoi deschise repede uşa, ajunse în gang şi se înfipse deodată în faţa clovnului, încât acesta nici nu-şi putu da seama de unde răsărise uriaşul.

— Ei, John, dragă, stai să-ţi spun ceva, făcu uriaşul, cu glasul blajin.

— Ce vrei, cămila pustiului? îl întrebă clovnul. Doreşti poate să-ţi mai împănez pulpele? Atunci aşteaptă-mă niţeluş, mă duc să-mi iau acele trebuincioase.

Dar în clipa în care John rosti aceste cuvinte, uriaşul îl înşfăcă, îl ridică parc-ar fi fost o pană şi-l aruncă pe umăr, ca un soldat ce-şi ia poziţia, când zăreşte superiorul. John vru să strige după ajutor, dar până să facă ceva, se trezi în odaia Letiţiei, unde Estrella aştepta, cu inima strânsă, desfăşurarea evenimentelor.

— Închide uşa, porunci Abdallah, şi fata cu cap de mort se supuse.

Uriaşul îl aşeză pe John în picioare cu atâta furie, încât micul clovn crezu că s-a prăbuşit de pe vârful unui munte.

— Ascultă Jim, îi spuse el apoi, îţi voi pune câteva întrebări şi te

previn că trebuie să-mi spui numai adevărul. Dacă cumva ai de gând să nu mă asculţi sau să strigi după ajutor, să ştii că vei avea de-a face cu pumnii moi, şi ştii bine cât e de neplăcut să vii în atingere cu dânşii. Te asigur că-i voi lăsa pe capul tău, ca pe o nicovală. Fereşte-ne, pe mine şi pe tine, de această neplăcere şi răspunde-mi: Ce ştii despre Letiţia?

Când micul John auzi această întrebare, izbucni într-un râs sălbatic. El se aşteptase ca Abdallah să-i pună o întrebare mult mai neplăcută, dar când înţelese că e vorba de Letiţia, crezu că a scăpat.

— Letiţia, strigă el, frumoasa Letiţia, o, îi merge foarte bine.

— Unde e?

— Acolo, unde nu-i lipseşte nimic.

— Tu ai ajutat ca să fie dusă în trăsură? se răsti Abdallah la el.

— Desigur, am condus-o pe domnişoara până la trăsură, căci sunt doar cavaler.

— Clovnule, lasă glumele şi răspunde-mi a cui era trăsura?

— A unui proprietar de trăsuri.

Poc! Micul John primi o palmă pe obrazul drept, încât făcu stânga-mprejur, apoi mâna uriaşă a lui Abdallah îi căzu pe obrazul stâng şi se întoarse la front.

— Dragul meu, pari foarte bine dispus, spuse Abdallah, dar te scutur eu. Cum, îţi curge sânge din nas? Nu-i nimic, e chiar sănătos. Aşadar, cui aparţine trăsura?

— De unde să ştiu? urlă John, scuturându-şi capul, iar sângele se prelinse pe duşumea.

— Nu minţi. Ştii prea bine a cui e trăsura în care a fost dusă Letiţia!

— Un domn foarte distins, asta-i tot ce mi-a spus americanul.

— Şi nu-ţi aminteşti numele acestui domn?

— Nu.

— Ei bine, atunci voi veni eu în ajutorul memoriei tale, spuse Abdallah, şi în aceeaşi clipă îl apucă pe John, îl aruncă spre tavan ca pe o minge şi când clovnul recăzu în mâinile sale, îl prinse şi-l mai aruncă de trei ori.

— Mor, mor! strigă bietul clovn.

— Încă nu, dar dacă nu-mi dai socoteală de tot ce s-a întâmplat, îţi vin de hac până într-o oră. Cine e stăpânul trăsurii cu care a fost răpită Letiţia? N-ai văzut vreun blazon, vreo monogramă?

— Da, un blazon şi o monogramă, da. Asta am văzut.

— Ce litere avea monograma?

— Era întuneric şi n-am putut vedea.

— Dar tu cunoşti numele acestui om, la care a fost dusă Letiţia. Ascultă-mă, dacă nu vrei să te sugrum, dacă nu vrei să te calc în picioare, atunci vorbeşte! Vorbeşte, îţi spun, dacă ţii la viaţă!

John ţinea la viaţă şi de aceea era gata să mărturisească.

— Da, voi spune totul, strigă el, dar dă-mi voie să mă aşez puţin, căci îmi vâjâie capul, tot spatele mi-e o rană. Lasă-mă să mă reculeg câteva minute.

Dar John ceru acest răgaz, cu nădejdea că va veni vreun coleg şi atunci, el era hotărât să cheme ajutor.

— Te-ai odihnit destul, spuse Abdallah, apoi îl apucă de piept şi-l ridică de pe patul în care se lăsase; acum vorbeşte, ce au făcut cu Letiţia?

— Dragă Abdallah, îţi jur, nu ştiu… nu mă scutura aşa de tare, căci îmi răvăşeşti creierii!

— John, îţi mai dau timp trei minute; dacă până atunci nu-mi spui ce s-a întâmplat cu Letiţia, te azvârl până în cer.

Dar şi aceste trei minute trecură, fără ca John să scoată un cuvânt. Abdallah îl înşfăcă şi-l aruncă spre plafon cu atâta putere, încât capul lui ridică acoperişul pe care Abdallah îl prinsese uşor şi spre marea sa uimire clovnul zbură afară, şi căzu pe acoperiş, în vreme ce picioarele îi atârnau încă în interior…

— Sfinte Dumnezeule, l-ai omorât, strigă Estrella, frângându-şi mâinile.

— N-avea frică, răspunse Abdallah, l-am înmuiat puţin. Ei, piciule, dă-te jos, poate te-ai mai răzgândit.

Îl apucă de picioare, îl trase înapoi şi-l lăsă spânzurat cu capul în jos, ţinându-l numai de un picior. Nu trecu mult şi John îşi reveni.

— Îţi spun totul, Abdallah, ştiu tot, dar nu mă mai ţine în poziţia asta chinuitoare!

— Nu-ţi dau drumul, îi spuse uriaşul, cu sânge rece, până când nu-mi spui numele stăpânului trăsurii, în casa căruia a fost târâtă Letiţia…

— Numele? Ţi-l spun… era… era… ducele de Chamfort.

— Ducele de Chamfort? strigă Estrella îngrozită. O, am mai auzit

de numele ăsta, ceilalţi au vorbit deseori despre el; mi se pare că l-am văzut în loja teatrului nostru. E cel mai vestit crai din Paris, se bucură de o avere mare şi de un renume prost. O, Doamne, Letiţia să fi căzut în mâinile lui? Atunci e pierdută.

— Încă nu, spuse Abdallah. Acum ştim cel puţin unde s-o căutăm pe prietena noastră şi dacă vom sosi prea târziu, atunci Parisul va avea mâine mai puţin un aristocrat. Şi acum, pocitanie, te voi face nevătămător pentru câteva ceasuri. Dragă Estrella, dă-mi frânghia de pe masă, e destul de mare ca să-l leg pe clovnul ăsta de mâini şi de picioare.

Cu toate protestele lui John, nu trecură nici trei minute şi corpul lui deveni o minge aşa că nu mai putu mişca nici mâinile, pici picioarele. Abdallah făcu un căluş din batista sa, o puse în gura clovnului şi o rugă pe Estrella să-i dea un scaun. Urcă pe dânsul, îl ridică pe bietul pitic şi se strecură cu el prin deschizătură.

Fata cu cap de mort mai auzi o vreme gemetele lui John, apoi se făcu tăcere: cei doi dispăruseră pe acoperiş.

Peste câteva minute, Abdallah se întoarse singur.

— Aşa, băiatul e la adăpost, zise el, şi acum, dragă Estrella, să nu pierdem vremea, dacă mai vrem să facem ceva pentru salvarea Letiţiei. Trebuie să ne punem imediat pe lucru. În drum îmi vei povesti ce ştii despre ducele de Chamfort. Ah! am uitat să-l întreb pe John unde se află palatul lui!

— Asta are să ne-o spună orice copil din Paris, răspunse Estrella, haidem, repede.

— Aşteaptă, trebuie să mai iau ceva, care ne va fi de folos, strigă Abdallah şi ieşi din odaie.

Când se întoarse, avea în mână un baston noduros, fără care el nu ieşea niciodată, îşi pusa pălăria şi pelerina, apoi scoase de sub patul Letiţiei legătura cu alimente şi rufe.

— Şi ce se va întâmpla cu John? întrebă fata cu cap de mort.

— Deocamdată nu va fi descoperit, l-am legat bine de acoperiş şi cum nu e în stare nici să mârâie, nimeni nu se va gândi că e acolo sus.

Estrella îşi puse un palton, îşi ascunse faţa desfigurată sub un văl, şi cei doi prieteni, care se duceau s-o salveze pe Letiţia, părăsiră trăsura, fără să mai piardă o clipă şi fără să mai întâlnească pe cineva, care să le aţină calea. Omul care stătea de pază îi cunoştea pe Abdallah şi pe

Estrella, dar nu primise niciun ordin din partea americanului ca să-i oprească. Cei doi tovarăşi de suferinţă se îndepărtară repede şi când ajunseră într-o uliţă liniştită din apropiere, uriaşul se opri şi zise:

— Aşa, acum trebuie să aflăm unde se află palatul ducelui. Estrella, aşteaptă-mă aici o clipă, mă duc până la cârciuma de colo şi pun rămăşag că la întoarcere voi şti tot ce vreau.

Fata cu cap de mort se plimbă în lungul străzii şi Abdallah se întoarse peste un sfert de oră.

— Înainte! zise el, palatul ducelui se află în Faubourg St. Germain, într-o stradă cu numele Rue de la Paix; până acolo e drum de vreo jumătate de oră.

O luară la drum şi merseră de zor. În drum, Estrella povesti uriaşului, ce ştia despre ducele de Chamfort. Acesta n-avea decât douăzeci şi trei de ani şi cu toate că era aşa de tânăr, era unul din cei mai mari donjuani din Paris. Aventurile sale se numărau cu zecile şi purtarea lui era atât de josnică, cum rar se întâlneşte la oamenii de rangul lui.

Era clar că ducele de Chamfort pusese ochiul pe Letiţia, pe care o văzuse de multe ori în teatral americanului. Frumuseţea ei răpitoare făcuse o impresie adâncă asupra lui şi se vedea că-l asaltase demult pe directorul Smith, să-i predea această „marfă”. De ce s-a întâmplat acest lucra abia acum, iată ce nu puteau înţelege Abdallah şi Estrella. Dar ei nici nu-şi băteau capul să afle pricina. Mergeau cât puteau mai repede, cu scopul să pătrundă în palatul ducelui.

— Dacă venim prea târziu, spuse Abdallah, strângând pumnii şi scrâşnind din dinţi, îl voi strivi pe măgarul ăsta de Chamfort, încât oasele aristocratice nu vor mai putea fi puse la loc şi în cavoul familiei nu va fi nevoie decât de un colţişor pentru ele. Înainte! Estrella, îmi pare numai rău că nu ai picioare atât de lungi ca ale mele, ca să ajungem cu zece minute mai devreme.

Cap. 85 – Ducele îndrăgostit

Bănuiala care se născuse în sufletul lui Abdallah şi al Estrellei în urma spuselor lui John, era destul de întemeiată. Letiţia căzuse în mâinile ducelui de Chamfort, bărbat a cărui ţintă era să cucerească femeile frumoase şi să dea frâu liber capriciilor sale.

Chamfort o văzuse pe Letiţia în felurite scene care se reprezentau la teatru şi de atunci el se gândea numai la ea şi la mijloacele ca s-o cucerească pe frumoasa corsicană. La început el crezu că nu-i va fi greu, căci nu se putea să-i reziste ducelui de Chamfort o artistă, care îşi arată publicului corpul acoperit numai în văluri străvezii. Dar îşi dădu repede seama că între el şi dorinţa sa arzătoare mai era un al treilea, care o păzea pe Letiţia, şi acesta era americanul, directorul Smith.

Ducele de Chamfort îi propuse, printr-un mijlocitor, o sumă destul de mare, dar americanul refuză. Atunci el dublă suma. Smith dădu din umeri şi răspunse că Letiţia este cinstită şi nu putea veni la ea cu astfel de propuneri. Ducele se gândi să strângă şurubul, dar Letiţia era prea bine păzită şi era cu neputinţă să se pătrundă în timpul nopţii în trăsura unde locuia.

Donjuanul deveni foarte trist, căci se convinse că nici aurul nu e în stare să-l facă să-şi ajungă scopurile şi până în clipa aceea el crezuse doar că aurul e cea mai mare putere din lume. El căută atunci s-o uite, dar toate plăcerile îi părură serbede, prietenele sale nu fură în stare să-l înveselească, linguşitorii nu-l puteau distra. Se apucă de vânătoare, dar după o jumătate de zi, se întorcea la Paris şi seara şedea din nou în loja teatrului cu minuni, ca s-o vadă pe Letiţia.

Fu cuprins de o adevărată patimă pentru ea şi slăbea pe zi ce trecea. Gândurile sale se îndreptau numai la Letiţia. Visa mereu la dânsa dar trebui să-şi mărturisească o dată pentru totdeauna că n-o va cuceri nicicând pe fata asta frumoasă.

Dar într-o dimineaţă – era în dimineaţa aceea când Letiţia îl anunţase pe director că cele trei luni au trecut şi că vrea să plece – ducele de Chamfort rămase înmărmurit, când un lacheu îl anunţă că directorul Smith aşteaptă în anticameră şi vrea să-i vorbească. Ce au vorbit aceşti doi oameni între ei, nu putem şti, căci convorbirea avusese loc cu uşile închise şi ducele avusese grija ca în odăile vecine să nu fie niciun servitor. Fapt sigur, este că americanul era dispus s-o vândă pe Letiţia ducelui. Făcuse aceasta după o matură chibzuinţă.

Letiţia nu mai voia să mai rămână la dânsul. Smith ştia foarte bine de ce. Voia să se întoarcă la iubitul ei, la acel Egizio Ettore, care juca un rol atât de important în viaţa ei. Americanul îşi frecă mâinile şi judecă cu bună dreptate: După ce Letiţia va fi câteva zile la ducele de

Chamfort, ea nu se va mai gândi să se întoarcă la iubitul ei, mai ales dacă va fi ameninţată că se va povesti lui Ettore despre relaţiile ei cu ducele. I s-ar putea, de pildă, spune că l-a urmat pe Chamfort din propria ei voinţă, s-a lăsat orbită de aurul şi briliantele sale şi i-a dat în schimb dragostea ei.

Atunci Letiţia va fi nevoită să se întoarcă iar la el, va porni în lume cu dânsul, casa lui va fi iar plină şi dânsa va continua să fie numărul lui de atracţie.

Aşa se făcu că directorul Smith o cedă pe Letiţia ducelui numai pentru două săptămâni, iar ducele îşi luă obligaţia să poarte grijă, ca în acest timp ea să nu aibă vreun prilej să fugă din casă sau să se adreseze poliţiei. Astfel fu hotărâtă soarta Letiţiei şi acum ea se afla în casa donjuanului.

Fu condusă într-o odaie elegantă, unde o înconjura un lux cum nu mai văzuse niciodată. Dar toate bogăţiile acestea nu erau în stare s-o ameţească pe biata fată, care era aproape nebună de durere. Deznădejdea ei fu şi mai mare când se deschise uşa şi se ivi un bărbat tânăr, în care ea îl recunoscu pe acela care şedea deseori în loja teatrului şi nu-şi lua ochii de la dânsa. Auzise că era ducele de Chamfort.

— Ah! dumneavoastră sunteţi, domnule, exclamă Letiţia. Dumneavoastră, ducele de Chamfort? Ştiu, vă cunosc, sunteţi un om nobil. Ei bine, îmi veţi dovedi acest lucru dacă-mi veţi reda libertatea imediat. Am fost adusă în casa asta, într-un mod nemaipomenit de ruşinos, nu ştiu dacă s-a făcut cu sau fără ştirea dumneavoastră, dar oricum a fost, dacă nu vreţi să vă luaţi pe conştiinţă o viaţă de om, atunci deschideţi-mi uşa şi daţi-mi voie să plec din casa asta.

Ducele de Chamfort se apropie de Letiţia şi-i spuse cu voce linguşitoare:

— Frumoasa mea, sunt fericit că te primesc în casa aceasta, dar mă simt nenorocit că nu mă pot scutura de vina pe care mi-o aduci. N-ai venit fără ştirea mea, eu am dat chiar o mână de ajutor. Dar, Letiţia, nu înţelegi oare chinurile unui bărbat, care moare de dorul femeii iubite şi nu o poate cuceri decât cu forţa? M-am hotărât la acest pas după multă şovăire, căci trebuie să te am, corpul tău trebuie să-mi aparţină. Îţi jur, însă, că vreau să te fac fericită, te voi înconjura cu bogăţii şi strălucire, voi depune la picioarele tale tot ce doreşti, nici

nu voi aştepta să-ţi rosteşti dorinţele, nu, ţi le voi citi în ochi. Îţi voi dărui un palat măreţ în care vei fi stăpână, vei avea oricât bănet vei pofti, în sfârşit, vei duce o viaţă de bucurii şi plăceri, în schimb nu-ţi cer decât un singur lucru: un dram de iubire. Spune, nu e ăsta un târg pe care-l vei încheia, cu plăcere?

— Cuvântul pe care l-aţi rostit vă caracterizează îndeajuns, răspunse Letiţia, cu mândrie. Un târg, da, asta-i, şi încă un târg ruşinos. Nu-mi vine să cred că străbunii dumneavoastră s-ar fi hotărât la o astfel de învoială.

— Sunt încredinţat, răspunse ducele, că şi străbunii mei ar fi admirat şi ar fi depus omagiile lor la picioarele frumuseţii. Şi acum, Letiţia, hotărăşte-te: vrei să fii a mea?

— Am de dat un singur răspuns, exclamă frumoasa corsicană, cu o privire plină de dispreţ. Onestitatea mea stă mai presus decât onoarea dumneavoastră de cavaler şi atâta timp cât va bate inima în pieptul meu, eu nu vă voi aparţine, nu, niciodată.

— Atunci vei rămâne prizoniera mea, până când te vei răzgândi.

— Sunt fără apărare şi dacă socotiţi a vă folosi de slăbiciunea mea, ei bine, să ştiţi că nu vă veţi ajunge scopul, şi dacă mă veţi strânge în braţe, veţi da de un cadavru. Orice pază aţi pune în jurul meu, oricâte măsuri aţi lua, să ştiţi că aceea care vrea să moară pentru cinstea ei, găseşte oricând prilejul să-şi pună capăt vieţii.

— Letiţia, te conjur să nu mai vorbeşti despre asta, nu vezi că te iubesc sincer şi adevărat?

— Duce de Chamfort, dacă ar fi precum spui, nu te-ai fi hotărât să mă înjoseşti.

— Ascultă-mă, exclamă tânărul duce, vreau să-ţi fac o mărturisire. Da, e adevărat, am nenorocit atâtea fete şi femei, dar niciodată n-am iubit din adâncul sufletului. Dar de când te-am văzut, am devenit alt om, nici nu mă mai recunosc, zilnic îmi spun că sunt un nebun, un zăpăcit, dar asta nu mă împiedică să te iubesc. Letiţia, te iubesc atât de mult, încât am puterea să aştept până când dragostea mea credincioasă va deştepta în tine acelaşi simţământ. Fii sigură, Letiţia, că nu voi face nimic care să te mâhnească, dar voi veni la tine în fiecare zi să te întreb dacă vrei să fii soţia mea şi vei fi prizoniera mea până când vei consimţi. Dar lanţurile pe care ţi le voi pune, nu te vom apăsa. E adevărat că nu poţi deveni ducesa de Chamfort, dar noi ne

vom cununa, totuşi. Vom pleca în Anglia şi acolo, când doi oameni se iubesc, nu sunt întrebaţi de nume, rang şi situaţie. Letiţia, spune un singur cuvânt şi plecăm chiar în noaptea asta, mâine dimineaţă la nouă suntem la Londra şi la ora zece eşti soţia mea. Şi chiar în ceasul cununiei noastre, un notar din Anglia va întocmi un act prin care îţi dăruiesc castelul meu „Mille Fleurs” din sudul Franţei. În afară de aceasta, voi depune la o bancă engleză suma de 500.000 franci, care-ţi va aparţine, în caz când te voi părăsi.

Tânărul duce se aruncă în genunchi şi întinse mâinile către aceea, care era o artistă a „teatrului de minuni” şi despre care ştia numai că o iubeşte, cu o dragoste adevărată, care era departe de orice simţire josnică.

— Scoală, duce de Chamfort! exclamă Letiţia, nu trebuie să stai în genunchi în faţa mea, marii străbuni ai familiei dumitale nu s-au închinat niciodată.

— Letiţia, hotărăşte-te, o imploră tânărul duce, dă-mi fericirea, spune „da”, nici nu ştii cum te voi răsplăti dacă nu respingi cererea mea.

În clipa aceea, frumoasa şi fermecătoarea fiinţă luă o hotărâre. Să devină prizoniera ducelui, cine ştie ce soartă o aşteaptă în această casă, pe care n-o va putea părăsi niciodată fără ştirea lui. Şi cum putea fi ea sigură că într-o bună zi ducele nu-şi va schimba părerea? Cum ar putea ea să înlăture primejdiile ce o vor pândi la fiece pas? Nu va trebui ea să se teamă că în fiecare îmbucătură pe care o va duce la gură poate fi vreo băutură adormitoare? Va putea ea să stea liniştită în patul ei fără să se gândească la uşa care se putea deschide în orice clipă şi la ducele care se putea folosi de somnul ei ca să-şi ajungă ţinta? Da, înţelegea prea bine că în casa asta ea era pierdută. Şi dacă există vreo salvare, putea s-o găsească numai în timpul călătoriei la Londra.

Chamfort se ridicase şi stătea cu capul plecat în faţa Letiţiei, aşteptând parcă de la ea sentinţa lui de moarte sau de viaţă.

— Duce de Chamfort, spuse Letiţia, cu voce înduioşată, cuvintele dumitale m-au mişcat, sunt încredinţată că te vei purta ca un nobil adevărat. Da, vom pleca astăzi în Anglia şi mâine dimineaţă, preotul ne va uni.

Un strigăt de bucurie izbucni din pieptul ducelui. Repede ca

fulgerul el îşi înlănţui braţele în jurul ei şi-i depuse o sărutare arzătoare pe buze, fără ca dânsa să fi avut răgazul să se ferească.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc de o mie de ori pentru acest răspuns, exclamă ducele; vei vedea că nu te-ai înşelat. Spre ruşinea mea, trebuie să-ţi mărturisesc că în viaţă m-am purtat neomeneşte, am înşelat şi am îndurerat multe inimi. Dar faţă de tine, Letiţia, mă voi ţine de cuvânt, legătura noastră îţi va aduce numai noroc. Plecăm în Anglia!

— Am însă o rugăminte, spuse Letiţia, şi aşa cum aceasta e prima mea dorinţă, nu mă îndoiesc că mi-o vei îndeplini.

— O rugăminte? O, tot ce vrei, vorbeşte!

— Mi-am lăsat doi prieteni buni la directorul Smith, care vor avea toată dreptatea să spună că sunt nerecunoscătoare, dacă nu le voi da de veste despre fericirea mea atât de neaşteptată; te rog, lasă-mă să le trimit câteva rânduri.

Fruntea ducelui se încruntă, privirile i se umplură de neîncredere.

— O, nu te îngrijora, continuă Letiţia, nu mă gândesc să chem pe cineva în ajutor, căci nu mai am nevoie de nimeni. Vreau numai să le comunic fericirea mea. Dacă vrei, le vei putea înmâna singur scrisoarea şi mâine vom fi peste mare, pe coasta engleză, iar eu voi fi soţia dumitale.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse el, să dai un semn de viaţă acelora pe care îi iubeşti. Oricine ar fi prietenii tăi, te rog să le scrii că pot conta pe ajutorul meu, după ce te vei întoarce cu mine din Anglia.

— Eşti foarte bun, exclamă Letiţia, prietenii mei sunt oameni săraci, unul e uriaşul Abdallah, cealaltă e Estrella, „fata cu cap de mort”.

— A, da, spuse Chamfort, îi cunosc. Scrie şi unul dintre servitorii mei va duce scrisoarea chiar în clipa când ne vom cununa în Anglia şi dacă vrei să nu am nicio bănuială, te rog să-mi dai voie să citesc şi eu ce-ai scris.

— Cu dragă inimă.

Letiţia se aşează la un mic birou, care se afla în salon, luă hârtie, cerneală şi un toc, scrise repede câteva rânduri pe care le întinse ducelui. Acesta citi conţinutul scrisorii care îl mulţumi pe deplin. Nu era un strigăt de ajutor, ci le comunica vestea norocului ce dăduse peste ea.

După ce ducele îi înapoie scrisoarea, Letiţia o îndoi, o puse într-un plic şi scrise adresa: „Lui Abdallah, uriaşul, teatrul Smith”. Ducele îşi chemă apoi cameristul.

— Scrisoarea aceasta, spuse el, o vei preda mâine, la ora 9.

Servitorul se retrase şi Chamfort rămase iar singur cu Letiţia.

— Şi acum, fermecătoarea mea Letiţia, spuse el, fii atât de bună şi intră în odaia de alături, unde vei găsi tot de ce ai nevoie. Când vei fi îmbrăcată, sună şi vei fi condusă în sufragerie, unde te voi aştepta.

Letiţia se retrase, iar ducele părăsi salonul pe o altă uşă şi acum ea se afla într-o încăpere foarte plăcut aranjată, de la etajul al treilea. Letiţia căzu pe un scaun, îşi apăsă mâinile pe piept şi lacrimi izvorâră din ochii ei.

— O, scumpul meu Egizio, exclamă ea, dacă ai şti unde mă aflu în clipa aceasta, dacă ai bănui numai ce am făgăduit… Nu, nu, nu te vei îndoi de dragostea mea, nu vei crede că Letiţia ta a şovăit în credinţa ei, tu ai înţelege că e numai un vicleşug ca să pot fugi. Numai pe tine te iubesc, dragul meu. Iar tu, Prea Sfântă Născătoare, continuă ea cu glasul înecat în lacrimi, şi îngenunchind uşor, tu care ocroteşti cinstea şi sufletele curate, vino-mi în ajutor! Nu mă lăsa să cad în mâinile acestui om, arată-mi calea mântuirii! Tu care nu laşi ca virtutea să fie acoperită de ruşine. Amin!

Cu sufletul întărit de această rugăciune, frumoasa fecioară se ridică şi abia acum ea îşi purtă privirile în jurul odăii în care se afla. Pe o canapea erau înşirate o mulţime de rochii de voiaj, era acolo tot ce necesită o femeie distinsă pentru călătorie. Letiţia îşi scoase hainele ei, îşi puse o rochie elegantă de voiaj, care scotea în evidentă toate formele ei minunate. Apoi îşi puse o pălărie elegantă şi-şi aruncă pe umeri o mantie de cauciuc, făcută pentru drumul pe mare. Nu lipsea nicio geantă de mână în care erau toate nimicurile necesare toaletei feminine.

Când Letiţia se uită în oglindă, ea trebui să-şi spună că niciodată n-a fost atât de elegantă. I se părea că e chiar prea luxoasă, hainele frumoase n-o bucurau, mai bine ar fi fost îmbrăcată în zdrenţe, numai să stea lângă Egizio Ettore. Dar o mai aştepta o surpriză mare. Când deschise geanta, ea descoperi în afară de oglinda mică, o sticlă cu parfum, o cutie cu un pieptene, o perie şi o pungă de mătase în care zări nişte monede de aur. Deschise punga şi numără: erau o sută de

napoleoni de aur, o sumă pe care Letiţia n-o avusese niciodată în viaţa ei.

Ea puse cu grijă punga în geantă, mai aruncă o privire în oglindă şi după ce se încredinţă că lacrimile vărsate nu mai lăsaseră nicio urmă pe faţa ei frumoasă, apăsă pe o sonerie şi peste câteva clipe, cameristul intră în odaie.

— Condu-mă la ducele de Chamfort, spuse Letiţia.

Bătrânul cu părul alb se înclină şi trecu înainte.

O conduse printr-un şir de odăi, minunate, care glăsuiau despre bogăţia lui Chamfort. Apoi trecu pe scările acoperite cu covoare şi ajunse la etajul de jos. Cameristul deschise o uşă, policandre orbitoare sclipiră în faţa ochilor ei, păşi pragul unei încăperi al cărei plafon cu picturi scumpe era susţinut de coloane de marmură. Între două coloane se afla o masă pe care străluceau cristalul, aurul, argintul şi florile. La masă şedea ducele, care purta şi el un costum elegant de voiaj. Când Letiţia intră, el se ridică imediat, îi ieşi întru întâmpinare, îi oferi braţul şi o conduse până la masă.

Când se aşeză pe scaun, se auzi din odaia vecină o muzică nevăzută, ale cărei sunete mângâiau sufletul Madonei din Saint-Étienne. Cameristul servea mâncarea în farfurii de argint şi de fiecare dată, umplea alte pahare cu vin scump. Dar Letiţia se silea să guste, îşi înghiţea lacrimile ce o podideau, căci se gândea ce fericită ar fi dacă ar şedea lângă Ettore, numai la o bucată de pâine uscată.

Lacheul se retrase cu acel pas liniştit care e o însuşire a servitorilor din casele aristocratice. Ducele îşi aşeză mâna pe scaunul Letiţiei, apucă mâna ei şi o duse la buze.

— O sărutare, numai una singură, murmură el. O, iubita mea, nu trebuie să mă respingi, căci în curând vei fi a mea. Mâine, la ora asta!…

Letiţia se cutremură, gândindu-se la acest „mâine”. Dar când ducele se înclină ca să depună o sărutare pe buzele ei de purpură, ea se ridică şi o voce aproape poruncitoare, îi zise:

— Nu, duce de Chamfort, până când preotul nu va împreuna mâinile noastre şi nu va rosti cuvântul care să ne unească, până atunci nu putem schimba niciun semn de dragoste! Mâine, mâine voi fi a ta cu trup şi suflet, dar astăzi… sunt încă a mea!

Ducele îşi plecă în tăcere capul şi spuse cu glas liniştit: „Fie!” Apoi

se ridică.

— E timpul să mergem! exclamă el, aruncând o privire pe cadranul ceasornicului bătut cu briliante; trebuie să mergem, dă-mi braţul tău, Letiţia, să te conduc spre fericirea ta şi a mea!

Frumoasa fată îi dădu braţul cu un gest supus. Urmaţi de camerist, ei coborâră scările acoperite de covoare şi ajunseră în curte, unde-i aşteaptă o trăsură închisă.

Portiera se închise, trăsura ieşi în stradă, dar în clipa în care voia să întoarcă la un colţ, vizitiul trase deodată hăţurile şi încă o clipă de ar fi trecut, ar fi dat peste un om uriaş, care venea într-o goană nebună.

— Drace, mai multă băgare de seamă, strigă omul, care scăpase numai datorită îndemnării vizitiului. Păi, aşa sunt nobilii, calcă oamenii paşnici în stradă.

— O, Doamne, ce glas cunoscut, strigă Letiţia şi sări de pe pernele de mătase. Abdallah, Abdallah!

— Dă bice cailor! strigă Chamfort, sfărâmând cu pumnul geamul ce-l despărţea de vizitiu. Înainte şi calcă pe oricine îţi aţine calea!

Echipajul se urni, vizitiul îndeplini porunca stăpânului său, nu se mai uita la trecători şi caii porniră într-un galop turbat.

Cap. 86 – Amara dezamăgire

Trăsura dispăru în ceaţa nopţii. Omul pe care-l strigase Letiţia şi care nu era altul decât Abdallah, se sprijini de zidul unei case, căci primise o lovitură de potcoavă, în picior. Un altul ar fi căzut sau n-ar fi fost în stare să-şi continue drumul, dar Abdallah se ridică îndată şi o chemă pe însoţitoarea sa care rămase la câţiva paşi în urmă.

— Nu-i nimic, să mergem mai departe, suntem aproape de palatul ducelui de Chamfort.

Aşadar, dânsul nu auzise chemarea Letiţiei şi nici el, nici Estrella nu bănuiau că aceea pe care o căutau, fusese atât de aproape de ei.

— Abdallah, eşti rănit? întrebă fata cu cap de mort, ridicându-şi vălul. Caii nu ţi-au făcut niciun rău?

— Nu, nu, o încredinţă Abdallah, care totuşi, nu se putea ţine pe picioare de durere. N-avem timp să ne ocupăm cu astfel de fleacuri. Haide, Estrella, ştii că fiecare minut e preţios, viaţa Letiţiei atârnă de noi.

Şi Abdallah nu luă în seamă durerea, care devenea din ce în ce mai tare, ci porni cu atâta repeziciune, încât fata abia mai fu în stare să-l urmeze.

— Vezi, acolo trebuie să fie! strigă Abdallah, arătând cu degetul spre o clădire mare. Uite ferestrele sunt luminate şi cred că sosim tocmai la vreme, ca să putem distruge fericirea ducelui.

— Abdallah, ce vrei să faci? întrebă Estrella, apucându-l pe uriaş de mână. Nu ne-am făcut încă niciun plan ca să ajungem la Letiţia. Nu vom fi lăsaţi să intrăm în palat, portarul ne va goni şi atunci ce ne facem?

— Atunci, îl apuc mai întâi pe portar, strigă uriaşul, îl izbesc de zid ca să-l ameţesc pe câteva zile şi intru în casă cu forţa. Aş vrea să văd pe acela care ar putea să mă reţină.

Peste câteva minute, el şi cu Estrella stăteau în faţa portalului castelului ducal. O terasă cu scări ducea până la acesta, uriaşul şi Estrella urcară şi fără să stea pe gânduri, Abdallah trase clopotul. Nu trecu mult şi portalul se deschise şi se ivi un portar, în livrea. Deşi acesta era un om înalt, totuşi, văzându-l pe Abdallah, se dădu cu un pas înapoi:

— Ce căutaţi aici în timpul nopţii? întrebă dânsul. Se vede că aţi greşit adresa, aici locuieşte ducele de Chamfort!

— Chiar de el avem nevoie, răspunse Abdallah, vreau să vorbesc ceva cu domnul duce, dă-te la o parte, căci n-am timp de pierdut!

Şi Abdallah vru să-l îmbrâncească pe portar.

— Oho, nu se intră aici aşa cu una, cu două! spuse portarul. Înapoi, sau vă dau afară cu forţa!

— Cu forţa! râse Abdallah. Vezi, dragul meu, ai nimerit bine! Vrei să ne iei cu forţa! Asta ştiu şi eu!

Uriaşul îl înşfăcă pe portarul, care ţinea mâinile întinse ca să le împiedice trecerea, îl ridică şi-l aruncă înapoi cu atâta putere, încât omul căzu lângă scara acoperită de covoare.

— Ajutor! Hoţii! Asasinii! Bandiţi! strigă portarul…

— Rămâi aici la uşă, spuse Abdallah către Estrella, şi dacă mă vei auzi strigând, atunci cheamă poliţia! Până atunci, vreau să văd dacă nu pot îndrepta singur lucrurile, căci n-am încredere în poliţie, deoarece ea poate fi mituită de Smith.

Abdallah dădu fuga pe scări şi tocmai când sări peste portar, patru

lachei se iviră în capul scării.

— Opriţi-l, ăsta-i asasinul! Era să mă omoare, puneţi mâna pe el!

— Domnii mei! strigă Abdallah, îndreptându-se în toată lungimea lui şi întinzând braţele. Vă daţi seama că nu sunt un simplu muritor, sunt cam lung, dar ceea ce nu sunteţi în stare să vedeţi, e furia de care sunt cuprins! Şi dacă aveţi oarecare experienţă, trebuie să ştiţi că un om furios nu e stăpân pe sine! Faceţi loc, domnilor, sau…

Şi Abdallah, în loc să mai continue cu vorba, apucă o statuetă, care se afla în apropiere şi o răsuci ca o măciucă deasupra capului său.

— Un nebun! strigă lacheul. Trebuie să dăm de ştire poliţiei!

— Poliţia!

Vâjjj! Statueta îşi luă zborul peste scări şi dacă lacheii nu s-ar fi dat repede înapoi, s-ar fi ales cu picioarele rupte.

— V-am spus că e un asasin! zbieră portarul, care se ridicase încetişor lângă picioarele lui Abdallah. Dar aşteaptă, păcătosule, acum te-am prins!

El se aruncă ca un tigru, în spatele uriaşului, îi strânse gâtul cu amândouă mâinile strigând către ceilalţi să-i vină în ajutor. Lacheii coborâră repede scările şi se năpustiră asupra lui Abdallah, care se văzu înconjurat de cinci oameni. Deodată uriaşul scoase un urlet de fiară rănită, un urlet care nu mai avea nimic omenesc în el. Se aplecă, îşi răsuci mâinile, îl roti pe portar în jurul capului şi cu trupul acestuia lovi în ceilalţi lachei, care se prăbuşiră unul după altul.

— Mişei, strigă uriaşul cu voce tunătoare. Ducele vostru e un nemernic, iar voi… voi sunteţi nişte creaturi mizerabile, care slujiţi pe un răpitor de fete. Înapoi, sau veţi afla ce e în stare să facă uriaşul Abdallah!

— Uriaşul Abdallah? strigă atunci cameristul, care rămase pe treapta de sus. Tu eşti uriaşul Abdallah! Omule, atunci se schimbă vorba, am o scrisoare pentru tine!

— O scrisoare! strigă Abdallah, cu glasul schimbat. O scrisoare pentru mine! Eşti sigur? Eu sunt uriaşul Abdallah din teatrul cu minuni al directorului Smith!

— Desigur, trebuia să-ţi predau o scrisoare mâine dimineaţă, dar pentru că ai venit singur, pot să ţi-o dau chiar acum. Poate să te liniştească puţin. Dacă mai continui în felul acesta n-are să mai rămână nicio fiinţă vie în palatul ăsta.

Atunci, cameristul scoase un plic şi-l flutură pe dinaintea uriaşului.

— Aşadar, e adevărat, o scrisoare pentru mine? spuse Abdallah, dând din cap cu neîncredere. Da, atunci se schimbă vorba, atunci, domnule portar, nu mai am nevoie de dumneata.

Şi-l aşeză încet pe scară pe portarul cu livreaua aurită.

Apoi luă scrisoarea din mâna cameristului şi o examină pe toate părţile.

— Da, aşa e, să nu-mi spuneţi Abdallah uriaşul, dacă scrisoarea asta nu e de la aceea, pe care o caut. Până una alta, domnilor, nu mai am ce căuta aici, dar veţi fi atât de buni şi să mai lăsaţi poarta deschisă. Dacă o veţi închide, cumva, fiţi siguri că o voi deschide din nou cu câteva lovituri de picior!

— Poate va rămâne aşa cum este, spuse cameristul. Sunt încredinţat că după ce vei citi scrisoarea, vei avea gânduri mai paşnice.

Abdallah nici nu mai auzi aceste cuvinte, se retrase repede spre uşa lângă care-l aştepta Estrella.

— O scrisoare! strigă el fetei cu cap de mort, avem o scrisoare!

— De la Letiţia? întrebă Estrella cu vocea tremurătoare.

— Cred că da, răspunse Abdallah. Dar ce poate să ne scrie? Ia vezi, e chiar scrisul ei?

— Da, scrisoarea asta e de la Letiţia, sunt sigură. S-o deschidem!

— Da, da, s-o deschidem chiar aici, strigă uriaşul, dacă Letiţia cere ajutor, lupta va începe din nou.

Rupse plicul pe care-l aruncă, apoi desfăcu scrisoarea.

— Citeşte tu! spuse uriaşul şi Estrella îşi ridică puţin vălul, luă scrisoarea din mâna lui şi citi.

— O Doamne! ce-i asta? strigă ea cu glasul sugrumat. E scrisul ei, nu încape nicio îndoială Abdallah, fii gata să auzi ceva nemaipomenit, de necrezut, ceva…

— Citeşte! strigă uriaşul cu o voce care trăda agitaţia lui. A murit?

— Nu! răspunse Estrella. N-a murit, trăieşte, e neatinsă, dar… mă tem că am venit în zadar ca să apărăm cinstea Letiţiei, căci, ascultă ce scrie. Şi fata cu cap de mort citi, pe când mâna ei care ţinea scrisoarea, tremura cu putere:

„Iubiţi prieteni!

Când veţi primi această scrisoare, eu voi fi ducesa de Chamfort. Chiar în noaptea asta plec cu ducele de Chamfort din gara Saint-Lazare la Havre şi acolo ne îmbarcăm pe un iaht şi plecăm în Anglia. Ducele mă iubeşte, eu răspund la sentimentele sale, vom fi cu toţii fericiţi, dragii mei, căci şi voi veţi avea parte de bogăţiile, de care voi dispune. Păstraţi aceeaşi dragoste pentru Letiţia.”

Paliditatea care acoperise faţa uriaşului, în timp ce asculta, se schimbă deodată într-un roşu aprins.

— O femeie necinstită! scrâşni el, o necinstită ca toate celelalte! Şi noi, noi am tremurat pentru dânsa, noi am făcut totul ca s-o salvăm! Ha, ha, Abdallah, ai fost iar un imbecil!

Şi-şi lovi fruntea cu atâta putere, încât s-ar fi putut crede că se va sfărâma.

— Da, am suferit o dezamăgire amară! murmură Estrella, cu lacrimi în ochi. O, Letiţia, niciodată n-aş fi crezut că te vei lăsa ameţită de bogăţii, dar tu eşti frumoasă şi frumuseţea are nevoie de bogăţie, dacă nu vrea să se ofilească.

— Dar frumuseţea trebuie să aibă şi o inimă nobilă! răcni Abdallah, dacă nu, ea nu are nicio valoare! Haide, Estrella, destinul ne-a dat o lecţie şi rău e numai de noi, căci nu ne mai putem întoarce la baraca directorului Smith, pe care am distrus-o şi apoi micul John nu mi-o va ierta niciodată că i-am muiat oasele. O nu, acum trebuie să ne croim singuri un drum în viaţă! Şi asta, o datorăm numai Letiţiei!

— Abdallah, vom fi împreună! răspunse Estrella, şi ne va merge tot aşa cum ne-a mers până acum! Vino, să părăsim oraşul ăsta, în care am avut o dezamăgire atât de amară! Pe Letiţia nu trebuie s-o blestemăm, nu trebuie s-o condamnăm. Fiecare îşi făureşte propria sa fericire, ea singură va suferi dacă a făcut astăzi un pas greşit. Dar mă doare şi-l compătimesc pe nenorocitul Ettore, care stă singur şi părăsit pe creştetul Fontanellei. Abdallah, ridică plicul, te rog!

— Să mă plec pentru o astfel de fiţuică! murmură uriaşul, dar supus cum era, ei îşi îndoi spatele şi ridică plicul.

— Iată-l, spuse apoi, întorcându-şi faţa. Te rog, ia-l, mă arde ca focul iadului. Ia plicul, te rog!

Fata cu cap de mort luă plicul din mâinile lui, dar în clipa în care ea vru să-l ascundă, scoase un ţipăt. Speriat, Abdallah se întoarse către

dânsa.

— Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Tăcere! spuse Estrella, căci s-ar putea să ne audă cineva. Ascultă, trebuie să-ţi spun ceva. Abdallah, Abdallah, am nedreptăţit-o pe Letiţia!

Uriaşul holbă ochii lui albaştri, crezând că Estrella îşi pierduse minţile.

— Da, am nedreptăţit-o! continuă fata cu cap de mort, cu glasul tremurător. O, inima îmi spunea mereu că Letiţia nu e pierdută! Nu, ea nu e în stare să fie necredincioasă. Îi iubeşte pe Egizio Ettore, despre care mi-a vorbit atât de mult în nopţile de nesomn! Dar trebuie s-o salvăm!

— S-o salvăm? Ce dracu, nu ştiu încă nimic! Ce s-a întâmplat, Estrella? Încă nu pricep nimic!

— Priveşte plicul! murmură Estrella, şi vei înţelege că Letiţia ne-a scris pentru că a fost silită, sau a fost înşelată, dar aici, pe partea cealaltă a plicului, stă scris ceva în limba italiană, pe care n-o cunoaşte niciunul dintre servitori! Sunt numai câteva cuvinte, dar pline de înţeles!

Uriaşul se dumeri abia acum şi în clipa în care se încredinţă că Letiţia nu era o femeie josnică, că nu s-a dat de bunăvoie ducelui de Chamfort, ci numai pentru că a fost silită, el sări în sus de bucurie. Apoi smulse plicul din mâna Estrellei. Era scris limpede şi răspicat:

„Salvarea trenul special gara Saint-Lazare, dacă nu, Havre, ultima staţie Londra”.

— Înţelegi, Abdallah? întrebă Estrella.

— Nu mai încape nicio îndoială! strigă uriaşul.

— Nenorocita ne arată trei staţii unde poate fi salvată. Prima staţie e gara Saint-Lazare şi trebuie să fim acolo înainte de plecarea trenului. A doua staţie e Havre, unde Letiţia se îmbarcă pe iahtul ducelui, şi a treia e Londra, unde se va cununa. Ce să facem? întrebă fata.

— Ce să facem? Trebuie să pornim cât mai repede la gară! Poate vom mai avea norocul să ajungem înainte de plecarea trenului. Atunci o vom scoate cu sila din mâinile ducelui. Nu trebuie să pierdem nicio clipă! Câţi bani ai la tine?

— Vreo doi franci!

— Adă-i încoace! Luăm o maşină!

Chemă un taxi care trecea tocmai pe acolo şi spuse şoferului să-i ducă la gara Saint-Lazare. Maşina porni repede şi când ajunseră în faţa gării, orologiul arăta ora 1 şi 14 minute.

— Estrella, şopti el, acum trebuia să aflăm dacă ducele şi Letiţia mai sunt aici. Eu mă duc pe peron să văd dacă trenul a plecat. De afli ceva important, vii să-mi spui! Priveşte bine în jurul tău şi nu te trăda cu nimic.

Când ajunse pe peron, el văzu trei trenuri. Unul era un tren personal, care trebuia să plece la Havre, celălalt un tren de marfă, care avea aceeaşi destinaţie şi al treilea era format numai dintr-o locomotivă, un vagon de bagaj, şi un vagon salon. Acesta trebuia să fie trenul special, pe care ducele de Chamfort îl comandase. Aşadar, încă nu părăsise gara, dar nu mai era mult, căci nori negri de fum ieşeau din coşul locomotivei, iar maşinistul stătea la postul lui şi fochistul cerceta roţile.

Abdallah aflase destule. Acum ştia că mai avea timp s-o salveze pe Letiţia, trenul special încă nu plecase, iar ducele de Chamfort şi iubita sa se mai aflau în gară.

Abdallah se încordă ca să-şi adune toate puterile pentru munca uriaşă pe care va trebui s-o depună, ca să o elibereze pe Letiţia din mâinile răpitorului.

Deodată, Estrella se ivi pe peron. Fugea cât o ţineau picioarele înspre prietenul ei.

— Se află aici! îi şopti ea.

— Unde?

— În salonul pentru călători care comandă trenuri speciale. M-am prefăcut că am intrat din greşeală şi am făcut numai câţiva paşi. Dar atâta fost de ajuns ca s-o recunosc pe Letiţia, deşi purta un văl pe obraz.

— Te-a observat?

— Ţinea capul în palme. Şedea atât de tristă şi cufundată în gânduri…

— Şi ducele?

— Şi el era acolo. Stătea picior peste picior, şi se uita la Letiţia cu priviri galeşe. E un bărbat tânăr şi frumos şi nu pare să fie atât de rău cum se spune!

— E un ticălos! răspunse Abdallah. Dar de astă dată el nu-şi va aduce la îndeplinire josnicia lui…

— Dar cum să începem?

— Am un plan, dar e nevoie de tine, pentru îndeplinirea lui.

— De mine! exclamă Estrella, o, te poţi bizui pe mine! M-aş arunca sub roţi dacă aş şti că aş putea opri trenul! O, Abdallah, spune-mi cum o pot scăpa pe Letiţia şi sunt gata la orice!

— Dacă vrei, vom izbuti!

Uriaşul se aplecă şi şopti câteva cuvinte la urechea tovarăşei sale, şi cu cât vorbea, cu atât nenorocita devenea mai veselă. Un tremur îi străbătu tot trupul.

— Vrei? o întrebă uriaşul.

— Vreau!

— Va trebui numai să-l scoatem pe duce din salon pentru câteva minute. Da, va fi cam greu, dar planul ăsta trebuie să reuşească. Aşteaptă o clipă, mă voi gândi, stai, s-a făcut! Mai întâi, Estrella, adă mâna să ne luăm rămas bun, şi nădăjduiesc pentru un timp scurt! Dumnezeu să te aibă în paza lui şi să-ţi răsplătească pentru nobila ta faptă! Ştii ce trebuie să faci, la lucru, deci!

Cei doi prieteni se despărţiră şi în timp ce Estrella căuta uşa care ducea în salonul unde se afla ducele de Chamfort şi Letiţia, uriaşul se îndreptă înspre sala de aşteptare de clasa treia şi de acolo apucă pe un gang la capătul căruia se afla salonul. Aici, uriaşul dădu peste un comisionar, care umbla de colo până colo.

— Ţine un franc! îi spuse Abdallah, şi fii atât de bun, bate în uşa aceea şi cheamă-l afară pe ducele de Chamfort pentru o clipă. Cameristul i-a trimis un om, care trebuie să-i comunice ceva urgent!

Comisionarul era mulţumit să câştige bani atât de uşor. El se apropie de uşă, bătu într-însa şi-l rugă pe ducele de Chamfort să iasă afară pentru o clipă.

Ducele se uită mirat la el. Dar înainte de a ieşi, aruncă o privire spre uşa ce dădea spre peron şi după ce se încredinţă că era închisă, îl întrebă pe comisionar unde-i omul care-i aducea ştiri din partea cameristului. Ceru scuze Letiţiei şi intră în gang cu gândul să se uite mereu spre uşă, ca Letiţia să nu se poată furişa. Când îl zări pe Abdallah, el crezu că intră în pământ.

— Ce vrei? îl întrebă ducele.

— Vă cer iertare, răspunse uriaşul, directorul Smith mă trimite la dumneavoastră şi, pentru că mi s-a spus că sunteţi la gară, am crezut că ar fi mai bine să vă răpesc câteva minute, ca să vă spun ceea ce am de spus.

— Bine, mai repede, ce doreşti?

Abdallah începu să vorbească, dar ceea ce îndruga, era atât de încurcat, încât trecură câteva minute până când ducele prinse înţelesul cuvintelor sale. Directorul îi trimitea vorbă, spuse Abdallah, ca să fie cu mai multă băgare de seamă, cu „marfa” pe care i-a încredinţat-o, deoarece a sosit din Corsica un om care a întrebat de ea şi omul acesta e foarte primejdios, ducele să se păzească de el.

Dar ce se întâmpla în timpul acesta în salonul de unde plecase ducele?

Letiţia nu rămase mult timp acolo, căci Estrella când văzu prin geam că ducele pleacă, se adresă unui funcţionar care se plimba pe peron, cerându-i să deschidă uşa salonului, deoarece trebuie să comunice ceva foarte important doamnei care e cu ducele. Acesta aduse cheile şi deschise uşa…

Letiţia nici nu-şi ridică privirile. Estrella se apropie de ea şi-i şopti:

— Letiţia, eu sunt!

Frumoasa corsicană se ridică repede şi scoase un ţipăt uşor.

— Estrella! O, Doamne, tu eşti? Unde-i Abdallah?

— E în gară. Tăcere, linişteşte-te! Trebuie să-ţi păstrezi sângele rece, altfel, suntem pierdute.

— Să fugim, uşa aceea trebuie să fie deschisă!

— Din nenorocire, funcţionarul a închis pe dinafară uşa ce dă pe peron. Dar avem un alt mijloc pentru salvarea ta. Letiţia, dă-mi repede mantia ta de cauciuc şi pălăria! Port acelaşi văl, aşa că nu mă voi trăda. Voi pleca cu ducele în locul tău!

— O, nu se poate, nu vreau să primesc acest sacrificiu.

— Niciun sacrificiu pe care-l aduce prietenia nu e prea mare! Te rog înc-o dată, dă-mi repede mantia şi pălăria ta. Nu mai e timp, Abdallah îl va reţine pe duce numai câteva minute.

— O, ce buni sunteţi! exclamă Letiţia. Dumnezeu să vă ocrotească şi să vă răsplătească pentru ceea ce faceţi! Ţine mantia şi pălăria mea!

— Şi acum îmbracă-le pe ale mele, spuse Estrella. Aşa, acum ne-am schimbat rolurile.

— Dar eu unde rămân? întrebă Letiţia.

— Te ascunzi sub canapeaua aceea! spuse Estrella. E lângă o firidă, aşa că vei putea sta foarte bine, până voi pleca cu ducele! Dar să nu te trădezi prin niciun zgomot; orice vei auzi, să stai liniştită!

— Lasă-mă să te sărut înc-o dată, spuse Letiţia şi o strânse la pieptul ei. Numai Dumnezeu îţi poate răsplăti că mi-ai venit în ajutor!

Letiţia fugi repede spre locul unde era canapeaua şi abia se ghemui acolo, că ducele intră. Era foarte necăjit, căci nu înţelese aproape nimic din spusele lui Abdallah, pe care-l înjura mereu.

— Scumpa mea Letiţia, îţi cer iertare, spuse el către aceea, care şedea pe scaun cu capul sprijinit în palme, dar era vorba de un lucru de nimic. Mi se pare că trenul nostru pleacă, locomotiva a fluierat.

Uşa fu deschisă pe dinafară.

— Trenul e gata de plecare, domnule duce, spuse şeful gării. Poftiţi în vagon!

— Letiţia, dă-mi braţul tău! murmură ducele.

Ea se lipi de el cu atâta gingăşie, încât Chamfort era fericit peste măsură. Inima îi bătu mai tare, când se gândi că va fi singur cu ea, singur în cupeul închis!

Peste câteva clipe urcară în vagon, un funcţionar încuie uşile şi dădu semnalul de plecare. Trenul special porni şi dispăru în noapte.

Peste câteva minute, Letiţia ieşi din ascunzătoarea ei. Se repezi la uşă ca s-o deschidă… şi ce trezi faţă în faţă cu Abdallah.

— Abdallah! strigă ea, apucându-i mâna, o, ce-am făcut! Estrella s-a jertfit pentru mine. N-ar fi trebuit să primesc sacrificiul ei! Sunt salvată, dar cu ce preţ!...

— Letiţia, eşti salvată! strigă uriaşul, mişcat, iar în ceea ce o priveşte pe Estrella, fii fără grijă! Când ducele de Chamfort o va vedea, va fi apucat de o groază atât de mare, încât va uita să-i facă vreun rău! Şi apoi, ce i-ar putea face? N-o poate da în judecată, căci atunci va ieşi la lumină toată afacerea, şi asta ar fi foarte neplăcut pentru ducele de Chamfort.

— Şi ce ne facem? întrebă Letiţia.

— Ce ne facem? spuse Abdallah. O, fii binecuvântată pentru acest cuvânt: noi. Da, ţine-l pe Abdallah uriaşul lângă tine, el va fi servitorul tău, te va păzi şi ocroti, orice s-ar întâmpla. Ce ne facem? Nu vezi cum ne sclipesc stelele de pe cer, parcă ar vrea să răspundă la

această întrebare? Aceste stele îşi trimit lumina lor spre Corsica, ne duc spre vârful Fontanellei.

— O, vă mulţumesc, voi stele luminoase, suspină Letiţia, vă urmez, duceţi-mă la iubitul meu, vă urmez, cu dragă inimă, fiţi stelele dragostei mele.

*

* *

Trenul gonea cu o viteză fantastică, scânteile ţâşneau în noapte; sate, oraşe, câmpii se perindau cu o repeziciune de necrezut.

Ducele luă loc lângă aceea pe care o credea Letiţia lui, lângă figura aceea fermecătoare ascunsă după vălul des, şi-i strânse mâna.

— O, Letiţia mea, murmură el, cu patimă aprinsă, acum… acum zburăm spre fericirea noastră! Peste câteva ore vom fi la Havre, apoi vom călători puţin pe mare şi când soarele va răsări, vom zări stâncile de pe coasta Angliei, şi atunci, atunci vei fi soţia mea!

Dar ea tăcu şi-şi plecă capul în piept.

— O, de ce nu-mi răspunzi? întrebă Chamfort. De ce te-ai cufundat în tăcere, de când am pornit din gară?

— Lasă-mă să tac, se auzi ca o răsuflare din dosul vălului, plâng, da plâng, pentru că întâmpin atât de singură fericirea mea, niciuna din rudele mele nu mă va însoţi la altar… Înţelegi prea bine că aceasta tulbură gândurile unei fete ca mine. Şi apoi nu voi putea urma datinile noastre!

— Datinile voastre? spuse Chamfort. Şi de ce nu le-ai respecta? Eu nu te voi împiedica întru acestea.

— Atunci, află, răspunse ea, că la noi în Corsica e obiceiul ca fata care-şi urmează iubitul la altar, să-şi ţină ascunsă faţa, până în clipa când se află singuri în camera nupţială. Abia atunci îi cade vălul şi-şi arată chipul.

— E un obicei oriental, spuse Chamfort, pe care l-aţi împrumutat şi voi.

— Se poate, nu ştiu, dar voi fi tristă dacă nu voi păstra obiceiul acesta de acasă. Dar tu mă vei lăsa oare?

— Eu? Draga mea, există oare vreo rugăminte pe care să nu ţi-o îndeplinesc? răspunse ducele de Chamfort. Nu, nu, te rog chiar, păstrează-ţi vălul până în clipa când te voi conduce în camera

nupţială, şi fii sigură că nu-ţi voi cere să te descoperi, până în clipa fericită, când vom fi iar singuri…

— Iubitul meu, mă vei lăsa să mă odihnesc puţin? întrebă ea cu aceeaşi voce înceată. Aş vrea să domn puţin, sunt atât de obosită, întâmplările m-au năpădit cu atâta furie, încât nu mă pot reculege. Vreau să fiu puţin singură, ca să mă mai liniştesc.

— Aş fi dorit să stăm de vorbă toată noaptea, spuse ducele, dar înţeleg că eşti obosită. Retrage-te în compartimentul tău, dormi în pace, şi când vom ajunge la Havre, te voi scula.

— Îţi mulţumesc, răsună iar glasul de după văl, mă înconjori cu atenţii şi dragoste şi astfel se poate câştiga inima unei femei; mă simt acum mult mai apropiată de tine!

— Letiţia, cuvintele acestea mă fac fericit, strigă ducele de Chamfort, nu e aşa că mă vei ierta că te-am adus cu forţa în casa mea? Nu mi-a rămas altă cale, directorul Smith te ţinea închisă, nicio scrisoare nu putea ajunge până la tine, toate florile şi darurile mi le-ai trimis înapoi, până când mi-a venit în ajutor o întâmplare, pe care nici n-o aşteptam.

— Şi care a fost întâmplarea aceasta?

— Chiar directorul Smith a venit la mine şi mi te-a oferit.

— Ah, mizerabilul!

— Da, şi eu îl urăsc, exclamă Chamfort, cu un accent sincer de revoltă, americanul acesta e un mizerabil, un misit, un negustor de carne vie şi înţeleg că ţi-ai pus în joc toată energia ca să rămâi curată şi neatinsă. Dar, Letiţia mea e o fată curajoasă, ştiu că ai rămas neprihănită şi tocmai aceasta, mă umple de mândrie. Letiţia, îmi vei aparţine numai mie, lasă-mă să te mai strâng la pieptul meu, încă o singură dată să-ţi mai simt buzele!

Şi vru s-o îmbrăţişeze, s-o atragă spre dânsul, o clipă el simţi aproape de el corpul ei feciorelnic, plin de farmec, ale cărui forme şi linii îl vrăjiseră. Dar când întinse mâinile ca să ridice vălul puţin, să descopere doar gura ei cea dragă, ea îl împinse îndărăt.

— Mâine, mâine, iubitul meu, mâine voi fi soţia ta, astăzi îmi aparţin încă mie!

Ea dispăru pe uşa care dădea în compartimentul de alături, iar ducele auzi cum trage zăvorul. O urmări cu privirea plină de extaz şi fu cuprins de un fior de voluptate. Se întinse pe perne, într-un colţ,

scoase o ţigară, o aprinse şi se uită îngândurat în noapte.

Niciodată nu fusese plin de atâtea speranţe; dragostea făcuse un om cinstit din acest crai desfrânat.

La ora cinci, trenul opri în gara Havre. Ducele bătu în uşa care-l despărţea de iubita lui, dar fu nespus de mirat când zăvorul fu tras aproape imediat şi ea se ivi în prag, gata îmbrăcată.

Ducele îi luă mâna pe care depuse o sărutare, apoi o luă de braţ şi o conduse afară.

Până în port trebuiau să facă numai câţiva paşi, acolo ancorase iahtul lui.

O conduse pe iubita sa într-o cabină elegantă, apoi făgădui căpitanului o răsplată bună dacă va bate recordul. Peste puţin, iahtul lunecă pe valuri. Părea că zeul mării e un aliat al ducelui de Chamfort, căci niciodată apele canalului nu fuseseră mai liniştite ca acum.

După patru ore de drum, ajunseră într-un port, de unde mai aveau de făcut o jumătate de oră până la Londra.

Trecu şi această jumătate de oră şi acum ducele se grăbea să-şi pună la adăpost femeia iubită. Din portul unde debarcase, el telegrafiase la cel mai mare şi luxos hotel din capitala Angliei, să i se reţină câteva camere pe timp îndelungat. De la gară el plecă cu presupusa Letiţia, direct la episcopul Londrei, unde primi, după obiceiul englez, un permis special ca să se cunune. Apoi merseră la o biserică, unde preotul oficie cununia şi când clopotele din Londra anunţară ora zece, tânăra pereche era în drum spre „Royal-Hotel”.

Ducele o conduse pe tânăra soţie în apartamentele elegante rezervate pentru el; o armată întreagă de funcţionari şi chelneri conduse tânăra pereche până la uşă, unde toţi se opriră şi se înclinară cu respect. După cererea ducelui, toate uşile fură împodobite cu ghirlande scumpe şi pe masa odăii unde el o conduse pe iubita sa îşi împrăştia miresmele un buchet, care trebuia să coste o avere. Perdelele scumpe de mătase, de la ferestre, erau lăsate, dar prin ţesătura lor pătrundeau razele aurii ale soarelui şi umpleau odaia cu o lumină plăcută.

Ducele îşi puse mantia şi pălăria pe un scaun, apoi se apropie de soţia lui, care stătea nemişcată în mijlocul odăii, ca o statuie de marmură.

— Letiţia, acum eşti a mea, strigă Chamfort. Eşti şi vei fi a mea până la cea din urmă răsuflare. Vezi, iubito, că mi-am ţinut cuvântul, te-am făcut soţia mea, ţi-am dat tot ce mi-a fost cu putinţă, ne-am legat cu un lanţ, pe care nimeni nu-l va rupe şi pentru noi nu va fi un lanţ, ci o ghirlandă de flori.

Tăcu şi aşteptă un răspuns, dar şi de astă dată nu se auzi niciun cuvânt de sub văl.

— Letiţia, acum te rog, scoate vălul şi lasă-mă să-ţi văd chipul iubit, buzele mele ard de dorul gurii tale, inima mea vrea să fie lângă a ta, tu eşti zeiţa mea, idealul meu! O, iubita mea, ridică-ţi vălul, lasă-mă să-ţi văd chipul – fii a mea!

— A ta! răsună tare şi hotărât sub vălul de mătase. Da, sunt a ta, duce de Chamfort, soţia ta, legată cu tine de binecuvântarea bisericii. Ei bine, voi ridica vălul, priveşte şi recunoaşte că puternicii de pe pământ trebuie să ce închine în faţa voinţei lui Dumnezeu şi că Stăpânul din Ceruri poate opri cu mâna lui răul, pe care vor să-l facă.

Ducele făcu câţiva paşi înapoi, cuvintele ciudate ale soţiei sale îl uluiră, dar vălul zbură la o parte, căzu ca un fluture verde şi un rânjet hidos apăru în faţa nobilului francez.

Un ţipăt groaznic ieşi din pieptul lui, şi întingând mâinile cu groază, strigă:

— Sfinte Dumnezeule, ce am făcut, aceea pe care am ales-o de soţie, de care m-am legat cu un legământ veşnic, e… fata cu cap de mort!

Cap. 87 – Lupii lui Tarasco

Corsica simţi din nou că Egizio Ettore s-a dat jos din pat, că firea lui robustă a învins malaria şi că vechea lui îndârjire s-a trezit în el din nou. Da, de când se însănătoşise, datorită îngrijirii tovarăşilor săi şi prafului misterios, el nu înceta să răspândească groaza în jurul său, numele lui răsună în toată Corsica şi toţi tremurau ca în faţa lui Ucigă-l toaca. Pretutindeni se simţea că stăpânul Fontanellei se mişcase şi toate gazetele erau pline cu povestirea isprăvilor brigandului.

Nu exista o fată care să nu aibă săpat în inimă chipul lui şi să nu se gândească zi şi noapte la frumosul Egizio. Multe purtau chiar

fotografia lui la sân şi dacă bărbaţii îl blestemau, femeile erau cele mai înfocate apărătoare ale lui. În ochii lor, el nu era un criminal, ci un martir, un nevinovat, pe care oamenii l-au mânat pe drumul crimei şi noi ştim că acei care gândeau astfel, erau aproape de adevăr. Oriunde venea, Egizio Ettore avea prieteni şi ocrotitori, mai ales păstorii îi erau credincioşi şi-l serveau fără să se lase plătiţi vreodată.

Într-o zi, Ettore dădu la poalele Fontanellei de un ciobănaş, care plângea amarnic. Adormise şi în timpul somnului îi dispăruse cea mai bună oaie. Se rătăcise, o mâncase lupul, o furase cineva? Băiatul nu ştia. Plângea cu hohote şi spuse lui Ettore că stăpânul lui îl va pedepsi greu, dacă se întoarce acasă fără oaie.

— Are să mă bată, repetă mereu băieţandrul, care avea vreo 13 ani.

— Cum îl cheamă pe stăpânul tău? întrebă Ettore.

— Emilio Tarasco, îi răspunse băiatul, nu stă departe de aici, lângă satul Cattano.

— Ăsta-i bogatul Tarasco? întrebă brigandul.

— Da, fu răspunsul, e putred de bogat. Mai are şase ciobani care sunt împrăştiaţi în diferite păşuni şi-i bate pe toţi, dacă se fac vinovaţi cu cel mai mic lucru. Afară de asta, ne mai schingiuieşte cu tot felul de mijloace. Mai zilele trecute, m-a pus să stau cinci ceasuri cu genunchii pe un sac cu mazăre, pentru că am stricat un urcior vechi, în care trebuia să aduc apă din fântână; pe un altul l-a bătut cu un drug de fier şi l-a lovit atât de tare încât i-a zdrobit mâna.

— Nemaipomenit! murmura Egizio Ettore.

— Şi dacă mă-ntorc acasă, spuse băiatul, plângând, fără să aduc oaia, are să mă bată cu biciul.

— N-are să-ţi facă nimic, răspunse Ettore. Vino cu mine să căutăm oaia şi nu ne vom opri până n-o găsim.

Atunci Egizio Ettore dădu un semnal, – un ţipăt de pasăre – nu trecu mult şi sosi Hector Gardane, care primi ordinul să rămâne în locul ciobănaşului şi să păzească turma. Iar el porni împreună cu băiatul şi bătu toate drumurile, toate văgăunile Fontanellei, dar nu găsiră oaia pierdută.

Deodată, Ettore zări o urmă de sânge, care se prelingea spre o vizuină şi spuse cu glasul compătimitor:

— Săracul de tine! Nu vei avea oaia, căci ţi-a mâncat-o lupul. Pun rămăşag că fiara se află în vizuina aceea.

Pentru ciobănaş nu prea era o mângâiere că ştia unde se află răpitorul oii sale şi începu să plângă cu hohote.

— Ascultă la mine, îi zise Ettore. E seară şi tu trebuie să te-ntorci acasă cu turma. Du-te liniştit la stăpânul tău şi spune-i că ai pierdut oaia. Dar să nu-i spui că a mâncat-o lupul.

— Bătrânul Tarasco are să mă bată.

— Spune-i că un vânător străin s-a dus în căutarea ei şi dacă până diseară n-o aduce, îl va despăgubi.

Băiatul se mai linişti, dar când îşi mână turma acasă inima lui tremura de frică. Pe de altă parte, căpătase încredere în străinul care se purtase atât de frumos cu el şi-şi spunea că va face întocmai cum îl sfătuise dânsul.

După ce-şi duse vitele în staul, intră la bătrânul Tarasco şi-i povesti că a pierdut o oaie, dar un vânător străin i-a făgăduit s-o găsească sau să plătească în bani.

— Minţi! strigă bătrânul, furios, şi dacă străinul nu va veni până la noapte, îţi vor da o bătaie, ca să mă pomeneşti cât vei trăi.

Bătrânul Tarasco era un om rău şi nesuferit, a cărui faimă umbla prin tot ţinutul. O viaţă întreagă a jecmănit şi înşelat lumea şi a adunat astfel, o avere însemnată. Şi n-o întrebuinţa pentru scopuri frumoase, nici copiii lui n-aveau parte de dânsa: două fete au fost nevoite să plece de-acasă şi să intre în slujbă la străini, pentru că nu mai puteau să rabde viaţa de la casa tatălui lor. Un fiu se făcuse militar.

Lui Tarasco nu-i păsa nici de bătrânul său tată. În gospodăria lui destul de mare, el ducea o viaţă de zgârcit, nu se-ndura nici să mănânce, îşi lua ca servitori numai copii orfani, care erau supuşi bunului său plac, nu le plătea şi-i hrănea numai atât cât să nu moară de foame. El singur umbla numai în zdrenţe.

Se făcu ora nouă seara şi străinul tot nu venise. Zgârcitul umbla mereu în odaia lui, din când în când se apropia de fereastră şi se uita în drum ca să vadă dacă nu se arată vânătorul.

— Dacă ticălosul ăsta de cioban m-a minţit, mormăi Tarasco, am să-l ucid în bătaie, căci viaţa lui nu face cât o oaie.

Dar deodată scoase un strigăt de bucurie, căci zări pe şosea un bărbat chipeş, care ducea un sac mare în spate.

Fără îndoială îi aducea oaia.

Cineva bătu în uşă. Era ciobănaşul, care spuse plin de bucurie stăpânului său, că oaia a fost găsită şi străinul care a adus-o aşteaptă în curte.

— Nici nu vreau să-l văd, strigă bătrânul, care se temea ca nu cumva vânătorul să-i ceară vreo răsplată că i-a adus oaia. Ţine cheia staulului, spune-i s-o ducă acolo, apoi închide şi adă-mi cheia.

Băiatul o luă, ieşi şi comunică străinului spusele bătrânului Tarasco. Vânătorul râse şi răspunse: „Cu atât mai bine”.

Şi ca băiatul să nu se obosească, el îi luă cheia şi-l rugă să-i aducă puţină apă din fântână. Băiatul dădu fuga la fântână, iar străinul deschise uşa staulului. Apoi desfăcu sfoara de la gura sacului şi scoase dintr-însul nu o oaie, ci două. Închise repede uşa şi peste puţin timp băiatul se întoarse cu apa. Vânătorul bău, strecură o monedă în mâna băiatului şi-i spuse:

— Mâine pe vremea asta va fi mai bine.

Apoi vânătorul străin se îndepărtă şi când fu la o bună bucată de drum, băiatul îi mai auzi râsul.

Bătrânul Tarasco obişnuia să se culce odată cu găinile, nu atât pentru că era obosit, ci ca să economisească lumina. Dar cum nu putea să adoarmă, ei îşi socotea în pat averea. Îşi trecea prin minte fiecare ban, îşi făcu socoteala şi astfel se încredinţă că e un om bogat şi că a strâns o avere. Se mâhnea foarte, că nu va putea duce banii în mormânt, când îi va suna ceasul.

Astfel trecu un sfert de ceas, când se ridică şi trase cu urechea. Vitele din staul făceau o larmă grozavă: Vacile mugeau, caii nechezau, oile behăiau, gâştele gâgâiau, găinile cotcodăceau, cu un cuvânt: era un concert infernal.

— Dar ce au vitele? mormăi bătrânul. Se vede că slugile ticăloase nu le-au dat apă.

Dar cum era leneş, el se culcă din nou. Peste câteva minute însă, zgomotul se-nteţi şi bătrânului i se păru că vitele vor să spargă uşa staulului.

— Dar trebuie să văd odată ce s-a întâmplat, strigă bătrânul şi se dădu jos din pat.

Se îmbrăcă, aprinse un felinar şi dădu să coboare scările. Dar n-ajunse încă la mijloc şi se opri ca muşcat de un şarpe. Auzise strigătul de moarte al unui cal.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, strigă Tarasco, hei, băieţi, unde sunteţi?

Servitorii dormeau sub scară, pe un pat de paie şi auzeau prea bine chemarea stăpânului lor. Dar zgomotul ce venea din staul le vârâse-spaima în oase şi niciunul nu se mişcă.

— Sculaţi, strigă zgârcitul, am să vă rup oasele la toţi!

Şi iar se auzi un ţipăt de moarte, dar de astă dată era răgetul unei vaci. Bătrânul nu mai aşteptă să trezească servitorii ca să-i scoată din pat şi cât îl ţinură picioarele, dădu fuga la staul.

Dar când ajunse la uşă, îşi aminti că şi-a uitat cheia în casă.

— Cheile, strigă el, cheile de la staul.

Dar putea să urle mult şi bine, servitorii crezură că diavolul intrase în staul şi niciunul nu s-ar fi urnit pentru nimic din lume. Tarasco urcă singur scările putrede ce duceau în odaia lui, smulse cheia din perete şi se-ntoarse în curte. Puse felinarul lângă el, vârî cheia în broască şi deschise.

— Ce-i cu voi, dobitoace? întrebă el. De ce?…

Dar cuvântul îi muri pe buze, şi rămase împietrit locului. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât nu se putea ţine pe ele şi mâinile pe care le-ntinsese, îi căzură de-a lungul trupului.

Tabloul care se înfăţişa înaintea ochilor săi era atât de îngrozitor, încât ar fi oprit oricui inima în piept. Staulul, care era singurul loc pe care-l ţinea în bună rânduială, părea un abator. Oile erau sfâşiate şi se zvârcoleau, boii zăceau nemişcaţi şi se încredinţă că erau morţi, cel mai bun cal al său era întins, cu ochii sticloşi iar cele două mârţoage se luptau cu un duşman care se ţinea de gâturile lor şi le sfâşia carnea cu dinţii.

Trecu o jumătate de minut până când Tarasco îşi dădu seama cine e duşmanul.

— Lupii! strigă el cu glas strident, lupii. Vitele, toate vitele mele s-au dus! O, Doamne! sunt distrus!

Târât de zgârcenia lui cumplită, mânat de pofta lui nesăţioasă pentru bani, ei îşi pierdu cumpătul. Sări pragul plin de sânge şi se aruncă în mijlocul fiarelor. Era o faptă nebună, ce trebuia să aibă urmări grozave. Dar omul acesta, care în toată viaţa lui se închinase la un singur Dumnezeu, „banul”, nu se gândea la nimic, când Dumnezeul acesta era în primejdie să fie nimicit.

Abia făcu un pas, că unul din cei doi lupi dădu drumul victimei sale, căreia îi sfâşiase gâtul şi se aruncă asupra omului, care era o pradă binevenită. Bătrânul fu cuprins de groază, dădu să fugă, dar lupul se năpusti asupra lui, îl înşfăcă şi-l trânti la pământ.

— Ajutor! zbieră Tarasco, ajutor, lupii, mă omoară! Băieţi, dragii mei, veniţi, am să vă plătesc împărăteşte, veniţi… am să…

Dar servitorii se ghemuiră, tremurând, sub plapumă, şi se rugau, nu pentru zgârcitul lor stăpân, ci pentru dânşii, se rugau lui Dumnezeu ca să-i păzească de lupi.

În staul se petrecea ceva îngrozitor. Tarasco se lupta disperat cu cei doi lupi, care se năpustiră asupra lui. Dar nu putea face nimic împotriva lor, ca şi vitele care căzuseră, mai toate, pradă animalelor feroce. Lupul îşi înfipse colţii săi grozavi în gâtul bătrânului, iar lupoaica îi sfâşia un picior.

Astfel muri bătrânul Tarasco de o moarte crâncenă, pe care o meritase mai mult ca oricine.

Când se făcu ziuă, servitorii intrară în staul şi găsiră trupul neînsufleţit al schingiuitorului lor. Peste tot zăceau cadavrele cailor şi ale vacilor, căci lupii nu cruţaseră pe nimeni şi după ce se săturară se făcuseră nevăzuţi. Se întoarseră în munţii de unde veniseră, aduşi de acel necunoscut care-l pedepsise atât de grozav pe bătrânul zgârcit. Numele acestui necunoscut ar fi rămas neştiut dacă în seara înmormântării lui Tarasco, n-ar fi fost găsit un lup mort în faţa casei sale. Animalul fusese ucis cu un pumnal şi în botul lui se afla un bilet pe care erau scrise următoarele cuvinte:

„Acesta e unul din lupii lui Tarasco. Eu i-am adus în staulul lui, ca să-l pedepsesc pe acest zgârcit pentru toate nelegiuirile sale. Sufletul lui stă acum în faţa Judecătorului ceresc. Păziţi-vă de lupi!

Egizio Ettore.”

Aşadar, Egizio Ettore l-a pedepsit pe bătrânul Tarasco cu o moarte atât de înfiorătoare.

Şi frica de îndrăzneţul brigand se răspândi şi mai mult. Omul care ştie să lovească atât de sigur, care pedepseşte atât de îngrozitor, trebuie să fie o putere cerească. Dar nimeni nu se rosti împotriva faptei sale. Dimpotrivă, întâmplarea cu lupii lui Tarasco se răspândi peste tot şi în curând ajunse prin redacţiile gazelelor. Şi cum se putea

citi negru pe alb că Egizio Ettore luase apărarea sărmanului ciobănaş, el câştigă de partea lui pe toţi păstorii Corsicii şi oricare dintre ei s-ar fi aruncat în foc pentru dânsul.

Şi dacă se găsea cineva, care să rostească o vorbă aspră împotriva brigandului, sau să spună că ar dori să câştige premiul pus de autorităţi pe capul lui, răsăreau alţi zece care strigau: „Adu-ţi aminte de lupii lui Tarasco!”

Cap. 88 – Frumoasa din pădure

Totuşi, această ameninţare nu fu în stare să sperie pe cutezătorul, care voia să pună mâna pe acest premiu. Duşmanul înverşunat al lui Ettore se ivi tocmai de acolo, de unde el se aştepta mai puţin şi unde încrederea lui era mai puternică.

În timpul unei expediţii, Ettore ajunse în satul Viola, care era situat la vreo două ore de poalele Fontanellei, nu departe de Saint-Étienne. Îl ajunse noaptea şi voia să treacă prin sat, dar deodată scoase un strigăt uşor şi sări câţiva paşi înapoi. Era prea târziu.

În întunericul nopţii el nu zărise un şarpe mic, care se târâse până în mijlocul drumului şi care nu s-ar fi gândit să-i facă vreun rău, dacă Ettore nu l-ar fi călcat. Brigandul cunoştea prea bine toată Corsica, cu toate animalele ei, ca să nu-şi dea seama că muşcătura acestui şarpe veninos e aducătoare de moarte şi că nu va trece mult până va simţi efectul veninului. Aşadar, el nu se mai putea gândi să-şi vadă de drum până în vizuina lui de pe culmea Fontanellei – trebuia să facă ceva chiar pe loc.

Veninul putea fi scos, dacă s-ar fi găsit cineva, care să-l sugă fără întârziere. Atunci n-ar mai fi fost nevoie să i se ardă rana cu fierul roşu.

El singur nu putea să-şi ducă piciorul la gură şi acum se întreba către cine să se-ndrepte după ajutor, în satul acesta, în care era cu totul străin.

Egizio Ettore chibzui o clipă; deşi nu ştia ce e frica, simţi, totuşi, cum îl trec năduşelile, când se gândea că va trebui să moară de pe urma unei muşcături de şarpe. Pentru un om atât de puternic şi neînfrânt ca dânsul, moartea aceasta îi părea o batjocură şi o înjosire.

Trecuse un minut atât de preţios – nu mai putea să piardă nicio

clipă. Fără să mai stea la-ndoială, Ettore se apropie de uşa unei căsuţe ce stătea la marginea satului, printre obloanele căreia se strecura o lumină. Oricine ar fi locuitorii acestei case, nu-l vor lăsa să moară, era sigur că nu-l vor recunoaşte şi chiar de-ar şti cine e musafirul lor, nu se putea să fie atât de haini şi nepăsători faţă de un om pe care-l ameninţa moartea. Zis şi făcut, Ettore bătu la uşa casei, nu trecu mult şi i se deschise. În prag se ivi o femeie tânără de o frumuseţe răpitoare. Mândra corsicană se gătise de culcare şi cosiţele ei negre erau desfăcute iar în ochii ei se citea o uimire nespusă, când se trezi faţă-n faţă cu un bărbat.

— Signora, îţi cer iertare, spuse Egizio Ettore, înclinându-se uşor, că te supăr la vremea asta, dar sunt un om pe care l-ai putea scăpa de la moarte.

Cuvintele acestea erau destul de ciudate şi nu era nicio mirare că femeia se dădu câţiva paşi înapoi, cu gândul să fugă. Dar Egizio Ettore, care nu mai avea timp de pierdut, se strecură repede în casă şi spuse necunoscutei, care se retrase până la capul unei scări.

— Rămâi, signora, cuvintele mele te vor lămuri. Sunt un vânător rătăcit până la marginea acestui sat, şi am fost muşcat de un şarpe.

— Şi ce ajutor aş putea să-ţi dau? întrebă tânăra femeie, uitându-se ţintă la frumosul străin.

— Signora, am bătut la prima uşă. M-am gândit că voi găsi ajutor, oriunde voi da de oameni. Vrei să mor aici, în casa dumitale? Un şarpe să fie pricina morţii unui om, care e obişnuit să facă numai lucruri mari?

— Dar cum să te ajut? întrebă ea. Nu sunt doctor şi n-am niciun leac împotriva veninului.

— Am să-ţi spun eu ce trebuie să faci, răspunse Egizio Ettore. Fii atât de bună şi vino cu mine în odaie. Cred că nu eşti singură!

— Ba da, sunt singură, soţul meu nu-i acasă.

— Fii încredinţată, signora, că ai de-a face ca un om de onoare. Îţi jur că nici nu vreau să mă apropii de dumneata, îţi jur pe viaţa mea că vreau numai să mă salvez. Şi dacă te hotărăşti să-mi vii în ajutor, îmi vei da voie să mă descalţ şi apoi… dar văd că-ţi cer prea mult; nu, nu, asta ar fi chiar prea mult.

— Mai întâi intră în casă, răspunse tandra femeie. Când e vorba de o viaţă de om trebuie să faci şi ceva deosebit, şi chiar dacă oamenii

din sat m-ar bârfi, mie nu trebuie să-mi pese.

— Bravo, signora, aşa vorbesc oamenii hotărâţi, acum am căpătat curajul să-ţi spun rugămintea mea. Pot fi salvat de la o moarte sigură, numai dacă mi se suge rana. Veninul e scos din rană şi dacă acela care îl suge îl scuipă apoi afară, nu are nimic de suferit. Dacă vrei să mă ajuţi, te voi binecuvânta, dacă nu, va trebui să mor chiar aici.

Tânăra femeie puse lampa pe masă, Egizio Ettore se uită în jurul său şi văzu că se află în casa unor oameni cu stare. Mobila era orăşenească, pereţii erau împodobiţi cu tablouri frumoase, pe masă se afla o carte deschisă, în care tânăra femeie părea că citise până acum.

— Signora, spuse brigandul, văd că ţi-am cerut prea mult… Ei bine, atunci nu-ţi rămâne decât să pleci din odaia astă, şi să mă laşi în voia sorţii, căci niciun doctor nu mă mai poate salva, dacă au trecut cinci minute de când m-a muşcat şarpele. Mai avem doar două minute…

— Atunci să ne grăbim, strigă frumoasa femeie, scoate gheata şi ciorapul. Să te ajut?

— Îţi mulţumesc, signora. Aşadar, e adevărat? O, eşti un înger, signora.

Ettore îşi scoase gheata şi ciorapul, şi întinse piciorul.

— Atunci ridică puţin piciorul, îl rugă ea, mă voi aşeza în genunchi ca să pot suge veninul din rană.

— Mai întâi, signora, îmi vei da voie să-ţi sărut mâna, dacă mă salvezi sau nu, eu tot te voi binecuvânta în clipa cea din urmă.

Tânăra corsicană îngenunchease lângă el, nu şovăi nicio clipă şi părea că nu se gândeşte la primejdia care o ameninţa. Îşi plecă capul şi în clipa următoare Ettore simţi buzele ei pe carnea lui.

— Ciudat, se gândi el, cu câteva minute înainte nici n-am cunoscut-o pe femeia asta, şi acum ea îmi atinge piciorul cu buzele ei şi-mi face un bine, pe care numai fraţii sau prietenii şi-l fac între dânşii.

Buzele frumoasei femei se lipiră strâns pe piciorul lui, apoi se dezlipiră şi în clipa aceea ea strigă:

— S-a făcut!

Da, veninul fusese supt din rană şi primejdia înlăturată. Egizio Ettore se înclină şi o ajută să se ridice.

— Cum să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine? spuse el. Dacă aş fi rege, ţi-aş da o medalie de aur bătută cu briliante, dar aşa… precum vezi, nu sunt decât un biet vânător. Dacă socoţi că-ţi pot

fi de folos, vorbeşte şi fii sigură că voi îndeplini vrerea dumitale. Voi face tot ce-mi porunceşti.

— Eşti atât de puternic, încât îmi poţi îndeplini orice dorinţă?

— Eu am o putere nemărginită – puterea libertăţii – căci află, signora, că numai acela e puternic, care e liber.

— Ei bine, mă voi gândi ce trebuie să-ţi cer, răspunse frumoasa corsicană, cu un râs argintiu. Dar nu mă pot hotărî atât de repede, căci sunt femeie şi noi femeile avem atâtea dorinţe! Dar mi-ai spus că vii de la vânătoare, atunci trebuie să-ţi fie foame şi sete.

— Chiar aşa şi e, signora.

— Ei bine, atunci dă-mi voie să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Între timp va veni şi bărbatul meu, deşi se prea poate ca să nu vină în noaptea asta.

— Se vede că bărbatul dumitale are o slujbă grea. Trebuie să fie un chin pentru el să nu vină noaptea acasă, când are o soţie atât de frumoasă.

Ea nu mai auzi aceste cuvinte, căci ieşise din odaie şi Ettore o auzi cum umblă cu farfurii şi oale în bucătărie. Se folosi de acest răgaz ca să-şi pună ciorapul şi gheata şi să-şi aranjeze puţin haina.

Uşa se deschise iar şi frumoasa femeie se întoarse. Acoperi masa şi puse câteva farfurii cu mâncăruri ce puteau stârni pofta oricui, nu numai unui vânător flămând.

— Ia loc, îi spuse ea, te voi ajuta şi eu, era să mă culc şi nu aşteptam o vizită atât de târzie, dar acum vom mânca împreună.

După ce isprăviră masa, Ettore îi spuse:

— Am mâncat împreună, m-ai primit şi ospătat cu atâta inimă şi încă nu-ţi cunosc numele, frumoasa mea binefăcătoare, pe cine să pomenesc când mă voi gândi cu recunoştinţă la aceea care mi-a salvat viaţa?

— Mă cheamă Pia Santini, răspunse ea. Nu sunt născută la Viola, căci precum vezi, înfăţişarea unei ţărănci.

— O nu, signora, spuse Ettore, cu vioiciune, şi mă miră foarte mult că stai în satul acesta.

— Destinul, oftă Pia, am trăit şi zile mai bune. Bărbatul meu a fost un mare negustor, când m-am măritat cu el, acum trei ani. Toţi mă invidiau, dar după o jumătate de an, a dat faliment şi a fost nevoit să primească o slujbă modestă la stat. A fost trimis în satul ăsta.

— Şi ce slujbă are?

— E pădurar şi însărcinat cu supravegherea pădurilor statului, care se întind de la Viola până la poalele Fontanellei.

Ettore cunoştea aceste păduri, îl cunoştea pe pădurar şi ştia că omul acesta era pornit împotriva lui pentru că făcuse multe stricăciuni vânând prin pădurile statului. Ettore ştia că se află într-o casă, unde nu putea fi atât de sigur. Dacă pădurarul se întorcea acasă, îl va recunoaşte şi atunci cine ştie ce se poate întâmpla! Dar nici în ruptul capului nu s-ar fi hotărât să-l ucidă pe omul, a cărui soţie l-a scăpat de la moarte, aceasta ar fi împotriva simţămintelor de recunoştinţă cari umpleau inima brigandului. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-şi ia rămas bun. Mai vorbi câteva minute cu Pia, apoi se ridică şi spuse:

— Drumul meu e lung şi trebuie să plec; îţi mulţumesc înc-o dată pentru ospitalitatea arătată.

— Cum, vrei să pleci? exclamă Pia. Rămâi, şi aşa cum bărbatul meu n-a venit încă, înseamnă că va sta în pădure toată noaptea şi-mi vei face un mare bine, dacă mai rămâi. Un bărbat din satul nostru mă urmăreşte mereu şi din cauza lui nu sunt niciodată sigură în casa mea. De obicei, el pândeşte momentul când bărbatul meu nu e acasă şi de câteva ori a venit la fereastra mea în timpul nopţii şi a cerut să intre. Nu pot spune soţului meu, căci s-ar întâmpla o nenorocire. El e în stare să-l împuşte, dar dumitale ţi-o spun, căci vreau să mă aperi.

— Signora, te poţi bizui pe mine, răspunse brigandul, şi fii sigură că atâta timp cât eu sunt aici, nu ţi se va întâmpla nimic. Dar cine-i neruşinatul care doreşte nevasta altuia?

— Un oarecare Tarasco.

— Ah, jandarmul Tarasco, exclamă brigandul, cunosc eu numele ăsta.

— Trebuie să fi auzit de numele Tarasco, în legătură cu o întâmplare grozavă, răspunse ea. Tatăl acestui jandarm a avut o moarte teribilă, toate gazetele au vorbit despre ea. Egizio Ettore i-a trimis plocon nişte lupi care l-au sfâşiat.

— Aşa e, spuse brigandul, am citit nu demult în gazete. Ce om e şi acest Ettore!…

— Nu sunt de părerea asta, îl întrerupse Pia, cu un zâmbet pe buze, cu riscul să-ţi faci o idee rea despre mine, trebuie să-ţi mărturisesc că eu fac parte dintre admiratoarele lui Ettore. Se spune că multe fete şi

femei visează la el, şi eu îl admir pe acest bărbat îndrăzneţ.

— L-ai văzut vreodată, te-ai întâlnit cu el?

— O, nu, el nu îndrăzneşte să vină până în satul ăsta, şi cred că dacă ar sta lângă mine, aş tremura şi n-aş putea rosti niciun cuvânt. Dar am văzut fotografia lui şi găsesc că e un bărbat foarte frumos, am auzit vorbindu-se despre el şi mi-am făcut o părere bună despre curajul şi caracterul lui. La drept vorbind, eu nu-l condamn că l-a dat pe bătrânul Tarasco pradă fiarelor. Bătrânul era un om josnic şi fiul nu e mai bun decât tatăl. Nu-i aşa că rămâi, că nu mă părăseşti în noaptea asta, căci nu m-aş putea apăra dacă Tarasco ar pătrunde în casa mea.

— Rămân, strigă Ettore, dar ce va spune bărbatul dumitale, dacă se întoarce şi mă găseşte aici?

— Bărbatul meu nu este gelos, ştie că poate avea încredere în mine. Dar ce-ar fi să ne omorâm timpul cu ceva? Îţi place jocul de cărţi?

— Vremea nu-mi pare lungă, răspunse Ettore, când am prilejul să privesc aceşti ochi atât de frumoşi, dar dacă-ţi face plăcere, sunt gata să joc.

Frumoasa femeie scoase cărţile, umplu paharele şi începură să joace. Deşi era un jucător bun, Ettore nu-şi dădu nicio silinţă, aşa că peste puţin, frumoasa soţie a pădurarului câştigă câteva monede de aur. Jucară astfel până la miezul nopţii.

— Slavă Domnului, exclamă Pia, ducându-şi mâna la inimă, ceasul primejdiei a trecut. Dacă n-a venit până acum, nu va mai veni. A văzut că e lumină şi s-a gândit că nu sunt singură.

— Chiar îl urăşti chiar pe Tarasco? întrebă Ettore, când se ridică.

— Ce întrebare? Cum poate o femeie să nu urască pe un bărbat, care a înjosit-o!

— Ei bine, sunt gata să te răzbun, continuă brigandul. Un singur cuvânt, frumoasa mea, şi mâine el nu va mai fi printre vii.

— Nu, nu, strigă Pia, nu vreau, ar fi prea chinuitor pentru mine să ştiu că port vina morţii unui om. Dacă mă va urmări, mă voi apăra cum voi putea. O, dacă bărbatul meu n-ar rămâne de atâtea ori noaptea în pădure… O femeie al cărei bărbat lipseşte, devine un vânat pentru toţi.

— Dar eu doresc să te apăr! strigă Ettore. Şi aş putea să stau întotdeauna de veghe, ca şi în noaptea asta!

— De ce nu? răspunse Pia. Cine, te opreşte să vii şi mâine?

— Bărbatul dumitale nu va fi acasă nici mâine? întrebă brigandul.

— Îţi voi spune deschis: soţul meu e de veghe în fiecare noapte cu un scop pe care nu-l pot spune. Eu sunt împotriva lui, căci nu vânează sălbătăciunile din pădure, ci umblă în căutarea unui om! Nu-i îngrozitor?

— Un om! strigă Ettore, aş putea pune rămăşag că ştiu cine e omul pe care soţul dumitale îl urmăreşte, în vreme ce-şi lasă singură frumoasa şi tânăra lui soţie. Nenorocitul pe care pădurarul din Viola îl urmăreşte cu atâta sârguinţă, nu e oare Egizio Ettore?

— Ai ghicit! spuse Pia. Da, Egizio Ettore! Dacă ai şti cât am suferit că soţul meu şi-a pus în gând să-l prindă pe vestitul brigand! Se gândeşte şi visează numai cum să pună mâna pe Ettore. Am să-ţi mai mărturisesc că nu prea ducem casă bună. Suntem înglodaţi în datorii, creditorii noştri nu ne dau pace şi de aceea soţul meu crede că punând mâna pe premiul fixat pentru capul banditului, am putea fi salvaţi.

— Cât de mare e acest premiu? întrebă Ettore.

— Acela care-l va preda poliţiei, mort sau viu, va primi 200.000 de franci, răspunse Pia. Şi am avea nevoie de aceşti bani, dar nu, nu, pentru nimic în lume n-aş dori să-i capăt, m-aş îngrozi să-i văd, mi s-ar părea că fiecare monedă e pătată cu sânge. O, eu, care-l iubesc pe Ettore, care-l admir, eu să devin fericită cu banii câştigaţi prin trădare?… O, niciodată, niciodată!

Şi frumoasa femeie se scutură, parcă ar fi vrut să scape de gândul acesta.

— Şi acum, vezi bine, continuă ea, că am nevoie de ocrotire, căci în timp ce soţul meu bate pădurile ca să-l prindă pe brigand, Tarasco, mă urmăreşte şi-mi cere să fiu a lui. Ah, dacă ai vrea să vii şi mâine noapte, ca să-l goneşti! Doar nu va îndrăzni să bată în fereastră, atâta timp cât va vedea umbra unui bărbat în casă. Să te aştept?

Egizio se codi o clipă, dar apoi răspunse încet:

— Da, aşteaptă-mă! voi veni.

— Vii sigur? strigă Pia, şi frumoşii ei ochi se uitară cu dragoste la brigand.

— Pe cuvântul meu! răspunse el şi-şi întinse mâna pe care ea depuse o sărutare fierbinte.

— Nu, nu! spuse Ettore, făcând un pas înapoi. Nu, frumoasă Pia

Santini, voi veghea eu ca onoarea acestei case să nu fie atinsă. Inima mea aparţine unei alte femei, care e departe de aici, pe care nu o voi mai vedea niciodată poate. Dar eu îi voi fi credincios până la moarte! Nu-i aşa că nu te superi pe mine? Eşti doar atât de frumoasă, încât orice bărbat s-ar simţi fericit, dacă i-ai arăta prietenia pe care mi-o dovedeşti mie. Dar eu n-aş înjosi niciodată casa unui om, în care m-am bucurat de atâta ospitalitate, chiar dacă n-aş purta în inima mea chipul unei fete mult iubite!

Şi până când Pia să-i fi putut răspunde, el dispăru.

— Şi acum trebuie s-o pornesc spre casă, îşi zise Ettore, dispărând în noapte; tovarăşii mei nu vor şti ce să gândească!

Nu le spusese că va zăbovi atât de târziu, îşi puse arma pe umăr, îşi apăsă pălăria pe ochi şi zise:

— La revedere, frumoaso, fii sigură că voi veni şi mâine! Dacă mizerabilul Tarasco va îndrăzni să se mai apropie de fereastra ta, atunci n-are să fie vina mea că voi găuri puţin geamul şi odată cu asta şi pielea lui.

Pia întoarse cheia de două ori, apoi intră în odaie cu pasul grăbit. Se aşeză încet la masă, îşi sprijini capul în mâini şi închise ochii. Pieptul ei tresălta puternic, gânduri nebune îi răscoleau creierul.

— Aşadar, m-a respins! spuse ea cu vocea înceată, asta pecetluieşte hotărârea mea.

O bătaie uşoară se auzi la fereastră. Afară se ivi figura unui bărbat. Pia sări de pe scaun, ajunse lângă fereastră, o deschise şi în clipa aceea, o făptură zveltă sări pervazul şi intră în odaie. Era un bărbat frumos, înalt, căruia părul blond îi dădea mai mult înfăţişarea unui străin decât a unui corsican. După ce-şi scoase pelerina, ieşi la iveală o uniformă şi o sabie.

— În sfârşit, ai venit! exclamă frumoasa femeie, întinzând mâinile.

— Nu, nu, draga mea, răspunse el, făcând un pas înapoi, înainte de a te strânge în braţele mele, trebuie să-mi dai o mică socoteală. Mi se pare că-ţi înşeli nu numai bărbatul, dar şi pe mine.

— Pe tine? Te iubesc mai mult decât viaţa mea! O, dacă ai şti…

— Ştiu mai mult decât crezi! Da, chiar şi cărţile de pe masă te-ar trăda, dacă n-aş fi auzit totul. N-ai fost singură. Cu un sfert de oră în urmă, un bărbat a părăsit casa asta.

— Foarte adevărat, răspunse Pia şi un zâmbet îi flutură pe buze. Un

bărbat frumos şi foarte impunător!

— Şi ai îndrăzneala să te mândreşti cu dragostea ta?

— Cu dragostea mea? Am numai o singură dragoste şi aceea eşti tu.

— Dar celălalt?

— E un om care vrea să ne facă fericiţi pe amândoi.

— Femeie, vrei să-ţi baţi joc de mine? Nu înţeleg nimic din vorbele tale!

— Mai întâi să-ţi ceri iertare şi apoi te voi lămuri!

— Nu, mai întâi să mă lămureşti şi apoi voi cere iertare.

Stătură câteva clipe faţă în faţă. Dar ca întotdeauna, încăpăţânarea învinse mândria.

— Tu, tu! strigă el şi se repezi la Pia.

Depuse sărutări arzătoare pe buzele ei şi ea îi răspunse cu aceeaşi patimă.

— De ce te iubesc atât de mult, de ce nu poţi fi numai a mea?

— De ce? rosti Pia. Pentru că nu ai avut curaj şi au te-ai putut hotărî. Tu nu eşti bărbat căci, dacă ai fi, nu te-ar răbda inima să aparţin altuia!

— Ce trebuie să fac? strigă Tarasco, căci el era. Nu-l pot împuşca pe pădurar.

— De ce nu? răspunse femeia, cu sânge rece. Nu e pentru întâia oară că se face o crimă din dragoste. De multe ori au fost săvârşite crime ai căror făptuitori n-au fost descoperiţi.

— Crezi oare că-mi lipseşte curajul? Dar uiţi că sunt jandarm, pus să păzesc legea şi să predau justiţiei pe cei care o încalcă. Cum aş putea eu să lucrez împotriva legii?

— Dragostea asta e marea lege a naturii, la care ne supunem cu toţii! Dar asta o poate simţi numai o femeie! Da, viaţa noastră e stăpânită de dragoste! Voi bărbaţii, ce înţelegeţi prin dragoste? Dar fii liniştit, iubitul meu, tu nu vei fi nevoit să încalci legea şi totuşi eu voi fi liberă mâine, dacă ai avea ceva mai mult curaj!

— Şi dacă vei fi liberă, exclamă Tarasco, ce va fi atunci? Ştii doar că sunt sărac, nu am decât leafa mea, nici nu te voi putea hrăni!

— Ne vom îmbogăţi şi tu nu vei mai fi jandarm.

Tarasco se cutremură. Speriat, el se uita la Pia.

— Aiurezi! exclamă dânsul, vorbeşti cu hotărâre şi totuşi, mi se pare că eşti bolnavă! Cum au putut buzele tale să rostească cuvintele

acestea?: „mâine voi fi liberă!” Ce vrei să spui?

— Un străin vrea să ne dăruiască fericirea asta… asta…

— Străinul acela, care a stat cu tine la masă?

— Da, i-am dat de mâncare! L-am salvat chiar de la moarte…

— L-ai scăpat de la moarte?

— Ţi-am spus-o! Da, asta am făcut pentru el! Omul acesta a fost muşcat de un şarpe veninos şi eu i-am supt veninul.

— Şi drept răsplată, el vrea să te ajute?

— O, nu, voi găsi eu cum să-mi dea acest ajutor, fără voia lui.

— Atunci nu mă mai pune atâta la încercare! strigă Tarasco. Cine e străinul? Cum îl cheamă?

— Dacă ţi-aş spune numele lui ai afla totul şi eu vreau să te mai necăjesc puţin. E un om foarte cunoscut, un bărbat foarte frumos, de care m-aş fi îndrăgostit, dacă nu te-aş iubi pe tine! Oare nu vrei să-l prind pe Egizio Ettore şi tu să-l conduci la închisoare?

— Egizio Ettore! izbucni Tarasco, şovăind ucigaşul tatălui meu!

— Lasă asta la o parte, dragul meu, răspunse Pia, nu mai face pe fiul credincios. Ştiu tu nu te-ai bucurat de suferinţele sale. Da, ţi-o jur, cu un sfert de oră în urmă a fost aici Egizio Ettore, care a mâncat şi a jucat cărţi cu mine.

— Şi nu m-ai chemat? Nu mi-ai făcut niciun semn ca să-l arestez? strigă jandarmul. Am pierdut cel mai bun prilej să câştig bani şi onoruri! L-am pierdut şi nu-l voi mai regăsi niciodată!

— Prilejul acesta se va ivi şi mâine! spuse Pia cu un râs batjocoritor. Voi bărbaţii, spuneţi întotdeauna că noi, femeile, avem părul lung şi mintea scurtă, şi eu îţi spun că bărbaţii au părul şi mintea scurtă! Ei bine, află că Egizio Ettore va sta mâine pe acelaşi scaun şi la aceeaşi masă…

— Şi atunci îl voi aresta! strigă Tarasco.

— Îl vei aresta! îi şopti ea, lipindu-se de braţul lui, dar mai întâi îl vei lăsa să mă scape de bărbatul meu! Nimic mai uşor! Când soţul meu va veni, el va găsi la mine un bărbat străin, se va repezi la dânsul iar Egizio Ettore va şti cum să se descotorosească de el. Limpede şi uşor de înţeles!

— Grozav de uşor! murmură jandarmul, ca pentru sine.

Dar ea îl înlănţui cu braţele, îl strânse la piept şi-l sărută cu patimă.

Cap. 89 – Trădare, numele tău e femeie!

Egizio Ettore păşea hotărât înainte. Se grăbea să ajungă cât mai repede pe creştetul Fontanellei ca să-şi vadă tovarăşii, care îl aşteptau, desigur, îngrijoraţi. Dar în timp ce mergea, el îşi reînvia în minte toată întâmplarea din noaptea asta şi-şi spunea că norocul nu l-a părăsit, scoţându-i în cale femeia care l-a scăpat de la moarte. Da, Pia Santini era frumoasă şi nu putea să-şi tăgăduiască, cum că, frumuseţea ei nu-l lăsa rece de tot. Dar amintindu-şi de Letiţia lui, frumuseţea Piei pălea în fata gratiei şi nevinovăţiei iubitei sale. Gândurile îi erau la Madona din Saint-Étienne, şi în zadar îşi punea mereu întrebarea, unde poate fi în clipa aceea.

Egizio Ettore intrase într-o pădure deasă care ducea până la poalele Fontanellei. Îşi scoase arma de pe umăr şi o ducea în mână. Nu putea fi sigur dacă nu-l pândeşte vreun jandarm ascuns într-un tufiş. Un întuneric de nepătruns domnea în jur şi nimeni n-ar fi fost în stare să găsească drumul, dar Egizio Ettore cunoştea fiecare cărare, orice prăpastie, şi ar fi nimerit chiar cu ochii închişi. Astfel, el se cufundă nepăsător în întunericul pădurii; după socoteala lui mai avea de făcut o jumătate de oră până la poalele Fontanellei.

Deodată se opri, căci un sunet ciudat pătrunse până la urechile sale. Părea suspinul unui om, un oftat dureros, care izbucneşte din adâncul unui suflet îndurerat, un suspin care-l făcu pe brigand să se ascundă după un copac şi să cerceteze ce s-a întâmplat. În clipa aceea, luna se ivi prin desişul crengilor pădurii şi în lumina ei, trunchiurile copacilor păreau nişte fantome. La vreo cinci paşi de el, Ettore văzu un om care stătea sprijinit de un măslin sălbatic. Îl recunoscu: era pădurarul din Viola.

— Ciudat, se gândi Ettore, vin chiar din casa lui şi iată că-mi iese în cale. Acum ar fi cel mai bun prilej să mă scap de acest duşman şi să-l răsplătesc pentru mizeriile pe care mi le face. Dar nu! Nevasta lui m-a hrănit şi îngrijit, m-a scăpat de la moarte. Să-l omor? Nu, niciodată! E oare posibil? Pădurarul din Viola, omul acesta care e obişnuit să înfrunte toate fiarele pădurii, să plângă? Nu, nu se poate!

Dar Egizio Ettore se încredinţă din nou, când văzu cam pădurarul îşi duce, plin de disperare, mâinile la faţă şi din pieptul lui izbucni un suspin sfâşietor. Stătu astfel multă vreme lângă măslin. Apoi scoase o frânghie din buzunar, pe care o legă de creanga copacului.

— Drace! îşi spuse Ettore. Nu cumva are de gând să se omoare? Datoriile să-l fi adus în starea asta?

Pădurarul făcu din celălalt capăt al frânghiei un laţ pe care şi-l trecu în jurul gâtului.

— Iar voi avea de lucru, îşi zise Ettore, dar nu aşa cum mi-e obiceiul, de astă dată nu voi omorî un om, ci-l voi scăpa de la moarte.

— Femeie ticăloasă! strigă pădurarul. Ai izbutit! M-ai dus până la moarte! Fii blestemată, Dumnezeu să te pedepsească pentru ce ai făcut cu mine!

Căzu în genunchi, îşi trecu laţul în jurul gâtului, îşi plecă capul…

Dar Ettore ieşi de după copac, îl apucă de piept, îl ridică atât de repede încât rupse creanga şi nenorocitul fu în afară de orice primejdie. Dar Santini se împotrivi şi strigă cu vocea furioasă:

— Cine eşti, nenorocitule, că mă împiedici de la moarte? Sunt hotărât să arunc jugul vieţii, pentru că am îndurat prea mult! Du-te şi lasă-mă în voia sorţii mele!

— Nu, pădurarule din Viola! îi strigă brigandul. Trebuie să trăieşti! E păcat să te lepezi de viaţa pe care ţi-a dăruit-o Cel de Sus, şi apoi, să nu te superi, e o prostie nemăsurată.

Pădurarul se ridică şi cu un gest îşi scoase frânghia. Apoi se uită la salvatorul său.

— Omule, cine eşti? Mi se pare că te-am mai văzut undeva!?

Ettore îşi luase între timp arma ca să fie gata la orice atac. Apoi se pregăti să tragă.

— Cine sunt? întrebă el. Numele meu îţi este cunoscut. Şi chipul meu l-ai văzut numai pe fotografii.

— Acum înţeleg! Tu eşti… Egizio Ettore!

— Eu sunt Egizio Ettore şi pe mulţi i-am trimis în iad, dar tu, îmi datorezi viaţa. Şi apoi îţi atrag atenţia că puşca mea e încărcată şi nu-mi vine a crede că te vei gândi să-l trădezi pe omul care te-a salvat de la moarte.

— Nu, nu, departe de mine acest gând! strigă pădurarul, Egizio Ettore, poţi să ai încredere în mine! De altfel, eu nu mi-am făcut decât datoria, trebuia doar să-mi apăr pădurea, care mi-a fost încredinţată de către superiorii mei, dar nu m-am gândit niciodată să te ucid!

— Oho, pădurarule, minţi! strigă Ettore. Ştiu dintr-un loc sigur că nutreşti gândul să pui mâna pe mine, ca să încasezi cei 200.000 de

franci.

— Acela care ţi-a spus, te-a minţit! rosti pădurarul. Jur pe Dumnezeu că-ţi spun adevărul!

Era ceva în glasul acestui om care-l mişca pe Ettore. Astfel nu vorbeşte un om care minte, mai ales când se află în preajma morţii.

— Dar n-ai să tăgăduieşti, continuă Ettore, că cei 200.000 de franci ţi-ar fi de folos, căci ai datorii!

— Dumnezeu mi-e martor că am datorii şi creditorii mei mă apasă fără cruţare!

— Ştiu, dar nu trebuie să-ţi pierzi capul. Datoriile nu sunt ca iepurii, nu fug, şi creditorii trebuie să aştepte. Dacă toţi oamenii care sunt apăsaţi de datorii ca şi tine, s-ar sinucide, n-ar mai fi nici un copac în pădure, de care să nu atârne un cadavru. Şi n-ai niciun motiv să cârteşti împotriva lui Dumnezeu, căci el ţi-a dat o soţie bună şi credincioasă şi numai de dragul ei, n-ar fi trebuit să te gândeşti la moarte!

Abia rostise Egizio aceste cuvinte şi pădurarul izbucni într-un râs batjocoritor.

— Atât de departe am ajuns, încât şi străinii să-şi bată joc de mine? spuse Santini. O soţie bună şi credincioasă! Ha, ha, ha! Dumnezeu mi-e martor că am o soţie pe care o iubesc şi ea mă răsplăteşte cu dispreţ. A cui e vina că m-am ruinat cu desăvârşire?

— E adevărat? întrebă Ettore. Te rog, chiar în interesul tău, să-mi spui numai adevărul.

— Egizio Ettore, îţi jur că acesta e adevărul. Am luat o femeie tânără, dar apoi m-am căit rău. Ea m-a nenorocit, şi dacă mi-ar fi risipit numai averea, aş fi iertat-o! Dar…

— Spune-mi totul! strigă Ettore, cuprins de o presimţire.

— Îţi voi spune totul, strigă pădurarul, dă-mi voie să şed, îmi tremură picioarele, toată noaptea m-am luptat cu hotărârea fatală şi asta m-a slăbit.

Ettore îl ajută să se aşeze pe un buştean, iar după câteva minute pădurarul se reculese şi începu să-i povestească cu glas tărăgănat:

— Sunt câţiva ani de atunci, eram un negustor cu vază la Bastia şi mă bucuram de stima tuturora. Eram holtei şi mă hotărâsem să nu mă însor niciodată şi să las toată averea mea copiilor surorii mele. Dar nenorocul a vrut ca într-o zi să mă întâlnesc în stradă cu o fată care

întârziase la o vizită şi nu nimerea drumul spre casă. I-am oferit s-o conduc şi chiar în seara aceea am luat hotărârea, că trebuie să fie soţia mea… Era Pia. O, mai bine n-aş fi întâlnit-o niciodată! Cum se prefăcea că mă iubeşte! Dar după ce m-am însurat, mi-am dat seama că are toate păcatele unei femei josnice. Purta un lux nemaipomenit, arunca banii în vânt şi pe de-asupra, mă înşela, dar nu aveam curajul s-o alung, căci o iubeam prea mult şi dragostea e ca şi o sinucidere, îţi dai seama că te ruinezi, şi cu toate aste, nu te împotriveşti. Mi s-a luat tot ce am avut şi am fost nevoit să fug din oraşul meu. Am stat o vreme la Ajaccio, până când am izbutit să capăt slujba asta, prin stăruinţa unui prieten. Nu-mi părea rău după averea pierdută, căci spuneam că soţia mea se va schimba în singurătatea acestui sat. Şi apoi, n-ar mai fi avut prilejul să risipească, pentru că ispita nu e aşa de mare ca la oraş. Dar cum m-am înşelat! Ispita se iveşte oriunde, atunci când există pornirea spre păcat! La Viola, ea şi-a găsit un amant, un oarecare…

— Tarasco! îl întrerupse Ettore. Nu-i aşa, Tarasco, jandarmul?

— De unde ştii? strigă pădurarul, uluit.

— Mi-a spus-o chiar nevasta ta.

— Nevasta mea? Te-a prins în mrejele ei?

— Fii liniştit, strigă Ettore, cu un zâmbet îndurerat, eu nu voi păta onoarea unui om cumsecade, departe de mine acest gând! O întâmplare m-a dus în casa ta, unde soţia m-a primit cu multă bunăvoinţă şi cu acest prilej ea m-a rugat, fără să ştie cine sunt, s-o apăr împotriva unui oarecare Tarasco, care vine în fiecare noapte la fereastra ei.

— La fereastra ei? Vrei să spui: prin fereastra ei, pe care ea singură i-o deschide. Te-a minţit, Tarasco e amantul ei şi dacă ai veni acum cu mine acasă, ai da de el.

— Ştii toate astea şi încă au l-ai omorât?

— Ettore! suspină pădurarul. Eu sunt un om obosit, nenorocul m-a lovit prea mult şi nu mai am putere să lupt cu nevasta mea. Ea îmi spune: „Du-te în pădure!”. Toată noaptea, bat drumurile şi dimineaţa mă întorc acasă mai mult mort decât viu. Când o conjur să fie cuminte, ea îmi râde în faţă şi-mi răspunde: „Când vei avea bani, voi fi cuminte!”.

— Şi nu te-ai gândit niciodată să mă pândeşti, ca să câştigi cei

200.000 de franci? Spune cinstit!

— Eu? Nu, Egizio Ettore! Eu am spus întotdeauna: blestemat fie banul care poate distruge viaţa unui om şi dacă l-aş întâlni vreodată pe Ettore în pădure, nu l-aş aresta, căci nu sunt un trădător! Dar nevasta mea mă îndemna mereu să te urmăresc şi să pun mâna pe tine. Ea nu dorea atâta banii, cât se gândea că tu mă vei ucide, dacă voi încerca să te prind. Tot visul ei era să rămână văduvă şi astăzi voiam să-i îndeplinesc acest vis. M-am hotărât să pun capăt vieţii mele şi ea să rămână cu Tarasco.

— Lăudat fie Domnul! strigă Ettore, că mi-a condus paşii până aici! Cu viaţa pe care am salvat-o, am izbutit să pedepsesc şi o femeie, care e o trădătoare nemernică.

— Să pedepseşti? Vrei s-o pedepseşti?

— Da! Nu sunt decât un brigand, un prigonit, dar sunt în acelaşi timp şi biciul lui Dumnezeu, care m-a pus să pedepsesc pe acei care nu ascultă de poruncile sale. Şi acum ascultă! Mâine noapte voi judeca procesul între tine şi Tarasco! Nu trebuie să faci decât un singur lucru: seara, la ora zece, să pleci de acasă şi să te întorci la miezul nopţii. Îmi făgăduieşti?

— Da! Dar… fii blând cu ea. Nu e decât o…

— O fiinţă mizerabilă! îi tăie vorba Ettore. Ea nu merită nicio milă! Taci, nu mă ruga pentru dânsa, acum e victima lui Egizio Ettore şi vai ţie dacă o vei preveni, căci toată furia mea se va revărsa asupra ta. Făgăduieşte-mi, însă, că nu vei spune nevestei tale, că m-ai întâlnit.

Cei doi bărbaţi mai păşiră alături unul de altul şi după ce merseră astfel vreun sfert de oră, îşi strânseră mâinile ca nişte vechi prieteni. Apoi, fiecare apucă pe alt drum. Pădurarul Santini, porni încet spre casă, brigandul urcă spre culmea stâncoasă a Fontanellei.

Cap. 90 – Beţia de opiu

— Ai venit la timp, te-am aşteptat cu atâta nerăbdare!

Era ora zece seara şi Pia Santini îl întâmpină cu aceste cuvinte pe brigand, căruia îi deschise uşa.

— Te îndoiai că voi fi punctual, răspunse Ettore, trecând prin tindă spre odaia în care petrecuse în ajun. Am făgăduit doar că voi veni şi eu mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Rămase înmărmurit în prag, când văzu că Pia pregătise o masă bogată.

— Astăzi te vei putea încredinţa cum gătesc; bărbatul meu mi-a adus din pădure nişte potârnichi pe care le-am fript şi apoi am pregătit nişte bunătăţi, care îţi vor fi pe plac.

— Santini s-a întors chiar dimineaţa? întrebă Ettore, punându-şi arma într-un colţ, de parcă n-ar mai fi avut nevoie de ea.

— Da, închipuie-ţi, răspunse femeia perfidă, a venit pe la cinci dimineaţa şi eu dormeam atunci adânc. Fireşte că i-am povestit de întâmplarea dumitale şi m-a lăudat foarte mult, că am avut curajul să sug veninul din rană.

În timp ce vorbea, ea se uita mereu la arma din colţ. În cele din urmă îndrăzni să întrebe:

— Arma e încărcată?

— Fireşte, răspunse Ettore.

— Îmi dai voie s-o pun în tindă? Poţi să râzi de mine, dar deşi sunt soţia unui pădurar, mi-e grozav de frică de o armă încărcată… Nu-i aşa că nu te superi dacă o voi scoate de aici?

— N-ar fi bine, îi răspunse Ettore. Am venit aici să te apăr de Tarasco, şi cine ştie, poate voi avea nevoie de ea.

— O, nu cred. Dacă va îndrăzni să mă atace, sunt încredinţată că va fi destul să-i arunci o privire, ca să fugă. Te rog, lasă-mă să scot puşca de aici!…

— O voi descărca, zise Ettore. Doar nu-ţi va fi teamă de o puşcă descărcată!

— O, nu, dacă scoţi cartuşele din ţeavă, voi fi liniştită.

— Aş face orice, numai să fii liniştită, zise Ettore râzând, şi scoase cartuşele din armă. Acum te-ai liniştit? zise el iarăşi, punând cartuşele în buzunar.

— Da, da, îţi mulţumesc!

Ea îi întinse mâna de o frumuseţe desăvârşită.

„Viperă perfidă, se gândi Ettore, te înşeli, mai sunt două cartuşe în armă.”

— Acum să ne aşezăm la masă, spuse Pia Santini, şezi pe locul dumitale, eu mă duc să aduc potârnichile.

Ea ieşi. După ce închise uşa, Ettore se ridică şi aruncă o privire fugară prin toate colţurile. Apoi se aplecă, se uită sub canapea şi se

convinse că Tarasco nu era ascuns în odaie. Se aşeză la masă şi tocmai atunci se deschise uşa şi Pia intră. Femeia aceasta părea de o frumuseţea uimitoare, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii ce străluceau de bucurie sălbatică.

În timpul mesei, Pia vorbi mereu, îi povesti o sumedenie de lucruri, care nu-l interesau. El mâncă, dar era cu băgare de seamă şi mai ales când îi umplea paharul, el se uita cu atenţie la mâinile lui.

— Cât de bine ne vom petrece iar timpul, spuse ea, căci rămâi până la miezul nopţii, nu-i aşa?

— Fireşte, până la miezul nopţii, îi răspunse Ettore.

Aruncă o privire pe cadranul unui ceasornic, mare cât un dulap, care stătea într-un colţ şi pe care-l vedea abia acum. Nu-şi amintea să-l fi văzut şi ieri, şi atunci începu să bănuiască ceva.

— E un ceasornic vechi şi foarte frumos, spuse el, ridicându-se. Merge bine?

— Foarte bine, răspunse Pia, dar glasul ei suna foarte nehotărât.

— Se vede că l-ai moştenit de la bunici? întrebă Ettore. Astfel de ceasornice vechi nu se găsesc pretutindeni. Era şi ieri aici?

— Ieri… nu, era până acum în odaia de culcare, dar m-am gândit că ţi-ar face plăcere să poţi controla cât e ceasul şi de aceea l-am aşezat astăzi aici.

— Mulţumesc, zise brigandul, înclinându-se. Ai dreptate, noi oamenii trebuie să ne controlăm întotdeauna timpul, nu putem şti niciodată când ne sună ceasul. Îmi dai voie să văd mecanismul? Trebuie să fie foarte interesant!

Ettore întinse mâna spre portiţa ceasornicului. Pia sări de pe scaun şi strigă:

— Nu deschide, ceasornicul e încuiat şi am pierdut cheia.

— Demult? întrebă Ettore.

— O, da, demult.

— Şi cum îl întorci? Ceasornicele astea vechi se întorc cu nişte lanţuri de care atârnă greutăţi.

Pia se făcu palidă, brigandul observase că respiră greu, apoi răspunse cu o îndrăzneală prefăcută:

— Ceasornicul acesta are alt mecanism. Dar nu face să mai vorbim atâta despre el. A, da, am uitat, nu vrei să fumezi o ţigară? Bărbatul meu are ţigări foarte bune.

— Chiar te-aş ruga, răspunse Ettore, mi-am uitat tabachera, aşa că sunt nevoit să apelez la dumneata.

— O clipă, aduc numaidecât o cutie.

Şi ea dispăru imediat din odaie. Ettore îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— E limpede, îşi zise el, Tarasco e ascuns în ceasornicul acela. Va ieşi la momentul potrivit şi se va repezi la mine. Ei bine, aşteaptă ticăloaso, îţi vei găsi în mine naşul; dar aş vrea să ştiu cum mă va face ea nevătămător, căci până acum nu mi-a dat niciun narcotic. E ora 11. Peste o oră soseşte pădurarul şi atunci va începe tragedia. Trebuie să-i pedepsim pe amândoi.

Pia se întoarse aducând o cutie cu ţigări, pe care o puse în faţa lui Ettore.

— Ia, te rog, spuse ea, bărbatul meu a lăudat mult ţigările astea.

Ettore luă o ţigară şi Pia i-o aprinse. El se uita liniştit la norii albaştri de fum, ce se ridicau în sus. Ţigara era chiar foarte bună, dar îi părea prea tare. Pia îi vorbea mereu, cu o amabilitate desăvârşită.

— Prietenul Tarasco nu mai vine, spuse Ettore, şi asta mă miră foarte mult.

— O, vine el, la miezul nopţii, îi răspunse ea. L-am întâlnit astăzi în sat. S-a apropiat de mine, pe când nu ne observa nimeni şi mi-a şoptit: „Oricât te vei împotrivi, vei fi totuşi a mea”. Eu i-am răspuns cu o privire plină de dispreţ, dar el a continuat: „Să ştii că vin la noapte!”. Am fugit şi când am ajuns acasă, îmi tremura tot corpul. Dar mă gândeam: „Vino, şi-ţi vei primi răsplata”. Dar spune-mi, dragă prietene, ce-ai face cu Tarasco, dacă ar intra deodată în odaie?

— Aş fi îndreptat arma asupra lui, răspunse Ettore, adică l-aş fi primit aşa cum trebuie, dacă nu m-ai fi silit să scot cartuşele.

— Da, ai dreptate. Ar fi mai bine, dacă ţi-ai încărca arma. Nu, şezi aici, ţi-o aduc eu.

Ea se repezi la armă. Ettore, care se ridicase puţin căzu iar pe scaun. Ciudat! Cât de greu îi venea să se scoale! Se simţea obosit, picioarele-i eram greoaie, îl durea capul, deşi nu băuse prea mult. Luă arma şi o încărcă din nou. Dar mâinile îi tremurau. El, care era aşa de obişnuit cu arma, umbla ca un începător, care ţine pentru întâia oară o puşcă în mână.

— Aprinde-ţi o altă ţigară, spuse frumoasa femeie, căci asta s-a

stins.

Ettore primi cu bucurie, căci spera ca fumul să-l mai uşureze.

După ce trase câteva fumuri, brigandul privi la cadranul ceasornicului.

— Dar ce-i asta?…

Văzuse doar înainte cifrele şi acum dispăruseră, nu le mai putea deosebi.

— De ce nu fumezi? întrebă Pia. Da, bărbatul meu e un fumător mai bun, o ţigară nu ţine atât de mult la el. Şi eu fumez câteodată şi dacă-mi dai voie, voi aprinde una şi ne vom lua la întrecere.

Ea scoase o altă cutie, o deschise şi luă o ţigară pe care şi-o aprinse.

— Ştii că eşti cam plictisitor, spuse ea, apropiindu-se de Ettore. Nu eşti simţitor deloc. Singur cu o femeie tânără şi frumoasă, pe o noapte cu lună! Lună? Ia să vedem.

Ea se apropie de fereastră şi, fără s-o deschidă, se uită afară.

Deşi gândurile îi erau greoaie, Ettore ghici intenţia ei. Voia să se încredinţeze dacă afară e linişte şi dacă nu se află vreun străin prin apropiere.

Brigandul socoti că a sosit clipa hotărâtoare. Dar acesta fu ultimul gând, pe care mai fu în stare să-l prindă. Simţi o învălmăşeală în capul lui, i se făcea când frig, când cald, o greutate de plumb i se lăsă în oase şi abia îşi mai ţinea capul, care-i căzu de câteva ori pe piept.

— S-a întâmplat ceva cu mine, îşi zise el. Pia mi-a dat un narcotic, şi aş dori să ştiu cum a făcut-o.

A, da, ţigara! Fumase două ţigări şi ca orice fumător pasionat, el trase în piept tot fumul, nu era deci nicio mirare că simţea atât de tare influenţa opiului. Ettore îşi dădea foarte bine seama de toate astea, dar nu era în stare să se scoale de pe scaun. Încercă să ridice pleoapele, care erau ca de plumb. Vru să strige, dar nu izbuti. Începu să zărească mai lămurit cadranul ceasornicului; era douăsprezece fără zece. În aceste zece minute putea să se mai întâmple ceva. Da, la miezul nopţii trebuia să se întoarcă pădurarul, dar zece minute sunt o veşnicie, pentru un om care se aflu în mâinile unor criminali şi nu se poate apăra împotriva lor.

Între timp, Pia, care stătuse la fereastră, se întoarse iar spre masă. Vedea sclipirea triumfătoare a ochilor ei, căci el se afla într-o stare vrednică de milă, capul îi căzuse pe speteaza scaunului, trăsăturile

feţei îi înţepeniseră, ochii îi sticleau. Opiul îşi făcuse efectul.

Cât se căia acum Ettore că-şi lăsase tovarăşii la marginea satului şi le dăduse poruncă să aştepte semnalul; dar el nu era în stare să-i cheme, căci nu putea să strângă buzele pentru a scoate un fluierat. Până şi gândurile sale deveneau din ce în ce mai greoaie şi mai neguroase.

— Doarme, murmură Pia Santini, aplecându-se spre el, l-am ameţit. Egizio Ettore, brigandul Corsicii, scoală-te! Ai căzut în cursă şi mâine vei fi la Bonifacio, la închisoare, unde te vei putea dezmetici.

Ettore auzea fiece cuvânt, voia să-şi adune puterile, dar nu izbutea măcar să-şi ridice mâna. Ar fi dat zece ani din viaţă, ca să poată înşfăca pe femeia asta şi s-o pedepsească cum se cuvenea. Dar braţele lui erau neputincioase, nu izbutea să se smulgă din beţia opiului şi simţea că ameţeala pune mereu stăpânire pe creierul lui.

— Tarasco, ei, Tarasco, ieşi afară! strigă Pia, repezindu-se la ceasornic. Acum e momentul cel mai potrivit, nici nu se mai poate mişca. Vino, câştigăm 200.000 de franci!

Ea scoase o cheie şi deschise portiţa. Ettore zări o făptură ieşind din ascunzătoare: era jandarmul Tarasco.

— Da' bine ai mai lucrat, spuse acesta, sărutând-o pe frumoasa femeie. Da, Pia, eşti femeia de care am nevoie, cu tine aş putea cuceri toată Corsica. Dar acum, lasă-mă să-l privesc! Ce plăcere să-l văd atât de slab şi neputincios pe marele brigand Ettore, de care tremură toţi camarazii mei! Ia priveşte la el cum şade pe scaun, slab ca un copil! Frumoasa mea, trebuie să te mai sărut o dată şi să-ţi mulţumesc! 200.000 de franci! am 200.000 de franci!

— Avem, strigă Pia. Tarasco, iubitul meu, ne aparţinem unul altuia. Cu aceşti bani vom face o călătorie minunată şi apoi… voi fi soţia ta. Nu-i aşa?

— Soţia mea? exclamă Tarasco. Deocamdată eşti soţia altuia.

— Dragul meu, izbucni Pia, şi ochii ei se încruntară, destinul nostru e în mâinile tale. Priveşte, Egizio Ettore e aici, ameţit de opiu. Până şi un copil l-ar putea răsturna. Îl vom lega, tu îl vei pune într-o căruţă şi-l vei duce la Bonifacio, căci mă cutremur la gândul că unul dintre camarazii tăi, ar putea afla de norocul care a dat peste tine. Ai fi silit poate să te împarţi, cu el pentru că te-a ajutat să-l prinzi pe Ettore. Nu, nu, nimeni nu trebuie să afle. Dar mai întâi avem de făcut ceva.

Ascultă, Tarasco, şi admiră agerimea minţii mele. Îl legăm chiar acum, apoi îl aruncăm într-un colţ al odăii, căci nu mai poate fi primejdios. Apoi, tu rămâi aici şi-l pândim pe Santini, care mai e încă bărbatul meu. Îl lăsăm să intre, dar tu vei sta ascuns, cu arma lui Ettore în mână. Cum îl zăreşti, tragi în el. La judecată, vom spune că Ettore l-a ucis pe pădurar şi tu l-ai prins chiar în clipa aceea.

Jandarmul îşi plecă privirile posomorâte. Era un om crud şi fără suflet, care nu s-ar fi dat în lături să fure nevasta altuia şi n-ar fi şovăit o clipă să atace pe cineva în somn, numai să pună mâna pe banii trădării, dar ceea ce îi cerea Pia, îl umplea de groază.

— Nu, nu, Pia, rosti el. Planul tău e bun, dar nu mă împac cu dânsul. Ettore va fi adus în faţa judecătorilor şi nu va recunoaşte niciodată, că l-a omorât pe Santini.

— Ha, ha, ha! râse Pia, şi tu îţi închipui că se va da crezare unui brigand? Nătâng ce eşti, nu ştii că judecătorii pun în seama unui bandit tot felul de crime, chiar dacă nu au nicio dovadă? Nu, nu! Omul care l-a ucis pe procurorul Amedeo Feruccio, va fi găsit vinovat de orice crimă, fără să fie măcar ascultat. Şi acum, vino, n-avem timp, de pierdut. Haide să-l legăm.

— Adu o frânghie, spuse jandarmul, amantei sale.

Pia pregătise de cu vreme câteva frânghii subţiri destul de trainice, şi acum le aduse în grabă. Ettore fu silit să-l lase pe Tarasco să-i lege picioarele, nu putea să mişte niciun deget, corpul nu asculta de voinţa lui.

— Şi acum mâinile, strigă Tarasco, şi victima va fi a noastră.

Îi ridicară mâinile, apoi le răsuciră parcă. Ar fi vrut să i le smulgă. Dar Ettore nu simţi nicio durere, din cauza opiului. Mâinile sale fură legate de speteaza scaunului.

— Cât e ceasul? întrebă jandarmul.

— Miezul nopţii, îi răspunse Pia.

— Atunci mai e timp să-l tundem, spuse el. Repede, adu un foarfece; cu un cuţit are să meargă cam greu.

— Ţine foarfecele, spuse ea; e ascuţit de curând şi buclele lui negre vor cădea mai uşor.

— Adu-l aici! Ce glumă frumoasă! Omul acesta l-a aruncat pe tatăl meu pradă lupilor, dar nu i-am purtat ură pentru asta. Totuşi, mi-a făcut un rău. Dacă bătrânul ar fi murit de o moarte naturală, ar fi

destăinuit, în ultima clipă, unde şi-a ascuns banii, pe când aşa… Am găsit doar câţiva franci şi un morman de zdrenţe. Banii i-a îngropat undeva în pădure şi oricât i-am căutat, n-am fost în stare să-i găsesc. Şi fiindcă Ettore m-a făcut să pierd moştenirea, va trebui să-şi jertfească părul.

— Să-ţi luminez? întrebă Pia.

— Da, ridică lampa, lumina să cadă chiar pe capul lui, aşa, îţi mulţumesc şi acum…

Ettore simţi cum Tarasco se aplecă peste dânsul, că stă lângă el şi simţea cum oţelul rece al foarfecelui îi atinge capul. Încă nu-i smulse nicio şuviţă, criminalii încă nu începuseră opera lor, dar Tarasco se întoarse spre Pia şi-i spuse râzând:

— Vezi, Pia, peste o clipă vom avea un Ettore cu capul chel.

Deodată, Pia îl apucă de braţ, îl scutură şi strigă:

— Lasă-l acum! Vine Santini, aud paşii lui în stradă; ia repede arma! A sosit momentul Tarasco, ucide-l ca să pot deveni soţia ta.

— Arma, gâfâi jandarmul, da, arma, sunt gata să fac orice. Mai târziu va veni şi rândul lui Ettore, arma, unde-i arma?

— Iat-o, strigă Pia şi întinse complicelui ei puşca lui Ettore. Tarasco, ascunde-te şi ţinteşte bine, e vorba de fericirea noastră.

— Şi ce are să fie cu ăsta? întrebă jandarmul, arătând spre Ettore.

— Îl aruncăm sub masă, râse femeie, şi în clipa următoare ea răsturnă scaunul pe care şede-i brigandul.

— Simt pierdut, fu ultimul gând al lui Ettore, căci îşi pusese ultima nădejde în Santini. Dacă nenorocitul va intra în casă fără să bănuiască ceva şi va fi lovit de glontele ucigător al lui Tarasco, atunci totul va fi pierdut.

Dar atunci Ettore făcu o descoperire ce-l umplu de o bucurie sălbatică. Simţi o durere vie la ceafă şi ceva umed i se prelinse pe gât: era sângele care i se scurgea din rană. Şi în clipa în care izbucni sângele lui Ettore, dispăru toată toropeala în care-l arunca opiul, şi simţi cum piere amorţeala, cum i se dezgheaţă creierul şi se face lumină în capul lui. Şi odată cu această descoperire, Ettore îşi reveni în fire, puterile i se adunau din nou, încordarea lui crescu peste măsură. Simţea că se apropie clipa când se va răzbuna pentru toate înjurăturile şi batjocurile pe care le îndurase.

— Unde să mă ascund? întrebă Tarasco, cu glas răguşit. De unde

crezi că l-aş putea nimeri mai bine pe Santini?

— În ceasornic, porunci frumoasa femeie. Deschizi încetişor portiţa şi în timp ce-l duc la masă, ţinteşte şi trage!

— Foarte bine, se va spune că Ettore l-a ucis ca un mişel.

Tarasco se apropie de ceasornic, Pia îi împinse înăuntru şi dânsul mai şopti:

— Nu întoarce cheia.

— Nu, închid portiţa, repede, Santini e lângă uşă…

— Poate să deschidă?

— Nu, nu are cheia la el, i-am schimbat-o astăzi cu alta. Auzi cum se chinuie să deschidă, dar voi trage zăvorul, ca să poată intra, apoi îl aduc aici şi atunci… ţinteşte bine!

Cu mâinile tremurânde ea îşi potrivi părul, care i se zburlise în timpul îmbrăţişărilor cu amantul ei. În vremea asta pădurarul bătea în uşă şi striga:

— Pia, Pia, eu sunt, deschide!

— Îndată, scumpul meu, strigă ea. Vin îndată!

Cap. 91 – Judecata zădărnicită

Între timp, Ettore, care se afla sub masă, se silea să-şi elibereze braţele şi cum era stăpân pe toate puterile sale, el izbuti să roadă cu dinţii frânghiile de la mâini şi să le rupă apoi. Acum era pentru el o nimica toată să-şi dezlege picioarele.

Da, era liber, nimic nu-l mai putea opri să se năpustească asupra femeii. Dar rămase liniştit sub masă, căci se gândea că dacă ar ataca-o acum, Tarasco ar ieşi din ascunzătoarea lui şi l-ar împuşca.

Pia ieşise din odaie. În tăcerea înconjurătoare, auzea numai tic-tacul ceasornicului.

Ettore se târî pe mâini şi pe picioare, ieşi de sub masă şi se apropie de ceasornic. Se ridică fără să facă zgomot, apucă cheia, o răsuci de două ori, apoi o scoase şi o puse în buzunar.

— Pia, ce faci? strigă jandarmul, dinăuntru. Vrei să mă încui?

Ettore nu-i dădu niciun răspuns. Se furişă repede sub masă, se ghemui şi trase peste el faţa de masă. Pia trăsese zăvorul şi Santini intră.

— Scumpul meu, te-ai întors astăzi mai devreme, îl întâmpină ea cu

o dragoste prefăcută. Nici nu te-am aşteptat.

— Te bucuri, însă, din toată inima că am venit devreme. Mi-ai pregătit ceva bun de mâncare, căci mi-e foame?

— Mai întrebi? spuse Pia. Ştii doar că mă gândesc numai cum să-ţi fac plăcere. Intră, masa e pusă. Am fript potârnichile pe care mi le-ai adus.

Îl luă apoi de braţ şi-l trase în odaie.

„Încă o jumătate de minut, se gândea ea, şi măgarul ăsta bătrân va plesni, şi atunci voi fi a lui Tarasco."

Santini se opri o clipă în pragul uşii, şi aruncă o privire prin odaie. Se aşteptase să dea de Ettore, dar nu-l vedea nicăieri. Unde putea să fie brigandul? Să nu-şi fi ţinut cuvântul, să nu fi venit ca s-o pedepsească pe femeia asta, aşa cum făgăduise? Masa era încărcată cu mâncăruri bune, căci Pia luase farfuriile pe care Ettore le golise şi pusese altele pline, aşa că nu se putea şti dacă mâncase cineva la masa asta. Pia aruncă o privire batjocoritoare spre ceasornic.

— Vino, scumpul meu, spuse ea, vezi ce bunătăţi te aşteaptă! Nu-i aşa, am fript bine potârnichile?

Cu aceste cuvinte ea îl conduse pe Santini la masă şi-l întoarse cu spatele spre ceasornic. Acesta era chiar locul unde pădurarul obişnuia să şadă în timpul mesei.

— Dă-mi un scaun, îi spuse el, şi toarnă-mi un pahar cu vin. Ah, am obosit tot alergând prin pădure.

„De ce nu trage? se gândi Pia, aruncând câte o privire spre ceasornic. De ce pierde un timp atât de preţios? Ce bine l-ar nimeri acum!"

— Aşează-te lângă mine, porunci Santini, când Pia îi aduse scaunul. De ce nu-mi dai să mănânc? Cât timp trebuie să aştept?

Cu mâinile tremurânde, ea îi puse în farfurie o potârniche şi când îi turnă vinul, abia mai putu să ţină sticla. Se uita mereu la ceasornic şi deodată… făcu o descoperire, care-i îngheţă sângele în vine. Cheia de la portiţa ceasornicului dispăruse… Să fi scos cheia din cauza zăpăcelii? Da, da, asta trebuie să fie. Puse sticla pe masă, îşi scotoci buzunarele, dar nu găsi nimic. Poate că o lăsase în tindă, când a tras zăvorul? Da, da, aşa trebuie să fi făcut.

— Am uitat, spuse ea, bărbatului ei, şi un zâmbet silit îi flutură pe buze, ţie îţi place un alt vin, nu ăsta. Aşteaptă puţin, mă duc să-ţi scot

o sticlă din pivniţă.

Pădurarul nici nu apucă să-i răspundă şi ea dispăru. Santini rămase singur câteva minute. Deodată el simţi cum două mâini îi ating genunchii şi o voce îi şopti de sub masă:

— Eu sunt, Ettore, nu te speria. Când se întoarce, să-i arăţi toate păcatele ei şi să-i spui că vei fi răzbunat de Ettore. Ai înţeles?

— Am înţeles!

Pia se întoarse. Era palidă ca moartea, se clătină pe prag şi abia mai putu să se urnească. Căutase cheia peste tot şi fireşte că n-o găsise. Acum se întorcea cu o hotărâre disperată. Tarasco a fost încuiat în ceasornic şi ea nu izbutea să-şi lămurească cum s-a întâmplat aceasta. Şi cum jandarmul nu mai era în stare să-l ucidă pe bărbatul ei, voia s-o facă chiar ea. Numai ei doi erau în casă, de ce să nu-l omoare, după ce-l va ameţi ca şi pe Ettore? Da, îl va sili să fumeze ţigările cu opiu şi apoi…

— Ah, te-ai întors, exclamă Santini, m-am folosit de timpul ăsta şi am mâncat. Şi acum, Pia, aş vrea să-ţi vorbesc.

— Te ascult, dragul meu, îi răspunse ea. Ce vrei să-mi spui?

Santini se ridică şi se prefăcu că vrea să se plimbe prin odaie. Dar deodată el se opri lângă uşă şi o încuie.

— Ce vreau să-ţi spun? strigă el. Nu-ţi şopteşte conştiinţa ta plină de păcate, nu-ţi strigă sufletul tău păcătos? Vreau să-ţi spun că eşti o femeie necredincioasă, mizerabilă şi nesocotită.

Pia se dădu un pas înapoi. Santini nu-i vorbise încă niciodată pe un astfel de ton, niciodată el nu îndrăznise să i se împotrivească; îndurase toate capriciile ei, aşa că ea devenise din ce în ce mai hotărâtă faţă de el. Ea ştia că dragostea ei cu Tarasco nu era nicio taină pentru pădurar. Şi ori de câte ori el o rugase, plângând, să rupă această legătură, ea îi răspundea cu un dispreţ batjocoritor. Şi acum? Nu stătea el în faţa ei ca un judecător? Nu ardea în ochii lui o flacără ameninţătoare? Nu stătea cu sprâncenele încruntate şi pumnii încleştaţi?

Pia simţi că situaţia devine serioasă şi discuţia care va urma între dânşii trebuia să se termine cu moarte unuia din doi.

— Spui că sunt necredincioasă! exclama Pia cu glas drăgăstos. Dar tu ştii, dragul meu, că nu am dăruit niciunui alt bărbat dragostea mea. Eşti gelos, asta-i, şi gelozia e o patimă ce caută numai suferinţa. O,

vino la pieptul meu, vreau să-ţi arăt că te iubesc din toată inima. Ce mai vrei?

— Îţi cer, strigă Santini, să-ţi lepezi masca pe care o porţi! Crezi că nu-ţi cunosc păcatele? Din prima zi m-ai înşelat şi eu te-am înconjurat cu lux şi bogăţie, trădarea ta m-a distrus, căci eram prea slab ca să mă împotrivesc. Plecai de acasă fără să-mi dai socoteală unde te duci şi te întorceai noaptea târziu. Şi pe când eu munceam ca să pot duce o casă îndestulată, tu îţi cumpărai rochii de mătase şi bijuterii. De unde luai toate astea?

— De la unchiul meu Sandro, care era om bogat.

— Un unchi pe care l-ai născocit şi care nici nu există, o întrerupse Santini. Amanţii tăi îţi plăteau tot luxul. Am făcut cel mai mare sacrificiu pentru tine şi am primit slujba aceasta la Viola. Puteam să-ţi ofer o viaţă modestă şi cinstită. Nădăjduiam că viaţa liniştită de la ţară te va schimba, dar…

— Dar? întrebă Pia, întinzând mâna spre cuţitul de pe masă. Ce am făcut la Viola?

Privirea lui urmări mâna ei, pe care ea şi-o retrase repede ca să nu-şi trădeze gândurile.

— Vino aici! îi porunci Santini.

Pia se supuse.

— Vrei oare să tăgăduieşti că din ziua în care am venit la Viola, ai întreţinut legături cu jandarmul Tarasco, cu omul ăsta rău şi necinstit, care e urât de toată lumea, care-şi lasă nevasta şi copiii să moară de foame? Tăgăduieşte, dacă poţi!

— Lasă-mă, strigă ea, mă insulţi.

— N-ai să-mi scapi cu astfel de prefăcătorii, strigă pădurarul şi dădu să-i apuce mâna.

Dar Pia se smuci şi cu o săritură se apropie de masă.

— Îmi ceri să mă pocăiesc! strigă ea. Ei bine, află că l-am iubit pe Tarasco, îl mai iubesc şi voi fi a lui, voi deveni soţia lui în ziua în care vei coborî în mormânt şi ziua aceea va fi… mâine!

Se întoarse să ia cuţitul de pe masă… dar acesta dispăruse pe acelaşi drum misterios ca şi cheia.

Pia scoase un ţipăt şi căzu pe scaun.

— Ah, vrei să ucizi? strigă Santini, cu un rânjet sălbatic, căci el văzuse cum Ettore se strecurase de sub masă şi luase cuţitul. Femeie,

ţi-ai rostit singură sentinţa de moarte, acum nu voi avea nicio milă pentru tine, a sosit ceasul socotelilor!

Ceasul socotelilor! Da, Pia stătea ca în faţa judecăţii din urmă, tremura din tot corpul, se uita mereu la ceasornicul din faţa ei şi nu putea înţelege cine l-a închis pe Tarasco. Era singură, numai cu bărbatul ei pe care-l chinuise şi batjocorise prea mult ca să-l mai înduplece, pe care-l minţise, îl înşelase ani de-a rândul fără ca el să-i spună ceva, numai pentru că o iubea. Dar acesta nu mai era blândul Santini, bărbatul care fugea umil şi supus, când ea îi făcea viaţa iad. Nu, părea un străin, care stătea în faţa ei ca o ameninţare. Şi nici nu putea să fugă, căci dânsul încuiase uşa şi până la fereastră era prea departe.

În clipa aceea ea mai avu un gând salvator. Dar nu era singură cu Santini; în afară de Tarasco, pe care nu plutea să se bizuie, se mai afla un al doilea: Egizio Ettore. Ce-ar fi dacă l-ar aţâţa împotriva lui Santini? Îl zugrăvise pe bărbatul ei în culori destul de negre în faţa lui Ettore şi nădăjduia că brigandul îl urăşte pe pădurar. Dacă va izbuti să-l trezească din somnul lui de plumb, să-i dezlege frânghiile, atunci el se va arunca asupra pădurarului şi în timp ce ei se vor lupta, ea va avea destul timp să fugă.

Dar nu, asta nu se putea. Ettore mai dormea, el nu se va trezi aşa de repede.

Şi atunci un alt plan se născu în creierul ei. Se ridică încet, cu braţele încrucişate pe piept, capul plecat şi se apropie de Santini.

— Ascultă-mă, spuse ea cu glasul supus. Te rog, nu mă osândi până când nu mă vei asculta.

— Spune ce ai de spus!

— Vreau să-ţi cer iertare, mărturisi ea, aruncându-i o privire plină de dor care nu izbuti, însă, să-l înşele pe pădurar. Iartă-mă, n-am putut să fiu aşa cum am vrut, eram tânără şi tinereţea îşi cere drepturile ei. Dar îţi jur că de azi înainte voi fi o femeie cinstită şi nevoile noastre vor lua sfârşit, căci… îţi voi aduce o avere mare.

— Tu, o avere? întrebă pădurarul cu neîncredere.

— Da, îţi aduc 200.000 de franci, strigă ea eu glas tare. 200.000 de franci, răsplată şi avansare. Vei deveni funcţionar superior şi toate drumurile îţi vor fi deschise, iar toate astea numai datorită nevestei tale, care vrea să dreagă tot ce a stricat până acum.

— De unde ai banii ăştia? întrebă pădurarul.

— Ascultă, spuse atunci frumoasa femeie, am izbutit să fac ceea ce mii şi mii de oameni visează. Am prins pe un om, pe capul căruia s-a pus un premiu de 200.000 franci. Cred că pricepi despre cine vorbesc? Egizio Ettore!

Pădurarul simţi viclenia acestei mizerabile, dar fu destul de deştept ca să pară că se învoieşte cu planul ei.

— Da, înţeleg! spuse el. L-ai atras pe Ettore în casa noastră şi l-ai ameţit!

— Da, aşa e, strigă ea, spune-mi că mă ierţi şi ţi-l arăt legat, ameţit de opiu. Nu, nu, nu trebuie să-ţi fie frică de el, şi un copil ar putea să-şi bată joc de dânsul în starea în care se află. Vezi, sunt o femeie slabă, dar îl voi scoate pe banditul Ettore de sub masă şi nu se va împotrivi.

— Te lauzi, exclamă pădurarul, încearcă, du-te sub masă şi scoate-l!

— Acum te vei încredinţa că nevasta ta e o femeie mai deşteaptă şi mai curajoasă decât toţi bărbaţii laolaltă. Dă-te puţin înapoi şi peste o clipă vei avea în faţa ta pe Ettore, legat şi amorţit.

Ea se plecă, cosiţele ei negre se desfăcură şi căzură în valuri mătăsoase până la pământ. Cu un gest hotărât duse mâna sub masă, în vreme ce capul îl ţinea întors spre Santini.

— Ei, l-ai prins? întrebă pădurarul, râzând batjocoritor.

— Îndată, numai o clipă… aici trebuie să fie! Ah, nu, m-a muşcat… un lup… o namilă… ajutor! Santini, ajutor!

— Un lup? strigă pădurarul. Pia, cum a putut să intre un lup în casa asta?

Femeia ţipă de răsună toată casa, dar în zadar se chinuia să scoată mâna de sub masă. Se smucea, se zvârcolea, lacrimi de furie şi durere tâşneau din ochii ei, dar nu se putea scutura de fiinţa ascunsă care o ţinea cu dinţii. Când îşi plecă trupul şi se smuci din toate puterile, se ivi de sub masă un cap, apoi urmă un corp mlădios. Pia nu mai simţi durerea lupească, o frică nebună o cuprinse, vru să fugă dar nu fu în stare. Cu ochii holbaţi, în care se oglindea groaza, ea se uita la fiinţa aceasta şi… îl recunoscu pe Egizio Ettore.

În clipa următoare, brigandul se strecură de sub masă şi se opri în faţa femeii îngrozite. Frica de moarte care o cuprinse era atât de puternică, încât ea nu se mai putu ţine pe picioare. Şovăi, se clătină şi

dacă Santini n-ar fi apucat-o cu braţele sale, s-ar fi prăbuşit.

Da, era Ettore, privirile lui o sfredeleau şi ea închise ochii.

— Moare! exclamă Santini, şi oricât o ura pe femeia asta, în ochii lui se aprinse totuşi, flacăra dragostei.

— Da, va muri! îi răspunse Ettore, cu glas puternic. Aşeaz-o aici pe scaun. Mai întâi vreau să isprăvesc cu dânsa şi apoi cu amantul ei. El nu poate scăpa, e închis în ceasornicul acela. Ascultă, Santini, cum se chinuie să deschidă uşa! Dar e în zadar! M-am încredinţat că scândurile sunt de stejar şi nu-i nimic de făcut.

Se apropie de ceasornic. Bătu în portiţă şi strigă:

— Ei, Tarasco! Stai liniştit. Încă nu ţi-a venit rândul! Dar în noaptea asta vei fi pedepsit de Egizio Ettore şi vei primi răsplata cuvenită! Vezi, băiete, mai am pe cap părul pe care ai vrut să-l tunzi. Tarasco, adu-ţi aminte de lupii care l-au sfâşiat pe tatăl tău!

Se făcu linişte; cuvintele rostite de către Egizio Ettore umplură de groază pe nenorocitul care lâncezea în ceasornic ca într-o cuşcă.

— Şi acum e rândul dumitale, frumoasă femeie! spuse Ettore. M-ai ospătat atât de bine, încât doresc să-ţi pregătesc o masă, dar îmi lipsesc lucrurile principale! Spune-mi, te rog, unde ai ascuns opiul, pe care l-ai pus în ţigările mele? Ah! Nu vrei să vorbeşti! Îţi voi dezlega eu limba. Unde e foarfecele cu care amantul dumitale a vrut să mă tundă? Aş vrea să văd dacă se poate tunde şi părul dumitale!

Pia tremura atât de tare, încât nu putu rosti niciun cuvânt.

— Ei, nu vrei să răspunzi?

Ea scoase un ţipăt şi în clipa următoare căzu în genunchi.

— Ajutor, Santini! strigă ea, împreunându-şi mâinile. Dacă mai e o scânteie de iubire în inima ta, nu mă lăsa pradă lui Ettore. Sunt pierdută! Fii blestemat, Tarasco! Laşule, păcătosule, m-ai părăsit într-un mod ruşinos. Blestemată fie clipa când l-am cunoscut pe acest om. Santini, ajută-mă! Egizio Ettore vrea să mă pedepsească!

— Unde-i opiul?

— L-am ascuns sub pernă! îngână ea.

— Santini, scoate opiul!

Pădurarul şovăi, dar Ettore îl străpunse cu o privire poruncitoare. Brigandul rămase singur lângă frumoasa femeie. O apucă de braţ şi o sili să se aşeze.

— Da, eşti pierdută! îi strigă el, şi ca să nu mai fie nicio îndoială

asupra sorţii tale, îţi voi spune, înainte de a te adormi cu opiu, ce se va întâmpla ca tine. Ai trăit cu Tarasco şi de aceea te vei uni cu el, aşa cum ai dorit-o întotdeauna. Nu-i aşa că ai vrut să duci cu el o căsnicie fericită? Acum vă voi ajuta eu să duceţi o astfel de căsnicie! Dar nu veţi fi singuri, căci mai sunt şi alţii care au acest drept. Cunosc o văgăună în apropiere de Fontanella, o peşteră unde stau lupii. Am să vă târăsc pe amândoi acolo şi veţi trăi în voie, vă veţi săruta până când vă vor despărţi lupii. Acesta va fi căminul vostru.

În clipa aceea se întoarse Santini; găsise sticluţa şi o dădu brigandului. Ettore umplu un pahar cu vin şi turnă atâta opiu, ca frumoasa femeie să doarmă şi să nu se poată mişca, dar să audă şi să simtă tot ce se petrece în jurul ei, întocmai cum se întâmplase cu dânsul. Apoi îi întinse paharul.

— Bea! îi porunci el.

Dar femeia îşi întoarse faţa cu groază.

— Nu, nu vreau să beau! strigă ea. Nu mă mai trezesc, dacă voi goli acest pahar! Omoară-mă pe loc, dar nu mă ameţi.

— Bea! strigă Ettore, sau îţi tai părul!

— Beau! strigă Pia, dar lasă-mi părul!

Ea duse paharul la buze, dar apoi îl îndepărtă.

— Mă voi trezi? întrebă ea.

— Nu! răspunse Ettore. Dar băutura îţi va cruţa chinurile morţii. Haide, sfârşeşte odată. Tarasco se înăbuşă în cuşca lui.

Pia îşi ridică ochii, în căutarea unui ajutor, dar era singură şi părăsită. Vinul roşu amestecat cu opiu curgea încet pe gura ei. Ettore nu-şi luă ochii de la ea, până când nu goli tot paharul.

Peste câteva clipe otrava începu să lucreze. Capul cu bucle negre căzu pe speteaza scaunului, pieptul începu să-i tresalte, gura rămase puţin întredeschisă, apoi corpul se întinse încet, picioarele micuţe se iviră de sub rochie, braţele îi căzură moi… Ochii rămaseră sticloşi ca la un mort.

— Nu se mai trezeşte! spuse Egizio Ettore. Haide, Santini, ajută-mă s-o aşez pe divan, apoi vreau să vorbesc câteva cuvinte cu Tarasco.

Santini o ridică pe nevasta sa şi o întinse pe divan. Pădurarul era zăpăcit. Inima îi spunea că nu trebuie s-o lase pradă unei morţi atât de îngrozitoare. Ochii îi erau plini de lacrimi. Dar Ettore nici nu se uită la el şi nu-l văzu cum se aşează ca un disperat pe scaunul de lângă divan.

Brigandul nu deschise ceasornicul, ci născoci un mijloc mai bun cum să stea de vorbă cu jandarmul. Se urcă pe un scaun de lângă ceasornic şi dădu în lături cadranul. Atunci se ivi faţa lui Tarasco care era schimonosită de spaimă.

— Ei, Tarasco, îl întrebă Ettore, mai doreşti cei 200.000 de franci? Vezi, nu e tocmai aşa de uşor să câştigi de pe urma lui Egizio Ettore.

— Dă-mi drumul! gemu jandarmul. Egizio Ettore, te rog, scoate-mă din închisoarea asta, nu mai pot sta, mă înăbuş!

— Ei, dragul meu! râse brigandul, ar fi un noroc pentru tine să te înăbuşi aici, căci să nu-ţi închipui că te aşteaptă o moarte mai uşoară! N-am uitat încă ce planuri ai avut cu mine! Dragul meu, astea sunt lucruri care nu se şterg atât de repede din sufletul brigandului Corsicii, care plăteşte cu aceeaşi monedă.

— Egizio Ettore, îţi jur că nu te voi trăda! gemu jandarmul.

— Ce drăguţ eşti! Se înţelege că nu mă vei trăda, căci nu vei mai ieşi de aici; chiar dacă vei muri, în ceasornicul ăsta îţi vor rămâne oasele.

— Ettore, dacă mai ai inimă în tine, te conjur, dă-mi drumul! Am nevastă şi copiii…

— Ticălosule! tună brigandul. Te-ai gândit vreodată la nevasta ta? Ai cumpărat vreodată pâine pentru copiii tăi din leafa ta de zbir? Cunosc toată viaţa ta şi ştiu că ai fost un mizerabil! Eşti un fiu demn de tatăl tău şi aşa cum l-am lăsat pe el pradă lupilor, îţi voi pregăti şi ţie o moarte grozavă!

Tarasco începu să plângă, ca un copil.

— Plângi! Mi-e scârbă când un bărbat plânge! Voi închide iar cadranul ca să nu te mai văd! Aşadar, la revedere, adică, nu cred să mă mai vezi, dar voi veni când va trebui să-ţi primeşti pedeapsa!

Ettore închise cadranul şi-l fixă bine ca să nu se mai deschidă. Apoi îl lăsă pe jandarm în voia sorţii, şi nu mai dădu nicio atenţie vaietelor, suspinelor şi strigătelor ce veneau din ceasornic.

— Santini! spuse Ettore, punând mâna pe umărul pădurarului, a sosit clipa în care trebuie să te desparţi de soţia ta. Mă duc să-mi chem tovarăşii şi-i voi lua pe amândoi în munţi; acolo voi da sentinţa!

— Îndură-te! strigă Santini. Lasă-mi-o! E tânără, poate să se mai schimbe! Noaptea asta se va întipări în mintea ei, cât va trăi. Niciodată ea nu va mai păcătui şi dacă se va gândi, totuşi, să

greşească, cuvântul „Ettore” va fi destul ca s-o aducă pe calea cea bună.

— Vrei s-o iert! îi răspunse Egizio Ettore. Dar eu am hotărât s-o pedepsesc şi nimic n-o mai poate salva. Nu fi nătâng, Santini, femeia aceasta te-a înşelat şi tu te mai rogi pentru ea? Asta e slăbiciune şi nu bunătate.

— Chiar aşa să fie! strigă pădurarul, eu nu voi înceta să te rog! Ettore, ştiu că femeia asta a păcătuit faţă de tine şi că merită moartea, dar o iubesc şi de aceea te rog s-o ierţi! Nu există niciun criminal, care să nu fie graţiat în anumite împrejurări, şi apoi… ea a fost ademenită. Tarasco i-a insuflat toate aceste gânduri păcătoase!

— Greşeşti, îi răspunse Ettore, jandarmul e cel înşelat, o cunosc pe nevasta ta mai bine decât tu însuţi, ea e aceea care a făurit toate planurile criminale şi merită, cel puţin, aceeaşi pedeapsă, ca şi Tarasco.

— Aşadar, nu vrei să-mi asculţi ruga?

— Aşa a hotărât soarta, – şi eu!

Ettore părăsi odaia ca să dea tovarăşilor semnalul. Pentru aceasta, trebuia să se îndepărteze puţin de casă, deoarece pădurea era prea departe, ca să poată da semnalul de la fereastră. Aşa cum era, fără pălărie, Ettore trecu pe şosea, ne opri şi scoase un ţipăt ca de bufniţă. După câteva minute se iviră la capătul drumului cei trei francezi, însoţiţi de Hector Gardane şi Tric-Trac, care se apropiaseră de căpitanul lor.

— Drace, exclamă Lamotier, ne-am temut să nu ţi se fi întâmplat ceva!

— Da, era să nu ne mai vedem, dragii mei, răspunse Ettore. Haide, urmaţi-mă, trebuie să luăm doi prizonieri, pe care îi vom judeca încă în noaptea asta.

Ettore se întoarse la casa pădurarului, în fruntea tovarăşilor săi. Când păşi cel dintâi pragul, brigandul scoase un strigăt de furie. Canapeaua era goală, Pia şi Santini dispăruseră.

Cap. 92 – Cetatea uriaşilor

— Scotociţi toată casa, strigă Ettore. N-au putut să plece de aici, căci i-aş fi văzut din drum. Căutaţi în fiecare colţişor şi dacă găsiţi

undeva un bărbat cu o barbă şi o femeie adormită, mi-i aduceţi aici!

Tovarăşii lui Ettore se împrăştiară în toată casa. Brigandul îi auzea cum umblă şi din când în când îşi dădeau semnale despre rezultatele cercetărilor.

— Ce prost e acest Santini! îşi spuse Ettore. A încercat s-o scape pe femeia care i-a pricinuit atâtea dureri, care l-a înjosit şi a vrut să-l ucidă. Aşadar, e adevărat că dragostea poate să înjosească pe om! Dragostea e o otravă primejdioasă, care nu poate fi suportată decât de firile tari…

— Nu găsim nimic, căpitane! strigă deodată, Lamotier. Am cercetat toată casa, am răsturnat totul, dar nu am dat de nimeni.

— Aşadar, au fugit! Ei bine, Santini, ţi-ai dus în braţele tale propria ta nenorocire. Te înşeli dacă-ţi închipui că Pia se va schimba! Pocăinţa ei va ţine trei zile şi în a patra te va înşela, dacă va da de un bărbat care să-i placă! Înainte! Luaţi ceasornicul ăsta cu voi. Dacă o victimă ne-a scăpat, pe cealaltă vreau s-o pun la adăpost.

Tovarăşii lui Ettore înconjurară ceasornicul, îl răsturnară încet pe podea, apoi legară lada de lemn cu frânghii şi o ridicară. Tric-Trac şi Gardane duceau povara în spinare şi se încredinţară că nu e tocmai uşoară.

— Înainte! strigă Ettore. Ne întoarcem cât se poate de repede în munţi. Staţi, casa asta trebuie distrusă, aici a suferit Ettore, aici a fost batjocorit şi era să fie ucis. O astfel de casă nu trebuie să rămână în picioare. Daţi-i foc! Nu, prieteni; duceţi-vă, nu vreau să vă împovărez cu păcatul acesta, lăsaţi, mă descurc eu singur. Plecaţi înainte şi aşteptaţi-mă la poalele muntelui.

Cei cinci tovarăşi se îndepărtară, iar Ettore rămase singur. Cercetă înc-o dată toată casa, căci nu-i venea să creadă că Santini şi Pia au fugit. Se îndepărtase numai pentru câteva minute şi tot timpul se uitase spre uşă, fără să fi observat ceva. Scotoci toate colţurile, dar nu găsi nimic.

— Au fugit, îşi zise Ettore, şi vreau să nu se mai poată întoarce în cuibul ăsta.

Se afla în odaia de culcare, lângă patul Piei Santini.

— Patul acesta îmi va servi să dau foc casei, îşi spuse brigandul.

Ţinea în mână lampa pe care o luase cu sine. Cu un gest fulgerător o aruncă peste perne, apoi fugi spre uşă. Sticla lămpii se sparse,

flacăra cuprinse aşternutul şi în câteva clipe focul se întinse. Ettore mai stătu lângă uşă până când o limbă mare de foc se înălţă din pat şi se abătu peste mobila din jur şi peste covorul pe care călcase de atâtea ori piciorul Piei. Căldura grozavă îl goni pe brigand din odaie, dar el lăsă uşa deschisă ca să dea drum liber flăcărilor. Se întoarse în odaia din faţă şi-şi luă pălăria. Atunci observă că-i lipseşte arma. Tarasco o luase cu el în ceasornic.

Încuie uşa care dădea în stradă şi ieşi.

Se îndreptă apoi cu pasul rar pe drumul ce ducea în munţi. După vreo zece minute, el îşi întoarse capul şi văzu că flăcările cuprinseseră acoperişul casei. Un fum negru plutea peste sat şi o lumină roşie pâlpâia în norul acesta înăbuşitor.

Dar nimeni nu văzuse încă focul, căci niciun zgomot, niciun strigăt nu ajunse la urechile lui Ettore. După ce mai merse câteva minute, dădu peste tovarăşii săi.

— Încotro, căpitane? întrebă Lamotier. Spre creştetul Fontanellei?

— Nu, răspunse brigandul, mergem la stânca numită „Cetatea uriaşilor”. Aşa cel puţin îi spune poporul.

Gardane şi Tric-Trac ridicară din nou ceasornicul şi porniră înainte. Ettore şi prietenii lui îi urmară.

După ce străbătură un drum plin de urcuşuri, se auzi vocea lui Ettore.

— Staţi! Am ajuns!

Se aflau pe o stâncă uriaşă, care avea o înălţime de vreo două sute de metri şi era largă numai atât cât puteau sta trei oameni unul lângă altul. Ettore se apropie cel dintâi de marginea stâncii şi se uită în prăpastie, apoi porunci lui Gardane şi Tric-Trac să aducă ceasornicul lângă el. Cei trei francezi îndrăzniră să se apropie de zid, dar când zăriră prăpastia ce se deschidea la picioarele lor, ei se dădură înapoi, îngroziţi.

— Prieteni, spuse Egizio Ettore, cu vocea solemnă, în ceasornicul pe care l-aţi adus aici cu atâta trudă, se află, un om josnic şi mizerabil. În tovărăşie cu nevasta pădurarului Santini, el a îndrăznit să mă ameţească cu opiu. Femeia a scăpat deocamdată de răzbunarea mea, dar Tarasco se află închis în acest ceasornic şi i-am jurat că acesta va fi sicriul lui. El bine, ridicaţi ceasornicul şi aruncaţi-l în prăpastie, mizerabilul îşi va găsi moartea zdrobit de stânci.

Tric-Trac şi Gardane voiau să ridice ceasornicul ca să-l arunce în adâncuri, dar Ettore strigă:

— Staţi o clipă! Ticălosul de Tarasco a pus mâna pe arma mea înainte de a se ascunde şi n-aş vrea s-o pierd. Am cheia la mine, haide, pregătiţi-vă revolverele ca să nu fugă, când voi deschide, să-l ţineţi sub pază.

Ettore scoase cheia din buzunar, se aplecă şi o introduse în broască.

— Mi se pare că a murit, spuse el, căci văd că nu se mai mişcă. Cu atât mai bine! În felul acesta vom arunca în prăpastie numai un cadavru.

Apoi răsuci cheia de două ori, uşa se deschise şi Ettore se dădu înapoi, cu un strigăt. Puşca lui se afla acolo, dar jandarmul dispăruse.

Ettore deveni palid la faţă. Aşadar, şi acesta fugise! Doar nu l-o fi luat pădurarul cu dânsul!? Cine a deschis uşa, în cele câteva minute când a fost afară, cine avea încă o cheie, căci broasca era neatinsă?

— Ce înseamnă asta, căpitane? strigă Lamotier, apropiindu-se. Omul despre care ne-ai vorbit nu se afla în cuşca asta?

— A fugit, izbucni Ettore, dar vai de el, dacă-mi mai iese vreodată în cale, căci nu va scăpa de răzbunarea mea.

— Şi ce facem cu ceasornicul? întrebă Neuville. E un obiect frumos şi de valoare.

— Îl luăm cu noi, zise Tric-Trac, chiar îmi lipsea un ceas. Nici nu vă închipuiţi, domnii mei, cât e de bine să ai un ceas, când vrei, de pildă, să fierbi nişte ouă.

Râzând, Ettore încuviinţă ca ceasornicul să fie transportat mai departe, iar Neuville şi Tric-Trac îl aşezară pe umeri şi porniră cu el pe drumul obositor până la culmea Fontanellei.

Ceasornicul fu aşezat în odaia briganzilor, dar când Ettore se aşeză în pat nu putu să adoarmă din cauza tic-tacului monoton şi i se părea că fiecare sunet îi spunea: „Egizio Ettore, nu uita răzbunarea împotriva femeii şi a trădătorului de Tarasco!”

Cap. 93 – Pradă flăcărilor

Pădurarul Santini rămase singur lângă trapul nemişcat al soţiei sale şi lacrimi mari curgeau din ochii lui. În zadar îl implorase pe Ettore să-i cruţe nevasta, brigandul o condamnase la moarte şi Santini ştia că

se va ţine de cuvânt. Pia lui să fie pierdută?! Pădurarul se uita la femeia asta răpitoare, care stătea întinsă pe divan, cu ochii închişi şi aşa cum era, palidă, buzele puţin întredeschise, corpul înţepenit, era parcă mai frumoasă şi atrăgătoare.

— Nu, nu, izbucni Santini, ridicându-se, nu se poate. Pia, Pia, te iert pentru tot ce mi-ai făcut, nu te pot lăsa să mori. Pia, trezeşte-te, fugi cât mai e timp, brigandul se întoarce acuşi şi atunci nu te voi mai putea apăra, căci Ettore e de o mie de ori mai puternic decât mine.

Căzuse în genunchi lângă divan, puse mâinile pe corpul nevestei sale şi încercă s-o trezească. Îi pipăi faţa, ascultă inima, dar opiul era prea tare, prea adânc era somnul în care zăcea nenorocita.

— Doarme, exclamă pădurarul, şi dacă Ettore se întoarce… atunci e pierdută! Ei bine, o voi duce de aici, trebuie s-o salvez!

Se aplecă şi vru s-o ridice, dar nu avea putere. Pădurarul Santini era un om destul de tare, dar suferinţele din ultimul timp îi slăbiră trupul şi sufletul, durerea pricinuită de necredinţa nevestei îl istovise atât de mult, încât nu putu s-o ridice pe Pia.

— N-o pot scoate de aici, gemu el, şi vai! au trecut câteva minute. Ce-i? Nu cumva se întoarce Ettore? Nu, slavă Domnului, m-am înşelat, e semnalul cu care-şi cheamă tovarăşii. Suntem pierduţi!

În clipa aceea, pădurarul îşi aminti că în camera de dormit avea o mică farmacie, unde era un medicament pentru dezmeticire din beţia opiului. După ce dăduse faliment şi-şi pierduse toată averea, începu să sufere de nervi şi atunci doctorul i-a prescris să ia opiu ca să poată dormi. Ca să nu fie însă prea mult sub puterea opiului, doctorul îi dăduse o reţetă ca să se poată trezi. Dădu fuga în dormitor şi se întoarse cu un pahar, în care era puţină apă şi câteva picături din acel medicament îi turnă Piei în gură lichidul. Efectul se produse imediat. Pieptul tinerei femei începu iar să se mişte, pleoapele-i tremurară, corpul i se dezmorţi şi deschise ochii.

— Milă! Îndurare! Nu mă acide!

Acestea fură primele ei cuvinte, căci nenorocita credea că e în mâinile lui Ettore, că a dus-o în văgăunile Fontanellei şi vrea s-o omoare.

— Pia, auzi ea vocea bărbatului ei, Pia, nu te speria, eu sunt!

Frumoasa femeie se ridică puţin pe pernele canapelei, se uită în jurul ea şi privirile i se opriră apoi pe faţa soţului ei.

— Tu! exclamă ea. Tu eşti, Santini, dar, unde-i omul cela grozav, unde-i… Egizio Ettore?

— Nu e departe, răspunse Santini cu glas tremurător, peste o clipă el poate fi iar aici. Pia, n-avem timp de pierdut, trebuie să fugim, te-am trezit căci vreau să te scap.

— Să mă scapi, tu? Ah, nu-mi vine să cred, nu-i adevărat!

— De ce nu? spuse Santini. Nu te-am iubit întotdeauna şi dragostea nu iartă oare chiar dacă e batjocorită? O, draga mea, te-am rechemat la viaţă. Vreau să fug cu tine, voi face orice, numai să fii a mea… a mea!

Pia se dezmetici complet, se reculese cu desăvârşire şi-şi dădu şi ea seama că bărbatul ei nu poate trăi fără dânsa şi vrea s-o salveze. Da, ea voia să fugă, dar… cu amantul ei.

— Ascultă-mă, Santini, spuse ea, întinzând braţele şi strângându-l la pieptul ei, vreau să fiu a ta, dar nu pot suporta gândul ca un om să moară din cauza mea. Tarasco stă ascuns în ceasornic şi Ettore îl va lua cu sine ca să-l chinuiască, dar eu n-aş mai putea trăi, dacă aş şti că omul acesta a fost ucis din pricina mea. Îţi jur că te voi iubi numai pe tine, că nu-l voi mai vedea niciodată pe Tarasco. O, lasă-mă să-l scot de acolo.

Aceasta era prea mult şi bunul Santini rămase uluit. Femeia aceasta nu se mai mulţumea că el voia să-i salveze viaţa şi-i cerea ca să-l elibereze şi pe complicele ei. Dar Pia se ridică, îl înlănţui cu braţele ei moi, îl strânse la piept din nou, buzele i se lipiră de gura lui şi sub aceste sărutări pătimaşe, Santini pierdu şi ultima rămăşiţă de demnitate şi rezistentă.

— Îmi făgăduieşti, o întrebă el cu glasul tremurător, că nu-l vei mai vedea niciodată pe Tarasco.

— Ţi-o jur!

— Şi mă vei iubi numai pe mine, nu vei aparţine nici unui alt bărbat?

— Santini, numai tu vei fi în inima mea. Cum aş putea să uit ce ai făcut pentru mine? Dar repede, să spargem uşa, mi se pare că Ettore se întoarce!

— Nu, încă nu vine, şi nu vom avea nevoie să spargem uşa, tu ştii doar că am o cheie. Ei bine, o voi deschide!

Astfel, acest bărbat înşelat şi slab, se apropie de ceasornic şi scoase

cheia din buzunar. Portiţa se deschise… dar Tarasco nu ieşea. Stătea sprijinit de peretele ceasornicului, palid, cu capul plecat în piept şi nu era în stare să părăsească „închisoarea” fără ajutorul cuiva.

— Tarasco, strigă Pia, şi se repezi la el, Tarasco, repede, n-avem timp de pierdut, Egizio Ettore e pe urmele noastre, ne caută!

— Să fugim, mormăi jandarmul, să fug… tu, Pia… unde-i banditul, unde-i brigandul? Vreau să fug cât mai repede… ah! în sfârşit, aer… credeam că mă înăbuş.

Tarasco ieşi din ceasornic, Pia îi întinse un pahar cu vin şi după ce jandarmul îl bău, îşi mai reveni în fire.

— Cine m-a salvat? strigă dânsul.

— Eu, îi răspunse Pia, eu am poruncit lui Santini să-ţi deschidă închisoarea, şi acum, să fugim. Repede! Santini, încotro apucăm?

Pădurarul se dăduse la o parte, şi îşi întoarse capul, căci nu putea să se uite la Tarasco. Dar acum el fu silit să răspundă nevestei sale şi întoarse faţa către dânsa:

— Unde să fugim? Cel mai bine ar fi să ieşim pe şosea, dar acolo vom da de Ettore. Există un singur mijloc de scăpare, să ne ascundem la etajul de sus.

— Să ne ascundem? Dar ne poate găsi! Santini, închide portiţa şi banditul va crede că Tarasco e încă înăuntru.

Pădurarul făcu şi aceasta, apoi scoase cheia din broască şi o puse în buzunar.

— Şi acum, strigă Pia, după mine repede, aud paşi!

Cei trei urcară scările cu repeziciune şi ajunseră la etajul de sus.

— Acum există un singur mijloc ca să scăpăm de Ettore, spuse frumoasa femeie, deschizând o uşă şi făcând un semn celor doi bărbaţi să intre în bucătărie, trebuie să ne ascundem în cuptor!

— Repede, aud paşii bandiţilor, dacă nu ne ascundem aici, suntem pierduţi. Santini, intră tu întâi.

Santini mai aruncă o privire nevestei sale şi apoi, fără să se uite la Tarasco, se strecură în cuptor.

După câteva minute, cei trei şedeau în cuptor, cufundaţi în întuneric. Santini se aştepta ca soţia lui să fie, cel puţin acum, lângă dânsul. Îşi întinse mâinile dar nu dădu peste ea, căci Tarasco ţinea mâinile frumoasei femei într-ale sale. Pia se aşezase lângă jandarmul ei şi dacă în clipa aceea s-ar fi ivit o lumină în cuptor, nenorocitul de

Santini ar fi aflat ce trebuie să aştepte de la fidelitatea soţiei sale.

— Tarasco, eşti iar al meu, îi şoptea Pia. O! dacă ai şti cât am suferit pentru tine! Răbdare, iubitul meu, suferinţele noastre vor lua sfârşit, căci Ettore nu ne va găsi şi după noaptea asta îngrozitoare se vor ivi zorile şi atunci banditul nu va îndrăzni să mai rămână în sat.

— Dracul să-l ia, şopti jandarmul, din pricina banditului, părul mi-a albit în câteva ceasuri. O, dacă s-ar face ziuă, nu mai pot respira în cuptorul ăsta.

— Te rog, iubitul meu, linişteşte-te, îl rugă Pia, Ettore nu va mai întârzia în casa asta şi mâine plecăm din sat. Nu vei rămâne aici, trebuie să vii cu mine chiar dacă va fi nevoie să părăseşti slujba, căci în ţinutul ăsta nu voi avea o clipă de linişte. Auzi, cum urcă scările tovarăşii lui Egizio Ettore. Ne căută. Cerul să se îndure de noi!

— Amin! se auzi în fundul cuptorului; era vocea lui Santini.

Peste câteva minute se făcu un zgomot mare în bucătărie. Hector Gardane şi Tric-Trac căutau pe fugari. Scotociră peste tot şi Tric-Trac se târî chiar în lada cu cărbuni dar nu găsi nimic. Nenorociţii trecură prin câteva clipe de groază. Tarasco ţinea pe dinăuntru uşa cuptorului şi strânse zăvorul cu amândouă mâinile.

— Aicea nu-s, strigă Hector Gardane, nu, nu s-au ascuns în bucătărie.

— Poate în cuptor, spuse Tric-Trac, e destul de mare ca să intre câţiva oameni.

Tric-Trac încercă să deschidă, dar nu izbuti.

— Nu se mişcă, spuse el tovarăşului său, trebuie să fie închis pe dinăuntru.

Jandarmul ţinea zăvorul din toate puterile, şi-i păru nespus de rău că n-a luat cu dânsul puşca lui Ettore, căci ar fi putut să-i ucidă pe cei doi bandiţi.

— Lasă, se auzi glasul lui Gardane, dacă portiţa nu se deschide, se vede că n-au intrat, căci n-au putut-o deschide nici ei. Haide, să urcăm în pod, poate s-au ascuns acolo.

— Încă o clipă, strigă Tric-Trac, am dat de câteva lucruri de care avem nevoie pentru gospodăria noastră. Uite, de pildă, râşniţa asta e tocmai bună.

Tric-Trac se gândea întotdeauna la bucătăria lui, la serviciul pe care-l îndeplinea în banda lui Ettore.

Cei trei din cuptor răsuflată uşuraţi, când simţiră că bandiţii au plecat din bucătărie.

— Suntem salvaţi! izbucni Pia. Tarasco, auzi, suntem salvaţi, a noastră e viaţa!

Nici nu pomeni de bietul ei bărbat, el îşi făcuse doar datoria, a scăpat-o de la moarte şi ea se pregătea să-i otrăvească viaţa din nou. Tarasco vru să sară din ascunzătoare, dar ea îl opri.

— Nu, mai stai, îi strigă ea, bandiţii n-au plecat. Nu va trece mult şi se vor încredinţa că nu putem fi găsiţi şi atunci vor înceta să ne mai caute. Deocamdată trebuie să stăm aici.

Peste un sfert de oră auziră paşi greoi în tindă.

— Ha, ha, râse jandarmul, acum scot ceasornicul în care Ettore crede că m-a închis. Păcat că nu pot fi şi eu de faţă când îşi va da seama că a luat o ladă goală. Egizio Ettore, de astă dată tu eşti cel păcălit, te-ai zbătut zadarnic şi eu am rămas cu tot ce e mai de preţ, cu viaţa.

Uşa de jos trosni din ţâţâni, apoi cei trei fugari din cuptor auziră cum se răsuceşte cheia de două ori în broască.

— Ne încuie, spuse Pia. Ei dar nu face nimic, vom sări prin fereastră. Tarasco, deschide puţin uşa cuptorului, să vedem dacă bandiţii au plecat, căci se poate să ne întindă o cursă.

Jandarmul trase zăvorul apoi deschise uşa, încet şi cu multă băgare de seamă. Dar în clipa aceea, el se dădu înapoi, îngrozit.

— Bucătăria e plină de fum, strigă dânsul, mizerabilii au dat foc chiar aici!

— Să ieşim, strigă Pia, poate mai stingem focul, dacă nu, fugim repede pe scări şi ieşim din casă.

— Păgânii! urlă Tarasco, târându-se prin gura cuptorului, apoi o ajută pe amanta lui să iasă din ascunzătoare, şi nici nu-l băgară în seamă pe Santini, care-i urmă.

Fumul din bucătărie era atât de des, încât nici nu se puteau vedea unul pe altul. Pia şi jandarmul îşi dădură mâinile şi bâjbâiră până la uşă. Fură izbiţi de un miros greu şi înăbuşitor.

— Arde casa, strigă Pia. Repede, trebuie să ajungem la scări, cine ştie dacă le mai putem trece!

Şi fără să arunce o privire către bărbatul ei, ea se lăsă în braţele amantului, care o târî după el. În faţa bucătăriei era o încăpere mică,

a cărei uşă dădea pe scări.

— Deschide, Tarasco, strigă Pia, şi jandarmul apăsă pe clanţă. Dar el se dădu înapoi îngrozit, căci nu putu s-o deschidă: uşa era încuiată pe din afară.

— Ne-au încuiat, strigă Tarasco, suntem încolţiţi, singura scăpare ar fi să sărim pe fereastră, dar e prea sus.

— Sparge uşa, îi porunci Pia, te ajut şi eu. Ei, Santini unde eşti, de ce ai rămas în urmă?

Toţi trei împinseră din răsputeri, se opintiră cu furie şi… uşa căzu cu zgomot. Dar fură întâmpinaţi de flăcările ce cuprinseră scările, şi abia atunci îşi dădură seama că retragerea le era tăiată.

— Suntem pierduţi, bolborosi Pia, înapoi, în bucătărie, la fereastră, acum nu ne-a mai rămas decât să sărim pe acolo.

— Da, acesta era crudul adevăr, nu mai aveau alt drum de scăpare, trebuiau să sară prin fereastră şi n-ar fi putut să scape teferi de pe urma acestui salt de la o înălţime atât de mare. Se repeziră spre bucătărie, dar abia trecură pragul şi Pia scoase un urlet de groază, iar Tarasco şi Santini se opriră înlemniţi. Duşumeaua de lângă fereastră se prăbuşise şi de jos izbucni o coloană de fum şi foc, care venea din camera de dormit. În faţa lor se căscase o prăpastie de foc care le tăia drumul spre fereastră.

— Suntem pierduţi, gemu Pia, şi cu buzele palide, crispate de rânjetul morţii, ea căzu în braţele lui Tarasco. Totul s-a sfârşit, nu mai putem fugi, focul ne-a cuprins din toate părţile şi vom pieri din cauza propriilor noastre păcate.

— Da, din propriile noastre păcate, repetă în urma lor glasul lui Santini, ferice de omul care poate veni cu inima curată în faţa Domnului.

— Nu, nu, nu vreau să mor, strigă ea, smulgându-se din braţele lui Tarasco, sunt tânără, nu vreau să mor! Scapă-mă, Tarasco, salvează-mă! Tu eşti puternic, eşti curajos, ia-mă în braţele tale şi treci prin iadul acesta de foc! De ce stai şi te uiţi la mine cu atâta frică, nu e vorba oare chiar de viaţa ta? Nu mi-ai jurat că mă iubeşti mai mult decât viaţa ta proprie? Ei bine, ţi-o cer acum, ia-mă şi încearcă săritura primejdioasă. Dacă ai curaj, vom izbuti, of, nu mai pot înghiţi atâta fum, aer… aer… ajutor, ajutor!

— Ajutor! mormăi Tarasco cu buzele uscate. Numai Cel de Sus ne

mai poate salva; nu putem sări peste prăpastia de foc, căci vom cădea în flăcări. Nu, nu, nici nu ne mai putem gândi să scăpăm de primejdie, roagă-te, Pia, roagă-te, Cerul să ne ierte păcatele.

— Laşule, urlă ea şi-l izbi cu pumnul în piept, tu te rogi în loc să faci ceva. Cum te-am putut iubi? Abia acum văd ce josnic eşti.

Jandarmul căzu în genunchi, îşi împreună mâinile, buzele i se mişcau şi-şi aţinti ochii îngroziţi spre tavan. Dar flăcările ajunseră şi acolo, scândurile şi grinzile trosneau înfricoşător, după primejdia flăcărilor ce veneau de jos, acum erau ameninţaţi de prăbuşirea tavanului. Pia se învârtea ca o nebună, părul ei negru flutura în jurul capului. Ea râdea, plângea, blestema clipa în care l-a cunoscut pe Tarasco şi cuprinsă deodată de un gând salvator, se aruncă la pieptul lui Santini şi-l cuprinse cu braţele.

— Tu… tu, mă vei salva, strigă ea, şi nu mizerabilul ăsta. Tu eşti bun, tu eşti nobil, tu nu mă vei părăsi! Santini, vezi, plâng, nu-i aşa, sunt tânără, sunt frumoasă, sunt născută pentru fericirea unui bărbat, îţi jur că-ţi voi da toate plăcerile de pe acest pământ, dacă mă scoţi din iadul acesta de loc. Încearcă ceea ce laşul acela nu îndrăzneşte, fie-ţi milă Santini, mai avem câteva minute, ai curaj şi sări!

Santini stătea mort şi nemişcat, se uita peste capul frumos al soţiei sale la flăcările ce creşteau mereu, iar în sufletul lui se încinse o luptă îngrozitoare.

— Te codeşti, strigă Pia, cu vocea înecată în lacrimi. Nu, nu, nu şovăi, vezi, te sărut dragul meu, aşa cum îţi sărut acum buzele, aşa voi aduce linişte şi fericire în sufletul tău, aşa te voi săruta întotdeauna, îţi voi aduce raiul pe pământ, îţi voi împodobi viaţa cu florile iubirii! Înainte, căci altfel, va fi prea târziu; salvează-ţi soţia credincioasă, Santini, numai o singură dată mai ai încredere în jurământul meu!

— Prea târziu! izbucni pădurarul, smulgându-se din braţele femeii ispititoare, prea des m-ai trântit, nu te mai cred.

Pia scoase un urlet nebun şi se dădu înapoi.

Cap. 94 – Salvatorul

— Nu vrei să mă salvezi? strigă Pia. Nu vrei? Santini, vrei să mor?

— Da, rosti pădurarul cu o hotărâre de care nu se folosise niciodată faţă de soţia sa, da, trebuie să mori.

Pia se cutremură, căci nu se aşteptase la un astfel de răspuns. Era pregătită ca amantul ei s-o părăsească în orice clipă, dar simţi că-şi pierde minţile când auzi că şi bărbatul ei, de care ştia că o iubeşte, nu voia să facă nimic pentru salvarea ei.

— Cu neputinţă, gemu ea. Vrei să vezi cum mor? E cu neputinţă.

— Voi muri alături de tine, răspunse el liniştit, apoi se apropie de ea, o apucă de mână şi o cuprinse în braţe…

— Ascultă-mă, Pia, spuse Santini şi două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui. Am dus amândoi o viaţă nenorocită, pentru că nu ne-am înţeles, ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă drumurile noastre nu s-ar fi întâlnit niciodată. Dar aşa cum s-a întâmplat, tu ar fi trebuit să te stăpâneşti. Tot răul pe care mi l-ai făcut, toate suferinţele pe care mi le-ai pricinuit, eu ţi le iert, da, eu te iert în clipa aceasta, când moartea ne răpeşte pe amândoi. Te-ai jucat cu focul iadului şi acum iată, a izbucnit, îşi întinde braţele sale şi nu vei scăpa. Dar în clipa aceasta solemnă, îţi spun încă o dată, că te-am iubit şi iubirea aceasta o iau cu mine în mormânt. Şi de aceea te întreb: tu n-ai vrut să trăieşti cu mine, vrei cel puţin să murim împreună cu sufletul împăcat?

Ea îşi înclină capul pe umărul lui, izbucni în lacrimi şi strigă cu vocea sfâşiată:

— Nu vreau să mor, nu, de abia acum văd că mă iubesc numai pe mine, mă iubesc din tot sufletul şi de aceea… de aceea, nu mă pot obişnui cu gândul că trupul meu va fi distrus. Vai, sunt atât de tânără şi trebuie să mor!

— Dumnezeule din ceruri, iartă greşelile mele, murmură Tarasco, care mai stătea încă în genunchi. Am păcătuit, dar acum mă pocăiesc: şi ne iartă nouă greşelile noastre… primeşte-mă la sânul tău, Părinte!

— Nu mai vreau să-l văd, strigă Pia, ascunzându-şi faţa la pieptul lui Santini, goneşte-l pe laşul ăsta, pentru care viaţa mea n-are niciun preţ, îmi amărăşte şi clipa aceasta din urmă.

— Lasă-l, răspunse Santini, îl iert şi pe dânsul, Dumnezeu să se îndure. Şi acum ascultaţi-mă. Nu mai e nicio scăpare, toată casa e cuprinsă de flăcări, scările se prăbuşesc. Ne-a sosit clipa morţii. E mai bine deci să punem capăt chinurilor noastre. Vreţi să aşteptăm până când ne vor cuprinde flăcările şi vom fi torţe arzânde? Nu, mai bine murim cu numele lui Dumnezeu pe buze. Intonaţi cu mine un imn de slavă către Cel de Sus şi să ne aruncăm în flăcări: aşa vom muri mai

repede.

Tarasco şi Pia nu-i răspunseră, dar nici nu se împotriviră spuselor sale.

— Ei bine, strigă Santini ca cel mai în vârstă, eu mă voi arunca primul. Tarasco, tu mă urmezi şi apoi vine Pia. Astfel vom fi uniţi, aceleaşi flăcări ne vor distruge pe toţi trei.

Santini, al cărui chip luase o înfăţişare divină, iar ochii îi străluceau plini de evlavie, începu să îngâne o rugăciune. Vocea lui întrecea duduitul flăcărilor şi zgomotul zidurilor ce se prăbuşeau. Dar nici Tarasco, nici Pia nu deschiseră gura.

Santini termină şi îşi făcu înc-o dată semnul crucii.

— Adio, Pia, strigă el, întinzând mâinile spre soţia sa, adio, te iert înc-o dată, ne vom vedea iar în ceruri, acolo să-mi fii mai credincioasă decât mi-ai fost pe pământ.

Dar Pia nu-i întinse mâna, de frică să n-o apuce şi s-o tragă după el în infernul de foc; fugi în colţul unde jandarmul stătea în genunchi şi unde focul nu ajunsese. Santini, cu faţa îndurerată, îşi retrase mâinile, dădu nedumerit din cap şi se întoarse. Se apropie de marginea prăpastiei, care se deschidea în faţa lui şi de unde flăcările izbucneau fără încetare. Aruncă o privire în adâncime.

— Doamne, îndură-te, izbucni pădurarul şi se aplecă.

Şovăi o clipă, apoi se auzi un ţipăt, pe care nu-l scosese însă el, ci femeia îngrozită. Ea închise ochii şi când îi redeschise… Santini dispăruse. Valurile de foc îl înghiţiseră într-o clipă.

Tarasco urmărise şi el cu ochii holbaţi aceasta prăbuşise în moarte, trăsăturile feţei i se crispară, o sudoare rece îi acoperi fruntea. Când se uită la el, Pia se sperie, căci nu văzuse încă niciodată o faţă mai hidoasă. Era oare acelaşi om care o vrăjise, de care se îndrăgostise cu atâta patimă, pierzând orice urmă de cinste?

— Acum e rândul meu! striga jandarmul, cu un râs nebun. Vino, frumoasa mea, vom sări amândoi.

Braţele lui o cuprinseră ca un cerc de fier. Pia i se împotrivi cu furie, îi strânse gâtul, încercă să-l sugrume, dar nebunul avea o putere, împotriva căreia ea nu era în stare să facă nimic. O trase după el şi se apropiau tot mai mult de vâlvătaia în care dispăruse Santini. Pia se simţea pierdută, fu cuprinsă de fiorul rece al morţii, un văl negru îi acoperi mintea.

În clipa aceea, ea simţi cum duşumeaua îi alunecă sub picioare, scândurile trosneau mereu şi se prăbuşeau. Să se lase în voia lui Tarasco şi amândoi să cadă în iadul ce se căsca în faţa lor? Nu, se îngrozea de moartea care o aştepta acolo.

— Ascultă, Tarasco, spuse ea, când ajunseră la marginea prăpastiei, înainte de moarte, mai sărută-mă o dată.

— Da, strigă el, vreau să te sărut, căci sărutul tău e dulce, mă va face să uit amarul acestei morţi. Ei bine, îmbrăţişează-mă, apasă gura ta pe buzele mele. Astăzi e nunta noastră. O nuntă între flăcări. Pia, sărută-mă!

Atunci ea întinse mâinile ca să-l îmbrăţişeze şi în clipa când el vru s-o strângă, ea îl izbi cu pumnii în piept. Jandarmul scoase un urlet, se clătină, bătu cu mâinile aerul din jurul său, căutând un sprijin, apoi căzu în flăcări, ţinând privirile înspăimântate aţintite spre Pia. Ea se uită cum cade, şi-l văzu înghiţit de flăcări. Dispăruse, şi o clipă ea mai auzi un vaiet prelung, apoi se făcu linişte…

— Singură! exclamă perfida femeie, ascunzându-se iar în colţ, acum sunt singură. Dar nu mă voi chinui mult, fumul e atât de des încât voi muri înăbuşită.

Se prăbuşi în colţul bucătăriei şi cu ochii holbaţi, plini de groază, se uita la focul ce se apropia mereu. Când prima flacără ajunse lângă dânsa şi-i mângâie poala rochiei, femeia sări în sus şi începu să strige după ajutor. Dar în casa încinsă de flăcări, nu-i răspunse nimeni şi cu toate că şoseaua era plină de săteni, nimeni nu-i veni în ajutor. Cine ar fi fost nebunul care să fi îndrăznit să se arunce în oceanul de foc, chiar dacă ar fi ştiut că acolo se zbate o fiinţă vie! Dar locuitorii din Viola erau încredinţaţi că pădurarul şi nevastă-sa fugiseră demult.

Da, Pia era singură, fără nădejdea vreunui ajutor, iar clipa fatală era aproape. Rochia i se aprinse de câteva ori şi numai cu greu ea izbuti să stingă aceste prime licăriri ale morţii, picioarele ei stăteau pe podeaua încinsă şi căldura îi ardea tălpile.

Mânată de ultimele pâlpâiri ale vieţii, ea se lipi de perete şi rămase aşa, cu ochii holbaţi, tot trupul îi tremura, cuprins de spaima morţii. Îşi strânse rochia de trup, căci flăcările dănţuiau în jur. Cu braţele goale, ea stătea şi aştepta moartea.

Deodată, privirile ei căzură pe uşa deschisă a cuptorului. Dacă acolo nu era nicio salvare, se gândi ea, primejdia era cel puţin

înlăturată pentru câteva minute. Cuptorul nu putea fi cuprins de focul distrugător, deoarece era făcut din cărămidă şi era numai o singură primejdie: duşumeaua de sub el să nu se prăbuşească. Până una alta, ea câştigă câteva minute şi nu stătu mult la gânduri: sări în deschizătura cuptorului şi trase uşa după ea. Rămase câteva minute în întunericul dinăuntru, apoi fu ajunsă de teama ca podeaua să nu se prăbuşească şi s-o cufunde în flăcări. Nu, nici aici nu putea să rămână, dar încotro să fugă? O idee!

Abia acum ea îşi aminti că în coşul cuptorului era o scară. Dacă ar fi în stare să găsească scara, ar putea urca pe acoperişul casei. Atunci va fi văzută şi mai putea avea speranţa să fie salvată. Dorul de viaţă se zbătea în sufletul tinerei femei şi-i dădea puteri noi. Se târî prin cuptor şi pipăi în jurul ei, dar nu găsi scara. Se ridică, şi deodată, simţi o stinghie de fier ce era lipită de zid. Aşadar, aceasta era scara. Ea încercă să urce. Coşul era plin de funingine şi Pia abia izbuti să-şi facă un drum. Se ridică de la o treaptă la alta, şi unde punea mâna, funinginea se sfărâma şi o împroşca. Închise ochii, dar simţi că negreala din coş îi acoperă tot corpul. Dar chiar dacă ar fi ştiut că va rămâne astfel toată viaţa, chiar dacă şi-ar fi dat seama că funinginea îi va mânca obrajii frumoşi, ea ar fi continuat să urce, căci singurul ei gând era salvarea.

Un val de aer proaspăt o lovi deodată în faţă şi înţelese că a ajuns în vârful coşului. Se opinti mai tare, gândul că va zări iar cerul deasupra ei, îi dădea puteri. Încă două trepte, apoi îşi ridică capul, deschise ochii… Deasupra ei era cerul, scăldat în lumina zorilor.

Se strecură şi se căţără încet pe acoperişul înclinat. În clipa aceea un urlet izbucni din pieptul mulţimii care era adunată pe şosea şi o zărise pe nenorocita ce se încleştase cu mâinile de horn şi făcea sforţări disperate să-şi găsească un sprijin.

— Ajutor! strigă Pia din răsputeri, ajutor!

— Aduceţi scări! strigară câteva glasuri. Repede, aduceţi scări, legaţi-le împreună!

— Da, scări, scări, strigă Pia.

— Cine eşti? se auzi de jos vocea unui bărbat care o cunoştea prea bine, dar acum nu-şi putea da seama cine era. Şi când Pia se întoarse cu faţa spre dânsul, acesta strigă îngrozit:

— Sfinte Dumnezeule, asta-i o femeie! Pare venită din iad.

— Salvaţi-mă! strigă Pia cu glas jalnic, eu sunt Pia, nevasta pădurarului Santini.

— Nevasta pădurarului! murmură mulţimea. Sărmana de ea!

Cei de jos începură să alerge, fiecare voia să facă ceva pentru salvarea, ei. Nu trecu mult şi fură aduse câteva scări, care legate împreuna puteau ajunge până la acoperiş. Dar acum nu se găsi niciunul care să se arunce în primejdie pentru dânsa. Cine ar fi îndrăznit să urce pe acoperişul care se putea prăbuşi în orice clipă peste marea de flăcări? Numai un om dezgustat de viaţă, căruia nu-i păsa de moarte, putea să facă acest gest.

— Nu se găseşte nimeni care s-o salveze? strigă primarul. Eu sunt bătrân şi nu mă pot încumeta. Ei, băieţi, femeia pădurarului v-a înnebunit pe toţi prin frumuseţea ei; nu e niciunul printre voi care să-şi rişte viaţa pentru dânsa?

Frumuseţea Piei fermecase pe toţi bărbaţii din sat şi nu era niciunul care să nu fi avut dorinţa să fie a lui, fiecare ar fi fost gata s-o ajute, să zboare la cel mai mic semn al ei, dacă ar fi fost vorba de un ajutor oarecare, fiecare ar fi făcut ceva pentru frumoasa femeie, oricât de greu i-ar fi venit. Dar să-şi dea viaţa? Asta nu!

Pia era din ce în ce mai ameninţată de primejdie, fiecare clipă însemna un nou pas spre moarte. Dacă salvarea nu venea pe dată, era pierdută.

— Ajutor! Ajutor! se auzi strigătul ei deznădăjduit.

Mulţimea se cutremură şi se dădu înapoi; oamenii se temeau ca zidurile să nu se prăbuşească peste dânşii.

Pia văzu că e pierdută. Totuşi, ea se încleştase de horn cu disperare, îşi aruncă privirile în mulţimea aceea unde nu se găsea niciun bărbat curajos care să-i dea o mână de ajutor.

— Faceţi loc! strigă în clipa aceea o voce care căzu ca un trăsnet în tăcerea din jur. Ce staţi cu braţele încrucişate şi holbaţi ochii? Femeia asta să piară în flăcări? Haide, la o parte, dacă niciunul din voi nu vrea să încerce, voi îndrăzni eu!

Mulţimea se urni din loc, un murmur prelung se auzi.

— Un uriaş, un uriaş!

Da, în mijlocul lor răsărise ca din pământ un om de o statură uriaşă, care părea întors din vremuri străvechi, şi se uita cu nişte ochi blânzi şi albaştri spre nenorocita care se cutremură când îl zări. Ea

vedea că se înfăptuise o minune şi răsărise un uriaş, care trebuia numai să întindă mâna ca s-o ia de pe acoperiş. Lângă acest uriaş stătea o femeie tânără, cu faţa ascunsă sub un văl.

— Cine eşti? întrebă primarul din Viola, apropiindu-se de străin. Pari un om-minune! De unde vii şi încotro te duci?

— La toate aceste întrebări voi răspunde mai târziu, zise uriaşul, după ce o voi da jos pe femeia aceea de pe acoperiş; precum vedeţi, nu mai e timp de pierdut. Să vedem dacă scările astea sunt destul de trainice. Dar văd că sunteţi curioşi şi de aceea vă voi spune în grabă că eu sunt uriaşul Abdallah şi cutreier toată lumea cu tovarăşa mea ca să-mi arăt puterile. După ce o voi salva pe femeia de colo, ne vom produce în satul vostru şi am onoarea, domnii mei, să vă invit la reprezentaţia de mâine.

După aceste cuvinte ce răsunară ca un bubuit de tunet, el se îndreptă spre scară, o zgâlţâi cu putere şi apoi şopti însoţitoarei sale:

— Letiţia, iartă-mă că mă arunc într-o aventură, care poate să nu-ţi fie pe plac, dar nu pot suferi să văd cum piere un om, pe care aş putea să-l salvez.

— Du-te cu Dumnezeu, rosti ea, şi El să te scoată din primejdie.

— Primejdie, deloc, răspunse uriaşul, nu mă voi urca pe acoperiş, căci mâna mea ajunge sus de tot.

Uriaşul urcă treaptă după treaptă, scara se încovoia sub greutatea lui şi părea că vrea să se rupă. Deodată, el se ivi în vârful scării şi când se îndreptă, părea că ajunge cu capul în cer.

— Ei, femeie, strigă Abdallah, fii atât de bună şi vino mai aproape, cred că eşti destul de curajoasă. Aşadar, înainte! Fă-ţi vânt peste acoperiş şi să n-ai nicio grijă, te prind eu la timp.

Dar Pia şovăi, căci se temea ca uriaşul să n-o prindă prea târziu şi să cadă.

— Ei drace, vrei să mă sileşti să urc pe acoperiş? strigă uriaşul. Ar fi rău pentru amândoi. Aşadar, curaj, ia mâinile de pe horn, aşează-te pe acoperiş şi dă-ţi drumul!

Pia înţelese că nu-i rămânea altceva de făcut şi dogoarea era aşa de mare în jurul ei încât nu mai putea să stea. Se aşeză încet şi începu să lunece spre streaşină.

— Mai aproape, mai aproape, strigă Abdallah.

În clipa în care Pia se apropie, el o prinse de picior, o smuci

deodată, iar cu cealaltă mână îi apucă trupul şi o strânse la piept. Bietul Abdallah nici nu bănuia că în clipa aceea el strângea nenorocirea în braţele sale. Deşi tânăra femeie era acoperită cu funingine, deşi faţa ei era neagră şi părul i se zburlea pe frunte, totuşi, Abdallah zări la lumina zorilor frumuseţea ei şi cum o strângea cu putere ca să coboare cu dânsa, el se simţi atât de bine cum nu i-a fost niciodată în viaţa lui. O strângea tot mai tare pe femeia aceasta rea şi plină de păcate, care ar fi meritat pe deplin să cadă pradă flăcărilor. Coborî încet şi când ajunse pe pământ simţea o dorinţă nespusă s-o mai strângă în braţe şi s-o ţină la pieptul lui. Dar câţiva oameni năvăliră spre el, îl smuciră din toate puterile şi-l traseră la o parte, căci zidurile se clătinară şi un bubuit ce părea ieşit din gurile a o mie de tunuri ajunse până în văgăunile munţilor.

Casa pădurarului Santini se prăbuşise şi o coloană uriaşă de fum şi de foc se ridică până la cer.

Abdallah o duse pe Pia, care leşinase, până la cârciuma satului, iar Letiţia îl urmă la distanţă, clătinând uşor din cap.

Ce se petrecea oare cu prietenul ei? De obicei, prima lui privire o îndrepta spre ea, se îngrijea numai de dânsa, şi acum… el părea că nici nu-şi dădea seama că Letiţia mai există pe lume.

Cap. 95 – Dragoste de uriaş

Dacă în dimineaţa care urmă nopţii de pomină, în care tot avutul pădurarului Santini căzu pradă flăcărilor, dacă în dimineaţa aceea în care cadavrele arse ale lui Santini şi Tarasco fură scoase de sub ruinele fumegânde, dacă în dimineaţa, în care Pia, frumoasa femeie a pădurarului, stătea în pat şi se reculegea de pe urma groazei din noaptea trecută, dacă în dimineaţa în care uriaşul Abdallah nu mai contenea să se uite la frumoasa femeie pe care o salvase, dacă în dimineaţa aceea exista pe pământul Corsicii o fiinţă fericită, aceasta era Letiţia.

Da, o fericire curată şi sublimă umplea inima ei. O fericire fără margini coborâse în sufletul ei, căci era cuprinsă de simţământul datoriei împlinite. Nu-i venise atât de uşor să facă drumul din Franţa până în Corsica. Făcuse acest drum cu trenul şi pe apă, dar greutăţile şi primejdiile începură abia când puse piciorul pe pământul ei natal.

În Corsica, toată lumea o ştia drept iubita lui Egizio Ettore, aici trebuia să-i fie frică de duşmanii ei, de acel Robert de Paris, care voia s-o piardă pentru că nu putea fi a lui, de Gilda, care fusese odinioară prietena ei apoi se unise cu Vampirul Corsicii.

Astfel Abdallah şi Letiţia făcură pe jos drumul până în ţinutul munţilor Cagna, un drum greu şi plin de primejdii, mai ales pentru o femeie frumoasă, care atrăgea asupra ei privirile tuturora.

Letiţia cunoscu inima de aur a uriaşului încă în teatrul cu minuni al directorului Smith, văzu că era un paznic credincios, un om în care putea avea toată încrederea, care-şi făcea pe deplin datoria, nu ştia ce e egoismul şi înţelegea să nutrească o prietenie devotată. Dar abia acum, când nu-l avea decât pe dânsul, ea îşi dădu seama de marile calităţi ale uriaşului. Cu ce dragoste mişcătoare se îngrijea Abdallah de tânăra şi frumoasa fată, care-i încredinţase viaţa ei! Pe cât era cu putinţă, el lua asupră-şi toate greutăţile drumului. Nu dormea aproape toată noaptea, căci era numai cu gândul la ea. Când trăgea la vreun han, Letiţia îşi lua o odaie şi Abdallah se culca pe prag, ca un câine şi când adormea, somnul lui era atât de uşor, încât se trezea imediat, când auzea cel mai mic zgomot!

Şi tocmai devotamentul acesta al uriaşului o aduse pe Letiţia într-o primejdie mare. Ajunseră la Bastia şi traseră într-un han de la marginea oraşului. Letiţia mai avea la dânsa încă o sută de napoleoni de la ducele de Chamfort şi cu această sumă ar fi putut să călătorească mult mai bine. Dar n-o făcea, ca să nu atragă atenţia celor din jur. În hotelurile mari, ar fi dat de tinerii din societatea aleasă, care ar fi urmărit-o cu înverşunare. Dar într-un han mai sărăcăcios era ferită de astfel de neplăceri.

Hanul în care trăsese acum, părea un loc de întâlnire pentru populaţia mai de jos a oraşului.

Dar de astă dată, se înşelară. Faţada făcea chiar o impresie proastă, dar când trecură gangul şi deschiseră uşa, ei intrară într-o grădină, unde se afla o vilă fermecătoare, construită în stil elveţian cu ferestrele împodobite cu draperii de mătase.

La intrare fură întâmpinaţi de patroana hotelului care deschise ochii mari văzând namila de om.

Abdallah ceru pentru tovarăşa sa o odaie cu o uşă bună şi o broască solidă. Pentru dânsul nu ceru decât un pat care să fie pus afară lângă

uşă.

Patroana îşi duse musafirii în salonul în care nu era nimeni şi aici ea îndreptă spre Letiţia o privire plină de uimire. Se vedea că frumuseţea fetei făcuse o impresie puternică asupra ei.

— Nu doriţi să mâncaţi ceva înainte de culcare? întrebă dânsa şi începu să înşire tot ce avea în bucătăria şi pivniţa ei.

Şi fiindcă Abdallah şi Letiţia aveau o poftă nebună, ei fură mulţumiţi de această propunere. Mâncarea era foarte bună şi Abdallah înghiţea porţii care puteau sătura patru oameni. Patroana se aşezase lângă dânşii şi încercă să intre în vorbă cu ei. Dar atât Abdallah cât şi Letiţia înţeleseră că femeia căuta să-i iscodească. Le puse tot felul de întrebări, cine sunt, de unde vin, încotro se duc, care e scopul călătoriei lor şi repeta mereu că domnişoara e frumoasă ca un înger, că e o cinste pentru dânsa ca o astfel de persoană distinsă să tragă într-un hotel atât de modest.

Letiţia se ridică, spuse femeii noapte bună şi-l rugă pe Abdallah s-o conducă în odaie. Uriaşul urcă scările după dânsa şi cum era târziu, ea se culcă şi uriaşul îşi făcu patul afară, lângă uşă.

Dacă Letiţia ar fi ştiut că patroana hotelului nu era alta decât Tereza Galdano, n-ar fi dormit liniştită toată noaptea.

După ce Letiţia şi Abdallah se duseră la culcate, mizerabila femeie trimise un servitor cu o scrisoare la un tânăr nobil din Bastia şi-l înştiinţă că în casa ei se află o fată de o frumuseţe răpitoare. Tânărul nu se lăsă rugat de două ori şi la ora 11 noaptea el intră în casa patroanei care-l întâmpină din uşă, spunându-i că e nevoie de un gest îndrăzneţ, ca să pună mâna pe frumoasa necunoscută. Uşa de la camera ei era păzită de Abdallah, aşa că nu se putea face nimic pe calea aceasta. Pe de altă parte, nu puteau să intre nici prin cele două ferestre ale odăii care dădeau în stradă, căci pe aici trecea adeseori poliţia care ştia cine-i Tereza Galdano şi cu ce se îndeletniceşte. Aşadar, trebuia găsit un alt mijloc.

— Ei, spuse Tereza, după o clipă de gândire, dacă nu putem intra nici pe uşă, nici prin fereastră, mai există încă trei drumuri. Sau ne strecurăm prin coş, dacă bineînţeles ar fi atât de larg ca un om să poată trece, ceea ce nu e cazul. Sau să găurim tavanul drept deasupra patului ei, dar al treilea şi cel mai bun mijloc ar fi să găurim duşumeaua.

Tereza Galdano era o femeie cu experienţă. Îndrăgostitul trebuia, deci, să urce prin duşumea. Şi nu era mult de lucru, deoarece în odaia unde Letiţia dormea atât de bine după călătoria obositoare, era un chepeng, o portiţă făcută demult în duşumea şi pe unde se putea trece foarte uşor. Odaia se afla tocmai deasupra pivniţei, unde era o scară pusă de-a lungul zidului.

Aşadar, pe la miezul nopţii, tânărul nobil şi Tereza Galdano urcară scara. Le veni foarte uşor să deschidă chepengul şi cei doi nelegiuiţi intrară în odaia Letiţiei; femeia ţinea mâna în faţa lumânării ca lumina să nu cadă pe ochii frumoasei fete care dormea.

— Am lăudat-o oare prea mult? îl întrebă ea în şoaptă. Ai mai văzut o fată aşa de frumoasă?

— Nu, exclamă tânărul care rămase înmărmurit, e chiar cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată şi-ţi mulţumesc că mi-ai trimis vestea la timp.

El îi strecură o pungă cu bani, pe care ea o ascunse rânjind, apoi îi făcu semn să se retragă.

— Stai, nu te zori, şopti Tereza, mai întâi trebuie să vedem dacă uşa e zăvorâtă pe dinăuntru; ţi-am povestit doar despre uriaşul cela şi trebuie să-l împiedecăm să intre, dacă fata va tipa.

— E chiar atât de uriaş omul ăsta?

— Da, are nişte mâini şi picioare de te îngrozeşti. Dar nu-i nimic, uşa e zăvorâtă.

— Ei bine, du-te şi-ţi mulţumesc încă o dată.

Nobilul se apropie de patul în cave dormea Letiţia. Abia îşi mai dădea seama ce face. Se aplecă uşor şi apăsă buzele pe gura ei. Letiţia sări speriată, lovi cu mâinile pe acela care îndrăznise să-i atingă buzele ei neprihănite, apoi deschise ochii, îşi dădu seama în ce situaţie se află şi un ţipăt strident izbucni din pieptul ei.

Dacă ţipătul acesta ar fi fost de o sută de ori mai slab, încă l-ar fi trezit din somn pe Abdallah. Într-o clipă, uriaşul fu în picioare, încercă să deschidă uşa, dar în zadar: era zăvorâtă.

— Abdallah, ajutor, ajutor! se auzi din odaia Letiţiei, dragă Abdallah, ajută-mă!

Niciun semnal de trompetă n-ar fi cutremurat mai mult pe un cavaler viteaz şi nu l-ar fi oţelit atâta să pornească la luptă, decât acest strigăt pe Abdallah.

Izbi uşa cu îndârjire, dar pentru prima dată în viaţa lui, Abdallah nu izbuti să sfarme o uşă, lemnul era prea tare şi-şi lovi pumnii fără folos. Uriaşul umbla turbat prin gang şi în timp ce Letiţia striga mereu după ajutor, el încercă să spargă zidul… Dar asta era o nebunie. În vremea asta, în odaie se petrecea o scenă dramatică. Tânărul nobil o cuprinse pe Letiţia cu mâinile, o strânse la pieptul lui, îi jura credinţă şi dragoste, iar prin deschizătura chepengului se ivi capul hidos al Terezei, care-şi freca mâinile, mulţumită. Letiţia se lupta disperată cu tânărul cutezător, dar ea îşi dădea seama că va mai rezista doar câteva minute, căci simţea că se prăbuşeşte în pernele patului şi vedea în privirile scânteietoare ale bărbatului o hotărâre, care o înspăimântă.

Cu groază în suflet, Abdallah dădu fuga pe scări, cu gândul să iasă în stradă, de acolo să urce zidul şi să-şi facă prin fereastră un drum în odaia Letiţiei. Dar în furia lui nebună, el nu apucă spre poarta casei, ci spre uşa ce dădea în grădină şi tocmai la stânga acestei uşi se afla intrarea în pivniţă.

— Un topor, dacă aş avea un topor, strigă Abdallah, aş sfărâma uşa şi apoi capetele, ce le-aş întâlni în cale… Dar stai, poate că în pivniţă asta să găsesc ceea ce caut.

Se năpusti pe scările ce duceau în pivniţă şi se trezi în încăperea întunecoasă. Dar ochii lui se obişnuiră repede cu bezna pe domnea acolo, zări toate lucrurile din jurul lui şi căută un topor, un ciocan, o bucată de lemn. Nu găsi nimic din toate acestea, dar făcu o descoperire ciudată. În fund era o scară ce ducea undeva, sus, şi când se apropie, el zări o femeie ce cobora treptele. Abdallah înţelese imediat că scara aceea ducea spre un chepeng prin care se putea intra în odaia Letiţiei. Picioarele ce se mişcau pe scară nu puteau aparţine decât stăpânei hotelului, îşi spuse el.

Când se-ncredinţă că aşa este, Abdallah strânse cu pumnii lui de fier picioarele Terezei, apoi o smucitură zdravănă şi mizerabila dispăru din deschizătura chepengului cu repeziciunea unui diavol ce dispare de pe scenă.

Spre norocul Terezei, Abdallah nu se putea ocupa cu dânsa, deoarece sus se-nteţeau strigătele Letiţiei, aşa că uriaşul se mulţumi să dea o lovitură femeii şi ea se rostogoli în pivniţă. Apoi urcă furios scara şi se trezi în odaie.

Scena pe care o avea în faţa ochilor săi, îi îngheţă sângele în vine.

Îşi dădu seama că venise în ultima clipă, căci mizerabilul izbutise s-o întindă pe Letiţia în pat.

Un muget de fiară ieşi din pieptul lui Abdallah care se năpusti asupra mizerabilului, îl apucă şi-l zvârli cu toată furia şi nobilul căzu lângă deschizătura pivniţei.

— Nu te teme, Letiţia, strigă Abdallah. Eşti salvată, fetiţo! Acum trebuie să-l pedepsim pe ticălosul ăsta, ca să mă ţină minte cât va trăi!

— Te rog, Abdallah, nu-l ucide, nu trebuie să ne mânjim cu sânge, vom fi urmăriţi… Nu, nu, fii cu el cât mai blând.

— Stăpână, dacă tu mi-o ceri, îi răspunse Abdallah încrucişându-şi mâinile pe piept, îi voi da acestui mizerabil o pedeapsă uşoară.

Deoarece nobilul căzuse în nesimţire, Abdallah hotărî să pună întâi mâna pe Tereza Galdano. Coborî repede în pivniţă, şi nu trecu mult şi se întoarse, ducând-o pe mizerabilă în spate. Timp de un sfert de oră odaia fu plină de gemete, vaiete, plânsele şi implorări ce ar fi putut să înduplece şi un tigru, dar uriaşul nu se opri până când nu isprăvi cu amândoi. Peste o jumătate de oră, Letiţia şi Abdallah părăsiră casa, sendepărtară în grabă de oraş, luând-o spre sud.

A doua zi dimineaţa, se răspândi vestea în oraşul Bastia că în hotelul Terezei Galdano se poate vedea ceva nemaipomenit. Bărbaţii vorbeau râzând, femeile şopteau, iar fetele roşeau când prindeau câte un cuvânt. Cu toate acestea, întreg oraşul năvăli în strada cu pricina, până când poliţia puse capăt scandalului. Şi ce se putea vedea în hotelul Terezei Galdano? Pe acoperiş stătea un pat în care doi oameni erau legaţi atât de strâns încât nu se puteau mişca şi tot timpul nopţii nu fură în stare să se dezlege. Era Tereza Galdano, femeia grasă şi urâtă, şi tânărul nobil, care îndrăznise să pună ochiul pe Letiţia şi s-o atace în timpul somnului.

Se înţelege de la sine că reprezentaţia aceasta fusese pusă la cale de către uriaşul Abdallah. Pompierii sosiră la faţa locului şi scoaseră de pe acoperiş patul cu cei doi îndrăgostiţi care fură dezlegaţi şi întrebaţi cum au ajuns în situaţia asta ciudată.

Afacerea rămase nelămurită, deoarece tânărul nobil nu putea să spună adevărul, iar Tereza se încurcă în explicaţii. Poliţia hotărî s-o aresteze şi s-o ţină închisă. Nobilul, care ar fi meritat cel puţin aceeaşi soartă, rămase liber, căci făcea parte dintr-o familie distinsă. El trebui, totuşi, să părăsească oraşul, căci era obiectul batjocurii tuturor. Fusese

găsit în braţele bătrânei Tereza şi aceasta era destul ca toate femeile şi fetele să fugă, roşind, când voia să se apropie de ele. Fu părăsit de prieteni, societatea mai bună rupse orice legături cu dânsul şi nu-i rămase altceva de făcut decât să plece din Bastia şi să se stabilească la Paris. Dar şi aici fu urmărit de acelaşi blestem, şi aici uşile rămaseră închise pentru el şi într-o zi fu găsit în odaia sa, cu pieptul găurit de un glonte.

Tereza Galdano avu un sfârşit mai bun. Deoarece nu se putu stabili adevărul, ea fu eliberată după patru săptămâni. Dar fu gonită din Bastia şi pentru afacerile ei ruşinoase primi o amendă atât de mare, încât părăsi oraşul ca o cerşetoare.

Letiţia şi Abdallah îşi continuară drumul pe jos şi astfel ajunseră în satul Viola, de unde nu erau decât două ceasuri până la poalele muntelui Fontanella. Şi gândul acesta o umplea pe Letiţia de o fericire fără margini. Ajunsese în ţara dorului lei, aproape de ţintă şi numai câteva ceasuri o mai despărţeau de iubitul ei. Numai câteva ceasuri şi va fi iar în braţele lui Egizio Ettore. Până diseară ea trebuia să pună frâu dorului ei, căci atâta timp cât mai era lumină ea nu putea să pornească spre culmea Fontanellei. Nimeni nu trebuia să afle că ea e iubita brigandului, că a venit aici numai pentru dânsul. Dar oamenii din Viola nici nu bănuiau, căci Abdallah lămurise destul de bine pricina apariţiei lor în sat.

Toată lumea se bucura, pentru că satele acestea ascunse în văgăunile munţilor nu au prilejul să vadă ceva neobişnuit şi apoi, Abdallah devenise eroul zilei. Uriaşul stârnise admiraţia tuturor şi era lăudat că scosese din flăcări pe frumoasa soţie a pădurarului, că a îndrăznit să înfrunte focul, care înspăimântase pe locuitorii satului.

*

* *

Letiţia deschise uşa odăii, în care Pia şedea la fereastră, aşezată într-un scaun. La câţiva paşi de ea, stătea Abdallah, cu mâinile încrucişate şi se uita la femeie cu nişte priviri în ochii lui albaştri şi blânzi, pe care Letiţia le vedea la el pentru întâia dată. Frumoasa corsicană se opri o clipă în prag şi privi tabloul din faţa ei. Nu mai încăpea nicio îndoială, o schimbare ciudată se petrecuse cu tovarăşul ei de drum. Frumoasa pe care a salvat-o din flăcări, îl vrăjise.

De obicei el era numai cu Letiţia, îi dădea nu numai ei toată atenţia, dar de când o cunoscu pe Pia, nu mai părăsi odaia ei, nu se clintise de lângă dânsa, îi făcea mii de servicii şi-i arăta semne de dragoste. Descoperirea aceasta nu o întristă pe Letiţia, Abdallah era doar prietenul ei, pentru care simţea o dragoste de soră. Pia era frumoasă şi Letiţia credea că e şi bună. Prin moartea pădurarului ea rămase văduvă, aşa că Abdallah o va lua de soţie şi astfel întâmplarea va face fericite două inimi.

— Abdallah, spuse Letiţia, aş vrea să-ţi vorbesc o clipă.

Peste câteva minute Abdallah stătea în faţa Letiţiei, în odaia ei, şi dânsa îl privi zâmbind..

— Dragul meu, îi zise ea, mi se pare că ţi-a venit cam greu să te desparţi chiar numai pentru câteva minute de lângă frumoasa pe care ai salvat-o din mijlocul flăcărilor. Spune drept, îţi place?

— Mult, mult de tot, bâigui Abdallah, roşind ca o fată mare, mai mult decât soarele, luna, şi stelele la un loc.

— Asta e ceva, şi… atunci, nu-ţi rămâne decât s-o iei de soţie. O iubeşti?

— Dacă o iubesc? strigă el cu voce tremurătoare, aruncând o privire speriată spre uşa după care se afla Pia. O iubesc mai mult decât se poate spune.

Dar iată ochii lui se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji.

— Abdallah, plângi?

— Stăpână, iartă-mă, strigă uriaşul apucând mâna Letiţiei şi sărutând-o, sunt un om rău şi neîncrezător, o slugă neascultătoare şi necredincioasă…

— Destul, dragul meu Abdallah, destul! Vorbeşti rău despre un nevinovat.

— Nu, sunt vinovat, continuă Abdallah, căci de azi dimineaţă gândurile mele n-au mai fost la tine, stăpână, şi doar eu îţi aparţin numai ţie.

— Te înşeli, nu-mi aparţii, eşti liber ca şi pasărea, şi nu tu îmi datorezi recunoştinţă, ci eu trebuie să-ţi mulţumesc, scumpul meu uriaş, că m-ai adus aici, la poalele Fontanellei. Şi dacă vrei să-mi faci binele până la capăt, du-mă chiar astăzi până sus pe munte, aş vrea să-l cunoşti pe Ettore, el se va bucura mult să te vadă şi cred că-ţi va

propune chiar să intri în banda lui.

Abdallah se făcu palid şi începu să tremure.

— Ce e cu tine? dragul meu, întrebă Letiţia. Când ţi-am mai propus o dată să intri în banda lui Ettore, ochii tăi sclipeau de bucurie şi mi-ai răspuns că abia mai ai răbdare să aştepţi clipa în care-l vei vedea pe vestitul brigand. Iar acum… Abdallah, nu mai vrei să vii cu mine pe piscul Fontanellei?

— Ba da, vreau… da… stăpână fac tot ce-mi porunceşti.

Letiţia simţi că voinţa lui Abdallah şi toate planurile-i de viitor suferiseră o schimbare, dar în clipa asta ea nu dori să-l supere, nu vru să scoată de la el ceea ce el singur nu ţinea să spună şi de aceea ea schimbă vorba.

— Vezi, Abdallah, am fost doar prieteni buni tot timpul drumului, ne-am purtat ca frate şi soră, nu-i aşa?

— Da, aşa e şi Dumnezeu mi-e martor că te-am iubit ca pe o soră.

— Ei bine, Abdallah, unei surori i se poate spune orice, un frate simte întotdeauna nevoia să-şi deschidă inima faţă de sora lui. Dragul meu, între noi doi, nu poate fi niciun secret.

— Un secret? Nu, stăpână, faţă de tine eu n-am secrete.

— Atunci spune-mi, soţia pădurarului te-a fermecat, femeia asta ţi-a cucerit inima?

— Inima şi toată viaţa mea, strigă Abdallah. O iubesc, da, o iubesc atât de mult, încât aş vrea să-i spun: „Fii stăpâna mea, eu voi fi sclavul tău!” O iubesc şi aş vrea să mă lupt pentru ea; şi dacă aş şti că-mi dau viaţa, n-aş şovăi o clipă să încep lupta. O iubesc precum iubeşte însetatul izvorul de apă, ca deznădăjduitul lumina speranţei, o iubesc de o mie de ori mai mult decât am iubit-o odinioară pe sora mea Selima, o iubesc, iartă-mă, stăpână, mai mult decât pe tine…

— I-ai spus o, i-ai mărturisit dragostea ta?

— Nu îndrăznesc, stăpână, spuse Abdallah. Cuvântul îmi stă mereu pe buze, dar când mă priveşte cu ochii ei negri şi scânteietori, nu mai pot rosti nimic, rămân mut.

— Nu faci bine, Abdallah. Un bărbat, care vrea să cucerească o femeie, trebuie să aibă curajul să-i mărturisească dragostea lui; ea nu poate să ţi-o ia înainte, căci nu şade frumos.

— Stăpână, aşadar gândeşti că trebuie să-i spun că o iubesc?

— Da, să-i spui. Dar trebuie să-i mai spui şi ce o aşteaptă dacă se

uneşte cu tine. Vezi, Abdallah dacă o iei de soţie nu mai trebuie să te gândeşti să intri în banda lui Egizio Ettore. Nu trebuie s-o expui pe Pia la o viaţă atât de primejdioasă.

— Ştiu, spuse uriaşul, ştiu şi tocmai de aceea sunt atât de timid cu dânsa.

— Abdallah, fii bărbat. Dacă o iubeşti, trebuie să fie a ta, şi pentru că nu vei putea fi cu Ettore, îţi vei alege o meserie. Nu vei mai putea nici să rămâi un artist ambulant, trebuie să uiţi o dată pentru totdeauna de uriaşul care era atât de iubit. Dar eşti harnic, răbdător şi-ţi vei câştiga pâinea oriunde.

— Da, am eu încredere în mine, spuse Abdallah, aş dori să-mi cumpăr o căsuţă la Viola şi o bucată de pământ; cu ce bucurie aş lucra pământul! Ar fi o fericire.

Şi Abdallah gesticulă cu mâinile sale de uriaş, de parcă ţinea coarnele plugului, umbla cu coasa printre spicele de grâu şi răsturna pământul ca sapa!

— Abdallah, eşti primejdios, strigă Letiţia, râzând, mâinile tale umblă ca lopeţile în aer. De altfel îţi făgăduiesc că te voi ajuta să-ţi îndeplineşti dorinţa. M-ai condus până aici şi e meritul tău că voi fi, în sfârşit, în braţele lui Ettore. De aceea te voi răsplăti, îţi făgăduiesc că-ţi voi aduce peste câteva zile o sumă de bani ca să-ţi cumperi, nu o căsuţă, ci o casă frumoasă iar ogorul tău nu va fi cel mai mic din Viola. Se mai poate ca şi Pia să aibă avere, deşi nu-ţi pot spune sigur.

— Stăpână, exclamă Abdallah, dacă voi izbuti să-mi cumpăr o bucată de pământ, să ştii că-ţi voi fi recunoscător pentru vecie.

Îngenunche în faţa Letiţiei, îi sărută mâna şi ea simţi lacrimile sale pe degetele ei.

— Lasă, Abdallah, scoală-te. Ce-ar spune Pia dacă ar intra şi te-ar vedea stând în genunchi în faţa mea? Acum trebuie să îngenunchezi numai în faţa aceleia, care e regina inimii tale.

Uriaşul se ridică şi Letiţia îi şopti:

— În seara asta, la ora zece, când se va întuneca bine, vom pleca şi tu mă vei conduce la Fontanella. Dacă nu vrei să urci cu mine până la Ettore, ne vom despărţi la un loc anumit de pe munte. Te vei întoarce la Viola şi eu… la acela care-mi e mai scump decât orice pe acest pământ, la Egizio Ettore.

Letiţia strânse mâna uriaşului şi dispăru din odaie.

Abdallah se apropie de uşa care dădea în camera unde se afla Pia. Înainte de a deschide uşa, el se mai opri o dată, inima îi zvâcnea cu putere, şi duse mâinile la piept şi scoase un oftat.

Ochii Piei zâmbiră, când îl zări pe uriaş. Nu se putea spune că era frumos, dar femeia căreia i-ar fi dăruit inima, putea fi sigură că are un ocrotitor. Cum trebuiau să lupte şi să izbească pumnii aceştia, ochii aceia blânzi şi buni, cum trebuie să se umple de energie, când era nevoie! Pia nu uitase binele pe care i-l făcuse şi dacă era departe de gândul să-l iubească pe acest uriaş, care nu avea nicio trăsătură frumoasă, ea simţea însă că el i-ar putea fi un scut neîntrecut.

Femeia aceasta fatală îşi dădu seama că Abdallah era îndrăgostit de dânsa până peste urechi. Era uşor de recunoscut la un om, care nu ştia să se ascundă, care nu era şlefuit şi căruia cuvântul îi slujea numai să-şi spună gândul. Pia observă că faţa uriaşului era luminată de o bucurie nespusă, că pe buzele sale plutea un cuvânt ce era sortit pentru dânsa.

— Ei, Abdallah, spuse Pia, m-ai lăsat singură atât de mult… Te întorci iar la mine?

— Adevărat? strigă uriaşul, fericit, minutele astea ţi s-au părut chiar atât de lungi? Mie mi se pare că lipsesc de un an, şi că am stat împreună o viaţă întreagă.

— O viaţă întreagă! oftă Pia şi aruncă uriaşului o privire cochetă. Dragul meu Abdallah, oamenilor nu le e hărăzit să rămână mult timp împreună, întâmplarea îi face să se întâlnească şi destinul îi desparte iar. Ţie îţi datorez viaţa mea. Şi totuşi… peste câteva zile nu vei fi decât o amintire pentru mine, căci vei părăsi satul şi vei pleca mai departe cu frumoasa ta prietenă, vei pleca în ţinuturi tot mai îndepărtate…

— Şi ţi-ar părea rău?

Uriaşul se apropie de frumoasa femeie, care se ridicase încet de pe scaunul ei şi stătea plină de farmec în faţa lui, care era cu trei capete mai înalt şi totuşi tremura ca un copil.

— Dacă mi-ar părea rău? răspunse Pia, plecându-şi ochii. Nu mă întreba, Abdallah… dar ce-ţi pasă de ceea ce voi simţi, când ne vom despărţi? Eşti un artist călător, vii şi pleci, vezi şi uiţi, astfel de bărbaţi nu prea sunt credincioşi.

— Se prea poate să fie adevărat, exclamă Abdallah, am întâlnit

mulţi artişti de felul acesta. Dar… Pia, ce rău mă judeci, întreabă pe prietena mea dacă sunt sau nu un om devotat.

— Prietena? râse Pia. Ea ar putea să-mi povestească multe despre devotamentul tău, mai mult decât mi-ar plăcea.

— Ce vrei să spui? întrebă Abdallah.

— Vreau să spun că ai fost prea devotat.

— Omului pe care-l iubeşti, nu-i eşti niciodată prea devotat.

— Ah, am aflat, ce am vrut, strigă Pia, aşadar o iubeşti?

În clipa aceea, obrajii uriaşului roşiră şi el simţi că se clatină. Dar apoi, siguranţa nevinovăţiei sale se trezi în el şi dânsul se întinse atât de mult încât capul se lovi de tavan.

— Pia, ţi-o jur, Letiţia e numai tovarăşa mea, de care m-am legat… să spunem… ca să facem afaceri mai bune, dar niciodată n-a fost vorba de dragoste între noi. E adevărat, o iubesc, dar numai ca un frate pe o soră. Îţi dau cuvântul meu!

Pia era pe deplin încredinţată că uriaşul nu minţea; ea îi apucă mâna şi-i strânse degetele cu putere. Abdallah se cutremură la această atingere. În clipa următoare el fu cuprins de o patimă nemăsurată şi uită tot ce vru să spună Piei. Cu un gest împotriva căruia nu se putu opune, el o trase spre dânsul şi femeia crezu că i-a sosit clipa din urmă. Apoi fu cuprinsă de două braţe puternice şi lipită de o inimă ce bătea tot atât de tare ca un ciocan pe o nicovală, apoi uriaşul o ridică, o ţinu în braţe ca pe un copil şi o sărută cât îi pofti inima, în vreme ce lacrimi mari îi curgeau din ochi.

— Pentru Dumnezeu, Abdallah, ce faci, dă-mi drumul, gemu ea, vrei să mă striveşti? Dacă-mi vei da drumul şi mă voi prăbuşi de la înălţimea asta, nu voi scăpa cu viaţă.

— Nu te teme, strigă Abdallah, te ţin bine. Spune-mi numai dacă te pot ţine aşa toată viaţa, căci te iubesc, şi dacă ţii şi tu puţin la uriaşul Abdallah, atunci fii soţia lui şi-ţi jur că voi face totul ca să fii fericită. Vreau să muncesc pentru tine ai dacă va fi nevoie să scot copacii din rădăcină, să sparg stânci, să opresc mersul apelor, cred că le-aş plutea face.

Pia nu se îndoia că uriaşul se putea ţine de cuvânt. Se simţea atrasă către omul acesta mare şi puternic. Când se gândea la Tarasco şi la Abdallah simţurile ei erau de partea celui din urmă. Jandarmul fusese un laş, Abdallah era un erou; Tarasco era un ticălos, uriaşul acesta un

om cinstit, care se va lăsa purtat de nas. Tarasco era un egoist, Abdallah dezinteresarea în persoană. Din afacerea asta ea avea numai de câştigat. Şi atunci, un gând îşi făcu loc în mintea acestei femei, ea crezu că Abdallah va fi omul de care avea nevoie ca s-o răzbune împotriva aceluia pe care-l ura mai mult decât pe oricine pe pământ.

— Fii cuminte, Abdallah, spuse dânsa, lasă-mă şi-ţi voi răspunde.

Uriaşul se supuse şi-i dădu drumul, continuând totuşi, să-i ţină mâna. Ea se uită la el cu o privire care născu în trupul lui un fior plăcut, apoi ea îşi înlănţui deodată braţele în jurul său şi zise cu voce duioasă:

— Da, vreau să fiu a ta, Abdallah, vreau să fiu nevasta ta şi ştiu că vom fi fericiţi. Dar aceluia căruia îi voi aparţine, vreau să-i pun o condiţie şi dacă nu mi-o poate îndeplini, atunci nu-l voi iubi…

— O condiţie? izbucni Abdallah. Spune Pia, despre ce condiţie e vorba?

— Duşmanii mei trebuie să fie şi ai tăi, strigă Pia cu voce hotărâtă, învăluindu-l pe Abdallah cu o privire plină de vrajă.

— Duşmani tăi… ai mei… murmură uriaşul. Dar ai tu oare duşmani? E cu putinţă ca un om să te urască?

— Ai dreptate, spuse femeia, nu am duşmani, pentru că n-am făcut rău nimănui, există un singur duşman pe care-l urăsc, el mi-a adus o insultă pe care nicio femeie n-o poate lăsa nepedepsită. Jură-mi că-l vei ucide pe omul acela atunci când îţi voi cere!

— Da, spuse uriaşul, cu un zâmbet pe buze, dar mai întâi ar trebui să cunosc numele lui?

— Nu ţi-l voi spune acum, răspunse Pia cu aprindere, ci după nunta noastră şi atunci… nu mă vei putea strânge în braţele tale, până când nu mă vei răzbuna. Abdallah, vrei să-mi juri că-l vei căuta pe acest om şi-i vei face tot ce-ţi voi porunci?

Rostind aceste cuvinte ea îl înlănţui cu braţele moi, se lipi la pieptul lui şi lui Abdallah i se păru că tot cerul se prăbuşeşte peste dânsul. În beţia aceasta a dragostei, pe care o simţea pentru întâia oară în viaţă, el i-ar fi făgăduit orice; dacă Pia i-ar fi cerut să coboare în iad şi să-i aducă legat cobză chiar pe Scaraoschi, nu s-ar fi dat înapoi.

— Da, îţi jur! strigă Abdallah, îl voi căuta şi-l voi ucide, dacă mi-o ceri.

— Atunci, sărută-mă, şopti Pia, şi-i întinse buzele ispititoare.

Abdallah îşi apropie cu evlavie gura de buzele femeii care-l strânse cu putere la sânul ei. Şi bietul bărbat, naiv ca un copil, nici nu bănuia că în clipa aceea căzuse în mrejele infernale care îl cufundă pe om în întunericul veşnicei pierzanii.

*

* *

Se lăsase noaptea şi Letiţia se furişase din sat împreună cu Abdallah. Totul dormea, Pia se dusese şi ea la culcare. Uriaşul şi frumoasa corsicană părăsiseră casa şi păşeau acum pe acelaşi drum pe care Ettore îl făcuse în noaptea în care-l salvase de la sinucidere pe pădurarul Santini. De astă dată noaptea nu era atât de întunecoasă, stelele sclipeau voioase, luminând drumul Letiţiei spre iubitul ei. I se părea că se duce în pelerinaj spre împărăţia cerească şi o pace adâncă îi coborî în suflet.

Abdallah păşea alături de ea, cufundat în gânduri grele. Se sprijinea de toiagul care-l însoţise în toată călătoria sa şi arareori schimbau câte o vorbă, căci prea era cuprins fiecare de propriile sale gânduri.

Ajunseră în pădurea în care Ettore îl întâlnise pe Santini şi Letiţia se opri chiar sub acelaşi copac. Ea zări piscul Fontanellei învăluit în lumina stelelor, iar luna plutea în jurul muntelui şi părea o îndrăgostită ce se hârjoneşte şi sărută pe iubitul ei.

— Abdallah, spuse Letiţia, întinzându-i mâna, m-ai condus de ajuns, acum ne despărţim.

— Aici? răspunse Abdallah, înfiorându-se, credeam să te conduc până la poalele Fontanellei?

— Până acolo mai am un ceas de drum, răspunse Letiţia, dar îl voi face singură şi liniştită, căci pădurea e neumblată şi mă simt bine aici. Pe tine inima te trage înapoi la Viola. Aşadar, scumpul meu Abdallah, ne vom lua rămas bun şi nu voi uita ceea ce ţi-am făgăduit, îndată ce va avea, Ettore îţi va trimite o sumă destul de mare, ca să-ţi întemeiezi o gospodărie. Ai vorbit cu Pia?

— Da, am vorbit, răspunse Abdallah, am ţinut-o în braţele mele, i-am sărutat buzele… ea va fi nevasta mea.

— Şi când faceţi nunta?

— Cât mai repede. Pia mi-a spus că preotul ne va cununa iar

primarul din Viola nu poate avea nimic împotrivă.

— Rămâneţi la Viola?

— Da, rămânem în sat, deşi Pia ar dori să plece de aici din cauza amintirilor foarte triste care o leagă de acest pământ. Dar… vom vedea mai târziu, deocamdată ea trebuie să termine aici o afacere importantă.

Letiţia ar fi vrut să ştie care era această afacere, dar nu voia să pară curioasă şi, cum Abdallah nu se grăbea să i-o spună, ea nu-i mai puse nicio întrebare.

— Şi acum, dragul meu, îi spuse ea, apucându-i mâna, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Fără tine n-aş fi făcut niciodată drumul până aici, tu m-ai păzit, m-ai apărat, bietei Estrella şi ţie, vă datorez viaţa mea.

— Estrella, exclamă uriaşul. Nu putem afla nimic despre ea, nu putem primi nicio veste…

— Da, e trist, răspunse Letiţia, în drum am căutat să aflăm ceva despre soarta ei şi o singură dată am citit în gazete că ducele de Chamfort lipseşte din Paris şi se crede că a întreprins o călătorie. Cerul o va ocroti pe biata Estrella şi aşa cum mi-a îndreptat mie paşii către iubitul meu, aşa o va păzi şi pe ea şi-i va da fericirea care i se cuvine. Rămâi cu bine, Abdallah, Dumnezeu să te binecuvânteze dragostea ta să-ţi îndeplinească toate dorinţele. Adio, bunul meu uriaş, adio!

Lacrimi mari se rostogoleau pe faţa credinciosului Abdallah, căci despărţirea de prietena de care fusese legat atâta vreme îl întrista peste măsură. Totuşi, nici nu se gândi să-i spună că vrea s-o însoţească şi nici nu-şi aminti cu ce entuziasm vorbise el de Ettore şi de clipa în care va putea asculta de ordinele sale. Toate simţirile uriaşului se schimbaseră într-o oră, dragostea pentru Pia bântuise ca un foc în inima uriaşului şi distruse tot ce era trainic şi bun în sufletul lui.

— Adio, Letiţia, strigă Abdallah, punând pe capul ei mâna lui uriaşă. Cerul să te ocrotească, dar pe acest pământ scutul tău va fi Ettore. Dă-i salutul meu, spune-i că Abdallah e prietenul lui în care poate avea încredere şi mă poate chema la nevoie.

— Îţi mulţumesc în numele lui Ettore, răspunse Letiţia, el poate avea nevoie de un prieten ca tine. Rămâi sănătos, la revedere!

Privirile lor se mai întâlniră o dată, apoi Letiţia se smulse aproape

cu forţa din mâna lui şi se cufundă în pădure. Abdallah rămase încă mult timp pe locul despărţirii lor, dădu uşor din cap, parcă nu putea înţelege că Letiţia nu va mai fi lângă el. Dar în mintea lui răsări femeia cea frumoasă şi o şi vedea cum îl înlănţuie cu braţele ei moi, îl sărută cu buzele ei roşii ca purpura şi uriaşul se simţi cuprins de un fior, iar glasul lui murmură uşor: „Pia, Pia". Se-ntoarse şi păşi pe drumul ce ducea la Viola, murmurând mereu: „Pia – soţia mea, Pia, Pia".

Cap. 96 – Câinele

După ce Letiţia se despărţi de Abdallah, ea porni repede prin pădure. Lumina stelelor îi arăta cărarea care şerpuia printre copaci şi ducea până în vârful Fontanellei. Vraja lunii se revărsa peste tot întinsul pădurii, umbrele copacilor se-ntindeau în drum şi se părea că zânele pădurii dănţuiau peste fire şi luminile se aprinseră pentru sărbătoarea lor.

Miresme ameţitoare năvăleau de pretutindeni, fluturaşi de noapte se odihneau pe florile de pe marginea drumului, păsările băteau din aripi prin frunziş şi ori de câte ori Letiţia ajungea într-un luminiş, ea zărea piscul muntelui scăldat în lumină. Nu simţea nicio frică, era doar atât de aproape de iubitul ei. I se părea că ar fi destul să-şi ridice glasul puţin ca Egizio s-o audă. Se aştepta să-l vadă ivindu-se de după fiece copac şi de câteva ori i se năzări că aude vocea lui.

Deodată, liniştea nopţii fu sfâşiată de un sunet, care o înspăimântă. Era glasul unui corn de vânătoare: „Tra, tara" răsună ca un ecou prin pădure şi aproape în aceeaşi clipă Letiţia auzi un nechezat de cal şi strigătul călăreţilor ce urmăreau o sălbătăciune. Ea înţelese imediat că în pădure avea loc o vânătoare şi la gândul acesta simţi că e în primejdie. Dacă vânătorii vor da de dânsa, se vor opri şi-i vor pune felurite întrebări supărătoare, şi cine, ştie dacă nu vor îndrăzni să se atingă de ea, atraşi de frumuseţe ei. Nu, trebuia să se ferească din calea lor.

Deşi nu voia să se abată de la cărarea ce ducea spre Fontanella, Letiţia fu nevoită să se ascundă în desiş, dar se uita tot timpul ca să rămână cât mai aproape de cărare. Iar se auzi sunetul cornului, câteva împuşcături răsunară în depărtare şi deodată Letiţia scoase un ţipăt,

căci la doi paşi de dânsa trecu în goană un cerb impunător. Letiţia mulţumi cerului că nu a scos-o în calea cerbului, căci animalul acesta, când e întărâtat sau rănit de un glonte, devine periculos în furia lui.

Dar abia îşi terminase rugăciunea ei şi se trezi în faţa unei alte primejdii. Auzi lătratul câinilor ce fugăreau animalul. O frică nemărginită îi scutură tot trupul, căci ea ştia prea bine cât de mult întărâtă mirosul sângelui pe câinii de vânătoare, care devin tot atât de primejdioşi ca şi sălbătăciunea însăşi. Lătratul se apropia mereu, din clipă-n clipă devenea mai puternic, şi ea auzi trosnete prin tufişuri. Letiţia vru să fugă, se gândi o clipă să se caţere într-un copac, dar era prea târziu. Haita năvăli în desiş şi un câine uriaş, cu ochii scânteietori şi cu limba scoasă de un cot, se opri în faţa ei. Letiţia nu se mai putea mişca de frică, rămase ca o stană de piatră, şi credea că i-a sosit clipa din urmă. Dar câinele nu-şi înfipse colţii în trupul ei, se ridică în două picioare şi în timp ce tovarăşii lui fugăriră mai departe cerbul, el puse labele sale pe umerii ei şi o ţinu pe loc. Ea îşi dădu seama că nu trebuie să se mişte dacă vrea să scape cu viaţa. O singură mişcare, şi câinele care-i arătase colţii, i-ar sfâşia carnea. Lipsită de orice ajutor, ea rămase locului, în timp ce câinele scoase un lătrat lugubru.

— Castor, Castor, ce faci? strigă o voce de bărbat. Ai înnebunit? Credeam că ai prins cerbul… dar ce e, asta nu e sălbătăciunea pe care o urmăream… o fată… las-o Castor, jos!

Câinele se supuse, dădu drumul Letiţiei, dar în clipa când ea simţi că e în afară de orice primejdie, ea se simţi cuprinsă de o nouă teamă, scoase un ţipăt uşor şi căzu leşinată în frunzişul pădurii.

— Halal să-ţi fie, strigă vânătorul, prostule, cum ai putut să ataci o fată? Acum trebuie să dreg ce-ai stricat. Ah, a leşinat, dar cred că puţină apă o va trezi.

Vânătorul, a cărui faţă nobilă era împodobită cu o barbă albă, îngenunche lângă Letiţia, se aplecă plin de curiozitate peste figura frumoasă ce stătea întinsă în iarbă, aruncă o privire pe faţa ei, şi… un strigăt de uimire izbucni din pieptul lui. Un tremur îi scutură trupul, rămase în genunchi cu braţele întinse şi privirile sale erau pironite pe faţa palidă a Letiţiei. I se părea că are în faţa lui o arătare din ceruri, că mormântul s-a deschis ca să-i redea o fiinţă pe care o credea moartă demult.

— Carmencitta! exclamă el, cu vocea sugrumată. Carmencitta, da, da, aceasta e scumpa mea Carmencitta, soţia mea, aceasta e faţa ei, pe care am acoperit-o de atâtea ori cu sărutările mele, gura ei, buclele ei mătăsoase, ea este, a ieşit din mormânt!

Dar în clipa următoare, bătrânul îşi duse mâinile la cap, închise ochii, căci lacrimi i se iviră sub pleoape, şi strigă cu glas tulburat:

— Am înnebunit oare? Raymond, prinţe Raymond de Paris, de ce te-nşeli? Soţia ta e moartă, tu singur ai dus-o la mormânt şi ai încredinţat pământului trupul ei fermecător, tu singur ai aşezat la căpătâi monumentul care priveşte peste întinsul mării. O, e o închipuire de care mă las înşelat, nu poate fi ea, căci Cerul nu e atât de milostiv să ne redea fiinţele scumpe pe care le-a luat. Şi totuşi, niciodată n-am văzut o asemănare mai mare, mi se pare că o văd pe Carmencitta când era tânără, când i-am pus coroniţa de mirt pe părul ei negru. Tăcere, deschide ochii, se trezeşte; sărmana, prin ce spaimă a trecut. Cu ce aş putea să-i răsplătesc răul pe care i l-a făcut câinele?

Letiţia deschise ochii şi se uită uimită la străinul care stătea în genunchi lângă dânsa. Dar, lucru straniu, nu simţea nicio nelinişte şi frica nu puse stăpânire pe sufletul ei; faţa aceasta era aşa de blândă şi blajină încât i se părea că e un prieten vechi, care nu-i poate face niciun rău.

— Domnul fie lăudat! spuse prinţul Raymond, că ţi-ai revenit, signora. Dă-mi voie să te ajut. Te-ai lovit?

— Nu, domnule, răspunse Letiţia, m-am speriat când am zărit câinele în faţa mea, dar vă rog să nu-i faceţi nimic, doar nu are minte omenească, deşi există mulţi oameni care, mânaţi de patimi, sunt mai răi decât ei.

— Ai dreptate, răspunse prinţul, dar Castor e un câine bun şi deştept. Aşa, domnişoară, acum eşti iar pe picioare. Dar văd că mai tremuri, dă-mi voie să te ajut.

Omul cu barba albă o cuprinse cu braţul şi o sprijini, căci un tremur uşor scutura trupul Letiţiei.

— Şi acum, vino aici, Castor, strigă Raymond, căci el era, prinţul de Paris. Cere iertare domnişoarei pentru ce i-ai făcut. Aşa, pune capul la picioarele ei!

— Ce animal frumos, spuse Letiţia, aplecându-se şi mângâind blana moale a câinelui, da, Castor, te iert din tot sufletul – suntem împăcaţi

– rămânem prieteni.

Câinele sări şi-i linse mâna, parc-ar fi înţeles cuvintele ei.

— Signora, ai câştigat inima câinelui meu, spuse Raymond, râzând, şi asta e mult, Castor a rău cu străinii, pe care nu i-a văzut încă niciodată. Dar e ceva duios în glasul dumitale şi câinele a simţit-o imediat, căci el deosebeşte foarte bine oamenii buni de cei răi. Senşeală, câteodată; aşa de pildă nu vrea să se împrietenească cu fratele meu, care e viitorul meu ginere. Ori de câte ori îl vede, câinele începe să urle şi de câteva ori am fost silit să-i despart, altminteri l-ar fi muşcat rău. Şi acum, domnişoară, dă-mi voie să-ţi ofer braţul şi să te conduc spre şosea. Dar spune-mi, cum ai ajuns în desişul ăsta?

— Am vrut să mă feresc din calea vânătorilor, răspunse Letiţia, şi am crezut că e mai bine să mă retrag în desiş şi acum văd că m-am înşelat…

— Da, aşa e, răspunse Raymond, noi oamenii nu putem găsi întotdeauna drumul drept.

Ciudat, ce bine se simţea Letiţia la braţul prinţului! Nu-l văzuse încă niciodată, ştia numai că are ochi buni şi părea că nu e în stare să facă vreun rău. Păşind aşa alături, i se părea că era dintotdeauna cu dânsul. Mai mult, îşi închipuia că văzuse faţa acestui om în visurile ei din vremuri apuse. Pe când era copilă, avusese un vis în care văzuse faţa aceasta blajină, ochii aceştia credincioşi o priviră cu dragoste, iar mâna asta albă şi frumoasă îi mângâiase cârlionţii; vocea, care răsuna acum la urechile ei, îi murmură în tăcere: „Dormi în pace, draga mea!”

— Nu ai nimic împotrivă, întrebă Raymond, să te conduc puţin? N-aş vrea să dai peste vânători, căci ar fi o întâlnire neplăcută, au mâncat şi băut bine, aşa că sunt prea veseli. Trebuie să ştii, domnişoară, că sunt trei zile de veselie. Ţi-am spus că sărbătorim nunta fiicei mele? Astăzi are loc vânătoarea de gală, la care ia parte toată nobilimea ţinutului.

Din aceste cuvinte, Letiţia înţelese că trebuie să fie un om foarte bogat şi distins.

— Şi acum ai vrea să-mi cunoşti numele, continuă Raymond, căci am uitat să mă recomand. Hei, Castor, ce ai, de ce s-a întors şi sare pe lângă mine?

Într-adevăr, câinele avea o purtare ciudată. Până acum el păşise

liniştit în urma lui Raymond şi al Letiţiei şi nu arătase nicio urmă de furie. Deodată, însă, începu să mârâie şi să se zbată parcă era în apropierea unei sălbătăciuni. Dar nu se auzea niciun zgomot în desişul din jur, totul era cufundat în tăcere. Castor făcea salturi nebune lângă stăpânul său, scoase un mârâit, îşi arătă colţii şi-şi lipi capul de picioarele prinţului.

— Stai bine, Castor, strigă el, fii cuminte, suntem doar în societatea unei domnişoare!

Apoi se întoarse spre Letiţia şi-i spuse zâmbind:

— Nu insist să-mi spui numele dumitale, eu, însă, ţi-l voi spune pe al meu: sunt prinţul Raymond de Paris.

Letiţia tresări, vru să-şi tragă mâna din braţul prinţului, dar se răzgândi la timp, căci s-ar fi trădat. În clipa asta ea nu trebuia să-şi arate dispreţul faţă de acest nume, deşi îl ura din adâncul inimii. „De Paris!" Ce gânduri răscolea acest nume în sufletul ei, ce simţământ de frică şi nelinişte, de furie şi disperare, o cuprinse! Dar Letiţia se gândi că un nume nu poate dovedi sufletul omului care-l poartă. Nu se afla lângă contele de Paris, ci cu fratele lui, prinţul Raymond de Paris şi despre acesta auzise numai bine. Ştia că oamenii săraci îl numeau binefăcătorul lor, că nimeni în tot ţinutul acesta nu era atât de darnic şi bun ca dânsul. Dar un singur lucru era limpede pentru Letiţia: ştia cu cine are de-a face. Nu trebuia să mai stea mult lângă el. Oricât de bun, blând şi binevoitor era cu dânsa şi oricât de frumos s-ar fi purtat, chiar dacă avea simţământul că nu trebuie să-i fie frică, el era totuşi un „de Paris" şi numele acesta săpase între dânsa şi prinţ o prăpastie, peste care nu se putea trece.

Letiţia îşi retrase mâna, se opri şi se uită o clipă spre munte; era aproape, peste un sfert de ceas trebuia să ajungă la poalele Fontanellei.

— Ţi-ai retras braţul, spuse prinţul, cu vocea blândă. Dacă te-am ofensat cu vreun cuvânt, te rog să mă ierţi, căci am făcut-o fără să vreau.

— Excelenţă, nu m-aţi ofensat cu nimic, răspunse frumoasa şi fermecătoarea fată, dar cred că v-am răpit prea mult timp, tovarăşii de vânătoare vor simţi lipsa dumneavoastră.

— Asta înseamnă că vrei să plec, spuse prinţul, şi la despărţire, nu-mi vei spune cum te cheamă. Nu voi şti niciodată cine a fost fiinţa

drăgălaşă căreia va trebui să-i cer iertare pentru purtarea câinelui meu.

— Excelenţă, răspunse Letiţia, uitându-se la el cu ochii ei îngereşti, credeţi-mă că e mai bine să nu cunoaşteţi numele meu. Întâmplarea ne-a scos pe unul în calea celuilalt şi dacă o va mai face o dată, atunci… Atunci o voi blestema, vru ea să spună, dar se opri, căci nu dorea cu niciun chip, să jignească pe omul acesta cumsecade.

— Ei bine, dacă mă goneşti, spuse prinţul, atunci plec, dar te rog să-mi îndeplineşti o rugăminte.

— O rugăminte?

— Câinele meu, continuă Raymond, nu numai că te-a speriat, dar ţi-a rupt mâneca de la rochie. De aceea trebuie să te despăgubesc: dă-mi voie, domnişoară, să-ţi ofer această bagatelă şi dacă acest dar ţi se va părea prea mare, gândeşte-te că sunt un om bogat, un prinţ, care nu trebuie să rămână dator nimănui, cu nimic.

Spunând aceste cuvinte, prinţul scoase o pungă de mătase şi când o ridică, Letiţia zări prin ţesătura ei sclipiri de aur.

El vru să-i strecoare punga în mâna pe care ea i-o întinse ca să-şi ia rămas bun, dar în clipa aceea ea o respinse cu un gest violent.

— Vă rog, Excelenţă, luaţi-vă banii, nu-i primesc cu niciun preţ. Câinele dumneavoastră m-a speriat, dar m-aţi răsplătit cu prisosinţa dumneavoastră, un prinţ, aţi vorbit atât de binevoitor cu o biată fată! Întâlnirea aceasta va rămâne pentru mine o amintire plăcută şi mă voi gândi cu respect la omul care mi-a arătat drumul. Astfel de oameni sunt foarte rari, Excelenţă.

— Pentru mine, a fost un lucru de nimic, răspunse Raymond. Te-am condus numai la cărarea de la care te-ai abătut. Eşti atât de frumoasă şi ochii dumitale au o strălucire atât de nevinovată, încât simt că trebuie să-ţi pun mâinile pe cap şi să rog pe Cel de Sus să te păstreze tot atât de curată, frumoasă şi nevinovată.

Fără să vrea, Letiţia îşi plecă capul şi mâinile albe ale prinţului se lăsară asupra ei. Rămaseră nemişcaţi timp de un minut şi când prinţul îşi mâinile, iar Letiţia îşi ridică capul, privirile sale căzură pe trăsăturile frumoase ale feţei, pe ochii de un albastru închis, pe toată figura aceasta fermecătoare. Atunci, prinţul Raymond se cutremură de durere şi buzele sale şoptiră numele care-i rămase scump şi neuitat pentru vecie: Carmencitta.

— Nu trebuie să ne despărţim astfel, nici nu ştii, nici nu bănuieşti ce sentiment adânc mă atrage spre dumneata. Vei da un înţeles greşit acestor cuvinte, nu vei crede că inima mea a fost cucerită de graţia dumitale. Simţirea care mă atrage e curată şi nobilă, vreau să-ţi mărturisesc că tot ce am văzut m-a făcut să simt dragoste pentru dumneata. Îmi aminteşti de o fiinţă moartă, pe care am iubit-o, şi o voi iubi până în cea din urmă clipă a vieţii. Semeni cu dânsa, parcă eşti fiica ei. Mormântul ei se află pe o insulă şi la căpătâiul ei stă un monument de marmură; acolo doarme aceea despre care-ţi vorbesc, acolo am îngenuncheat adeseori, am udat florile cu lacrimile mele şi am rugat Cerul să se-ndure şi să mi-o arate încă o dată. Dar până în ceasul de faţă, dorinţa mea nu s-a împlinit. Acum însă, ştiu că Dumnezeu a auzit rugăciunea mea şi s-a milostivit cu mine, căci te văd şi fericirea mea pierdută, renaşte iară. Adio, datoria mea de nobil nu-mi îngăduie să mai stărui ca să-ţi aflu numele. Dar văd şi simt că Dumnezeu ne-a scos pe unul în calea celuilalt ca să arunce în sufletul meu forţa luminoasă a speranţei, ca să pot vedea din nou pe moarta care se odihneşte în mormânt. Domnişoară, cred că ne vom mai vedea şi atunci îmi vei spune cine eşti şi o voi simţi lângă mine pe scumpa mea Carmencitta.

— Adio, principe Raymond de Paris, spuse Letiţia şi abia fu în stare să-şi reţină lacrimile ce-i veneau în ochi, adio, Dumnezeu să scoată doliul din inima dumneavoastră şi să sădească bucurie şi fericire.

— Haide, Castor, strigă prinţul. Să căutăm vânatul. Adio, domnişoară, dar nu pentru totdeauna.

Prinţul se întoarse, Letiţia stătea pe locul unde-i spuse adio, deodată se auzi un pocnet de după tufiş, un fulger, un nor de fum umplu aerul şi apoi se ivi o făptură înaltă şi impunătoare, o faţă cu o strâmbătură sălbatică, o mână care ţinea o puşcă fumegândă şi o voce teribilă strigă:

— Mori! Blestematule! Egizio Ettore te-a ucis!

Cap. 97 – Durerea lui Ettore

— Egizio! Egizio! ce-ai făcut?! strigă Letiţia.

— Te-am eliberat, iubito! strigă brigandul şi sări din desiş, aruncă puşca ca s-o îmbrăţişeze pe Letiţia cu braţele sale şi s-o strângă la

pieptul lui. Te-am cucerit, lanţurile pe care ţi le-a pus acest „de Paris”, au căzut, eşti liberă, liberă!

Da, sosise clipa dorită de săptămâni şi luni de zile, clipa visată în orele de dor pătimaş. Acum era în braţele lui Egizio Ettore, acum îl simţea lângă dânsa, acum era a lui, – totuşi, ochii ei erau plini de lacrimi. Fericirea care fusese ţinta tuturor speranţelor ei, era sub un văl sângeros, se ascunsese sub un nor negru, prin care lumina soarelui dragostei nu putea să străbată. Letiţia plângea cu hohote la pieptul iubitului, dar el îi ridică capul şi apăsă buzele sale pe gura ei.

— Ce ai, Letiţia? spuse el cu glasul tremurător; buzele tale sunt palide şi reci; unde-i dragostea ta, iubito? O, dacă ai şti cât am suferit pentru tine! De câte ori am stat pe muntele de colo şi aşteptam să văd cum apare chipul tău fermecător şi când îmi închipuiam că zbori în braţele mele, atunci, Letiţia mea, visam sărutările cele mai fierbinţi, îmbrăţişările cele mai dulci din lume.

— O, Egizio, nu te îndoi de dragostea mea, îi răspunse ea plângând, numai asta nu. Tu eşti idolul inimii mele, aşa cum ai fost întotdeauna. Vin tocmai din Franţa, am bătut pe jos toate drumurile Corsicii, nicio greutate, nicio oboseala nu m-a abătut din cale, mânată numai de dragostea pentru ţine, dar gestul tău pripit mi-a distrus toate visurile.

— Letiţia, doar nu vorbeşti despre el? spuse brigandul, arătând corpul prinţului, care stătea întins la pământ.

Castor se aruncase asupra stăpânului său, scoase un urlet jalnic şi îl linse, parcă ar fi vrut să oprească sângele care curgea.

— Am împuşcat pe un „de Paris”, asta-i tot, strigă Ettore.

Fruntea lui se încruntă şi ochii îi fulgerară.

— Letiţia, ţi-e milă de acest mizerabil? Da, lacrimi strălucesc în ochii tăi, plângi pe un „de Paris”?

— Da, îl plâng, răspunse fata. Vezi, lacrimile acestea le vărs pentru el. Omul acesta a fost un „de Paris”, un om pe care-l urăsc ca şi pe fratele său, care mi-a pricinuit atâtea suferinţe şi totuşi, îţi jur pe bunul Dumnezeu, că ai săvârşit o răzbunare prea cruntă, ai omorât un om care era demn să trăiască.

— Letiţia! Nu otrăvi clipa revederii noastre. Te-a dus ca o prizonieră prin pădure, avea ordin de la fratele său ca să te ascundă în alt cuib şi să fii cât mai departe de dragostea mea.

— Egizio! răspunse Letiţia cu asprime, omul acesta m-a ajutat din

toată inima, m-a scăpat de la moarte.

Brigandul făcu un pas înapoi, faţa lui căpătă o expresie aspră.

— Letiţia! strigă el, e oare adevărat? Omul acesta nu s-a purtat faţă de tine ca un duşman, ci ca un prieten?

— Ca prieten şi om de onoare! îi răspunse fata, cu glasul mişcat. Câinele lui m-a atacat şi el mi-a venit în ajutor. Apoi m-a condus spre cărare şi m-a dus până aici. Am auzit numai vorbe bune din gura lui; Egizio, jur că-l urăşti fără niciun temei. Sufletul lui era bun şi cinstit! Toţi săracii şi nenorociţii vorbesc despre el, ca de un părinte şi frate. Egizio, dacă mai este o urmă de viaţă într-însul, dacă mai poate fi salvat… să vedem…

— Vino! spuse Ettore şi într-o clipă fură lângă corpul scăldat în sânge.

Dar când brigandul întinse mâna şi vru să se aplece, câinele se pregăti să sară şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat, dacă Letiţia n-ar fi strigat:

— Castor, înapoi! Te rog, lasă-ne! Vrem binele stăpânului tău şi să-l salvăm, dacă se mai poate!

Cuvintele Letiţiei fură ca un farmec, câinele nu mai lătră şi se dădu la o parte. Ettore şi Letiţia se aplecară peste bietul om şi-şi dădură semna că starea lui era foarte gravă. Glontele pătrunsese în mijlocul pieptului şi sângele curgea fără încetare. Dar viaţa mai pulsa în trupul lui, Ettore auzea bătăile inimii, dar acestea erau atât de slabe, încât păreau să se oprească. Faţa lui Raymond era galbenă ca ceara, broboane mari de sudoare îi străluceau pe frunte, ochii-i erau închişi, iar gura – deschisă – răsufla încetişor.

— Trăieşte! strigă Letiţia, cu glasul înecat în lacrimi. Flacăra vieţii sale încă nu s-a stins! Egizio, dacă mă iubeşti, ajută-mă să fac tot ce se poate, pentru a salva viaţa prinţului.

— Mai întâi trebuie să oprim sângele! răspunse Ettore. Are noroc, căci port întotdeauna bandaje la mine. Letiţia, repede, ajută-mă să-l bandajăm!

Letiţia nu era în stare să dea tot ajutorul, cum trebuie, căci mâna ei tremura, dar Ettore era obişnuit să lege răni, aşa că izbuti să oprească sângele şi să facă un bandaj, aşa cum niciun doctor n-ar fi făcut.

— Primejdia cea mare a trecut! spuse brigandul, prinţul nu mai pierde sânge. Dar trebuie să i se dea un ajutor mai bun, are nevoie de

un medic.

— Dar cum e cu putinţă! strigă Letiţia, deznădăjduită. Doar tu nu-l poţi duce între oameni şi eu… eu… nu am destulă putere! Ajută-l, Dumnezeule, să nu moară!

Şi Letiţia se uită în jurul ei, parcă aştepta să se ivească un ajutor de undeva, din desişul pădurii. Dar în zadar, peste tot era tăcere. Într-un tufiş se auzi doar cântecul plin de dor al unei privighetori. Deodată, Castor se ridică, se uită la dânsa cu ochii lui credincioşi, parcă voia să-i spună ceva. După ce aruncă o privire la stăpânul său, câinele se repezi în desiş, iar Ettore şi Letiţia auziră cum fuge pe frunzişul uscat şi se pierde în pădure.

— Ce să fie asta? întrebă Letiţia, de ce-şi părăseşte stăpânul?

— E mai deştept decât noi! îi răspunse Ettore, aş pune rămăşag că s-a dus să caute ajutor, se vede că a adulmecat pe vânători şi dacă izbuteşte să se facă înţeles, ei vor fi în curând aici.

Spunând acestea, Ettore rupse câteva crengi şi făcu din ele un fel de targă, pentru ca prinţul să nu stea întins pe pământ. Apoi spuse Letiţiei să rămână cu prinţul, iar el dispăru pentru a se întoarce după câteva minute cu un pahar cu apă proaspătă dintr-un izvor din apropiere.

— Setea chinuie orice rănit, spuse el, şi va fi o adevărată înviorare pentru prinţ dacă-i vom da de băut. Ia paharul şi îndeamnă-l să bea.

Letiţia, care îngenunchease lângă rănit, duse paharul la buzele lui Raymond şi-i picură încet apa în gură. Băutura rece fu o binefacere pentru prinţ, el începu să respire mai adânc, pleoapele i se deschiseră, se uită la Letiţia, şi un zâmbet îi flutură pe buze. Apoi, cu vocea slabă, rosti:

— Carmencitta! Îţi mulţumesc!

— Cum îţi spune? întrebă Ettore. Mi se pare că am auzit cuvântul Carmencitta?

— Da, răspunse Letiţia. Mi-a spus mai adineauri că-i amintesc de o fiinţă moartă, căreia i-a rămas credincios. Îi zicea Carmencitta.

Astfel trecu un sfert de ceas. Ettore şi Letiţia stăteau de veghe la căpătâiul prinţului şi deodată auziră sunetul cornului de vânătoare, în apropiere de dânşii.

— Ţi-am spus eu! strigă Ettore. Câinele a dat de vânători şi i-a condus aici. Vino, Letiţia, noi nu mai avem nimic de făcut aici. Prinţul

va fi salvat.

— O, să rămânem aici! se rugă Letiţia. Să ne ascundem în desiş şi să vedem ce se va-ntâmpla.

— Nu se poate, îi răspunse Ettore. Vrei să fiu descoperit? Atunci se va încinge iar o luptă sângeroasă şi nu ştiu cine va fi victima!

— Da, ai dreptate, iubitul meu. Ei bine, să plecăm.

— Aud nechezatul cailor! strigă Ettore. Sosesc vânătorii! Letiţia, repede, urmează-mă.

— Vreau să-mi iau rămas bun de la el! spuse Letiţia şi se aplecă spre rănit, apăsând buzele ei calde pe fruntea acoperită de sudoare.

— Adio, îi murmură ea şi două lacrimi mari se rostogoliră din ochii ei pe fata palidă a prinţului. Adio, mai mult nu pot să stau aici, dar Dumnezeu din Cer, îţi va veni în ajutor.

— Carmencitta! rostiră buzele rănitului. Dulcea mea Carmencitta! Ai înviat din morţi…

— Repede, spuse brigandul, caii au ajuns în desiş, dacă mai stăm o clipă, suntem pierduţi!

Letiţia se aruncă în braţele iubitului ei şi-i strigă cu glasul plin de o dragoste arzătoare:

— Da, ia-mă de aici, mă duc cu tine! Iartă-mă că am dăruit un minut de dragoste unui străin, chiar dacă a fost o dragoste de fiică. Sunt a ta, du-mă la singurătatea ta! Du-mă sus, pe piscul Fontanellei! Vreau să fiu a ta pentru vecie!

Brigandul o strânse cu extaz în braţe se retrase în desiş şi dispăru cu ea.

Sunet de corn străbătu pădurea. Lumină roşie de torţe căzu pe cărarea unde zăcea rănitul; călăreţii se iviră din toate părţile şi se opriră la locul nenorocirii. Dar primul fu Castor. Se apropie cu sărituri nebune, care exprimau bucuria că izbutise să aducă ajutor. Apoi se opri lângă corpul stăpânului său, se ghemui lângă dânsul şi începu să latre din răsputeri. Vreo zece călăreţi ieşiră din pădure. În fruntea lor se afla Robert de Paris şi lângă dânsul Gilda, într-o rochie de vânătoare, cu faţa ei frumoasă îmbujorată de aerul pădurii, iar în mână ţinea o puşcă. Toţi ceilalţi erau bărbaţi.

— Aici trebuie să fie! strigă Robert de Paris, aici se aude lătratul câinelui. Iată-l pe Castor şi colo, o Doamne! – descălecaţi repede: Prinţul Raymond e scăldat în sânge!

Robert sări de pe cal, apoi o ajută pe Gilda să se dea jos de pe calul ei. Şi în timp ce o ţinea cu mâna lui puternică şi o lăsă pe pământul umed al pădurii, el îi şopti:

— Gilda, o întâmplare n-a venit în ajutor! Îţi jur că eu n-am niciun amestec, sunt nevinovat! Raymond e împuşcat!

— Cu atât mai bine, răspunse Gilda. Aşadar, vom pune mâna pe moştenire.

Cuvintele acestea fură rostite atât de încet, încât niciunul din călăreţi nu auzi nimic. Aceştia erau mai toţi prietenii lui Raymond. Ei descălecară îngroziţi, şi când îl zăriră pe prinţ cu ochii închişi, cu faţa de ceară, cu hainele pătate de sânge, rămaseră împietriţi.

— O, Gilda mea! strigă Robert cu făţărnicie, strângând-o în braţe pe blonda fată, vei fi în stare să suporţi această lovitură teribilă pe care ţi-a dat-o soarta? Scumpul tău tată, fratele meu, a fost ucis în pădure de o mână ticăloasă.

— Încă nu! strigă unul dintre nobilii din suita lui Robert. Prinţul a fost lovit de un glonte, dar mai trăieşte, respiră!

„Respiră! murmură Robert în sinea lui. De ce n-a nimerit mai bine!”

— Trăieşte! strigă el tare. O, Doamne, îţi mulţumesc! Scumpul meu frate trăieşte! Dar mi se pare că are o rană gravă. Vedeţi, domnilor, glontele l-a lovit în piept şi a provocat o hemoragie.

— Tată, scumpul meu tată! strigă Gilda cu prefăcătorie desăvârşită, l-au omorât, mi l-au luat! Tată, deschide ochii, nu mă lăsa singură pe lume! Da, eu sunt, fiica ta, – Gilda ta – îţi vorbeşte! Tată, tată!

Prinţul deschise încet ochii, căci Gilda îl apucase cu putere de umăr şi-l zguduise cu o furie nebună. Dar mizerabila avusese de gând să pricinuiască o nouă hemoragie şi astfel să termine odată cu prinţul rănit. Ochii lui înfrigurați îşi pironiră privirile asupra frumoasei fete, dar în clipa următoare el îşi ridică mâna şi o împinse la o parte.

— Nu-i adevărat! murmură el, tu nu eşti fata mea – asta, nu-i faţa îngerească a iubitei mele Carmencitta. Pleacă! Pleacă! Vreau s-o am iar pe copila mea, fata mea! Duceţi-vă, căutaţi-o, trebuie să fie în desiş. Aduceţi-o!

— Aiurează! strigă Robert de Paris. O, sărmanul meu frate! Să legăm rănile sale şi să-l ducem cât mai repede la castelul de vânătoare.

— Să le legăm? se auzi glasul unuia dintre invitaţi. Nu vedeţi că

prinţul poartă un pansament foarte bun?

Robert de Paris văzu abia acum pe pieptul fratelui său pansamentul făcut cu multă îndemânare.

— Cine l-a făcut? exclamă el. Doar nu l-o fi pansat chiar ucigaşul! Suntem în faţa unei enigme ciudate! E greu de înţeles cine a comis fapta aceasta criminală, dar e şi mai greu să ne dăm seama cine a oprit hemoragia şi i-a făcut acest pansament!

— Criminalul trebuie urmărit! strigă unul dintre vânători. Trebuie să daţi ordin ca toată pădurea să fie răscolită.

— Să-l urmărim pe criminal! spus contele de Paris. Dragă prietene, e cu neputinţă. Pădurea aceasta e la poalele muntelui şi în timp ce noi ne văităm aici şi blestemăm această mişelie, criminalul a fugit demult în văgăunile Fontanellei. Da, Fontanella! La ce ne mai chinuim cu întrebarea cine a vărsat sângele fratelui meu? De ce mai căutăm pe criminal? Vă voi spune eu numele lui – el e şi nimeni altul – blestemat fie acest nume în vecii vecilor, Egizio Ettore e ucigaşul!

— Egizio Ettore! răsună ca un ecou înfiorător în pădure, căci Robert de Paris rostise acest nume cu glas puternic. Egizio Ettore!

Ce palizi se făcură la auzul acestui nume; deodată toţi fură cuprinşi de o nelinişte şi o frică fără margini, fiecare zorea să părăsească locul acesta sinistru şi să se întoarcă la castel. O targă fu înjghebată în toată graba, din arme şi unelte de vânătoare, toate păturile ce se găseau pe spinările cailor fură aruncate deasupra, apoi nobilii ridicară corpul prinţului şi-l aşezară pe targa astfel improvizată. Între timp, mai sosiră câţiva vânători tocmiţi, care ridicară targa şi porniră.

Convoiul porni prin pădure. Vânătoarea începută cu atâta strălucire, avusese un sfârşit tragic.

Imediat în urma prinţului rănit, călăreau Robert şi Gilda. Privirile lor păreau învăluite de o tristeţe adâncă şi Gilda îşi duse, disperată, mâinile la faţă, zdrobită de crima comisă asupra tatălui ei, în realitate însă, ea îşi dusese mâinile la faţă, ca să poată şopti:

— Ascultă-mă Robert! Ai dreptate, Egizio Ettore l-a împuşcat pe prinţ, dar înainte de sosirea noastră la locul crimei, a mai fost o a treia persoană acolo.

— Crezi?

— Sunt sigură! continuă Gilda, şi persoana aceasta l-a pansat pe prinţ şi i-a salvat viaţa.

— De unde ştii?

Atunci Gilda scoase încet din sân o fundă albastră şi i-o arătă lui Robert pe furiş.

— Panglica aceasta am găsit-o acolo! îi şopti ea. Dovada aceasta îţi ajunge? Aşadar, prinţul a fost salvat de o femeie! Robert, trebuie să dăm de urma aceleia care ne-a zădărnicit planul.

În clipa aceea se auzi un lătrat turbat. Părea că animalul credincios a auzit cuvintele celor doi mizerabili, căci se repezi la dânşii, îşi arătă colţii, vrând să sară asupra lor şi să-i pedepsească pentru atâta perfidie şi trădare…

Cap. 98 – Telefonul misterios

Castelul în care fu adus prinţul Raymond de Paris era situat la depărtare de o oră de satul Viola. Era un castel mic care servea prinţului şi invitaţilor săi când veneau să vâneze în pădurile din jurul Fontanellei.

O oră după tragica întâmplare din pădure, prinţul stătea întins într-un pat alb şi moale, iar bătrânul Cristofor, cameristul credincios, era lângă pat şi cu ochii plini de lacrimi se uita la bunul său stăpân.

— Acum înţeleg, şopti suspinând Cristofor, de ce bunul Dumnezeu mi-a dat atâtea zile de trăit, deşi l-am rugat demult să mă ia la sânul lui. Ştia că într-o zi voi fi silit să-l îngrijesc pe stăpânul meu. Dacă aş şti cine-i mizerabilul care a tras glontele în pieptul lui! L-am auzit pe Robert de Paris spunând că Egizio Ettore a făcut asta, dar eu nu cred, trebuie să fie chiar contele şi acum vrea să arunce vina asupra brigandului, care nu se poate apăra.

Rănitul nu fusese văzut de doctor şi Cristofor îl aştepta cu nerăbdare. Robert luase asupră-şi să-l cheme chiar el, poruncise să i se pregătească un cal şi pornise atâta de repede încât copitele abia atingeau pământul.

De atunci trecuse o oră şi contele încă nu se întoarse cu doctorul. Cristofor se apropie de fereastră ca să vadă dacă nu se iveşte şi în clipa aceea, îl zări. Dar ce-i asta? Venea singur, fără cal şi se apropia şchiopătând de castel. Ce se întâmplase? Peste câteva minute el intră în odaia bolnavului însoţit de câţiva invitaţi. Era plin de noroi.

— Dragă conte, ai căzut? întrebă unul dintre invitaţi. Ce ţi s-a

întâmplat?

— Numai Dumnezeu ştie, spuse Robert de Paris, ce a păţit calul; de obicei e atât de blând! Cam pe la jumătatea drumului a început să sară, s-a ridicat în două picioare, încercând să mă arunce din şa şi deodată am căzut într-o mlaştină. Aş fi râs dacă situaţia n-ar fi fost atât de serioasă, şi dacă scumpul meu frate n-ar fi fost în luptă cu moartea. Am căzut în nesimţire şi când m-am trezit, m-am târât până am ieşit din mlaştină. M-am pus în căutarea fugarului şi după o jumătate de oră l-am regăsit; mi-a ieşit înainte nechezând şi s-a lăsat să-l mângâi. Şi ce credeţi că am descoperit, domnii mei? Un scai în nara calului! I l-am scos şi s-a liniştit. Dar eu m-am lovit la picior şi mi s-a umflat atât de tare încât nu mi-a rămas altceva decât să mă întorc pe jos, pentru că aveam dureri mari şi n-am fost în stare să încalec.

— Domnule conte, aşadar nu aţi înştiinţat doctorul? se auzi glasul lui Cristofor.

Robert aruncă bătrânului o privire trufaşă, apoi răspunse, adresându-se invitaţilor:

— Spre marea mea durere, am fost nevoit să renunţ la doctor, dar voi trimite un servitor şi cred că până în două ore se întoarce cu el.

— În două ore, murmură Cristofor. O, Doamne! Până atunci, prinţul poate să-şi dea sufletul! Ce nenorocire!

— Da, e o nenorocire, spuse Robert, împotriva căreia nu se poate face nimic. Nu-i aşa, Gilda?

— Fireşte, asta e şi părerea mea, răspunse frumoasa femeie, aruncând contelui de Paris o privire plină de înţelesuri, căci amândoi puseseră la cale acest „accident”.

— Şi acum, domnilor, spuse Robert, să părăsim odaia bolnavului, căci mă tem să nu-i facem vreun rău. Cristofor, cum îi merge, mai aiurează?

— Da, domnule conte, răspunse bătrânul servitor, vorbeşte mereu de scumpa-i soţie, rosteşte mereu numele Carmencitta, spune că s-a întâlnit cu ea în pădure şi s-a plimbat la braţ cu dânsa. Oh! e îngrozitor să auzi toate acestea şi să nu-l poţi ajuta cu nimic.

În clipa aceea intră un servitor şi spuse cu vocea tare:

— A sosit domnul doctor Schulze şi cere să intre.

— Doctorul Schulze! strigă Robert de Paris. Omul acesta mi-e necunoscut. Trebuie să fie cineva de la poliţie. Autorităţile au aflat

despre fapta criminală şi au trimis pe cineva aici.

Dar uşa se deschise şi în prag se ivi un bărbat tânăr şi zvelt.

— Domnule, spuse Robert, mergând în întâmpinarea străinului, dumneavoastră sunteţi doctorul Schulze?

— Da.

— Eu sunt contele Robert de Paris, fratele victimei.

— Foarte bine, domnule conte, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Vrei poate să închei un proces-verbal despre tragica întâmplare? se adresă contele tânărului doctor. Îţi voi răspunde cu plăcere la toate întrebările.

— Nu e vorba de proces-verbal, dar aş dori să-l văd pe bolnav şi voi face tot ce-mi va fi cu putinţă.

— Cum, nu eşti de la poliţie, domnule?

— Văd că e o greşeală, spuse doctorul Schulze, sunt medic şi am venit în urma dorinţei dumneavoastră, domnule conte.

— Dorinţa mea, exclamă Robert, dar e cu neputinţă, nu-mi aduc aminte să vă fi chemat.

— Aşadar, domnule conte, nu dumneavoastră m-aţi chemat la telefon?

— Eu, la telefon? izbucni Robert, din ce în ce mai uimit. Nici n-avem telefon în castelul ăsta…

— Vă cer iertare, domnule conte, atunci aţi vorbit din alt loc. Acela care m-a chemat, mi-a spus că sunt aşteptat la castel.

— Foarte ciudat, spuse Gilda, poate că domnul doctor va fi atât de bun să ne povestească cum i-a venit această invitaţie stranie.

— Foarte simplu, stimată doamnă, spuse doctorul Schulze. Mă aflam în cabinetul meu şi citeam o carte interesantă. Telefonul era chiar pe masă. Deodată a început să sune, am luat receptorul în mână, şi am întrebat: „Cine-i acolo?” Nu mi s-a răspuns la întrebare, dar am auzit desluşit aceste cuvinte: „Duceţi-vă imediat la castelul de vânătoare al prinţului Raymond de Paris. A fost împuşcat de un necunoscut şi gloatele a rămas în piept. Luaţi-vă instrumentele, poate va fi nevoie de o operaţie. Nimic nu trebuie să vă reţină. Sunteţi aşteptat la castel, grăbiţi-vă!” N-am mai stat nicio clipă, mi-am luat repede instrumentele şi am venit.

— Ciudat, foarte ciudat, spuse Robert, dar oricare ar fi străinul care te-a trimis, domnule doctor, îi mulţumesc din tot sufletul! Şi acum te

rog, fii atât de bun şi urmează-mă la căpătâiul bolnavului. Din nefericire, avem nevoie de ajutorul dumitale. Fratele meu a fost victima unei crime josnice, care umple inimile noastre de o tristeţe adâncă. Prinţul e în pat, şi se luptă cu moartea, dacă-l mai poţi salva, vei căpăta recunoştinţa întregii familii. Fă pentru bolnav tot ce-ţi stă în putere.

Robert însoţi aceste cuvinte cu câteva lacrimi făţarnice.

— Da, scăpaţi-l pe tatăl meu, rosti Gilda, întinzând mâinile ei spre doctor. O, nu trebuie să moară, întrebuinţaţi toate mijloacele, toată ştiinţa dumneavoastră!

Gilda izbucni în suspine, care nu erau decât un joc iscusit al unei intrigante perfide. Dar tânărul doctor rămase vrăjit în faţa femeii blonde şi-i se părea că vede o arătare cerească.

În clipa aceea sufletul doctorului fu răscolit de un sentiment pe care nu şi l-ar fi închipuit niciodată. Până atunci, inima lui fusese stăpânită de un singur ideal, toată fiinţa lui era închinată numai ştiinţei, care era pentru el dragostea lui; toate dorinţele, toate gândurile şi simţirile sale aveau o singură ţintă şi aceasta era ştiinţa. În ultimul timp, mai ales, el era preocupat de misteriosul Electrus, învăţatul ale cărui şapte cărţi apăruseră în toate continentele pe căi atât de ciudate, stârnind o adevărată revoluţie în lumea ştiinţifică.

Tocmai acum, doctorul Schulze se aştepta mai puţin ca o femeie să deştepte un interes în sufletul lui, dar când zări chipul Gildei, cu şuviţele ei blonde şi mătăsoase, i se păru că vede cea mai desăvârşită icoană a Madonei şi simţi că în sufletul lui preocupat de eternele probleme ale ştiinţei, renaşte o lume nouă, dragostea pentru Gilda!

Schulze se trezi ca dintr-un vis şi cu durere în suflet se întoarse la realitate. Pentru prima dată i se întâmpla ca o fiinţă tânără şi frumoasă să fie pentru el mai presus decât bolnavul care-l aştepta.

— Domnişoară, spuse el adânc mişcat, înclinându-se uşor în faţa ei, fiţi sigură că voi chema în ajutor toată arta mea, ca să-l salvez pe tatăl dumneavoastră. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Şi acum, aş ruga pe domnii să mă lase singur cu bolnavul pe care-l voi examina şi apoi voi lua toate măsurile necesare.

Toţi ieşiră din odaie, iar Gilda se aruncă, suspinând, lângă patul bolnavului; Robert o înlănţui cu braţele sale şi o ridică. Era frântă de durere, disperată, şi el fu nevoit să se folosească de toată puterea

cuvântului său ca s-o liniştească.

Dar când Robert de Paris şi Gilda rămaseră singuri într-o odaie mică şi luxoasă, contele de Paris bătu cu piciorul în covor şi strigă cu furie:

— Cine ne-a jucat festa aceasta, trimiţând doctorul aici? Îţi spun sincer, eu nu cred în telefonul misterios despre care ne-a vorbit, căci nu poate fi vorba de vrăjitorii.

— Robert, spuse Gilda, ţi-am spus doar că mai există o a treia persoană, aceeaşi care l-a bandajat pe prinţ, aceeaşi care a pierdut panglica albastră… Ea, şi nimeni alta, ne-a trimis doctorul, căci are interes ca prinţul să trăiască şi noi să nu ne ajungem scopul.

— Aşadar, crezi, că persoana aceasta misterioasă ne urmăreşte? întrebă Robert.

— Nu sunt sigură, dar mă tem!

— Atunci trebuie să ne păzim, răspunse contele de Paris, şi oricine ar fi persoana aceea, i-aş da sfatul binevoitor să nu-mi aţină calea. Eram atât de aproape de ţinta noastră, eram sigur că prinţul nu va scăpa şi aşa ar fi fost dacă doctorul ar mai fi întârziat câteva ore. Ar fi căpătat încă o hemoragie, dar acum, doctorul ăsta îi va scoate glontele şi orice pericol va fi înlăturat, iar noi vom pierde moştenirea.

— Cum ai spus? făcu Gilda, glontele trebuie scos din rană? Aşadar, prinţul trebuie operat?

— Desigur, doctorul ne va spune că e nevoie e operaţie.

— Dar dacă doctorul greşeşte?

— Atunci pacientul moare!

— Şi dacă doctorul e neliniştit, dacă îi tremură mâna, el poate greşi!

— Aşa cred, dar ce vrei să spui, Gilda?

— Ei bine, spuse intriganta şi ochii ei frumoşi avură o licărire sinistră, voi avea eu grijă ca mâna doctorului să tremure şi operaţia să nu reuşească.

— Gilda, cum o vei face?

— Nu te-ai uitat la doctor, cât era de zăpăcit, n-ai observat cum stătea vrăjit şi mă fulgera cu privirile?

— Fireşte, am văzut că ai făcut o impresie adâncă asupra lui şi nici nu mă mir… Gilda, oricine te vede, trebuie să te admire, trebuie să te dorească, şi eu…

— Lasă, dragul meu, nu e acum nici timpul, nici locul pentru declaraţii de dragoste, e vorba de milioane. Ar însemna să ne fi pierdut minţile, dacă am vorbi acum de dragoste. De altfel ai încredere în mine. Vreau să pun la încercare frumuseţea mea şi vom vedea dacă e adevărat că niciun bărbat nu-mi poate rezista. Mâna acestui doctor trebuie să tremure, operaţia nu trebuie să reuşească, aşa vreau eu!

Între timp, doctorul Wolfgang Schulze se aplecă peste suferind şi primul lucru care-l umplu de uimire, fu pansamentul desăvârşit al prinţului.

— Cine a făcut acest pansament? îl întrebă el pe bătrânul Cristofor, singurul care rămase cu el în odaia bolnavului. A fost un medic înaintea mea?

— Nu, domnule doctor, răspunse sluga credincioasă, ce fericit m-aş fi simţit, dacă venea un doctor mai înainte. Pansamentul acesta a fost făcut chiar pe locul crimei şi nimeni nu ştie cine a venit în ajutorul prinţului.

— Ciudat, foarte ciudat, murmură doctorul, pansamentul misterios, telefonul tainic, ar trebui să cred în minuni!

Dar tânărul doctor abia rostise aceste cuvinte că se cutremură şi o paliditate mortală îi acoperi faţa. Nu mai văzuse oare în viaţa lui ceva tot atât de misterios, nu-i mai prezentase odată destinul un prilej tot atât de ciudat? Îşi aminti de medicamentul misterios care fusese trimis lui Ettore, pe când era bolnav de malarie, îşi aduse aminte de praful care-l vindecase pe brigand. Nu era oare aceeaşi întâmplare ca şi acum? Un om zace pe patul de suferinţă, nu e nimeni în apropierea lui care să-l ajute, e o luptă între viaţă şi moarte, dar deodată apare un prieten misterios şi-l scăpă. Şi n-a avut loc întâmplarea aceasta în apropierea pădurii unde a fost găsit prinţul de Paris? Necunoscutul fusese aproape de Egizio Ettore, pe culmea Fontanellei, iar prinţului i-a făcut pansamentul la poalele muntelui şi avusese grijă să dea de veste doctorului prin telefon…

Schulze vedea din ce în ce mai lămurit că în apropierea Fontanellei trebuie să fie cineva care intervine pe nesimţite în soarta oamenilor şi buzele lui murmurară un nume pe care nu mai fu în stare să-l reţină, care se zbătea în mintea lui.

— Electrus!

Oricât de îngrijit era făcut pansamentul prinţului, doctorul îl desfăcu şi examină rana. Bolnavul încă nu-şi revenise în simţire şi zăcea nemişcat, dar când tânărul doctor introduse sonda ca să caute glontele, un geamăt dureros izbucni din pieptul lui. Bătrânul Cristofor îşi frângea mâinile, lacrimi fierbinţi curgeau din ochii lui şi se prelinseră pe faţa-i zbârcită; apoi îşi întoarse capul, ca să nu vadă suferinţele stăpânului său iubit.

Când doctorul isprăvi, bătrânul îşi întinse mâinile rugătoare spre el şi întrebă:

— Domnule doctor, va trăi?

— Cheamă-l pe contele de Paris şi pe sărmana domnişoară, îi spuse acesta, îţi voi da răspunsul numai de faţă cu dânşii.

Peste câteva minute, Robert şi Gilda intrară în odaia bolnavului, iar în urma lor păşea bătrânul Cristofor, care abia se ţinea pe picioare. Gilda se folosise de acest răgaz ca să-şi schimbe rochia de vânătoare cu o alta de mătase. Totul era făcut cu multă dibăcie, căci rochia neagră, care trebuia să fie o dovadă a tristeţii momentului punea şi mai mult în evidenţă frumuseţea ei, era lipită de corpul ei atât de mlădios, iar aurul părului şi bujorul aprins şi gingaş din obrajii ei, o făceau mai fermecătoare.

Doctorul stătea vrăjit în faţa ei şi nu era în stare să-şi ia privirile de la arătarea aceasta dumnezeiască. Dar Gilda se repezi la dânsul şi până să-şi fi dat el seama, ea îi apucă mâinile.

Ce fior îl cuprinse la această atingere! Doctorul Schulze nu simţise încă niciodată puterea frumuseţii feminine, dar acum, puterea aceasta îl învinse.

— Domnule doctor, ce ai de spus? întrebă Robert cu vocea adânc mişcată, fii sincer cu noi, am consolat-o pe nepoata mea, aşa că e în stare să audă crudul adevăr. Spune, te rog, mai e speranţă ca fratele meu să se vindece?

Schulze răspunse uitându-se la Gilda cu o privire aprinsă:

— Da, sper ca prinţul să poată fi salvat.

Un strigăt de bucurie izbucni din pieptul Gildei, care ştiu să-şi ascundă furia şi adevăratele sentimente. Dar în colţul odăii stătea Cristofor, care-şi împreună mâinile şi le întinse spre cer:

— Mulţumescu-ţi ţie Doamne şi dacă doreşti o jertfă, ia-mă pe mine, căci eu am trăit destul, ia-mă în locul bunului meu stăpân!

— Da, continuă doctorul, după câte am văzut, glontele n-a rănit niciun organ principal, a atins uşor numai vârful plămânului stâng. Dar înainte de toate, glontele trebuie extras, ca să nu pătrundă mai adânc şi să nu provoace vreo complicaţie. Operaţia aceasta e periculoasă pentru viaţa pacientului. Căci hemoragia l-a slăbit foarte mult. Sper însă că o voi duce la bun sfârşit şi vă rog să-mi daţi voie s-o fac imediat.

— O operaţie! strigă Gilda, o, scumpul meu tată! Doctore, vrei să implânţi cuţitul în trupul lui? Nu, nu voi îngădui niciodată, asta nu se poate!

— Dar, scumpă nepoată, spuse Robert de Paris, în faţa pericolului ce-l ameninţă pe tatăl tău, nu există altă ieşire decât să te învoieşti şi trebuie să fim recunoscători doctorului pentru sinceritatea dumnealui.

— Ei bine, admit operaţia, dar cu o singură condiţie.

— Şi anume?

— Să fiu şi eu de faţă, exclamă Gilda.

— Domnişoară, vă daţi seama ce-mi cereţi? exclamă Schulze. Să vă supun la o astfel de emoţie? Nu ştiţi ce înseamnă o astfel de operaţie, n-aţi văzut încă niciodată curgând sânge şi chinurile acestea îngrozitoare. Vreţi să le aflaţi aici, la patul de suferinţă al tatălui dumneavoastră, omul pe care-l iubiţi mai presus de oricine? Nu, nu, domnişoară, vă rog să nu-mi puneţi condiţia asta, nu pot consimţi!

— Nu am nevoie de consimţimântul dumitale, strigă Gilda, ordon ca operaţia aceasta să fie făcută în prezenţa mea. Nimeni nu va mai fi de faţă în afară de dumneata, omul ştiinţei şi eu, care sunt fiica lui. Şi să nu crezi, domnule doctor, că te voi tulbura. Sunt curajoasă, îţi jur că nu te voi împiedeca cu nicio privire, nu vei vedea nicio lacrimă în ochii mei, nu vei auzi niciun suspin, lasă-mă să rămân lângă tatăl meu. Domnule doctor, închipuie-ţi că se întâmplă o nenorocire, că tatăl meu îşi dă sufletul în mâinile dumitale. Să nu fiu eu de faţă ca să-l mai strâng în braţele mele, să pun mâinile sale pe capul meu ca să mă binecuvânteze?… O, nu, domnule doctor, asta nu poţi împiedeca. Voi rămâne de faţă la operaţie!

Cap. 99 – Viclenia diabolică

— Fie, răspunse tânărul doctor. N-am curajul să-mi impun voinţa.

Puteţi rămâne aici în timpul operaţiei, lângă tatăl dumneavoastră; îngerii lui Dumnezeu nu vor pluti nevăzuţi în jurul meu, în timp ce voi face acest pas hotărâtor.

Gilda şi Robert auzind aceste cuvinte ale medicului, schimbară între ei priviri triumfătoare. Cuvintele acestea exprimau o admiraţie, care putea veni numai din partea unui îndrăgostit.

— Atunci mă duc, spuse Robert de Paris, cerul să-ţi ocrotească mâna, domnul meu, dar oricare va fi rezultatul operaţiei, dă-mi voie să-ţi spun în numele întregii familii de Paris, că nu vei avea nicio vină, dacă se va întâmpla vreo nenorocire.

Robert de Paris sublinie aceste cuvinte cu un ton deosebit şi se uită la tânărul doctor cu o privire pe care acesta n-o înţelese. Toţi părăsiră odaia, afară de Gilda şi doctorul, care începu pregătirile, dar Gilda îi şopti:

— Domnule doctor, bătrânul Cristofor stă la uşă, cred că e mai bine ca acest servitor al tatălui meu să fie îndepărtat. E un om bătrân şi nu se va putea stăpâni. Te rog, trimite-l de aici.

— Ascultă, moşule, spuse doctorul Schulze, apropiindu-se de bătrân, nu e bine să rămâi aici, operaţia nu e pentru nervii slăbiţi de bătrâneţe. Du-te, te rog, afară şi aşteaptă până voi fi gata.

— Domnule doctor, spuse Cristofor, cu vocea rugătoare, daţi-mi voie să rămân, l-am purtat pe prinţ în braţele mele pe când era copil, eu l-am crescut, tot cu el am fost toată viaţa şi să-l părăsesc în clipa asta hotărâtoare? Nu, domnule doctor, asta nu-mi puteţi cere.

— Cristofor, e mai bine pentru stăpânul dumitale să fiu singur cu dânsul. Nici domnişoara n-ar trebui să rămână, dar e singura fiică şi nu i se poate refuza să stea lângă tatăl ei într-un moment atât de primejdios.

Doctorul deschise uşa. Cristofor ieşi abătut şi începu să plângă. Doctorul închise uşa şi o zăvorî.

— Scuzaţi-mă, signora, se adresă el Gildei, că am încuiat uşa, dar în timpul operaţiei nu trebuie s-o deschidă nimeni, cel mai mic zgomot ar putea să-mi abată atenţia de la bolnav.

— Domnule doctor, poţi începe să-ţi faci datoria.

Doctorul Schulze puse pe măsuţă instrumentele necesare operaţiei şi după ce-şi spălă bine mâinile, luă o sondă şi se apropie de patul bolnavului ca să mai cerceteze o dată locul unde se afla glontele.

Bolnavul scoase un oftat. Dar nici durerea cumplită pe care i-o pricinui zgândărirea rănii, nu-l trezi din nesimţire. Faţa prinţului Raymond era galbenă ca ceara, s-ar fi putut crede că e un cadavru, dacă pieptul lui n-ar fi tresăltat încet şi dacă n-ar fi scos la răstimpuri, câte un suspin.

— Acum trebuie să-i scot glontele, spuse doctorul, acum e clipa hotărâtoare.

Luă o pensă şi o introduse în rană, câteva minute el căută să prindă glontele, dar nu izbuti, căci trebuia să lucreze cu multă băgare de seamă ca să nu rănească plămânul. Scoase pensa şi spuse:

— A doua oară va merge mai bine, mâna mi-a tremurat puţin. Să ne odihnim câteva minute; vă rog să mă iertaţi, domnişoară, dacă mă voi întinde în prezenţa dumneavoastră pe canapea, dar trebuie să-mi liniştesc puţin nervii.

Schulze se apropie de canapeaua care se afla lângă peretele din faţa patului şi se întinse pe pernele moi. Da, era adânc nemulţumit de sine, ştia că trebuie să fi scos gloatele chiar de la prima încercare, dar astăzi el se simţea tulburat şi nu era stăpân pe sine, prezenţa, apropierea frumoasei fete, care aprinse în inima sa o patimă atât de puternică, îl zăpăcise şi s-a surprins chiar uitându-se la Gilda, în momentul când a introdus pensa în rană.

„Am înnebunit oare? îşi spuse dânsul. Nu mai sunt oare omul de ştiinţă? Cum mă pot lăsa târât de un simţământ care nu e decât o nebunie, o beţie de o clipă? Cel mai bine ar fi să nu mă uit la dânsa, căci nu poate fi a mea. Eu nu sunt decât un biet doctor şi ea… fiica prinţului Raymond de Paris. Afară de asta, e logodită şi în curând îşi va serba nunta cu Robert de Paris. Da, e o nebunie din partea meu că îndrăznesc să mă uit la o logodnică, la o fată care aparţine altuia. Sunt hotărât să nu-i mai arunc nicio privire, cel puţin până nu termin operaţia.

Schulze se ridică, dar în clipa aceea el simţi două braţe moi ce-l ţineau cu putere şi-l trăgeau iar spre pernele de mătase.

— Domnule doctor, mai rămâi o clipă, îi spuse o voce tremurătoare, te rog mai stai, vreau să-ţi spun ceva.

Înmărmurit, doctorul Schulze îşi întoarse capul. Gilda se aşezase lângă dânsul. Stătea atât de aproape, încât braţul ei îl atinse, răsuflarea parfumată a gurii îi mângâie faţa, şi el simţea că focul

ochilor ei îl va mistui.

— Prinţesă, izbucni doctorul, vreţi să-mi spuneţi ceva, tocmai acum?

— Acum, căci nu voi mai avea prilejul să fiu singură cu dumneata, spuse Gilda. O, nu mă dispreţui, nu mi-o lua în nume de rău dacă eu, o simplă fetiţă, voi rosti un cuvânt care nu trebuie să fie niciodată pe buzele unei fete. Dar nu pot altfel, aş fi pierdută pentru totdeauna dacă n-aş rosti acest cuvânt, voi pierde toată fericirea vieţii mele. Doctore, te iubesc, da, te iubesc!

Ea se lipi de pieptul lui, se uita la el cu o privire îngerească, care-i răpi doctorului ultima rămăşiţă de judecată, buzele ei se strânseră pentru un sărut, cu atâta putere încât el îşi pierdu cumpătul cu desăvârşire şi apăsă gura sa pe buzele ei într-o sărutare lungă, fierbinte, ameţitoare. Frumoasa femeie îl înlănţui cu braţele ei moi şi îşi lipi buzele de ale lui parcă ar fi vrut să-i scoată sufletul din piept. Deodată, ea se ridică, îl respinse cu un gest uşor şi spuse tremurând:

— O, Doamne, ce vei fi gândind despre mine?! Îţi spui desigur, că sunt o fată rea, ţi-am destăinuit dragostea mea şi totuşi, sunt logodnica altuia… Dar îţi jur, nu l-am iubit niciodată pe omul acesta, tatăl meu m-a constrâns să-l iau, inima mea n-a simţit ce e dragostea, până în clipa când te-am văzut. Nu te-am rugat să mă laşi aici în timpul operaţiei pentru tatăl meu, nu, voiam să fiu numai cu tine, pentru că ştiam că niciodată nu voi mai avea prilejul să-ţi spun că te iubesc. Şi acum, după ce ţi-am spus-o, voi fi soţia altuia, mă voi lăsa legată în lanţuri pe care nu le voi putea rupe niciodată. Dar nu mi se va putea răpi mândria că am ascultat pornirea inimii mele şi am spus bărbatului iubit cât îmi e de scump.

Schulze nu ştia dacă e vis sau aievea. Fata pe care o iubea, pe care abia îndrăznea s-o privească, prinţesa, fiinţa aceasta fermecătoare, cea mai frumoasă femeie din Corsica şi cea mai bogată moştenitoare, a venit singură în braţele sale, i-a mărturisit dragostea ei… A simţit pe buzele sale sărutările ei, mai simţea arsura lor şi în sufletul lui mai plutea fiorul pe care i-l dăduse apropierea acestui trup fermecător.

Tânărul doctor se simţea ameţit; era pentru prima dată sub vraja iubirii, căzuse pentru prima dată în vârtejul nebun al simţurilor, cărora niciun bărbat nu e în stare să le reziste. În clipa asta el uitase cu desăvârşire datoria care-l aduse acolo, în clipa asta nu mai exista

pentru el nimic sfânt, vedea numai frumoasa fiinţă ce tremura de dragoste, cu braţele albe şi moi încrucişate în jurul lui, cu privirile pline de dorinţe arzătoare îndreptate spre dânsul. Dar nu vedea că ceea ce se întâmpla cu el în clipa aceea făcea dintr-însul un criminal. Nu vedea cum din rana prinţului, sângele izbucnea mereu.

Dar Gilda văzu hemoragia, ea vedea rana din pieptul prinţului, ea vedea sângele care curgea, vedea cum se usucă faţa bolnavului, cum se îngălbeneşte, dar se ferea să i-o spună lui Schulze. Aceasta era doar intenţia ei, – voia să-l abată de la datoria lui, ca prinţul să-şi dea sufletul, şi momentul acesta era cel mai potrivit. Femeia perfidă şedea între bolnav şi doctor, astfel că acesta nu putea să vadă corpul pacientului său, nici să zărească sângele care curgea năvalnic. Gilda ştia că trebuia să treacă numai zece minute ca tot sângele să se scurgă din trupul prinţului, numai zece minute şi viaţa va dispărea odată cu sângele; atunci, nici Dumnezeu nu va mai putea să-l ajute, cu atât mai puţin un om, un medic.

— Gilda, izbucni doctorul, după ce frumoasa fată îi declarase dragostea ei în cuvinte atât de înflăcărate, Gilda, e oare cu putinţă, mă iubeşti?

— Da, te iubesc, deşi te cunosc numai de un ceas; nu-i aşa că ţi se pare ciudat? Cum te-am văzut, am simţit că tu eşti ursitul meu. Vreau să fiu a ta, mă dau numai ţie, fie chiar numai pentru scurt timp; căci după ce mă voi cununa cu unchiul meu, contele Robert de Paris, el mă va lua de-aici şi nu te voi mai vedea niciodată. Da, vreau să fiu fericită măcar o singură dată, vreau să sorb nectarul dulce al iubirii. Sărută-mă, ia-mă, căci sunt a ta!

Îl îmbrăţişă iară, se lipi de dânsul cu atâta patimă, încât el simţea fiecare unduire a corpului ei. O înlănţui cu braţele sale puternice, o strânse la piept şi se sărutară prelung.

Deodată, urechea lui Schulze prinse un sunet ciudat. Era un oftat, un geamăt dureros, dar auzul doctorului era destul de exercitat, ca să poată înţelege că numai omul care se găseşte într-o primejdie de moarte, oftează astfel; numai un muribund e în stare să scoată un astfel de sunet.

— O, Doamne! dar ce-i asta? exclamă dânsul. Prinţul moare… s-a întâmplat ceva… Lasă-mă, lasă-mă, iubito, trebuie…

— Ba nu, rămâi, rămâi în braţele mele, murmură ea, nu acum, nu

pleca acum… sărută-mă… sărută-mă…

Şi cu o patimă de care e în stare numai un înger sau un demon, ea îl strânse la sânul ei. Iar el… el era slab, nu putea să se smulgă şi voia să soarbă până la fund clipa aceasta fericită; răspunse la sărutările ei, iar bolnavul stătea întins în pat, sângele nu înceta să curgă şi viaţa îi părăsea mereu trupul.

— Ajutor! murmurară buzele sale. Carmencitta, Carmencitta, ajută-mă!

— Ai auzit? strigă îngrozit tânărul doctor, strigă după ajutor. Nu, lasă-mă, trebuie să-mi fac datoria.

— Şi chiar dacă ar trebui să te ţin cu sila, strigă Gilda. Eu nu te las!

— Dar tatăl tău moare…

— El moare, dar eu vreau să trăiesc!

Buzele ei se-ntinseră iar spre gura lui, trupul ei se lipi de dânsul şi un fior de voluptate scutură trupul medicului. Dar ultimele ei cuvinte îl loviră ca un cuţit, ele sfâşiară vălul de pe ochii lui şi i se păru că vede în faţa sa o prăpastie în care se zvârcolesc mii de şerpi. „El moare, dar eu vreau să trăiesc”. Erau oare cuvintele unei fiice, ale unei inimi credincioase şi iubitoare? Nu, aşa putea să vorbească numai o ticăloasă, o fiinţă crudă şi infamă. Şi el să iubească o astfel de creatură? Nu, Schulze îşi dădu seama că s-a înşelat, că Gilda nu era aşa cum crezuse, că frumuseţea ei era numai o mască, ce ascundea rânjetul cruzimii. O zvârli deoparte cu un gest de scârbă.

— Pleacă, îi strigă el, pleacă, femeie josnică ce eşti, pe mine nu mă vei înşela. Femeia care lasă pe tatăl ei să moară, ca ea să se bucure de o clipă de voluptate, nu merită dragostea unui om cinstit. Îţi mulţumesc, Doamne, că mi-ai deschis ochii la timp. Vreau, trebuie să-mi fac datoria. Părinte ceresc, fă să nu fie prea târziu.

El vru să se apropie de pat, dar ea îl strânse încă o dată, mai încercă să-l ameţească cu puterea frumuseţii şi se lipi de dânsul, şoptindu-i cuvinte pline de dragoste. Doctorul Schulze şovăi, ochii lui se închiseră, pieptul lui respira din greu. Dar după o clipă, se ridică hotărât.

— Pleacă, te urăsc, strigă el. Şi acum lasă-mă să-mi fac datoria, dacă nu, voi fi silit să chem un servitor.

Ea se dădu înapoi, faţa ei se schimonosi, în clipa aceea chipul îngeresc luă o înfăţişare demonică şi doctorul simţi că privirea aceasta

plină de ură vrea să-l oprească să-şi facă datoria; dar ea nu mai avea nicio putere asupra lui. Se repezi la pat şi se aplecă deasupra prinţului. În clipa aceea se făcu alb ca varul şi se dădu un pas înapoi.

— Sfinte Dumnezeule, e prea târziu, strigă el, o hemoragie şi eu… eu n-am oprit-o la timp. Ei bine, jur: dacă omul acesta moare din pricina mea, nu mai vreau să trăiesc nici eu. Viaţă pentru viaţă! Şi acum, doctore Schulze, salvează-te!

Cap. 100 – Prima bănuială

Gilda dădu buzna pe uşă. În odaia vecină o aştepta Robert.

— Ai izbutit? o întrebă el, ai împiedecat operaţia, l-ai zăpăcit? Am stat aici ca pe jăratec, v-am auzit vorbind în şoaptă…

— Totul e pierdut! exclamă Gilda, căzând pe un scaun. Prinţul va trăi!

— Va trăi? Aşadar n-ai izbutit să-l ameţeşti?

— Totul era câştigat, spuse Gilda, cu lacrimi de furie în ochi, era în braţele mele. Căzuse pradă sărutărilor mele şi nu vedea cum s-a deschis rana şi sângele începuse să gâlgâie dintr-însa. Credeam că am triumfat, viaţa prinţului atârna de un singur fir, câteva minute şi totul ar fi fost gata. Dar atunci, doctorul a auzit un geamăt. În clipa aceea el se smulse din braţele mele mă îmbrânci la o parte şi începu să vorbească de datoria lui.

Robert de Paris măsura odaia cu paşi mari, înjura printre dinţi, lovea furios cu piciorul.

— Eram sigur, izbucni el, că-l vei putea împiedeca să-l salveze pe prinţ. O, dacă aş şti cine ni l-a trimis aici, cine l-a chemat la telefon! Aşadar, acum pansează rana prinţului?

— Da, s-a repezit imediat la patul rănitului iar când şi-a dat seama ce s-a întâmplat, a jurat că se va omorî şi el, dacă nu va izbuti să-l salveze pe prinţ.

*
* *

Doctorul Schulze chemă în ajutor toată ştiinţa sa, dar avea de îndeplinit un lucru foarte greu. Prinţul pierduse atâta sânge, încât doctorul se temea că inima bolnavului se va opri şi când îi scoase

glontele şi opri sângele, el încă nu era sigur că Raymond de Paris va rămâne în viaţă. Bătrânul Cristofor îl ajutase cu devotament la munca aceasta grea, căci imediat după plecarea Gildei, servitorul se apropie de patul de suferinţă al stăpânului său şi se sperie când văzu starea în care se afla acesta.

Cristofor ştia că ceva grav se întâmplase între timp. Stătuse toată vremea lângă uşă şi cu toate că nu avusese de gând să spioneze, el prinse unele cuvinte ale Gildei. Înţelesese că ea declarase dragoste doctorului, ştia că făcea asta cu un scop josnic, că Gilda voia numai să abată atenţia doctorului, pentru ca operaţia să nu izbutească. Dacă bătrânul Cristofor ar mai fi stat la îndoială asupra bănuielii sale, i-ar fi întărit-o însă faţa palidă şi disperată a tânărului doctor. Obosit şi zdrobit, Schulze căzu pe un scaun, care se afla lângă patul prinţului, privirile lui arzătoare erau pironite pe duşumea. Părea un om condamnat la moarte ce-şi aşteaptă execuţia.

Deodată, el simţi o mână pe umăr şi când ridică privirile, îl zări pe bătrânul Cristofor. Doctorul se uită la faţa bătrânului credincios şi citi în ochii acestuia o milă fără margini.

— Domnule doctor, ştiu totul, spuse Cristofor. Am auzit totul. O, Doamne! doar nu puteam să-mi astup urechile! Am stat lângă uşă şi l-am rugat pe Dumnezeu să-ţi arate drumul cel adevărat. Şi era greu, domnule doctor, căci ea e frumoasă şi puţini sunt aceia care s-ar putea împotrivi acestei ispite.

— Da, e frumoasă, murmură Schulze. E prea frumoasă ca să fie şi bună.

— Uit-o pe mizerabila aceasta, exclamă bătrânul, deşi eu, ca servitor al acestei case, n-ar trebui s-o judec astfel pe tânăra mea stăpână; dar după ce-am auzit totul… Domnule doctor, gândeşte-te, o fiică ce caută să împiedece însănătoşirea tatălui ei – nu e asta o răutate şi o josnicie infernală? E oare cu putinţă ca ea să fie fiica acestui om nobil şi bun? Se vorbeşte mereu de părinţi denaturaţi, dar ea e o fiică denaturată – asta dacă e chiar fiica lui…

Bătrânul Cristofor, rosti ultimele cuvinte în şoaptă, aşa că doctorul nici nu le auzi.

— Da, ai dreptate, Cristofor, spuse Schulze, oftând adânc; e ceva îngrozitor ca fiica să dorească moartea tatălui ei. Dar prinţul e bogat, nu-i aşa? Şi cine ştie dacă un altul nu i-a şoptit fetei: „Vezi, acum e

momentul să devii o moştenitoare bogată”.

— Un altul, spuse Cristofor, zâmbind, da; văd că suntem amândoi pe acelaşi drum, domnule doctor. Aşa este, un altul stă dinapoia acestei fapte, el a pus totul la cale, el a dat domnişoarei planul ca să vă ameţească şi astfel să se întâmple o nenorocire. Dar ştii cine e?

— Nu, dragul meu, nu cunosc familia prinţului ca să-mi pot da părerea.

— Ei bine, atunci îţi voi spune eu, şopti Cristofor, cu hotărâre. Nu ştiu de ce, dar o voce lăuntrică mă îndeamnă să-ţi destăinui totul. Acest om poate fi numai acela care va pune mâna pe toată moştenirea, îndată după moartea prinţului Raymond.

— Nu e chiar Gilda?

— Da, ea va moşteni averea personală a prinţului, răspunse bătrânul Cristofor, moşiile şi casele sale. Dar trebuie să ştii că prinţul Raymond e capul familiei de Paris, care posedă comori nepreţuite, printre care se numără şi palatul imens din Bastia cu toate bijuteriile familiei ce se află într-însul. Toate acestea nu trec asupra Gildei şi nici titlul princiar. Adevăratul moştenitor al prinţului Raymond e fratele său, contele Robert.

— Crezi că acesta ar fi în stare să se gândească la moartea fratelui său!

— Să-ţi vorbesc deschis, domnule doctor?

— Da, dragul meu: se poate că Cerul m-a trimis aici ca să devin prietenul prinţului. Bietul de el are nevoie de oameni în care să se poată încrede.

— Asta vreau să spun şi eu, oftă Cristofor, prinţul e singur, sunt încredinţat că fiica şi fratele său plănuiseră moartea lui.

— Îngrozitor!

— Dar aşa este, spuse Cristofor. Sunt un om bătrân, cu părul cărunt şi în ochii domnului Robert nu sunt decât o jucărie, un om care nu merită nicio bucată de pâine. Dar ochii mei sunt încă destul de ageri şi sunt în stare să vadă mai mult decât ar dori domnul Robert.

— Şi ai dovezi că între Gilda şi Robert există o înţelegere tainică ca să provoace moartea timpurie a prinţului?

— N-am astfel de dovezi la-ndemână, exclamă Cristofor, căci cei doi mizerabili se feresc, dar după, câte văd… Ce-ai spune dacă ţi-aş povesti că Gilda a plecat la vânătoare cu câteva luni în urmă însoţită

de unchiul ei, dar nu s-au dus la vânătoare, ci au făcut cu totul altceva?

— Altceva? exclamă Schulze; poate s-au bucurat de dragostea lor!

— Dragoste? rosti bătrânul cu dispreţ, îţi jur, domnule doctor, că dragostea asta n-a ajuns chiar aşa de departe cum o arată ei. Da, faţă de prinţ ei se poartă întotdeauna ca şi cum n-ar putea trăi unul fără celălalt şi signora Gilda i-a declarat că se va închide într-o mănăstire dacă nu va deveni soţia unchiului Robert. Dar ştiu sigur, prinţesa nici nu se sinchiseşte de unchiul ei şi mi se pare că ea poartă în inimă chipul altuia.

— Un altul? exclamă Schulze şi nu izbuti să-şi astâmpere o pornire de gelozie. Nu ştii cine poate fi. Bănuieşti pe cineva?

— Nu, domnule doctor, nu am pătruns atât de mult în tainele Gildei; dar mie mi-e totuna pe cine iubeşte, pe mine mă interesează să ştiu numai pe cine urăşte. Când s-au dus la vânătoare, era vorba de o persoană pe care o urăşte.

— Ciudat, vorbeşte mai lămurit, ce vrei să spui? Ce ştii despre vânătoarea asta misterioasă?

— Am cules informaţii precise, continuă Cristofor, şi am aflat că vânătoarea nici n-a avut loc. Totuşi, prinţesa a fost în munţii Cagna în tovărăşia unchiului ei şi s-au oprit în satul Fontanella…

— Cristofor, îl întrerupse tânărul doctor, spune-mi, te rog, cum ai aflat, cine ţi-a dat aceste informaţii şi tot ce-mi povesteşti nu e oare întemeiat pe zvonuri şi şoapte?

— Dragă domnule doctor, exclamă Cristofor, ducându-şi mâna la inimă, un om care a ajuns în anii mei, e bănuitor şi nu crede tot ce i se povesteşte. Dar fiindcă prinţul e un om bun şi mi-a împlinit multe dorinţe, l-am rugat într-o zi şi l-a numit ca administrator al acestui castel de vânătoare, pe nepotul meu Gino. E un om cinstit şi priceput, în care pot avea toată încrederea. Şi aşa cum voiam să ştiu ce uneltesc prinţesa Gilda şi Robert, i-am scris lui Gino: „Fii cu ochii deschişi şi comunică-mi tot ce se petrece la vânătoare”. N-a trecut mult şi am primit de la el o scrisoare în care-mi spunea: „Dragă unchiule, Robert de Paris şi prinţesa au sosit la castel, dar nu s-au dus la vânătoare, mai bine zis, nu s-au dus să vâneze sălbătăciunile din pădure, ci s-au dus în urmărirea unei fete. Amănuntele nu ţi le pot spune în scrisoare şi ţi le voi povesti când ne vom vedea”. Asta mi-a scris nepotul meu Gino

şi-ţi închipui, domnule doctor, că am fost curios să aflu cât mai repede. Dar Gino n-a avut niciun prilej să vină la Bastia şi m-am bucurat foarte mult când am auzit că stăpânul meu a hotărât să organizeze o vânătoare în munţii Cagna. „Alteţă, luaţi-mă şi pe mine”, l-am rugat eu, pentru că voiam să mă văd cu nepotul meu. „Se înţelege că mă însoţeşti, mi-a spus prinţul. Tu trebuie să iei parte la toate serbările în cinstea fiicei mele”. Astfel am sosit aici. Ieri am stat în odaia mea cu nepotul Gino şi el mi-a povestit unele lucruri ce m-au uluit şi mi-au deschis ochii. Închipuie-ţi, domnule doctor, că într-o zi Robert şi Gilda s-au deghizat şi au părăsit castelul.

— S-au deghizat?

— Da, Robert de Paris şi-a pus nişte haine de cerşetor şi o barbă albă iar prinţesa s-a îmbrăcat cu o rochie sărăcăcioasă şi-l ducea pe unchiul ei de mână, ca pe un orb.

— Au plecat pe jos?

— Sigur, dar au mers pe jos o bucată de drum, apoi au urcat într-o trăsură, care-i aştepta.

— Trăsura aceasta era din castel?

— Deloc, asta i-ar fi trădat. Cu o zi înainte, Robert a cumpărat-o la Viola şi a poruncit ţăranului să-l aştepte cu trăsura în pădure. Nepotul meu i-a urmărit şi cum a văzut că urcă în trăsură, el s-a căţărat în dos şi a plecat cu dânşii.

— Şi unde au plecat?

— La Fontanella, dar n-au intrat în sat. S-au oprit la vreun sfert de ceas depărtare şi ţăranul care i-a dus a primit ordinul să aştepte lângă un tufiş până când se vor întoarce. Nepotul meu, căruia i-am spus să afle, în ruptul capului, tot ce fac ei, n-a stat mult pe gânduri şi s-a ascuns într-un tufiş din apropiere ca să aştepte întoarcerea contelui şi a prinţesei. Cum stătea întins la umbră, el a observat un lucru ciudat. După câtva timp, s-a apropiat de trăsură un om, pe care Gino l-a recunoscut imediat: era cameristul contelui de Paris, un anume Leblanc. Ţăranul plecă şi Leblanc urcă în trăsură. Contele nu voia ca ţăranul să vadă ce va fi mai încolo cu trăsura. Aşadar, Leblanc rămase singur şi se aşeză frumuşel în trăsură. Începu să fluiere, să fumeze, deschise un cufăraş şi scoase mâncăruri alese, iar nepotului îi lăsa gura apă, căci nu avea la el nicio coajă de pâine şi dacă n-ar fi găsit câteva mure, ar fi crăpat de foame. După ce stătu ascuns în tufiş o zi şi

o parte din noapte, deodată el auzi nişte paşi. Între timp răsărise luna şi el zări trei persoane ce se apropiau, în toată graba, de trăsură. Erau Robert şi Gilda, pe care îi recunoscu după măştile pe care le purtau; dar pe a treia persoană, nepotul meu n-o recunoscu: contele şi prinţesa mai mult o trăgeau decât o duceau, dar el ar putea să jure că era o fată de o frumuseţe răpitoare. O aşezară în trăsură şi caii porniră în galop. Acum, domnule doctor, spune şi dumneata, nu se ocupă ei cu lucruri misterioase, nu există între dânşii o înţelegere tainică?

— Mai mult, exclamă doctorul, după câte mi-ai spus, nu mă-ndoiesc că Robert de Paris şi Gilda au făptuit o crimă împotriva acelei tinere fete.

— Da, o crimă, se auzi deodată un glas în odaie.

Şi când cei doi, scoţând un strigăt uşor, se întoarseră, abia le venea să-şi creadă ochilor: îl văzură pe bolnav, sprijinit în perne, cu capul puţin ridicat.

— Da, e o crimă, repetă el.

— Stăpâne… Excelenţă… izbucni bătrânul servitor şi căzu în genunchi lângă pat. Dumnezeu va ocrotit şi v-a dăruit viaţa.

— Ce minune a naturii! exclamă doctorul. Aţi avut putere să vă ridicaţi?

— Există momente, zise rănitul, cu glasul slăbit, când voinţa omului e mai puternică decât forţele sale trupeşti. Am auzit tot ce aţi vorbit şi acum ştiu că fiica mea e o nevrednică. Doctore, apropie-te şi spune-mi: e adevărat că fiica mea a căutat să te împiedice să-mi faci operaţia?

Doctorul Schulze îşi duse solemn mâna la inimă şi răspunse cu glas apăsat:

— Da, e adevărat.

— Jură!

— Jur!

— Iar tu, Cristofor, apropie-te şi dă-mi mâna, priveşte în ochii mei şi spune-mi dacă tot ce ai povestit doctorului e purul adevăr. Jură-mi!

— Jur! răspunse Cristofor tremurând din tot corpul.

— Ei bine, gemu prinţul, atunci ştiu ce am de făcut. Să nu vorbiţi nimănui, iar eu voi fi cu ochii în patru, vreau să ştiu dacă sunt înşelat. Un gând teribil s-a înrădăcinat în sufletul meu, – vai mie, dacă acest gând se va dovedi că e adevărat, dar de o mie de ori mai rău va fi de

aceia pe care îi voi descoperi că m-au înşelat.

Bietul om făcuse o sforţare prea mare, căzu pe perne şi-şi pierdu cunoştinţa.

— A auzit totul, spuse Cristofor. Domnul să se îndure cu el; sau va descoperi pe mizerabilii care l-au înşelat sau… va muri.

Cap. 101 – O zi fericită

A doua zi, soarele îşi revărsă lumina peste piscul Fontanellei şi pătrunse până în cele mai tăinuite văgăuni, ca să gonească umbrele nopţii, să trezească natura la viaţă nouă şi să întindă tot farmecul lui peste fire. Văzduhul era atât de limpede încât sus, pe Fontanella, se puteau auzi clopotele din Saint-Étienne şi din satele învecinate. De pe vârful stâncilor ce-şi ridicau fruntea semeaţă peste munte se puteau zări credincioşii ce păşeau cu smerenie spre lăcaşurile de rugăciune, căci era ziua sfântă de duminică.

Sufletul lui Ettore era şi el în sărbătoare. Letiţia lui mai dormea, dar el şedea lână patul ei şi-i ţinea mâna. N-o trezi, ci se uita la trăsăturile fine ale profilului ei şi-i urmărea fiecare răsuflare. Da, era duminică în sufletul brigandului.

Tânăra lui soţie dormea lângă el, pe patul ei moale. Prietenii şi tovarăşii lui nu dormiră noaptea asta în cuibul lor, ci porniră într-o expediţie, din care nu se întoarseră încă. Astfel, Ettore rămase singur cu tânăra-i soţioară, singur cu aceea, care îi aparţinea numai lui. Ea dormea, buzele-i trandafirii erau întredeschise, un zâmbet îi flutura în jurul gurii, parcă retrăia în vis, realitatea dulce din timpul nopţii. Plapuma ce-i acoperea trupul minunat se mişca uşor şi când Ettore îşi aminti că dormise lângă sânul ei până la ivirea zorilor, el nu se putu stăpâni, îi apăsă gura pe buze şi o sărută.

Ea se trezi, deschise ochii, îl înlănţui cu braţele şi îl strânse cu patimă.

— Tu eşti, iubitul meu? întrebă ea cu glasul slab. Suntem singuri?

— Singuri, scumpa mea. Numai Dumnezeu e cu noi!

— Va rămâne aici toată noaptea, îi răspunse ea, ridicându-şi genele mătăsoase şi deschise ochii plini de fericire.

În loc de răspuns, el o sărută din nou şi-şi îngropă mâinile în părul ei negru de mătase. Lacrimi se prelinseră peste obrazul lui. Letiţia zări

abia acum lumina zilei şi se ridică scoţând un ţipăt uşor.

— Am dormit prea târziu, asta nu se poate, eu vreau să mă trezesc cea dintâi. Nu-i aşa că-mi făgăduieşti să-mi îndeplineşti o rugăminte, Egizio?

— Orice, draga mea. Spune numai!

— Egizio, spuse ea, sprijinindu-şi capul de pieptul lui, te rog, lasă-mă să conduc toată gospodăria acestui cuib. Vezi, Egizio, chiar dacă eşti un brigand şi trebuie să umbli pe căi oprite de lege, eu nu voi răbda să nu ducem o viaţă aşezată de familie. Până acum ai trăit cu tovarăşii tăi şi drept să-ţi spun, neorânduiala e mare la voi. O femeie nu se poate simţi fericită în starea aceasta, pentru dânsa fiecare lucru trebuie să fie la locul său, viaţa trebuie să-şi aibă rostul ei şi de aceea, scumpul meu, te rog, lasă-mă să pun totul în ordine.

— Asta e şi dorinţa mea, exclamă brigandul. Crezi oare că eu nu doresc din tot sufletul să duc o viaţă aşezată, ca toţi oamenii? Trebuie să stau oare într-o colibă mizerabilă şi să duc un trai destrăbălat şi fără frâu? În ceea ce îi priveşte pe tovarăşii mei, garantez eu pentru dânşii. Bravul Tric-Trac are să mârâie puţin, dacă i se va lua conducerea bucătăriei, dar în cele din urmă se va supune. Vei avea un ajutor nepreţuit, căci e un bucătar foarte iscusit; el va fi servitoarea ta.

— N-am nevoie, eu voi face totul, dar ca să nu-l supăr, îl voi lăsa să se îngrijească de bucătărie. Şi acum, dragul meu, lasă-mă singură pentru câteva minute, să mă dau jos din pat şi să pregătesc totul pentru sărbătoarea de astăzi.

— Vin şi tovarăşii mei, răspunse Ettore, căci auzise semnalul pe care-l dădeau de obicei bandiţii, când se apropiau de ruină.

Ettore ieşi în întâmpinarea lor, iar Letiţia se îmbrăcă repede. Când brigandul se-ntoarse cu tovarăşii săi, aceştia se opriră în prag înmărmuriţi, căci locuinţa lor nu fusese niciodată într-o rânduială atât de bună.

Letiţia trase masa în mijlocul odăii, o acoperi cu o faţă albă şi puse cele trebuincioase pentru dejun. Se apropie, zâmbind ruşinată, de Ettore şi-şi ascunse faţa la pieptul lui.

— Vedeţi, prieteni, strigă brigandul, aceasta e scumpa mea soţie şi de azi înainte ea va fi spiritul nostru bun. Nu trebuie să vă spun că-i veţi da ascultare şi cinstirea cuvenită. Sunt încredinţat că o veţi face singuri. Nici nu trebuie să v-o recomand, o cunoaşteţi cu toţii, numai

pe tine, Hector Gardane, pe tine nu te-a văzut încă. Acum, daţi-i mâna şi salutaţi-o ca pe o tovarăşă şi prietenă care e gata să împartă cu noi bucuriile şi nevoile noastre. Nu-i aşa, Letiţia mea?

— Egizio, ştii singur, răspunse frumoasa femeie şi n-ar trebui să ţi-o întăresc prin jurământ. Da, scumpii mei, eu voi ţine la voi, fiecare trebuie să vadă în mine o soră, voi fi o gospodină bună care se va-ngriji de toţi, rănile voastre eu le voi lega şi unde va porunci iubitul meu, acolo mă voi duce; şi dacă nu se va putea altfel, voi fi alături de voi în luptele voastre, căci deşi braţul meu e slab, eu ştiu să mânuiesc o armă. Aşadar, făgăduiesc şi jur să stau neclintită lângă voi şi să ţin la scumpul nostru căpitan, până la moarte!

Ridică mâna spre jurământ. Adânc mişcaţi, bărbaţii se uitau la frumoasa femeie, care se legase cu dânşii printr-un jurământ, care nu mai putea fi încălcat. Ettore o strânse cu entuziasm în braţele sale vânjoase şi strigă cu glas vioi:

— Dar lumea spune că sunt sărac, există oameni care îl compătimesc pe Egizio Ettore pentru că e silit să trăiască pe culmea Fontanellei, gonit ca un animal sălbatic, prigonit şi temut. Cu toate acestea eu sunt cel mai fericit printre fericiţi şi cred că trebuie să fiu invidiat pentru soarta mea. Acum am tot ce-mi doreşte inima, am regăsit-o pe scumpa mea Letiţia, sunt înconjurat de tovarăşi credincioşi, sunt sănătos, am braţe puternice ca să pot mânui o armă şi mă bucur de libertate ca nimeni altul în lume. Dumnezeule, arată-mi încă un om, al cărui noroc să fie la fel ca al meu! Şi acum la masă! Văd că buna mea Letiţia a găsit tot ce-i trebuie. Tric-Trac!

— Ce-mi ordonă căpitanul? întrebă Tric-Trac.

— Până acum tu ai condus gospodăria noastră şi dacă aş putea să acord medalii, ţi-aş pune una pe piept pentru foloasele pe care ni le-ai adus ca bucătar. De azi înainte vei continua să-ţi faci serviciul tău, dar în ceea ce priveşte bucătăria, va trebui să asculţi de ordinele unui bucătar-şef. Scumpa mea Letiţia va avea conducerea bucătăriei şi tu, Tric-Trac, vei fi ajutorul ei. Îmi făgăduieşti?

— Va fi o mare plăcere pentru mine, spuse Tric-Trac, să servesc unei gospodine atât de frumoase. Doamnă, daţi-mi voie, să mă recomand drept cel mai credincios servitor al dumneavoastră.

Râzând, Letiţia întinse mâna francezului şi-i ceru s-o ajute chiar acum la pregătirea dejunului. El se supuse cu dragă inimă. Nu trecu

mult şi pe masă se ivi un ibric mare cu cafea fierbinte, iar mirosul băuturii se împrăştie în toată încăperea. Apoi răsăriră nişte ouă tari, friptură rece şi şuncă. Se înţelege că bandiţii înfulecară repede şi cu poftă, după ce făcură loc şi lui Egizio Ettore. Letiţia servi pe fiecare în parte şi avu grija să dea fiecăruia o ceaşcă cu cafea şi să nu lipsească nimănui lapte şi zahăr. Bandiţii aduseseră de curând provizii aşa că nu lipsea nimic.

După dejun, Ettore o luă la plimbare pe Letiţia. Păşeau alături, mână-n mână, pe cărările ce şerpuiau printre stâncile Fontanellei. Deseori se opreau să vadă locurile, pe unde rătăciseră odinioară. Urcară mai sus, până când ajunseră pe vârful unei stânci de unde se zărea orăşelul Saint-Étienne. O lumină albastră scălda tot oraşul şi când privirile lor zburară până în valea unde locuiseră pe vremuri, pe când sufletele lor erau curate de orice păcat şi onoarea lor nu avea nicio pată, ei se întristară.

— Acum toată lumea se ducă la biserică! spuse încet Letiţia. Auzi cum sună clopotele! Cum aş dori să pot merge şi eu, la braţ cu tine!

— Aici e biserica noastră! răspunse Egizio Ettore. Aici în mijlocul acestei naturi măreţe! Să îngenunchem şi să lăudăm pe Creator că ne-a împlinit dorinţa şi mi te-a adus înapoi!

— Da, vreau să mă rog! răspunse frumoasa femeie. Dar ştii, Egizio, care va fi cea dintâi rugăciune pe care o va face nevasta ta? Mă voi ruga pentru bietul om căruia i-ai trimis un glonte în piept, atunci când erai orbit de furie.

Şi până să-şi dea el seama, ea îngenunchease, îşi împreună mâinile, ridică privirile spre cer şi buzele ei trandafirii murmurară o rugăciune pentru însănătoşirea prinţului Raymond. Ettore, îngândurat, căzu în genunchi. Şi când ea rosti „Amin”, el se aplecă, îşi îngropă buzele sale în părul ei mirositor şi se lăsă îmbătat de parfumul acesta divin.

— Ştii, Egizio, spuse Letiţia, pe când îşi continuară drumul printre stejarii falnici, gândul mă poartă mereu la prinţul Raymond! Ah, dacă ar mai trăi, dacă glontele tău nu l-ar fi lovit de moarte! S-ar putea să capăt vreo veste de la el?

— Şi eu aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu dânsul, răspunse brigandul. Letiţia, niciodată nu mi-a părut atât de rău că am tras un glonte. Căci după cum mi-ai povestit, e un om bun şi de treabă; e vina ticălosului de Robert că a vrut să mă aresteze. Ştii, draga mea, eu cred

că prinţul Raymond e ameninţat mai mult de fratele său…

— De ce? întrebă ea.

— Cred că ticălosul de Robert vrea să capete titlul de prinţ şi să devină capul familiei de Paris. Atunci el va pune mâna pe toate comorile acestei familii.

— Sunt chiar atât de bogaţi? întrebă Letiţia, fără să ştie că în clipa aceea ea vorbea chiar de bogăţiile ce i se cuveneau numai ei. Egizio, nu m-am gândit niciodată că e bine să fii bogată! Dar astăzi aş vrea să fiu!

— De ce, scumpa mea?

— M-aş duce pe la toate casele sărace din Saint-Étienne şi aş ajuta pe fiecare nevoiaş, iar bolnavii ar primi daruri şi mai mari. O, scumpul meu Egizio, cum aş îngriji de copilaşii, care n-au hăinuţe! Aş fi fericită să-i îmbrac pe micuţii aceia şi să-i sărut din toată inima.

— Îngerul meu! exclamă Ettore. Da, tu vei tămădui rănile, pe care le face Ettore. Destinul te-a trimis spre mântuirea mea. Şi-ţi făgăduiesc, Letiţia, că vei fi bogată. Fireşte că nu ne vom putea măsura cu de Paris, căci aceasta e cea mai bogată familie din ţară.

— Prinţul Raymond are copii?

— Am auzit că are o fată!

— E frumoasă?

— Se spune că e foarte frumoasă! răspunse Ettore şi se uită la soţia sa.

— E bună? Dar de ce-ţi pun o întrebare aşa de copilărească? Cum ar putea o prinţesă să fie altfel?

— Scumpa mea copilă, răspunse Ettore, ducând mâna lui la bărbia Letiţiei şi uitându-se râzând în faţa ei, nu oricare prinţ şi orice prinţesă sunt buni. Tocmai bogăţia îndeamnă pe oameni să fie răi.

— Asta nu înţeleg! Omul bogat are tot ce vrea.

— Bogaţii vor să aibă tot mai mult, fără să se gândească la semenii lor. Şi aşa cum există oameni care au prea mult şi alţii care n-au nimic, cei bogaţi sunt siliţi să fie răi. Vezi, pădurea de colo aparţine unui prinţ. Niciun om n-are dreptul să vâneze într-însa. Vezi lacul albastru din valea aceea? E proprietatea unui conte. Numai el şi nimeni altul poate arunca undiţa să prindă peşte. Iar câmpiile, livezile, ogoarele, toate, ele sunt proprietatea unui alt nobil, care nu a lucrat niciodată acest pământ. A moştenit de la tatăl lui şapte moşii

întinse, unde mii de oameni lucrează pentru dânsul! Ei muncesc pentru el cu sudoarea frunţii şi drept răsplată duc o viaţă mizerabilă, pe când stăpânul stă undeva, la Paris, şi risipeşte banii împreună cu amantele sale.

— O, de ce există atâta nedreptate pe lumea asta, murmură Letiţia, cu tristeţe. De ce nu zâmbeşte soarele, tuturor deopotrivă?

— Scumpa mea, noi nu putem schimba lumea! exclamă brigandul. Vezi însă, destinul trimite câteodată un sol al dreptăţii, care să facă o împărţeală mai omenească. Un astfel de om e numit haiduc, brigand, e pus în lanţuri şi aruncat în închisoare, pentru că bogatul nu vrea să-şi deşerte punga în folosul altora.

Fără să-şi dea seama, Ettore şi Letiţia, cufundaţi în fericirea lor fără margini, coborâră mereu muntele şi acum se aflau în pădurea care începe la poalele Fontanellei şi se întinde până la Saint-Étienne. Dar fiindcă nu se-ntâlniseră cu nimeni, ei îşi continuată drumul mai departe. Era o zi atât de frumoasă, de parcă Dumnezeu din ceruri o făcuse dinadins pentru cei doi îndrăgostiţi.

În sfârşit, ei se aşezară sub un stejar bătrân, care-şi întindea ramurile până departe, formând o boltă largă şi deasă. Letiţia îşi sprijini capul de pieptul soţului ei, şi astfel şezură, tăcuţi, cufundaţi în fericirea sufletelor lor.

Ettore nu luase cu el nicio armă. Căci i se părea că orice armă ucigătoare pe care ar fi purtat-o la dânsul, ar fi pângărit ziua aceasta de duminică. Dar liniştea din pădure era atât de adâncă, încât se părea că nu mai era nicio fiinţă omenească, în afară ei doi.

Deodată, auziră paşi. Ettore o ridică repede pe Letiţia şi-o făcu să-l urmeze într-un tufiş din apropiere. Abia se strânse frunzişul peste capetele lor şi zăriră doi oameni, în faţa cărora ei n-ar fi fugit, dacă i-ar fi putut vedea dinainte. Era o fată tânără, care nu părea să aibă mai mult de 17 ani, îmbrăcată în haine de sărbătoare şi basmaua pe care o ţinea în mână era un semn că venea chiar de la biserică. Copila cu părul castaniu nu era singură; alături de dânsa păşea un flăcău înalt, cu obrajii pârguiţi de sănătate, iar părul negru şi cârlionţat îi cădea peste frunte. Ţinea un braţ în jurul mijlocului fetei, iar cu celălalt gesticula vioi şi se vedea că cei doi vorbeau cu aprindere. Se opriră sub umbra aceluiaşi stejar unde Ettore şi Letiţia şezuseră până atunci şi locul acesta le părea foarte cunoscut, căci fata spuse:

— Acesta e copacul nostru, vino să ne odihnim puţin aici, să mai şedem odată împreună; e pentru cea din urmă oară, căci duminica viitoare va fi nunta mea.

— Nunta ta, izbucni flăcăul şi obrajii i se aprinseră. Nu-mi vorbi, Marietta, nu mai vreau să aud; e cu neputinţă să devii nevasta bogătaşului Zalbi căci tu mă iubeşti numai pe mine. Mi-ai jurat de atâtea ori doar.

— Tu ştii, Enrico, că te iubesc numai pe tine, răspunse fata, şi dacă ar fi după voia mea aş zbura cu tine la biserică şi ne-am cununa. Dar îl cunoşti bine pe tatăl meu şi ştii că el m-a făgăduit negustorului Zalbi şi va trebui să se ţină de cuvânt Da, Enrico, dacă tu ai fi bogat, tatăl meu n-ar avea nimic împotriva căsătoriei noastre, căci sufletul lui doreşte numai bani. Ah, sunt atât de nenorocită, atât de nenorocită!…

— Tatăl tău mai are nevoie de bani? izbucni tânărul şi se aruncă la picioarele iubitei sale. Nu e oare cel mai bogat hangiu din Aqua Longa, nu-i destul de bogat? Desigur, eu nu sunt decât o slugă în casa lui, simbria mea e prea mică şi nu pot aduna bogăţii.

Flăcăului i se umeziră ochii şi Marietta începu să-l mângâie:

— Astăzi am făcut o ultimă încercare, spuse flăcăul cu vocea dârză, şi vreau să văd dacă o adevărat ce spun oamenii că Dumnezeul dragostei nu părăseşte pe cei care se iubesc. Ia te uită, Marietta. Ghici ce-i asta?

Scoase din buzunar o hârtiuţă şi o flutură în faţa ei.

— Un bilet de loterie, răspunse ea, sărmanul de tine, te-ai lăsat amăgit şi ţi-ai dat banii câştigaţi cu atâta trudă!

— Da, îi răspunse Enrico, am pus un franc pe un singur număr. Te-ai mirat că te-am lăsat singură în faţa bisericii; am intrat atunci în prăvălia bătrânei Sengalli ca să cumpăr un bilet. Ştii ce număr am ales?

— Îl văd scris pe bilet, ţi-ai pus tot norocul pe un singur număr şi de aceea nu ai şanse mari de câştig.

— Dar dacă iese numărul ăsta, câştig bani mulţi.

— Şi de ce ai ales numărul 77?

— Pentru că acesta e numărul brigandului Ettore, exclamă tânărul, şi-mi pun toată nădejdea într-însul.

— Şi de ce crezi că tocmai numărul lui Ettore îţi va aduce noroc? întrebă fata.

— Numai ăsta, răspunse Enrico, ştii, l-am visat azi noapte pe Ettore, l-am văzut lângă mine şi purta pe umăr un topor de aur. Cu toporul acesta el a lovit un copac şi deodată a ieşit sânge, iar el mi-a spus: „Ţine mâna şi strânge sângele". La început m-am îngrozit, dar apoi am făcut ceea ce-mi cerea şi deodată sângele din mâna mea s-a prefăcut în aur şi mi-am umplut buzunarele. „Acum du-te şi te însoară cu Marietta", mi-a spus Ettore şi a dispărut.

— Un vis foarte ciudat, strigă fata. Ah, ce fericiţi am fi dacă ai câştiga lozul cel mare!

— Ştii pe cine l-am întâlnit în prăvălia bătrânei Sengalli? Pe Zalbi. Stătea lângă tejghea şi cumpăra şi el un loz. Se uita cu atâta dispreţ la mine, cu ochii lui cenuşii, şi îşi freca mulţumit părul spălăcit de pe cap. Când m-a zărit, el a strigat: „N-am ştiut ce număr să iau, dar acum am dat de unul: numărul 17!" Ştii, Marietta, numărul 17, înseamnă un peţitor respins şi tipul m-a crezut pe mine. Dacă nu mi-aş fi amintit că e duminică şi nu trebuie să pângăresc ziua aceasta sfântă, l-aş fi apucat de gât şi l-aş fi făcut una cu pământul.

— Slavă Domnului că n-ai făcut-o, strigă tânăra fată, s-ar fi întâmplat o nenorocire. Ah, scumpul meu Enrico, nu ne rămâne altceva decât să ne încredinţăm voinţei Celui de Sus, căci tatăl meu nu poate fi înduplecat.

Căzură unul în braţele celuilalt şi plânseră împreună, sărutându-se, până când Enrico se aprinse prea mult… Marietta se ridică, îşi aranjă rochia şi spuse:

— Acum trebuie, să mă duc acasă, ne vom despărţi la copacul ăsta, căci mă tem să nu ne întâlnim cu oamenii din Aqua Longa.

— Ei bine, dă-mi o sărutare, e poate cea din urmă.

Se îmbrăţişară, buzele lor se lipiră din nou. Şi dacă Marietta nu s-ar fi smuls cu putere din braţele iubitului ei, ar mai fi stat acolo mult şi bine şi s-ar fi sărutat.

— Se va întâmpla o nenorocire, murmură el, după ce fata dispăru, eu o spun şi tu mă auzi, stejar bătrân. Până la nuntă mai va, şi dacă-l voi ucide pe Zalbi, mă voi duce la Ettore, el n-are să mă gonească. Dar atunci totul va fi pierdut, căci Marietta nu se va mărita niciodată cu un brigand… Ah! dar cine ştie!

Apoi se afundă în pădure ca să se întoarcă acasă pe alt drum.

Cap. 102 – „Numărul” lui Ettore

Tufişul se dădu la o parte, iar Ettore şi Letiţia ieşiră la iveală.

— Sărmanii de ei, spuse frumoasa femeie, cu lacrimi în ochi. Egizio, ai văzut ce trişti erau, abia acum înţeleg cât de dureros e să te desparţi de tot ce ţi-e mai scump pe pământ.

— Îl cunosc pe tatăl acestei Marietta, spuse Ettore, e un zgârcit pentru care banul e totul, dar n-aş fi crezut să-şi vândă fata asta tânără şi frumoasă cămătarului de Zalbi.

— Nu se poate face nimic pentru dânşii? întrebă Letiţia.

— Cum să-i ajuţi, răspunse brigandul, cine ar putea să-l silească pe bătrânul ăsta s-o dea pe Marietta lui Enrico? Şi mă tem că duminica viitoare, Zalbi se va cununa cu fiinţa asta tânără şi frumoasă…

— Ce fluture minunat doarme pe floarea aceea, strigă Letiţia, prinde-l Egizio, vreau să-l văd mai de aproape, are nişte aripi trandafirii de toată splendoarea.

— Nu e un fluture, spuse brigandul, e o bucată de hârtie… Ah, e biletul de loterie ai bietului băiat… În timpul sărutărilor i-a căzut din mână şi acum şi-a pierdut în pădure ultima speranţă…

— Trebuie să-i înapoiem biletul, exclamă Letiţia, te rog, Egizio, trimite chiar astăzi pe unul din oamenii tăi la Aqua Longa ca să predea lui Enrico biletul.

— Aşa voi face, îi răspunse Ettore, şi acum, vino, iubita mea, e timp să ne întoarcem pe culmea Fontanellei; e ora mesei şi prietenii noştri trebuie să fie lihniţi de foame.

Când să pornească, auziră paşi în apropierea copacului şi se ivi factorul care ducea poşta în satele vecine. Aşa cum Ettore nu avea nici-o armă asupra lui, nu-i fu teamă să fie recunoscut şi apoi, era prea târziu să se retragă în tufiş, de aceea, se hotărî să rămână locului.

— Domnul fie lăudat! exclamă factorul zărind pe Ettore şi Letiţia.

— În vecii-vecilor, amin, îi răspunseră ei.

— Încotro atâta grabă, întrebă Ettore, ai multe scrisori în ziua sfântă de astăzi?

— Nu, răspunse factorul, dar am la mine lista cu numerele câştigătoare ale loteriei care a fost trasă chiar ieri şi în fiecare sat oamenii mă aşteaptă cu nerăbdare.

— Ascultă, am şi eu un bilet, exclamă Ettore, n-ai vrea să-mi arăţi lista?

— Dacă ai numărul şaptesprezece, eşti de felicitat.

— Şaptesprezece! exclamă Ettore, e cu neputinţă!

— De ce? întrebă bătrânul, şaptesprezece înseamnă un peţitor respins, lasă-l să aibă şi el puţin noroc.

— Bietul Enrico, murmură Letiţia, speranţele sale s-au spulberat.

— Cu bine, spuse factorul, trebuie să mă duc. Joc de patruzeci de ani, şi n-am câştigat niciodată; oamenii săraci n-au noroc, câştigurile se nimeresc tot la cei bogaţi.

— Are dreptate, spuse Ettore, după, ce factorul se îndepărtă. Ce noroc orb! Sărmanul Enrico rămâne plouat şi Zalbi cămătarul câştigă o avere cu numărul lui.

— Sfinte Dumnezeule, aşa e, exclamă Letiţia, mizerabilul de Zalbi are numărul şaptesprezece! O, Doamne! ce bucurie pe el când va auzi că a câştigat atâta, şi cum se va întrista bietul Enrico! Marietta e pierdută pentru el; când tatăl ei va auzi că Zalbi a devenit şi mai bogat, o va sili să se mărite cu omul pe care biata fată îl urăşte.

— Da, soarta e împotriva celor doi îndrăgostiţi, spuse Ettore cu tristeţe, şi niciun Dumnezeu nu-i mai poate ajuta. Drace, cine l-a pus să joace pe numele meu!

El îşi încolăci braţul în jurul Letiţiei şi o trase după dânsul. Veselia lor dispăruse. Ziua, care începuse atât de frumos pentru ei, căpătase acum o pată întunecată. Letiţia se gândi la sărmana Marietta, la fiica birtaşului din Aqua Longa, şi Ettore era necăjit că un om îşi încredinţase norocul numelui său şi prin asta fusese păgubit.

Ei se apropiau acum de locul unde începea suişul pe munte şi erau gata s-o apuce pe trecătoarea care ducea pe creştetul Fontanellei, când Letiţia scoase un strigăt şi-l trase înapoi pe iubitul ei. Apoi, cu mâna tremurândă, arătă spre un om care stătea întins pe muşchi şi sforăia de zor.

— Un bărbat stă colo! se adresă ea lui Egizio Ettore. Să trecem repede pe lângă el, ca nu cumva să se trezească. Omul acesta nu-mi place deloc, o fi poate vreun spion poliţienesc!

Ettore aruncă doar o privire spre cel care dormea şi spuse soţiei sale:

— Spion nu este, e însă un om, care îndreptăţeşte impresia proastă pe care ţi-a făcut-o. E Zalbi, pretendentul la mâna Mariettei.

— Sărmană fată! exclamă Letiţia, cât este de compătimit, dacă vor

să te lege de un asemenea monstru. Ia te uită, Egizio, ce păr blond are şi dacă ar deschide ochii acum, cred că m-aş îngrozi de moarte. Priveşte numai la hainele lui ponosite.

— Da, aşa se poartă Zalbi întotdeauna, spuse Egizio Ettore. El nu ştie de duminică şi nici de zile de odihnă. De fapt e creştin, dar e mai rău ca douăzeci de evrei laolaltă, şi ar fi în stare să-şi cumpere cu preţ scăzut până şi mântuirea sufletului, dacă ar intra în legături de afaceri cu bunul Dumnezeu.

— Dar ce afaceri anume învârteşte omul acesta? întrebă Letiţia.

— E negustor de cereale şi negoţul lui se reduce la aceea, că le cumpără ţăranilor grânele încă din spic.

— Dar în felul acesta el are un risc mare, spuse Letiţia, căci se poate întâmpla să vină o grindină, care să distrugă toată recolta pe care el a plătit-o dinainte!

— Te înşeli, draga mea, Omul acesta plăteşte ţăranilor atât de puţin, încât nu este nicio primejdie să piardă. Şi apoi, nu ştiu cum se face, dar ticălosul are întotdeauna noroc şi pentru el nu există nici grindină, nici recoltă proastă. Dar el nu negustoreşte numai grâne ci şi bani, pe care îi împrumută cu dobândă mare, adevărată camătă.

— Atunci e de două ori păcat că norocul l-a favorizat atât de mult, spuse Letiţia. Dar de ce mai stai aici, Egizio? Vino, să trecem mai repede pe lângă dânsul.

— Mi-am pus ceva în gând, scumpa mea, ceva care va fi de folos sărmanei Marietta şi lui Enrico. Rămâi liniştită, nu te mişca, şi orice îţi vor vedea ochii să-ţi fii gura închisă şi să nu care-cumva să strigi.

Peste câteva clipe, Egizio Ettore se lăsă în genunchi lângă omul care dormea. Acesta sforăia de zor şi nu simţi deloc când brigandul îi introduse mâna în buzunarul de la piept al hainei.

Apoi, când Ettore şi-o scoase iar, ţinea într-însa un portvizit de piele, murdar şi unsuros ca vai de lume.

Cu obiectul acesta în mână, el se îndreptă spre Letiţia.

— Acum să vedem, spuse dânsul, dacă fericitul câştigător are lozul la el. Ah, iată că l-am şi găsit, e numărul şaptesprezece!

— Nu cumva vrei să i-l furi? întrebă frumoasa madonă, speriată. Astăzi în sfânta zi de duminică…

— Nu, nu voi face asta. El îşi va găsi biletul când se va trezi şi nici de banii care sunt în portofel nu mă voi atinge, dar dacă întâmplător e

un alt număr decât acela pe care-l avea la început, atunci nu este vina mea…

Şi brigandul schimbă biletul bietului Enrico, pe care-l găsise sub copac, cu acela a lui Zalbi, şi cu aceeaşi îndemânare ca mai înainte, strecură înapoi portvizitul în buzunar.

Făcu apoi semn Letiţiei şi amândoi începură să urce în grabă spre creştetul Fontanellei.

Deodată, Letiţia se adresă bărbatului ei:

— Şi acum ce ai de gând să faci, după ce ai schimbat lozurile?

— Cred că e un lucru foarte simplu, răspunsei brigandul. Voi preda încă în cursul zilei de astăzi, lozul lui Enrico. Şi mâine dimineaţă va merge la Saint-Étienne, unde va încasa câştigul.

— Dar ce te faci dacă Zalbi nu se dă bătut şi ridică pretenţii?

— În cazuri dintr-acestea nu încape a se ridica pretenţii. Stăpânul lozului are drepturi asupra lui şi fiecare trebuie să-şi păzească bunul.

Zalbi se trezi de-abia târziu după-amiază, căci băuse la Saint-Étienne câteva pahare cu vin, şi asta îl cam ameţise.

Se frecă la ochi şi era cât pe ce să scoată un strigăt de spaimă, văzându-se la poalele Fontanellei.

— Ce noroc! murmură el, în vreme ce-şi scoase portvizitul şi aruncă o privire într-însul. Bănişorii mei sunt neatinşi. Cât de lesne mi-ar fi putut fi furaţi, mai cu seamă în locurile astea, pe unde îşi face veacul blestematul acela de Egizio Ettore. Ei, dar e de-acum destul de târziu şi trebuie să mă grăbesc să ajung la Aqua Longa; diseară e dans la cârciumă şi trebuie s-o fac pe Marietta să nu joace cu nimeni altul. Ah!l Marietta, peste o săptămână va fi de-acum soţia mea. Dânsa e o fată fermecătoare, pe care am pus de-acum demult ochii, dar e în acelaşi timp harnică şi gospodină şi când va fi soţia mea, voi economisi şi cheltuiala unei servitoare.

Zalbi o luă cu paşi repezi înspre sat, unde ajunse în curând. Se duse acasă, îşi schimbă hainele şi când fu gata se îndreptă spre cârciuma viitorului său socru.

Birtaşul îl întâmpină nu tocmai prietenos.

— Ce fel de logodnic eşti, îi strigă el, de-ţi laşi logodnica încurcată întreaga zi de duminică! De ce n-ai adus-o cel puţin acasă, de la biserica din Saint-Étienne?

— Aşa am şi avut de gând să fac, răspunse cămătarul, dar ea a

dispărut în mulţime şi atunci nu mi-a rămas altceva de făcut, decât să pornesc singur. Dar de ce se înghesuie oamenii colo în sală? Ce s-a întâmplat?

— Poştaşul a adus tocmai din Saint-Étienne lista tragerilor loteriei pe care a atârnat-o în perete. Şi acum oamenii vor să vadă dacă nu cumva a dat norocul cel mare peste dânşii. Ai şi dumneata nu bilet?

— Fireşte că am şi eu unul, răspunse Zalbi, şi în clipa următoare stătea şi el în faţa listei.

— Numărul şaptesprezece a câştigat lozul cel mare strigă unul din cei adunaţi acolo.

— E al meu! strigă Zalbi, beat de fericire, în vreme ce lovea cu mâna în dreptul buzunarului de la piept, unde îşi avea portvizitul. Am luat o optime şi am câştigat cel puţin cinci mii de lire. Dumnezeule mare! Cinci mii de lire, ha, ha! Mă duc mâine la Saint-Étienne să-mi încasez bănişorii.

— Vrei să-ţi baţi joc de noi, se vede! spuse nevasta bărbierului, care se afla şi ea în sală. Nu se câştigă aşa de uşor cinci mii de lire!

— Nu vreţi să credeţi? strigă Zalbi. Bine, atunci vă voi arăta lozul.

Cu mâini tremurânde cămătarul trase afară din buzunar portvizitul, îl desfăcu în grabă şi scoase biletul de loterie.

— Priviţi! strigă el, cu voce răguşită de emoţie, în vreme ce flutura hârtiuţa deasupra capului, atât de sus, încât nimeni să n-o poată atinge. Priviţi bine, numărul e scris cu litere mari, este numărul…

Zalbi amuţi deodată, deschise ochii mari şi mâna în care ţinea biletul începu să-i tremure cu putere.

— Numărul… bâlbâi dânsul, numărul… ci spuneţi-mi odată care număr a câştigat premiul cel mare?

— Vezi doar şi dumneata, spuse unul din cei adunaţi în juru-i. E numărul şaptesprezece! Ştii doar să citeşti.

Zalbi se clătină, ochii i se holbară şi priviră spre lista care anunţa numerele câştigătoare, în vreme ce un fior rece îi trecu de-a lungul trupului.

Deodată, izbucni cu voce tunătoare:

— Am înnebunit oare? Oameni buni, spuneţi-mi ce s-a întâmplat? Mi-a schimbat cineva biletul, sau poate că sunt beat!? Am băut astăzi la Saint-Étienne câteva păhărele cu vin, şi nu prea sunt obişnuit cu băutura! Ştiu sigur că am jucat numărul 17 şi acum văd în mâna mea

alt număr… Prietene, se adresă el bărbierului, care se afla lângă dânsul, citeşte-mi te rog numărul lozului pe care-l am în mână.

Bărbierul se uită la bilet, apoi izbucni într-un hohot de râs.

— Ia te uită, strigă el cu voce tare, Zalbi ăsta, care nu mai conteneşte cu înjurăturile împotriva lui Egizio Ettore, a jucat numărul acestuia, şaptezeci şi şapte! Ha, ha, ha!

— Minţi! izbucni Zalbi, nu poate să fie 77, ci 17.

— 77 e tipărit pe bilet! strigară acum câţiva oameni, care priviseră deasupra umărului lui Zalbi, în hârtia pe care acesta o ţinea în mână. N-ai încotro, şefule, e negru pe alb!

Cămătarul se făcu palid, începu să tremure ca varga, ochii îi ieşiră din orbite şi cu un glas de nerecunoscut, se adresă oamenilor din jurul său:

— Un scaun, daţi-mi un scaun un pahar cu apă, eu… nu… nu…

Câteva femei miloase aduseră în grabă un scaun pe care Zalbi se prăbuşi.

Broboane mari de sudoare îi acoperiră fruntea, faţa i se schimonosi în chip groaznic, dar el continua să ţină în mână biletul de culoare roşietică şi privea năuc la nenorocitul număr 77.

— A vrut să-şi râdă de noi, spuse bărbierul, şi asta n-ar trebui să i-o îngăduim.

— Eu cred că nu prea e curat la cap, interveni fierarul, înălţând din umeri. Ia priviţi cât e de palid, parc-ar fi un cadavru ambulant. Ce-ar fi să-i laşi niţel sânge, bărbierule?

— Ah! uite-o şi pe frumoasa Marietta, strigară câteva femei. Vino încoace drăguţă, logodnicului tău i s-a întâmplat o nenorocire.

— Ha, ha! ia priviţi cum mai aleargă, spuse nevasta bărbierului, văzând-o pe Marietta păşind nepăsătoare. Dar nu trebuie să-i aducem nicio vină, căci pentru un ticălos ca Zalbi ăsta, n-aş face nici eu un pas mai grăbit.

Atunci cămătarul scoase un răcnet ca de taur, se năpusti în mijlocul mulţimii şi strigă cât îl lăsau puterile:

— Pungaşilor, bandiţilor, hoţilor! Mi-aţi furat biletul, mi l-aţi schimbaţi Daţi-mi lozul îndărăt! Să vină jandarmul, să facă percheziţie tuturora! Închideţi uşile, nimeni să nu se clintească din loc! Ei, domnule cârciumar, vino-mi în ajutor, ginerele dumitale a fost pungăşit!

Ca un ieşit din minţi cămătarul măsura sala cu paşi mari, îmbrâncea când pe unul, când pe altul, apoi trânti la pământ pe un biet copil care-i stătea în cale şi călcă peste dânsul fără să se sinchisească de ţipetele micuţului.

— Asta e prea din cale afară! strigă atunci fierarul şi bătu cu pumnul în masă de răsturnă paharele. Blestematul ăsta de cămătar ne mai face şi hoţi! Destul am răbdat noi până acum de la el, jumătate din Aqua Longa a fost suptă de lipitoarea asta, şi acum paharul s-a umplut!

Şi într-adevăr, aşa era.

Toată ura adunată de atâta vreme împotriva lui Zalbi, izbucni acum în chip cu totul neaşteptat.

— Bărbaţii noştri sunt cinstiţi! strigară femeile, în cor. Ei n-au pungăşit şi n-au înşelat încă pe nimeni, dumneata, însă, eşti un hoţ de rând!

— Lozul meu! Daţi-mi îndărăt lozul! urlă Zalbi, în vreme ce lacrimi de mânie îi curgeau şiroaie din ochi. Ştiu în mod sigur că biletul meu avea numărul 17, hârtiuţa asta pe care o ţin în mână nu este a mea. Trebuie să vă percheziţionez pe toţi, să fiţi dezbrăcaţi la piele, aşa vreau eu, aşa cer, unde este jandarmul?

Un urlet de durere încheie discursul acesta, căci fierarul se năpustise deodată asupra lui Zalbi şi-l izbi cu atâta putere în faţă, încât nefericitul se prăbuşi la pământ.

— Iată-ţi lozul! îi strigă fierarul, şi acum îţi mai pregătesc unul. Înainte, băieţi! Ajutaţi-mi să-l scot afară din sat, pe ticălosul ăsta; el nu trebuie să mai rămână în Aqua Longa.

— Aşa e! aşa e! Nu-l mai răbdăm în mijlocul nostru! strigă mulţimea sălbătăcită, şi nefericitul Zalbi văzu în jurul său numai priviri duşmănoase şi pumni ameninţători.

Degeaba căuta birtaşul să vină în ajutorul viitorului său ginere, căci bărbaţii se năpustiră fără milă asupra cămătarului şi din toate părţile plouau pumnii, bastoanele şi Zalbi auzea necontenit că aveau de gând să-i astupe gura, căci nu mai voiau să se lase insultaţi de dânsul.

Larma deveni din ce în ce mai mare, se produse o încăierare şi se părea că oamenii din Aqua Longa voiau să se despăgubească pentru anii îndelungaţi în timpul cărora îi jecmănise Zalbi, agonisindu-şi avere pe spetele lor.

— Vreţi oare să-l omorâţi? strigă atunci birtaşul.

— Nu chiar de tot! răspunse fierarul. Numai pe jumătate, cu toate că păcătosul acesta ar merita să fie ucis.

Vorbind astfel el îl izbi pe cămătar în pântece şi acesta scoase un urlet de durere.

Sângele îi curgea de-acum din mai multe răni. Era prea slab ca să se ridice de jos şi nimeni, în afară de birtaş, nu-i veni în ajutor.

Jandarmul, care stătuse în stradă şi văzuse începutul scandalului, socoti de cuviinţă să nu se amestece, căci nici el n-avea nimic împotrivă ca Zalbi să capete o mică lecţie.

Şi bărbaţii nici nu se gândeau încă să înceteze, iar femeile luau şi ele parte la încăierare.

Ele zgâriau faţa cămătarului, îi smulseră părul din cap, şi nenorocitul era de-acuma acoperit de vânătăi pe tot trupul.

— Înapoi! strigă deodată o voce hotărâtă şi ameninţătoare. Nu vă este ruşine, oameni din Aqua Longa, să tăbărâţi în număr atât de mare asupra unuia singur?

Era Enrico, servitorul birtaşului, care sosise în ultimul moment, ca să împiedice lovitura de graţie, – tocmai el, care ar fi avut destule motive să dorească moartea lui Zalbi.

Căci Zalbi era acela care voia să-i răpească iubita şi pe dânsul îl ura, desigur, mai mult decât pe toţi oamenii din Aqua Longa.

Dar Enrico nu putea să treacă peste nedreptatea pe care o vedea în felul de a se purta al concetăţenilor săi, şi considera drept o mare laşitate ca şaizeci de oameni să se năpustească asupra unuia singur. De aceea el se aşează lângă cămătar şi arătă bărbaţilor pumnii săi vânjoşi.

— Oho! ce pofteşti, mucosule? îi strigă fierarul. Ce te face să iei apărarea lui Zalbi? Ai uitat oare că aperi pe omul care ţi-a răpit de sub nas pe frumoasa ta Marietta?

— Nu e vorba aici de dragostea mea pentru Marietta, îi tăie vorba Enrico; dar trebuie să vă spun că este o nemernicie să procedaţi în felul acesta faţă de un semen de al vostru. Plecaţi de aici, lăsaţi-l în pace, căci l-aţi pedepsit îndeajuns!

— Ba nu, trebuie să plece din satul nostru! strigară femeile, şi în special nevasta bărbierului, căci dânsa îl ura mai mult decât toţi pe Zalbi, deoarece acesta purta barbă şi nu-i dădea putinţa bărbatului său

să câştige un ban din cauza aceasta. Nu vrem să-l mai răbdăm în satul nostru!

— Afară cu blestematul de cămătar! Afară! se auziră strigăte din toate părţile şi până şi copiii îşi amestecau vocile în corul celor mari. Afară cu Zalbi, afară cu el din Aqua Longa!

— Ai auzit, Zalbi? spuse Enrico, în vreme ce-l ridică de jos pe nenorocitul cămătar. Nu vor să te mai sufere aici în Aqua Longa, şi de-aceea te-aş sfătui să-ţi iei catrafusele, să pleci de aici cât mai repede şi pentru totdeauna.

Drept răspuns, Zalbi izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Cred şi eu că ţi-ar conveni asta, spuse el, căci atunci ar rămâne Marietta aici şi ai putea să-ţi duci mai departe dragostea cu dânsa.

— Taci, nenorocitule! îi strigă Enrico, sau de nu, te las în voia mulţimii, care te va sfâşia în bucăţi.

— Afară, afară cu Zalbi, vrem să dăm foc casei sale! se auzi deodată, un glas.

Şi cât ai clipi din ochi sala se goli, bărbaţii, femeile şi copiii îl lăsară pe cămătar în plata Domnului şi ieşiră în stradă, căci voiau să-şi ducă la îndeplinire gândul şi să incendieze casa lui Zalbi.

— Casa mea, gospodăria mea! izbucni Zalbi, în vreme ce-şi ştergea cu mâinile sângele ce-i şiroia pe faţă. Bandiţii ăştia vor să mă prade, vor să-mi distrugă averea!

Ca un ieşit din minţi el îl împinse deoparte pe Enrico, dădu buzna în stradă şi ajunse în faţa casei sale, tocmai în clipa când mulţimea înfuriată spărsese uşa şi căuta să pătrundă înăuntru.

Cuprins de disperare Zalbi îşi frângea mâinile, începu să urle, să implore, să înjure, să ameninţe, dar totul fu în zadar.

Când patimile sunt asmuţite în sufletul poporului, e ca şi cum un vânt năprasnic ar alimenta focul.

Nu trecu un sfert de ceas şi casa cămătarului fu răsturnată cu josul în sus, cuferele fură sparte, toate bunurile sale prădate, până la cel mai neînsemnat obiect.

Geamurile fură făcute ţăndări, tablourile sparte, mobila sfărâmată, şi din toată gospodăria nu rămase decât pereţii goi.

Zalbi părea că înnebunise, alerga năuc încolo şi încoace, scotea cuvinte fără şir, îşi smulgea părul şi barba, dar toate astea nu puteau să împiedice opera de distrugere.

Şi dacă ar fi fost numai atât!

După ce oamenii din Aqua Longa îşi revărsaseră furia asupra bunurilor sale, se întoarseră spre el însuşi şi-l târâră până la casa bărbierului.

Acesta îi rase partea dreaptă a feţei şi capului, ceea ce-i dădu o înfăţişare cu totul caraghioasă. Apoi i se puse într-o mână o legăturică în care se aflau câteva zdrenţe, în cealaltă mână i se puse un baston şi nenorocitul primi porunca să părăsească imediat şi pentru totdeauna satul.

Înainte de a i se da drumul i se scotociră buzunarele şi oamenii se încredinţară că nu mai avea într-însele decât vreo câţiva gologani.

Şi astfel, bogătaşul Zalbi deveni un biet cerşetor. O porni la drum cu spatele încovoiat, toată averea lui era acum risipită, trupul său acoperit cu vânătăi şi răni sângerânde.

Nu mai avea nimic al lui, până şi Marietta îi fusese luată, căci birtaşul, care îl vruse de ginere numai pentru averea lui, nici nu se mai gândea acum să-şi mărite fiica cu dânsul.

Dar când Zalbi ajunse lângă cei trei salcâmi care erau la marginea satului, dindărătul unuia din copaci se desprinse o făptură omenească, care se îndreptă spre el.

— Ce vrei de la mine? răcni dânsul, când îl văzu pe Enrico, căci acesta era, stând în faţa sa. Vrei să mă omori? Bine, ia-mi viaţa, singurul bun care mi-a mai rămas! Uite pieptul meu!

— Nenorocitule! îi răspunse Enrico, nu-ţi iau în nume de rău că-mi atribui asemenea gânduri, căci prea ai fost aspru pedepsit de consătenii tăi. Nu, te-am aşteptat aici, pentru a nu te lăsa să pleci atât de sărac printre străini. Ia punga aceasta care conţine economiile mele! Nu prea e mult într-însa, dar îţi va fi de ajuns ca să începi vreun negoţ acolo unde te vei stabili. De ce stai la îndoială? Ţi-o dau din toată inima!

Dar Zalbi făcu un gest de refuz şi rânji întunecat.

— Ce să fac cu punga, când ştiu bine că vrei să mi-o răscumperi pe Marietta cu banii dintr-însa. Ah! acum ştiu bine că dânsa se va arunca în braţele tale, ştiindu-mă pe mine departe! Fii blestemat, şi căsnicia voastră să fie ameninţată de ruină, blestemaţi să fie copiii voştri şi copiii copiilor voştri!

— Ai auzit, scumpa mea Marietta? strigă Enrico, alergând spre unul

din copaci, unde tânăra fată se ascunsese. Ne-a blestemat, nenorocitul, dar Dumnezeu din Ceruri nu ia în seamă asemenea blesteme. Nu tremura, scumpa mea Marietta, noi vom fi fericiţi încă!

Zalbi ridică atunci încă o dată ameninţător bastonul, dar nu mai avu puterea să exprime în cuvinte ura de care-i era plin sufletul. Mai aruncă o privire furioasă asupra perechii care stătea strâns înlănţuită, apoi se urni din loc şi după câteva clipe dispăruse.

— Să mergem acasă, scumpa mea, spuse Enrico, trăgând-o după dânsul pe fată. Noi am avut gânduri curate faţă de el, dar ne-a respins. Şi acum ne vom duce la tatăl tău şi cred că de data aceasta nu se va mai împotrivi căsătoriei noastre. Nu sunt oare şi eu destul de bogat? Voi depune în faţa lui punga aceasta şi dacă banii dintr-însa nu ajung pentru a ne cumpăra o căsuţă şi o bucată de pământ, cel puţin le vom putea lua în arendă.

— Ah, iubitule! suspina Marietta. Numai de nu s-ar îndeplini blestemul lui Zalbi!

— Nu, asta nu se va întâmpla, scumpa mea fetiţă! răspunse Enrico, şi vru s-o tragă după sine pe iubita lui.

Dar în aceeaşi clipă îşi făcură apariţia dintr-un tufiş din apropiere patru bărbaţi, ale căror figuri erau acoperite cu măşti.

— Staţi pe loc! strigă un glas poruncitor şi cei doi tineri scoaseră un strigăt de spaimă.

— Niciunul din voi să nu se mişte, căci altfel veţi fi morţi.

— Egizio Ettore! strigă Marietta şi căzu aproape leşinată în braţele iubitului.

Cap. 103 – Punga cu noroc

— Da, eu sunt Egizio Ettore! se auzi din dosul unei măşti şi în clipa următoare aceasta căzu jos.

Cei doi îndrăgostiţi văzură acum în faţa lor figura palidă, încadrată de bucle negre, a vestitului brigand.

Ei se credeau pierduţi şi chiar Enrico, care nu ştia ce este frica, nu îndrăznea de data aceasta să scoată un singur ţipăt. Privirea în care îi învăluia Egizio Ettore îi încremenise aproape.

Dar chiar dacă privirea brigandului n-ar fi fost în stare să-i ţintuiască locului, puştile celor trei însoţitori ai săi, îndreptate spre

dânşii, pecetluiră hotărârea lor.

Enrico o acoperi pe Marietta cu trupul său, pentru ca, în cel mai rău caz, glontele să-l lovească pe dânsul.

— Ce ţii în mână? îi strigă Egizio Ettore, pe un ton aspru.

— O pungă, domnule! răspunse tânărul, cu voce nesigură.

— Şi ce conţine punga aceasta?

— Bani, economiile mele!

— Dă-o încoace, punga aceasta e a mea!

— Domnule, spuse Enrico, cu lacrimi în ochi, nu-mi luaţi singurul bun pământesc pe care-l am! Banii din punga aceasta sunt câştigaţi de pe urma muncii mele cinstite, de fiecare zi, timp de 7 ani. Dacă mi-i luaţi, o pierd pe scumpa mea Marietta, căci tatăl ei nu va consimţi niciodată s-o dea unui bărbat care n-are niciun ban al său.

— Asta e Marietta ta? spuse Egizio Ettore, arătând spre fata care tremura în faţa lui. Hm! E frumuşică, n-am ce zice, chiar foarte frumuşică. Dacă punga cu bani îţi stă atât de mult la inimă, atunci ţi-o las, dar cu o condiţie.

— Spune-mi condiţia şi sunt gata s-o îndeplinesc! se grăbi să răspundă Enrico.

Ettore o privi în aşa fel pe tânăra fată, încât o trecură fiorii. Luna îi lumină chipul şi faţa ei încadrată de bucle castanii era într-adevăr fermecătoare.

— Dă-mi trei sărutări de pe buzele Mariettei tale, spuse Egizio Ettore, şi atunci îţi dăruiesc punga. Ei, de ce te înspăimânţi aşa? De ce mă priveşti atât de întunecat? Ce sunt trei sărutări sub salcâmii înfloriţi, ele nu înseamnă nimic, vântul le duce departe şi pe buzele ei nu se va recunoaşte deloc că l-a sărutat pe brigandul Corsicii!

— Domnule, izbucni Enrico, cu glas hotărât, chiar dacă ai fi preşedintele republicii în persoană şi mi-ai depune la picioare toate comorile pământului, – cu voinţa şi ştiinţa mea Marietta nu va săruta niciodată pe alt bărbat decât pe mine. Căci ar însemna că n-o iubesc şi n-aş fi demn de ea, dacă pentru o sumă mizerabilă aş vinde sărutările ei. Nu, domnule, să-ţi iasă din cap gândul acesta! Îmi poţi lua viaţa, mă poţi prăda de bani, dar atâta vreme cât o voi putea împiedica, nu se va atinge nimeni de buzele iubitei mele.

Ettore îşi întoarse faţa, probabil pentru a-şi ascunde strălucirea care-i ilumină chipul în momentul acesta, dar care se stinse din nou

când şi-l întoarse iarăşi spre Marietta.

— Ei, frumoasă Marietta, eşti şi tu de aceeaşi părere? Gândeşte-te bine înainte să-mi răspunzi, căci fără banii aceştia nu vei putea deveni niciodată soţia lui Enrico. Tatăl tău nu te va da în ruptul capului unui cerşetor. Cred, deci, c-ar fi mai bine să-ţi răscumperi fericirea cu câteva sărutări, cu atât mai mult cu cât sunt destule fete în Corsica şi chiar în Franţa, care şi-ar lipi cu bucurie buzele lor de acelea ale lui Egizio Ettore.

— E adevărat ceea ce spui, domnule, răspunse Marietta, care îşi recăpătase puţin curajul în urma răspunsului demn al iubitului ei, dar cred că acelea nu pot fi fete de treabă. Se ştie doar în toată Corsica că Egizio Ettore stăpâneşte o inimă, care are un drept sfânt asupra lui.

— Şi cine ar fi fata aceasta? întrebă brigandul, cu vocea tremurândă.

— E Madona din Saint-Étienne, spuse fata birtaşului. Ea se numeşte Letiţia şi a suferit atâta pentru Egizio Ettore, cum n-a suferit încă niciodată o femeie pentru alesul inimii sale. Ea a compărut în faţa judecătorilor din Bonifacio şi i-a luat apărarea, aici, în Aqua Longa a avut o casă minunată, ar fi putut duce o viaţă liniştită şi lipsită de griji şi tinerii cei mai bogaţi din sat ar fi fost fericiţi dacă ar fi putut-o cuceri. Dar ea n-a vrut să ştie de nimeni şi nimic, a devenit săracă şi fără cămin numai de dragul lui, judecata lumii n-a cruţat-o şi se povesteşte că s-ar fi dus la el în munţi şi duce alături de dânsul o viaţă oropsită şi plină de ameninţări. Şi pe o asemenea fată s-o înşel eu, să-i iau măcar un suflu de pe buzele care îi aparţin ei, şi numai ei? Atunci ar avea dreptate Enrico al meu dacă m-ar alunga cu dispreţ de lângă el şi n-aş fi demnă să-i fiu soţie.

În clipa aceasta Egizio Ettore făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să se repeadă la Marietta şi s-o cuprindă în braţe.

Dar Enrico o trase repede înapoi şi-i acoperi trupul cu trupul său. Figura lui era nespus de palidă, dar trăsăturile sale exprimau o hotărâre nestrămutată.

— S-o scurtăm, signore! spuse el. Suntem în mâinile dumitale şi nu-ţi rămâne decât să porunceşti oamenilor care te însoţesc să tragă în noi. Eu şi cu Marietta vom muri împreună, dacă nu putem trăi împreună, dar nu-ţi voi îngădui să te atingi de aleasa inimii mele. Şi dacă o vei ucide, nu vei fi demn să porţi numele de Egizio Ettore, iar

poporul din Corsica te va numi pe nedrept „Ettore salvatorul”. De altfel, în clipa de faţă mă îndoiesc dacă eşti într-adevăr vestitul brigand, căci despre dânsul se spune că nu se atinge niciodată de bunul săracului şi nu revarsă nenorocirea peste capetele oamenilor de treabă.

Egizio Ettore îşi muşcă buzele, dar peste o clipă îşi dădu din nou osteneala să pară mânios şi ameninţător.

— Ei bine, spuse el, deoarece nu vrei să-mi îngădui s-o sărut pe Marietta ta, nu vreau să mai insist, dar punga ta trebuie s-o am. Dă-o încoace!

În clipa următoare brigandul se năpusti asupra luă, pentru a-i smulge punga.

Enrico căută să se împotrivească din toate puterile, dar peste câteva clipe numai, fu înfrânt de puterea de uriaş a brigandului şi acesta îi smulse din mâna punga cu economiile sale.

— Acum s-a sfârşit totul! se văietă Enrico, şi Marietta se lipi de dânsul, îl îmbrăţişă şi amândoi stăteau nemângâiaţi unul lângă altul.

— Ia să vedem, mormăi Ettore, dacă prada asta merită cel puţin osteneala, tinere, căci Egizio Ettore nu se mulţumeşte cu puţin.

— Acum te pomeneşti că nu-i ajunge, spuse Enrico cu vocea înecată în lacrimi, şi cu toate acestea punga asta cu bani constituie fericirea mea, căci ea înseamnă pentru mine… posesia ta, Marietta!

În timpul acesta, brigandul desfăcu punga, scoase un pumn plin cu monede de argint, le privi o clipă, făcu o mutră dispreţuitoare şi le vârî îndărăt în pungă. Apoi o legă la loc şi o aruncă la picioarele lui Enrico.

— Păstrează-ţi punga! spuse el. N-am nevoie de dânsa, căci nu-mi ajunge nici de mămăligă. Dar fă-te-ncoa, băiete, şi ascultă ce ţi-oi spune!

Enrico ridică punga de jos şi o vârî repede înapoi în buzunar, apoi se apropie tremurând de brigand.

— Acum aş avea poftă, îi spuse Ettore, cu voce aspră, să te spânzur de una din crengile acestui copac, căci mi-ai procurat o mare dezamăgire. Dar de dragul Mariettei, îţi voi dărui viaţa. Totuşi, trebuie să-mi faci un jurământ, pentru ca să fiu cel puţin încredinţat că am lăsat banii unui om cinstit. Jură-mi că tot ce se află în pungă este proprietatea ta, şi că o vei folosi numai pentru tine şi Marietta.

Enrico se uită ţintă la brigand şi nu putea pricepe deloc ce rost are jurământul ciudat care i se cerea.

Fireşte că tot conţinutul pungii era proprietatea lui, şi pentru cine altcineva să întrebuinţeze banii, decât pentru sine şi Marietta?

Dar chiar dacă brigandul i-ar fi cerut în clipa aceasta să-i jure că luna este verde şi soarele albastru, ar fi făcut-o fără să stea o clipă la gânduri, căci singura lui dorinţă era să fie de-acum cât mai departe cu iubita sa.

— Jur! rosti dânsul şi brigandul clătină din cap, mulţumit.

— Bine, îi răspunse el, acum du-te acasă şi cere-i tatălui iubitei tale să ţi-o dea de soţie pe Marietta. Dar un lucru să ştii: în ziua cununiei tale voi fi şi eu în sat şi când vei ieşi cu dânsa din biserică, va trebui să depună trei sărutări pe buzele mele.

Cu toată ciudăţenia acestei cereri, Enrico îşi spuse că n-avea ce pierde, căci Ettore nu va îndrăzni să fie de faţă în ziua nunţii lor. De aceea, el acceptă şi această condiţie.

— Acum luaţi-o înapoi spre Aqua Longa, îi spuse Egizio Ettore, şi nu care cumva să-ţi dea prin gând să scoţi o vorbă cu privire la aventura din noaptea asta, căci atunci să ştii că ţi-o voi răpi pe Marietta şi va trebui să-mi dea mai mult decât trei sărutări, pentru ca să-şi recapete libertatea. Şi cred că ştii că brigandul Corsicii se ţine de cuvânt!

Ettore mai aruncă o privire spre cei doi îndrăgostiţi, apoi făcu un semn oamenilor săi să-l urmeze şi după câteva clipe dispărură în tufiş.

— Haide, Marietta! spuse repede Enrico, să nu mai pierdem nicio clipă în locul acesta de groază. A vrut să fure trei sărutări de pe buzele tale şi încă nu e sigur că nu şi le va lua.

— Dar asta va fi numai în ziua nunţii noastre, îi şopti Marietta, alipindu-se drăgăstoasă de dânsul. Ah! ne putem considera fericiţi, Enrico, că brigandul ne-a lăsat punga cu banii. E un adevărat noroc – aş putea spune – că n-ai strâns prea mult cu economiile tale, căci desigur că el aştepta aur şi argintul acesta nu l-a ispitit.

— Aproape că ai dreptate, iubita mea, asta a fost o întorsătură fericită, şi eram cu totul disperat când am văzut banii în mâinile sale. Acum să mergem la tatăl tău, iubito, astăzi voi aduce lucrurile pe calea cea bună, căci e momentul potrivit. Tatăl tău a fost cuprins de groază când a văzut cum se poartă oamenii din Aqua Longa cu

nenorocitul acela de Zalbi, şi deoarece nici el nu prea are conştiinţa curată, nădăjduiesc să-l găsesc într-o dispoziţie potrivită pentru intenţiile mele. Dulcea mea Marietta, cerul ne va zâmbi atunci când vom fi unul al altuia. Dar ştii, un lucru nu-mi iese din cap: Zalbi ăsta o fi fost el un ticălos, dar trebuie să recunosc că astăzi i s-a făcut o mare nedreptate.

— Crezi într-adevăr asta, Enrico?

— Nu numai că o cred, dar o ştiu chiar în mod sigur. Ţi-am povestit doar că m-am întâlnit cu Zalbi în biroul colecturii de Loterie Sengalli şi am văzut cu ochii mei când a luat numărul 17. A avut, deci, deplină dreptate afirmând că a câştigat lozul cel mare.

— Cred, totuşi, că te-ai înşelat, îi răspunse Marietta, eu i-am văzut biletul şi pot afirma ca tărie că avea numărul 77.

— Ce tot vorbeşti, Marietta! Numărul acesta a fost al meu, şi, dacă n-aş fi avut nenorocul să pierd biletul în pădure, ţi l-aş fi arătat. Ţi o repet că am avut numărul 77, pentru că acesta era „numărul lui Ettore”.

— Sunt sigură că te înşeli, probabil că ai confundat aceste două numere, sau ai luat numărul 17 şi ai auzit că Zalbi a cerut 77.

— Jur pe patronul meu, Sfântul Enrico, că nu mai ştiu eu singur ce să cred! spuse tânărul. Acum nu mai sunt deloc sigur, dar în definitiv, chiar dacă aş fi luat numărul 17, tot una ar fi fost, căci n-aş fi putut încasa câştigul cel mare, deoarece mi-am pierdut biletul. Ah! dac-aş fi pus mâna pe cei cinci mii de franci, mi-ar fi pus Dumnezeu mâna în cap! Aş fi putut cumpăra cea mai frumoasă casă din Aqua Longa – ştii, casa lui Zalbi, care va fi acum de vânzare. Şi apoi pământul lui şi acareturile, într-un cuvânt, am fi fost oameni bogaţi, Marietta!

— De ce te mai gândeşti acum la asta, iubitul meu, lozul tău e doar definitiv pierdut, căci pădurea e mare.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, spuse Enrico, cu tristeţe, că am fost azi după-amiază în pădure şi am cercetat peste tot, dar fără niciun rezultat. Cât de trist e, că fericirea e ca o păsărică pe care o ţii în mână, dar dacă din nebăgare de seamă deschizi degetele ţi-a zburat.

— Dar chiar atât de tristă nu este situaţia, căută să-l încurajeze Marietta, îţi mai rămâne doar punga cu economii. Dar ia spune, câţi bani ai într-însa? Ne va ajunge ca să ne aranjăm o mică locuinţă?

— Am strâns vreo sută şi treizeci de franci, poate câţiva franci mai

mult. Ştii ce? Hai să intrăm o clipă în odaia ta şi să-mi mai număr încă o dată averea, înainte de a mă duce la tatăl tău.

În vreme ce vorbeau ei ajunseră la uşa de din dos a birtului şi acum o luară prin grădină şi peste câteva clipe se aflau în odăiţa curată a Mariettei. Fata aprinse lampa.

Enrico îşi scoase repede punga şi o puse pe masă.

— Mai întâi, încă o sărutare! spuse el.

După ce se sărutară după pofta inimii şi-şi jurară din nou dragostea veşnică, Enrico începu să desfăşoare şnurul cu care era legată punga.

— La Egizio Ettore treaba asta a mers mai repede, spuse dânsul, el desfăcu pur şi simplu punga. Dar eu vreau să umblu cu atenţie cu ea căci punga aceasta este o amintire scumpă de la biata mama.

Fata îl cuprinse cu braţele şi-şi apăsă buzele ei fierbinţi pe ale lui.

— Asta ne va purta noroc, Marietta! spuse tânărul. Poate că în clipa aceasta, răposata mea mamă priveşte la noi din Ceruri. Şi cât se va bucura dânsa, când va vedea că-i cinstim amintirea.

— Acum să-ţi numărăm comoara, spuse Marietta, cu un zâmbet îngeresc.

Apoi se apropie de Enrico, ţinând mâna întinsă.

— Dumnezeule! exclamă Enrico, când te gândeşti că punga aceasta a fost în mâna lui Egizio Ettore! E o adevărată minune că o văd iar.

În vreme ce rostea ultimele cuvinte el răsturnă conţinutul pungii şi monezile de argint se revărsară pe masă.

— Vezi, nu-s mai multe decât spuneam. Să fie cam o sută treizeci, până la o sută treizeci şi cinci de franci. Cu asta nu poţi face mare lucru! Ah, dacă tatăl tău n-ar fi atât de zgârcit!

— Enrico! strigă deodată Marietta, ce-i cu hârtia asta roşietică, dedesubtul banilor?

— O hârtie roşietică? spuse Enrico, râzând, numai de n-o fi vreo socoteală neplătită! Dar nu, eu n-am astfel de socoteli! Nu datorez niciun franc nimănui, în tot satul! Dar hârtia asta roşietică, este doar… este doar… lozul meu. Cum de a ajuns în punga mea? Ia te uită, este – Sfântă Fecioară! – este numărul 17, numărul care a câştigat premiul cel mare! Marietta, Marietta, aici nu-i lucru curat!

Palid ca un cadavru, tânărul se prăbuşi pe un scaun. Şi lângă dânsul stătea Marietta, cu braţele încrucişate pe piept. Nu era în stare să scoată nicio vorbă, respiraţia ei era tăiată.

Enrico ţinea în mâna-i tremurândă biletul de culoare roşietică, pe care era tipărit numărul 17, – şi acum era sigur că pe acesta îl trăsese.

— Vezi! exclamă Marietta plină de bucurie, ţi-am spus eu, ai făcut bine că ai păstrat punga pentru tine! Nu e numărul 77, al lui Egizio Ettore, ci 17, câştigătorul! Of scumpul meu Enrico, strigă fata, aruncându-se la pieptul lui, înlănţuindu-i gâtul cu braţele ei frumoase şi lipindu-şi buzele de ale sale. Adoratul inimii mele! Tu, cel mai scump de pe pământ! Acum suntem salvaţi, acum tata nu se va mai putea împotrivi căsătoriei noastre, dimpotrivă, va fi mulţumit că ginerele său a câştigat cinci mii de franci! O! ce bucurie, ce noroc nevisat!

Dar Enrico stătea încă tremurând şi palid şi privea năuc la hârtia pe care o avea în mână, apoi clătină capul, neputând să priceapă ce se întâmplase.

— Ascultă-mă, Marietta, spuse el, cred că nu trebuie să păstrăm banii pentru noi.

— Dar de ce să nu-i păstrăm? întrebă fata, plină, de mirare.

— Pentru că numărul câştigător nu este al meu.

— Dar cui crezi că-i aparţine?

— Lui Zalbi, mizerabilul acela care a fost alungat de consătenii săi. Am auzit cu urechile mele cum a pus pe numărul 17, în colectura doamnei Sengalli. Şi eu – nu e nicio îndoială în privinţa aceasta – am pus pe numărul lui Egizio Ettore. Da, Marietta, aşa este!

Se ridică de pe scaun, întinse mâinile şi o ţinu pe fată la depărtare de dânsul.

— Ce ai? strigă Marietta. Pe Dumnezeul meu, mi-e frică de tine! Ochii tăi au căpătat o privire atât de ciudată!l Nu ţi-e bine, Enrico? Spune-mi, iubitul meu, ce te apasă?

— Dimpotrivă, scumpa mea, îmi este cât se poate de bine! strigă tânărul. Ha, ha! Egizio Ettore a adus norocul în casa noastră! Ha, ha! Cu ajutorul lui câştigăm cinci mii de franci şi tot printr-însul devii tu soţia mea, Marietta! Trăiască Egizio Ettore! Să trăieşti şi tu Marietta! Să trăim cu toţii!

Şi înainte ca fata birtaşului din Aqua Longa să-şi poată da seama, Enrico o cuprinse în braţele-i vânjoase, o ridică în sus, se plimbă cu ea prin cameră, apoi începu să danseze cu dânsa, strigând necontenit:

— Trăiască Egizio Ettore, marele brigand!

— Pentru numele lui Dumnezeu, iubitule, taci odată! exclamă fata. Vrei să audă oamenii de pe stradă că îi cânţi imnuri de slavă lui Egizio Ettore? Te vor lua drept un complice al brigandului!

— N-au decât să mă ia drept orice! strigă Enrico. Jur pe Dumnezeu din Ceruri, cine va îndrăzni de azi încolo să vorbească de rău pe Egizio Ettore, va avea de-a face cu pumnii mei.

— Dar nici nu ştiu încă ce ai cu Egizio Ettore! spuse Marietta. Spune-mi şi mie, te rog. Nu mă mai lăsa să aştept!

— Ţi-o voi spune! strigă tânărul, aşezând-o pe Marietta într-un scaun.

Se aplecă asupra ei şi-i şopti:

— Ştii tu pe ce cale am ajuns noi în stăpânirea lozului câştigător? Asta e opera lui Egizio Ettore, draga mea!

— A lui Ettore? strigă Marietta, uimită.

— Da! A lui Ettore! El mi-a smuls punga din mână şi se părea că vrea să-şi însuşească o parte din conţinutul ei. Dar n-a făcut asta, ci cu totul altceva: a introdus lozul într-însa. Scumpa mea Marietta, el a vrut să fim fericiţi! Trebuie să-i fim recunoscători din adâncul sufletului şi primul nostru copil va trebui să poarte numele lui.

— Oh! nu vorbi de asta, răutăciosule! spuse Marietta, înroşindu-se până în albul ochilor.

Totuşi, ea îi făgădui.

— Cu toate acestea, nu pricep încă cum stau lucrurile, spuse Enrico. Nu-mi dau seama în ce chip a ajuns Ettore în stăpânirea acestui bilet! Să-l fi furat oare? Atunci ar fi trebuit să-l fi întâlnit pe Zalbi. Dar acesta nu mi-a vorbit nimic despre o întâlnire cu Ettore.

— De ce-ţi frământi capul să afli lucrul acesta? spuse Marietta, care era mai practică decât iubitul ei. Principalul lucru este că-l avem. Mâine vom pleca împreună la Saint-Étienne, unde vom ridica banii, şi în ziua pentru care a fost hotărâtă căsătoria mea cu Zalbi, mă voi căsători chiar, cu singura deosebire că în loc de un logodnic chior şi şchiop, voi avea unul chipeş şi tânăr. Şi drept să-ţi spun, sunt cât se poate de mulţumită cu schimbul acesta!

După ce Enrico şi Marietta l-au mai binecuvântat câtva timp pe brigand pe toate tonurile, şi după ce au pecetluit cu sărutări arzătoare recunoştinţa pe care o datorau brigandului, Enrico se hotărî să se ducă la tatăl Mariettei şi să-i ceară mâna acesteia.

Cu cât curaj se îndrepta el acum spre odaia birtaşului – acum când nu mai avea de ce să se teamă. Bătrânul îi va acorda cu bucurie încuviinţarea de a se căsători cu Marietta.

Cu toate acestea, el se simţea îmboldit să-l poarte puţin de nas pe tatăl iubitei sale. Cu atât mai mult, cu cât dânsul făcea parte din acea categorie de oameni care îşi bat joc de supuşii lor şi-i storc cât mai mult cu putinţă.

În momentul de faţă, birtaşul din Aqua Longa nu prea era în apele sale, şi umbla prin odaie ca un leu înfuriat. Şi odaia aceasta avea înfăţişarea unei încăperi prin care trecuseră hunii sau vandalii…

Corecţia pe care oamenii din sat i-o dăduseră lui Zalbi, îi aduse şi lui pagube însemnate, căci mesele şi scaunele fuseseră zdrobite, paharele, farfuriile şi celelalte obiecte fuseseră sparte.

Sala părea un câmp de luptă şi-ţi făcea milă s-o priveşti.

— Am avut o pagubă de cel puţin o mie de franci! se tânguia birtaşul. Cum să scot banii ăştia de la calicii din Aqua Longa? Chiar dacă de azi încolo voi turna şi mai multă apă în vin şi în loc de iepuri voi tăia pisici pentru fripturile ce le servesc clienţilor mei – va mai curge multă apă pe Sena până să-mi văd paguba acoperită. Şi pe lângă asta n-am nici dreptul să-i dau în judecată pe oameni, trebuie să fac mutră frumoasă în faţa lor, căci dacă mi-ar da în gând să fac urât la ei, nu-mi mai calcă nimeni în dugheană! Dar dac-ar fi numai atât! Nenorocirea cea mare este că mi-am pierdut şi ginerele! Ar fi fost pentru mine o împrejurare atât de fericită, să-mi dau fiica după Zalbi cel bogat! Dumineca viitoare urma să fie nunta, am făcut de-acuma o groază de cheltuieli şi acum totul a rămas pierdut! Acum am plătit degeaba preotul şi dascălul, căci până duminica viitoare n-oi găsi eu un ginere, cel puţin unul care să fie pe gustul meu!

În clipa aceasta se deschise uşa şi Enrico intră înăuntru. În spatele său venea Marietta, dar ea rămase în prag.

— Bine că ţi-a dat în gând să vii! strigă birtaşul, către servitorul său. Apucă-te şi curăţă tot de pe aici, dă afară toate cioburile, nu vreau să mai văd nimic din toate astea pe aici!

— Dar azi e doar duminică, stăpâne! răspunse Enrico. Cred că nu mă veţi pune la muncă în ziua Domnului! Mâine dimineaţă voi face toată treaba şi nu veţi avea a vă plânge de mine.

— Ce-mi pasă mie de duminică, leneşule! strigă birtaşul. Apucă-te

de lucru şi nu mai sta cu mine de vorbă!

Dar Enrico nici nu se gândea să asculte de porunca stăpânului său. El păşi încetişor spre birtaş şi-i spuse:

— Stăpâne, aş avea să vă vorbesc ceva foarte serios.

— Te pomeneşti că vei fi vrând să-ţi măresc leafa! izbucni birtaşul. Mută-ţi gândul, băiete! Şi dacă nu-ţi convine la mine, eşti liber să-ţi cauţi în altă parte de lucru!

— Nu, stăpâne, nu e vorba de leafă… Cred că aţi observat de-acum demult, că eu şi cu Marietta ne iubim, şi acum lăsaţi-mă să isprăvesc ce am de spus… deoarece bătrânul Zalbi nu se mai poate reîntoarce în Aqua Lenea, căci a fost alungat pentru totdeauna din sat, m-am gândit că poate nu vă veţi mai opune la căsătoria mea cu fiica dumneavoastră…

Birtaşul ascultă cu gura larg deschisă mărturisirea tânărului. Obrajii i se colorară şi părea că un nod i se puse în gâtlej.

— Ai înnebunit, Enrico? exclamă el în cele din urmă. Să ţi-o dau pe Marietta, asta vrei? Ha, ha! Frumoasă glumă, n-am ce zice! Asta mi-a mai lipsit pe ziua de astăzi. După cele câte mi s-au întâmplat, iată-l acum pe servitorul ăsta blestemat, pe calicul ăsta, pe leneşul ăsta, că vine la mine şi-mi cere să-i dau fata de nevastă! Ha, ha! Probabil că-şi închipuie că nu vreau să las pierdute aconturile pe care le-am dat preotului şi dascălului, şi de aceea aş accepta să-l iau pe dânsul de ginere pentru duminica viitoare. Dar s-a înşelat amarnic, căci mai bine plătesc încă o mie de franci pe deasupra, şi lui tot nu i-o dau!

Şi strigând mereu, el lovea cu pumnul în singura masă care mai rămăsese întreagă, de răsuna întreaga cameră.

Dar deodată începu şi Enrico să lovească în masă şi strigă şi mai tare ca celălalt:

— Şi totuşi, se va face ceva, şi nu veţi fi plătit degeaba preotul şi dascălul.

Nu lipsea mult şi tatăl Mariettei s-ar fi repezit să-l ia de gât pe tânăr. Dar statura înaltă a servitorului său, îl cam puse pe gânduri.

— Vino încoace, Marietta, spuse Enrico, şi fata alergă în grabă, lângă dânsul. Spune-i tatălui tău că nu vrei să iei pe altcineva de bărbat decât pe mine, şi mai spune-i că eu sunt cel mai bun ginere pe care l-ar putea găsi în Aqua Longa şi chiar în toată regiunea. Spune-i o tu, Marietta, căci pe mine tot nu mă va crede.

— Da, tu eşti cel mai bun! strigă Marietta, şi cuprinzându-l pe Enrico cu braţele îl sărută cu foc în faţa tatălui ei, care mai… mai să cadă trăsnit de uimire.

— Aţi înnebunit de-a binelea amândoi! mormăi birtaşul; vreţi să mă înnebuniţi şi pe mine oare?… Ce fel de vremuri trăim, Dumnezeule! Nu mai eşti stăpân nici în propria ta casă!

Mai întâi ticăloşii îţi distrug toate lucrurile din casă, apoi bogatul Zalbi e aruncat afară ca un câine şi e silit să părăsească satul, în vreme ce bunurile sale sunt prădate, iar acum… acum iată-l pe omul acesta, pe servitorul acesta… şi fiică-mea îi cade de gât, în faţa mea…

— Da, stăpâne, răspunse Enrico, liniştit, aşa sunt vremurile cele noi, aşa merg lucrurile astăzi, şi de aceea, dac-ai vrea să-mi asculţi sfatul, ţi-ai duce la îndeplinire proiectul, pe care-l nutreşti de acum de multă vreme.

— Despre care proiect vorbeşti? întrebă birtaşul cu glas aspru.

— N-ai spus oare de atâtea ori, că ai fi gala să vinzi pământul şi birtul pentru suma de trei mii de franci şi să te retragi în satul natal, unde mai ai încă o căsuţă, în care să-ţi petreci bătrâneţile?

— Da, aşa am spus, dar până acum nimeni n-a venit să-mi ofere cei 3000 de franci.

— Şi ce-ai zice dacă ţi-aş spune acum că este cineva aici care vrea să-ţi dea patru mii de franci în loc de trei? întrebă Enrico pe birtaş.

Vocea bătrânului deveni deodată mai prietenoasă şi răspunse cu înflăcărare:

— Patru mii de francii… Şi te pomeneşti că mi-i va plăti peşin? Oho, omule, atunci putem sta frumuşel de vorbă, m-am săturat de-acum să-mi fac zile amare cu nătărăii ăştia din Aqua Longa şi sunt destul de bătrân ca să mă gândesc la odihna meritată. Dar ce se va întâmpla atunci cu scumpa mea Marietta?

— Pe dânsa o va prelua noul stăpân al birtului! răspunse Enrico, râzând şăgalnic.

— O va prelua el? Ce fel de vorbe sunt astea? Ce vrei să spui? Te gândeşti probabil ca Marietta să rămână aici, ca să devină chelneriţă în birtul care aparţinea tatălui său?

— Dar cine a vorbit despre aşa ceva? Nu chelneriţă, ci stăpână să devină, căci cumpărătorul birtului se va căsători cu dânsa şi nunta poate avea loc chiar înainte ca să pleci dumneata din sat. Căci nu

trebuie să uiţi, stăpâne, că eu însumi sunt cumpărătorul, şi plătesc imediat cei patru mii de franci, dacă te învoieşti chiar acum. Aici vreau să-mi duc traiul împreună cu Marietta, şi Dumnezeu ne va binecuvânta!

Birtaşul clătină din cap, căci el nu putea pricepe cum Enrico, care se arătase până acum a fi un băiat cu scaun la cap, îşi pierduse deodată minţile. Totuşi, trebui să-şi dea seama, că servitorul său nu se dăduse pe faţă cu totul.

Dar nici Enrico nu voia să-l mai ţină în şah pe bătrân, şi ţinea să pună capăt jocului.

— Ia priveşte aici! spuse el, scoţând din buzunar biletul de loterie. Citeşte şi dumneata numărul de pe fiţuica asta!

De abia îşi aruncă privirea pe bilet, şi birtaşul strigă:

— Dumnezeule, dar ăsta e numărul 17, acela care a câştigat premiul cel mare.

— Da, premiul cel mare, şi eu, eu l-am câştigat, sau mai bine zis Marietta şi cu mine. Şi nădăjduiesc că acum nu vei mai avea nimic împotrivă, dacă vom păşi în faţa altarului, şi să pregătim locuitorilor din Aqua Longa o nuntă veselă pentru duminica viitoare.

Bătrânul birtaş se repezi la Enrico, îl strânse furtunos la pieptul său şi-l încredinţă că întotdeauna fusese convins că e ceva deosebit într-însul.

Marietta era atât de fericită încât îi iertă tatălui felul cum se purtase cu dânsa până atunci, şi cum o chinuise pentru a o hotărî să-l ia de bărbat pe Zalbi.

Apoi se puse la cale în mod definitiv vânzarea birtului şi a pământului, şi bătrânul îşi luă obligaţia să părăsească satul.

*

* *

Enrico îşi încasă uşor banii la Saint-Étienne. El luă 5760 franci, aşa că, după ce-i plăti socrului său suma convenită, mai rămăsese cu o sumă frumuşică în buzunar.

În duminica următoare se făcu nunta şi trebuie să recunoaştem că n-a fost încă, în Aqua Longa o nuntă mai măreaţă ca aceea a Mariettei cu Enrico. Căci atât unul cât şi celălalt erau iubiţi de toţi oamenii din sat şi feti le doreau fericirea.

Tânărul invită tot satul la nuntă şi după ce avu loc cununia cu toată solemnitatea, nuntaşii împodobiţi cu flori şi îmbrăcaţi în haine de sărbătoare se îndreptară spre birt, în a cărui grădină era întinsă o masă mare. Şi la această masă era invitat tot satul, mâncărurile se înşirau din belşug, vinul curgea gârlă şi toată lumea era veselă.

Dar nu bogaţii erau aceia care participau la această sărbătoare, ci oamenii săraci, căci şi Enrico fusese sărac lipit pământului, şi el privise odinioară prin spărturile gardurilor cum benchetuiau cei cu dare de mână.

Şi frumoasa mireasă adunase în jurul său un cerc întreg de copii sărmani, cărora le dădea toate bunătăţile, în vreme ce Enrico mergea de la o masă la alta şi repeta necontenit: „Bea şi mănâncă, şi uită de necazuri!”

Şi când se făcu întuneric, mesele fură strânsa din grădină, se orândui un loc de dans, muzicanţii satului îşi aduseră instrumentele şi începură să-i zică cu foc.

Băieţii şi fetele îşi dădură frâu liber veseliei, dansau şi chiuiau să rupă pământul, în vreme ce bătrânii stăteau, deoparte, fumau şi beau, gândindu-se la vremurile când făceau la fel.

Nu era nevoie de lămpi şi lumânări, căci în cinstea Mariettei şi a lui Enrico cerul se luminase, şi milioane de stele îşi trimiteau razele pe pământ, iar luna privea zâmbitoare din tăriile albastre.

Când începu să se facă târziu, însă, dansatorii începeau să se răărească, în schimb tufişurile se însufleţeau. Câte un băieţandru ţinea îmbrăţişată o fetişcană şi o săruta cu foc, aşa cum se sărută în nopţile înstelate şi cu lună plină. Şi toate perechile acestea îşi şopteau vorbe dulci, şi se întrebau unul pe altul dacă n-ar vrea să fie la fel de fericiţi cum sunt Marietta şi Enrico.

Dar şi mirele cu mireasa se retrăseseră. Ei nu se duseseră, însă, în camera nupţială ci o luară prin sat şi se îndreptau spre locul acela unde-l întâlniseră pentru prima oară pe Egizio Ettore.

Amândoi aveau credinţa că trebuiau să mai viziteze o dată locul acesta, înainte de a se da cu totul unul altuia. Ţineau să mai reînvie odată ciudata întâlnire cu îndrăzneţul brigand.

Şi acum ajunseră la locul unde erau cei trei salcâmi… Deasupra capetelor lor fremăta misterios frunzişul copacilor şi miresme ameţitoare îmbălsămau aerul.

Enrico o trase pe Marietta la pieptul său, o sărută cu patimă fierbinte şi-i şopti la ureche:

— Acum eşti a mea, scumpă fetiţă, numai a mea, toate visurile noastre s-au înfăptuit. Şi asta o datorăm lui Egizio Ettore, brigandul Corsicii.

— O, Dumnezeule! nici nu cutez măcar să gândesc ce s-ar fi întâmplat cu noi fără ajutorul lui, spuse Marietta; şi n-am dorinţă mai fierbinte decât să-mi pot cere iertare de la dânsul, pentru tot răul pe care l-am gândit despre el. Îţi aminteşti Enrico, atunci când ţi-a smuls punga din mână?…

— Într-adevăr, nu lipsise mult să mă arunc asupra lui şi Dumnezeu ştie ce-ar fi ieşit din asta! Şi acum, Marietta, sunt de părere să botezăm copacul acesta cu numele lui Ettore, şi chiar dacă nu putem istorisi totul oamenilor din Aqua Longa, le vom putea da să înţeleagă, totuşi, că Ettore ne-a ajutat, şi arborele acesta se va numi de-acum încolo: „salcâmul lui Ettore”.

— Da, aşa să fie! spuse Marietta, apoi cuprinse cu braţele trunchiul copacului şi privind la coroana de frunze strigă din toată inima:

— Te salut „salcâm al lui Ettore”, te salut şi-ţi doresc să te încălzească încă multă vreme mândrul soare, îţi doresc să rămâi încă multă vreme în picioare, ca un simbol al mărinimiei omeneşti. Şi când oamenii vor trece pe lângă tine, şi vor vorbi de rău pe Egizio Ettore, atunci spune-le, copac bătrân, că urgisitul brigand a făcut fericite două inimi care se iubeau năvalnic.

— Dacă a făcut-o, se auzi în clipa aceasta un glas în apropierea Mariettei, asta înseamnă că a izbutit să înfăptuiască o operă mare şi frumoasă, căci a face fericit un om, înseamnă un zâmbet de mulţumire pe chipul Domnului.

Marietta scoase un ţipăt uşor şi se dădu un pas îndărăt, dar de data aceasta ea nu se repezi în braţele lui Enrico, când îl văzu înaintea ei pe Egizio Ettore, căci ştia prea bine că nu aveau de ce să se teamă de brigandul Corsicii.

Şi apoi, de data asta el nu era însoţit de tovarăşii săi, care îndreptaseră odinioară armele încărcate asupra celor doi îndrăgostiţi. Nu, de data aceasta avea cu totul alt însoţitor.

De braţul său atârna o tânără femeie de toată frumuseţea, a cărei figură îngerească era încadrată de bucle negre. Mici Marietta, nici

Enrico n-aveau nevoie să întrebe sau să se gândească, cine este această făptură fermecătoare, căci ei ştiau bine că nu putea fi altcineva decât Letiţia, Madona din Saint-Étienne.

— Priveşte aici, scumpa mea Letiţia, spuse brigandul cu voce limpede, îţi prezint pe tânăra pereche a cărei soartă este întrucâtva legată de noi. Nu mai e nevoie să întrebi dacă sunt fericiţi, căci pentru a te convinge de aceasta, e de ajuns să te uiţi în ochii lor surâzători, la chipurile lor strălucitoare.

— Da, suntem fericiţi, exclamă Enrico. Dar am fi fost oare fără tine, căpitane, fără tine, Egizio Ettore? O, niciodată! Suntem fericiţi, pentru că ţi-a plăcut ţie să ne faci fericiţi, suntem fericiţi pentru că tu, Ettore, ne-ai condus pe calea fericirii, şi pentru aceasta îţi vom fi veşnic recunoscători, şi îţi jur că atât copiii cât şi copiii copiilor noştri vor binecuvânta numele tău şi-ţi vor cinsti memoria, căci voi scrie într-o carte tainică, felul cum Egizio Ettore a făcut fericite două fiinţa ce se iubeau.

— V-aţi atins ţelul, spuse Ettore, şi vă aparţineţi unul altuia pentru toată viaţa. Acum ascultaţi sfatul meu: nu uitaţi niciodată în fericire, că aţi fost nenorociţi, în bogăţie, că aţi fost cândva săraci, şi gândiţi-vă la aceia care mai sunt încă nenorociţi şi săraci, şi împărţiţi cu dânşii ceea ce aveţi! Căci tot aşa precum Egizio Ettore îi înalţă pe oameni şi-i face fericiţi, el îi poate şi târî în prăpastie, atunci când socoate că ei îşi bat joc de fericirea dobândită. Dar nici nu mă îndoiesc că veţi ţine seama de sfatul acesta. Şi acum, ce-ar fi, frumoasă Marietta, să-mi dai răsplata pe care mi-am câştigat-o în mod atât de cinstit?

— Despre ce răsplată vorbeşti? întrebă Marietta, privind neliniştită spre Letiţia.

Aceasta îi zâmbi însă.

— Ei, dar scurtă memorie mai ai, frumoasa mea! Ai uitat oare de învoiala noastră? Vrei poate să ţi-o repet?

Marietta se făcu roşie ca o cireaşă coaptă.

Dar şi Enrico privea cam neliniştit şi încurcat încolo şi încoace.

— Adu-ţi aminte, spuse Ettore, râzând, că mi-ai făgăduit trei sărutări de pe buzele sale frumoase. Acum trebuie să mi le dai, căci n-ai încotro. Spune, n-am convenit noi aşa?

— Da, aşa a fost, murmură Marietta, dar…

— Niciun „dar”. Ceea ce ai făgăduit odată, trebuie să ţii, ceea ce ai

jurat, trebuie să ţii de trei ori! Eu mi-am făcut datoria faţă de voi, aţi devenit bogaţi, vă aparţineţi unul altuia, de ce nu mi-aş primi, deci, răsplata?

— Egizio Ettore are dreptate! spuse Enrico, cu vocea nesigură. Trebuie dă-i dai cele trei sărutări, Marietta, şi-ţi jur că nu voi fi câtuşi de puţin gelos din pricina aceasta.

— Aşa îmi place! spuse Egizio Ettore. Astfel vorbeşte un bărbat! Şi acum, frumoasă Marietta, dă-mi guriţa ta trandafirie şi pregăteşte-te pentru cele mai dulci sărutări pe care le-ai dat vreodată în viaţă.

Dacă ar mai fi fost cu putinţă, Marietta ar fi devenit şi mai roşie la auzul acestor cuvinte.

Dar ea păşi încetişor spre Egizio Ettore, îşi lăsă privirile în jos, inima îi bătea să-i spargă pieptul şi un tremur îi cuprinse tot trupul.

— Sărută-mă! murmură ea, încetişor.

— Nu aşa am convenit! spuse Ettore. Ţi-am zis oare, că eu voi fi acela, care te va săruta? Am spus lămurit că tu îmi vei da cele trei sărutări, pe gura care îmi aparţine. Aşa că, sărut-o pe Letiţia mea, deoarece vă va spune ea singură că gura ei îmi aparţine, ea este proprietatea mea, – şi, nu pe buzele mele să-ţi lipeşti buzele-ţi arzătoare, ci pe ale ei.

Cu un strigăt de bucurie Marietta sări în braţele tinerei femei, care o strânse cu putere.

Şi ea o sărută nu de trei ori, ci de nenumărate ori, iar Enrico stătea în faţa lor şi plângea de bucurie, în vreme ce Ettore râdea atât de tare încât răsuna întreg muntele Fontanella.

— Cu aceste sărutări am devenit prietene! spuse Letiţia, în vreme ce strângea în braţele sale pe tânăra soţie a lui Enrico. Şi acum trebuie să ne spunem „tu” una alteia, şi nu avem dreptul să ne părăsim la caz de nevoie.

— Şi noi vom deveni prieteni, strigă Enrico, plin de hotărâre. Nu-i aşa, Ettore, că nu dispreţuieşti prietenia mea? Dă mâna încoace să ţi-o strâng! Cred că va veni odată vremea, când îţi voi putea răsplăti binele ce mi l-ai făcut. Fireşte, nu voi putea nicicând plăti în întregime datoria ce o am, dar adu-ţi aminte de fabula cu şoricelul care a ros plasa în care a fost prins leul.

Egizio Ettore puse o mână pe umărul lui Enrico, în vreme ce cu cealaltă apucă dreapta întinsă a noului său prieten. Ochii săi

pătrunseră adânc fiu sufletul tânărului.

— Enrico! exclamă el, îţi dai tu seama ce sarcină ţi-ai luat în clipa de faţă?

— Ştiu, răspunse tânărul, m-am oferit singur să fiu agentul lui Egizio Ettore, voi ţine ochii deschişi pentru dânsul, şi voi veghea asupra lui nu numai în Aqua Longa, ci în tot ţinutul. Dacă vreodată un duşman va fi pe urmele lui Ettore, îi voi da de ştire îndată, şi casa mea îi va fi veşnic deschisă, când va avea nevoie să se ascundă. Îi voi aduce tot de ce va avea nevoie şi dacă – Doamne fereşte! – va fi rănit cândva, voi veghea lângă dânsul, îi voi lega rănile, şi-l voi îngriji părinteşte, căci îi aparţin lui, cu trup şi suflet.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele bărbăteşti, răspunse brigandul, dar ştii oare că toate acestea sunt legate de primejdii mari? Cine îl slujeşte pe Egizio Ettore, trebuie să-l slujească din toată inima, dar n-are voie să se teamă de primejdie, trebuie să se obişnuiască cu gândul că în orice clipă îşi poate pune în joc viaţa pentru stăpânul său. Te învoieşti cu aceasta?

— Da, se învoieşte! strigă Marietta, înainte ca Enrico să fi putut răspunde, dar aproape în acelaşi timp cu dânsa, strigă şi el: „Mă învoiesc, căpitane!”

— În cazul acesta, spuse Egizio Ettore, te iau în slujba mea şi nu va trebui să regreţi niciodată, prietene, că te-ai legat de brigandul Corsicii. De azi încolo faci parte din ceata mea, eşti unit cu mine, totuşi, nu eşti complicele meu, ci numai un agent. De altfel vei putea duce cu aleasa inimii tale, o viaţă ordonată, liniştită, şi nimeni nu va bănui măcar, că Egizio Ettore este şeful şi maestrul tău. Îţi strâng mâna în semn de jurământ, un jurământ sfânt, şi vai ţie, de trei ori vai! dacă-ţi vei uita vreodată datoria către mine.

— O, stăpâne! nu vorbi în felul acesta, se rugă Marietta, cum ar putea el uita vreodată, cât de adânc recunoscător îţi este.

— Gândirea şi simţirea omenească este nespus de schimbătoare, spuse Ettore, cu tonul unei convingeri triste, şi omul nu poate nimic împotrivă, căci într-o zi cerul e fără nori şi a doua zi poate fi complet acoperit. Totuşi, mi-ai jurat credinţă şi va trebui să te ţii de cuvânt. Şi acum ascultă, Enrico, ce am să-ţi spun. Dacă mă va ameninţa cândva o primejdie, sau dacă ar fi nevoie să te pui în legătură cu mine, să-mi faci vreo comunicare, atunci dă-mi un semnal.

— Dar cum te vom putea găsi, stăpâne? întrebă Enrico.

— Nu voi mă veţi căuta pe mine, căci eu sau tovarăşa mea de viaţă privim de pe o anumită stâncă a Fontanellei, în jos spre satul Aqua Longa. Deoarece avem un ochean, putem vedea totul ce se petrece în sat, şi când aerul e limpede putem recunoaşte chiar şi oamenii.

În felul acesta, atunci când aveţi să-mi faceţi vreo comunicare mai de seamă, atunci prindeţi de hornul casei voastre un steag alb şi astfel voi şti că vestea voastră este bună. Dacă aveţi, dimpotrivă, să-mi comunicaţi vreo ştire proastă, prindeţi un steguleţ negru; dacă e vorba de o primejdie mare, atunci atârnaţi o basma roşie de hornul casei voastre şi voi şti pe dată că trebuie să mă pun pe lucru. M-aţi înţeles?

— Te-am înţeles cât se poate de bine, răspunse Enrico, şi ne vom conforma întocmai poruncilor pe care ni le-ai dat.

— Atunci nu-mi mai rămâne altceva de făcut, spuse Ettore, după o pauză scurtă, decât să vă înmânez darul pe care ţin să vi-l fac de nunta voastră.

— O, stăpâne! exclamă Marietta. Ai făcut de-acum atât de mult pentru noi, încât nu mai trebuie să ne dăruieşti nimic.

— Ţie, frumoasă Marietta, îţi este hărăzit darul meu, şi Letiţia ţi-l va înmâna. Haide, soţioara mea, dă-i ceea ce i se cuvine.

Letiţia scoase din sân un şirag de mărgăritare şi-l întinse Mariettei.

— Câte perle sunt înşirate pe acest şnur, atâţia ani fericiţi vă dorim! îi spuse ea. Poartă-le sănătoasă, şi adu-ţi veşnic aminte de Egizio Ettore şi nevasta lui.

Şi pe când Marietta ţinea încă în mână şiragul de perle, pe când Enrico stătea nedumerit locului, Letiţia şi Egizio Ettore dispăruseră de-acum în tufiş, în tufişul din care apăruseră atât de neaşteptat.

— Să fi fost oare numai un vis? exclamă Marietta. Ia priveşte, iubitule, şiragul acesta de perle! Ar putea împodobi şi gâtul unei contese!

Şi ea nu putu să reziste ispitei să-şi pună şiragul şi Enrico o ajută întru-aceasta.

Şi nu e de mirare că el găsi că podoaba aceasta o prinde de minune, şi cu o pornire pătimaşe o cuprinse în braţe şi depuse atâtea sărutări fierbinţi pe buzele ei, încât biata fată aproape că leşinase de fericire.

Apoi se desprinseră uşor din îmbrăţişare şi o porniră spre sat, spre casa lor, spre cuibul de dragoste şi fericire.

Şi acum, frumoase cititoare şi iubiţi cititori, ne veţi îngădui să nu-i urmăm pe cei doi în altarul lor de dragoste, să nu păşim odată cu dânşii pragul camerei nupţiale… În schimb, îl vom lăsa acolo de veghe pe micul zeu al Amorului, pe blondul Cupidon al îndrăgostiţilor, căci el păzeşte pretutindeni unde iubirea încălzeşte sufletele oamenilor.

Cap. 104 – Orga din pădure

Trecură patru săptămâni de când prinţul Raymond fusese adus grav rănit la castel, – patru săptămâni în care viaţa prinţului atârna în fiecare clipă de un fir de aţă doar.

Şi, în tot timpul acesta, doctorul Wolfgang Schulze nu se clinti de lângă patul bolnavului, şi se folosi de toate mijloacele pe care i le punea la îndemână ştiinţa medicală pentru a veni în ajutorul rănitului.

Trăise ceasuri grele tânărul medic, căci de fiecare dată când starea rănitului se înrăutăţea, îşi aducea aminte de jurământul ce-l făcuse, şi anume că nici el nu mai trebuia să trăiască, dacă nu-l va putea salva pe prinţ.

Dar într-o zi, când bătrânul servitor Cristofor intră încetişor în camera stăpânului său, doctorul îl întâmpină cu bucurie şi-i spuse:

— Acum, scumpul meu prieten, îţi pot împărtăşi o veste bună: în noaptea asta s-a încheiat criza, temperatura a scăzut cu desăvârşire, rana nu mai face puroi – cu un cuvânt: Prinţul Raymond este salvat!

— Salvat, murmură bătrânul Cristofor şi se îndreptă cu paşi repezi spre patul bolnavului, pentru a se lăsa în genunchi lângă dânsul. O scumpul meu stăpân, cât sunt de fericit că ne rămâi în viaţă!

Cu o mişcare obosită bolnavul îi întinse mâna lui Cristofor, şi acesta o duse la buze. El putea de acum să stea aşezat în pat, sprijinit în pernele pe care Wolfgang Schulze, i le aşezase cu multă măiestrie.

— Încuie uşa, Cristofor, spuse contele, cu vocea slabă, am să vă vorbesc ceva, ţie şi doctorului.

— Înainte de a vorbi cu noi, Alteţă, spuse Wolfgang Schulze, vă rog să aveţi bunătatea şi să beţi ceaşca aceasta cu ciocolată, pe care v-a adus-o Cristofor. Acum trebuie să aveţi drept grijă principală să vă întăriţi trupul, dacă vreţi să vă menţineţi în viaţă.

Ochii prinţului căpătată o strălucire ciudată, şi aceeaşi ochi care cu

câteva clipe mai înainte păreau fără viaţă, se umplură acum de o văpaie neobişnuită.

— Da, vreau să trăiesc! exclamă prinţul Raymond. Trebuie să trăiesc! Spune-mi te rog, doctore, este oare cu putinţă ca energia care însufleţeşte un om să poată învinge moartea, este ca putinţă ca dorinţa de a trăi să îndepărteze fantoma îngrozitoare a morţii?

— Da, este cu putinţă! răspunse tânărul medic, şi am observat chiar de acum în unele cazuri că voinţa omului de a trăi joacă un rol de seamă în salvarea unui bolnav. Şi dumneavoastră, prinţe, aţi avut această voinţă?

— Da, am avut-o! răspunse prinţul Raymond de Paris, cu voce solemnă. Şi sunt perfect încredinţat că Dumnezeu m-a ţinut în viaţă, pentru că am luptat eu însumi pentru viaţa mea. Căci trebuie să aflaţi că am să îndrept o greşeală pe care am făcut-o, am să repar un lucru pe care l-am stricat, am să înlătur o vină care apasă greu pe sufletul meu.

— O, stăpâne, imploră bătrânul servitor, nu vă enervaţi prea mult! Cât de mult vi s-au colorat obrajii, cum vă năpădeşte sângele în faţă când vorbiţi!

— Este primejdioasă pentru mine iritaţia aceasta? întrebă bolnavul, privindu-l pe doctor.

— Trebuie să v-o mărturisesc, Alteţă, că este foarte primejdioasă.

— În cazul acesta, voi căuta să nu mă enervez. Cristofor, dă-mi ciocolata!

Prinţul bău şi se părea că ciocolata aceasta preparată cu vin scump, îi face nespus de bine.

— Doctore, exclamă apoi prinţul, spune-mi, te rog, când mă voi face sănătos?

— Aceasta e o întrebare, la care n-aş putea răspunde aşa de-a dreptul, Alteţă! Dacă vă veţi cruţa, dacă veţi evita enervările, dacă îmi veţi asculta sfaturile, nădăjduiesc că peste cel mult patru săptămâni veţi fi complet restabilit.

— Dar rana va lăsa oare urme serioase? mai întrebă prinţul.

— Cred că nu. Din fericire, gloatele n-a atins vreun organ principal, şi sângele pierdut poate fi recâştigat printr-o îngrijire raţională.

— Bine, îţi mulţumesc, spuse prinţul, şi acum te mai rog să-mi răspunzi numai la o singură întrebare, apoi îţi făgăduiesc că voi fi

ascultător ca un copil. În timpul bolii mele, în cele patru săptămâni cât am fost ţinut la pat, fiica… vreau să zic prinţesa Gilda a fost ceva îngrijorată, s-a interesat de soarta mea?

Doctorul Schulze nu răspunse – cu niciun preţ nu i-ar fi spus adevărul, prinţului Raymond, căci atunci ar fi trebuit să-i spună că ea nu făcuse nimic, nu socotise nici măcar vrednic să-şi la oboseala să vină în camera bolnavului, ca să se informeze de starea tatălui ei. Se informa doar printr-un servitor, şi atâta tot.

Dar ceea ce doctorul Schulze nu voia să spună, spusese bătrânul Cristofor, în chip limpede.

— Alteţă, exclamă el, ştiu că sunteţi obişnuit să vi se spună numai adevărul, de aceea ţin să vă spun, că prinţesa nu s-a interesat câtuşi de puţin de dumneavoastră.

— Cum, n-a vegheat la căpătâiul meu?

— Nu, Alteţă, n-a vegheat deloc. În primele zile, doctorul şi cu mine nici nu ne-am dezbrăcat măcar, mai târziu am făcut cu schimbul, şi asta a ţinut aşa până noaptea trecută.

— Vă mulţumesc din tot sufletul, oameni credincioşi! Vasăzică aşa se poartă o fiică cu tatăl ei? Frumos, foarte frumos! Şi fratele meu… contele Robert de Paris?

— El a venit de câteva ori în camera dumneavoastră, răspunse Cristofor, dar s-a informat de starea în care vă aflaţi numai prin cuvintele: „Mai trăieşte?”

— Nobil frate, n-am ce zice! murmură prinţul Raymond. Dar de ce să mă mir? Au existat doar o dată doi fraţi – Cain şi Abel – aceştia şi-au perpetuat speţa şi astăzi încă mai întâlneşti pe pământ câte un Cain şi câte un Abel.

Prinţul îşi lăsă capul în perne, închise ochii, dar rămase treaz, căci după câteva minute îşi ridică din nou capul şi întrebă cu o voce care trăda un interes adânc:

— Spune-mi, te rog, Cristofor, s-au făcut cercetări pentru descoperirea aceluia care mi-a străpuns inima cu glontele? S-a aflat cine este atentatorul?

— Se bănuieşte, spuse Cristofor, că ar fi Egizio Ettore.

— Se bănuieşte? Cine bănuieşte asta?

— Fratele dumneavoastră, Alteţă, contele Robert de Paris.

— Cazul a fost reclamat justiţiei?

— Da, contele de Paris a făcut aceasta şi în urma acestui fapt s-a dispus urmărirea energică a brigandului Corsicii.

— Această urmărire nu va avea loc! exclamă prinţul Raymond. Nu vreau cu niciun chip. Domnule doctor, fii te rog atât de bun şi ia o hârtie şi cerneală, căci vreau să-ţi dictez o telegramă.

După câteva minute, doctorul Schulze stătea la masă şi prinţul dicta cu voce limpede:

„Către Prefectul Poliţiei din Corsica,

Recăpătându-mi pe deplin puterile, declar prin aceasta că nu Egizio Ettore a fost acela care m-a rănit în mod atât de grav. Eu însumi mi-am provocat rana, prin aceea că m-am poticnit de un trunchi de copac şi din cauza aceasta arma s-a descărcat. Cel puţin din acest punct de vedere, urmărirea lui Egizio Ettore trebuie să fie suspendată.

Prinţul Raymond de Paris."

Prinţul dădu credinciosului său Cristofor însărcinarea să expedieze telegrama, apoi, cu conştiinţa omului care şi-a făcut datoria, îşi puse din nou capul în perne şi după câteva minute adormi.

— Ce om! spuse doctorul Wolfgang Schulze, adresându-se lui Cristofor. Nici nu se gândeşte la dânsul. Prima lui grijă este să apere pe un nevinovat, pentru ca să nu sufere pe nedrept.

— Şi credeţi într-adevăr, domnule doctor, că Egizio Ettore n-are nicio vină?

— Altfel cum crezi că i-ar lua apărarea prinţul? spuse Wolfgang Schulze.

Cristofor dădu din umeri.

— Se prea poate, spuse el, ca vestitul brigand să nu-l fi împuşcat pe prinţ! Cine ştie? Prinţul Raymond e doar atât de deştept! El poate avea nevoie odată de Egizio Ettore şi de aceea îl cruţă! Dar unui servitor nu-i este îngăduit să critice faptele stăpânului său. Nu trebuie să întrebe de ce face aşa şi altfel, şi cu asta, basta!

Bătrânul Cristofor părăsi camera, ca să îngrijească de expedierea telegramei pe care i-o încredinţase prinţul.

Starea prinţului Raymond se îmbunătăţea pe zi ce trecea, ba chiar de la ceas la ceas.

Era ca şi când în pieptul prinţului dorul de viaţă ar fi fost atât de

puternic, încât singură voinţa de a deveni sănătos grăbea vindecarea.

Fireşte că şi doctorul Schulze îşi dădea şi dânsul toată osteneala, pentru ca să îmbunătăţească sănătatea prinţului. El avea grijă să-l întărească pe bolnav, îndemnându-l să mănânce şi să bea.

Şi spre norocul lor, nu se produse nicio complicaţie la plămâni, lucru de care se temuse doctorul la început. Şi după ce se mai scurseră alte patru săptămâni, – în care timp Gilda şi contele Robert nu se interesară câtuşi de puţin de bolnav – prinţul Raymond se ridică din patul de suferinţă şi putu să facă prima plimbare.

Asta fu o zi de bucurie pentru bătrânul Cristofor, el îl însoţi pe stăpânul său cu trăsura în pădure şi stătea cu mândrie şi demnitate pe capră, ca şi cum ar fi fost iarăşi ziua cununiei bunului său prinţ, când îl condusese la biserică.

Dar oare nu era chiar aşa? Oare prinţul Raymond nu se logodea acum din nou cu viaţa?

El scăpase dintr-o boală grea, care ar fi fost în măsură să doboare chiar şi pe un tânăr. Dar dânsul, omul al cărui păr încărunţise, învinsese moartea şi cu ochi strălucitori privea acum peisajul înverzit, pe care soarele îl presăra cu aur, şi înălţa privirile spre creştetul Fontanellei, care se pierdea în tăriile albastre.

Dar atât doctorul cât şi bătrânul Cristofor nu scăpară din vedere faptul că prinţul Raymond de Paris îşi rotea cu atenţie privirile de jur-împrejur în tot timpul drumului prin pădure, ca şi cum ar fi aşteptat ca tufişurile să se despartă şi să-şi facă apariţia cineva pe care-l aştepta cu încordare, ba chiar cu mult dor.

Deodată, el se adresă vizitiului, cerându-i să-l ducă la locul unde îl descoperiseră grav rănit.

— N-ar fi mai bine să renunţaţi la dorinţa aceasta, Alteţă? spuse doctorul Schulze. Amintirile v-ar putea copleşi în locul acela!

— Să nu-ţi fie teamă de asta, răspunse prinţul. Amintirile n-au nimic înfricoşător pentru mine. Dimpotrivă, mă voi simţi foarte bine în locul acela. Ia-o înainte, vizitiu, pe drumul care duce spre Fontanella.

În vreme ce trăsura înainta printre copacii înverziţi, prinţul se întoarse deodată spre Wolfgang Schulze şi-i spuse:

— Este adevărat că, atunci când am fost găsit, eram pansat cu o adevărată măiestrie?

— Chiar aşa n-a fost, răspunse doctorul Schulze, dar pansamentul era destul de bine făcut ca să oprească sângele, şi, prin aceasta, să vă menţină în viaţă. Fără acest pansament, aţi fi fost pierdut.

— Neîndoios. Şi nu se ştie cine a făcut această faptă bună? cercetă prinţul. Nu s-a aflat dacă vreun străin a dat de urma mea, înainte ca fratele meu şi tovarăşii săi de vânătoare să mă fi găsit fără cunoştinţă?

— Asta va rămâne o taină de nepătruns, Alteţă! răspunse doctorul Schulze. Se ştie numai că Castor, câinele dumneavoastră veni fuga şi prin lătrăturile sale a atras atenţia vânătorilor că se petrecuse ceva neobişnuit. Aceştia s-au lăsat conduşi de câine şi v-au găsit zăcând la pământ, ca o rană în piept. Dar niciodată nu voi fi lămurit, continuă doctorul Schulze, cine m-a chemat la dumneavoastră.

— Cum, asta n-a făcut-o fratele meu? Nu te-a adus contele Robert de Paris?

— Nici gând de aşa ceva! răspunse medicul.

Şi apoi povesti cum se afla în cabinetul său şi cum telefonul începu să sune deodată şi o voce străină îi aduse la cunoştinţă că prinţului Raymond de Paris i s-a întâmplat un accident şi să vină îndată la castelul de vânătoare, cu instrumentele de trebuinţă şi pansamente.

— Asta-i peste măsură de ciudat! exclamă Raymond de Paris, în culmea uimirii. După cât ştiu eu, în toată regiunea aceea nu se găseşte niciun telefon. Primul aparat este la Saint-Étienne.

— Nu, Alteţă, din Saint-Étienne nu m-a chemat nimeni. Vocea venea din munţi.

— În cazul acesta, trebuie să fi venit din cer, domnule doctor, căci în munţi nu se găseşte niciun aparat telefonic. Dar iată că am ajuns! Da. Aici se desparte drumul pe care mă aflam atunci. Acolo e tufişul lângă care m-am prăbuşit. Acum am totul în faţa ochilor. Lasă-mă să cobor, doctore. Doresc să rămân singur câteva clipe.

Doctorul Schulze vru să-i ajute prinţului să coboare din trăsură, dar acesta era de-acum destul de restabilit ca s-o facă singur. Apoi făcu semn vizitiului să plece mai departe, în pădure, şi el o apucă pe acelaşi drum pe care mersese odinioară cu Letiţia.

Dus pe gânduri stătea acum în faţa tufişului din care apăruse odinioară Egizio Ettore, din care pornise glontele fatal.

— O, desigur că n-o voi mai revedea niciodată! murmură prinţul Raymond de Paris. Cât de fericit m-aş simţi dacă aş mai putea-o privi

o dată în faţă, dacă i-aş mai putea vorbi! Căci această asemănare cu scumpa mea Carmencitta nu poate fi numai întâmplătoare. Nu e cu putinţă ca soarta să imprime cu atâta uşurinţă trăsăturile unui om. Dar unde o fi rămas fata aceea? Cum de s-a întâmplat că dânsa nu se mai afla lângă mine, atunci când m-am trezit din leşin? Nu mi s-a povestit de către nimeni că a fost găsită în locul acela, când vânătorii m-au descoperit la pământ. Ciudat, foarte ciudat! Să fi fost oare dânsa aceea care mi-a legat rana, salvându-mi viaţa, în felul acesta? Sau poate că a luat-o la fugă, de teamă ca bănuielile să nu cadă asupra ei? Dar ar fi putut să dovedească cum că nu avea asupră-i nicio armă, şi că, prin urmare, nu putea să fie făptuitoarea. Şi apoi, ce l-ar fi putut îndemna pe Egizio Ettore să tragă asupra mea? Ca să mă jefuiască? Nu poate fi asta, căci am găsit mai târziu în buzunarele mele, tot ce avusesem la mine. Totul era neatins. Nu, nu! Brigandul trebuie să fi urmărit alt scop, îndreptându-şi glontele asupra mea. Toate astea sunt enigme pe care trebuie să le dezleg, enigme pe lângă care nu trebuie să trec cu uşurinţă, şi poate că ele stau în legătură cu enigma cea mare, pe care viaţa mi-a pus-o în faţă. O, fiică denaturată, care vrei să-l împingi la moarte pe tatăl tău – nu eşti tu oare o enigmă, în faţa căreia stă omul, fără să-i poată găsi delegare? Tu eşti atât de frumoasă. Gilda, figura ta trădează atâta caracter, şi totuşi… totuşi, tu porţi o inimă de marmură în pieptul tău tânăr. Te-am iubit mult, dar acum, de când m-am sculat din patul de suferinţă, iubirea s-a stins în inima mea. Rece şi pustie este inima mea, în care am purtat dragostea pentru tine. Adesea se înfige în mintea mea un gând, pe care aş vrea să-l alung, dar el nu se lasă îndepărtat. Eşti tu cu adevărat Letiţia mea, copila nefericitei mele Carmencitta? Curge oare sângele meu în vinele tale sau – ah! nu cutez să mă gândesc la asta! – nu, nu! atât de rea şi nemernică nu poate fi o fiinţă omenească, o femeie, o fată, ca să-mi fure iubirea, s-o dobândească prin viclenie. Dar nu-mi place defel că s-a unit cu dânsul, cu fratele meu Robert. Nu-i stă oare scris pe frunte că este un mizerabil? Nu ştiu eu oare destul de bine că nu trebuie să am încredere în el? Şi dânsul îşi pune nădejdea numai în moartea mea grabnică. El s-a gândit de-acum la asta când m-a văzut întins la pământ cu glontele în inimă, şi, trebuie s-o recunosc, nu e nici meritul său, nici al Gildei, că mă aflu încă în viaţă şi respir acum cu nesaţ aerul îmbălsămat al pădurii. Îmi datorez viaţa doctorului german

Wolfgang Schulze, apoi bunului meu servitor Cristofor şi acelui străin misterios care m-a pansat pe când zăceam în pădure.

Prinţul Raymond rămase o clipă pe gânduri, apoi exclamă cu hotărâre:

— Bine! Acum nu mai există nicio jertfă şi nicio oboseală care să fie prea mare. Trebuie să deschid ochii şi să-mi dau seama dacă sunt sau nu înconjurat de înşelători. E o datorie sfântă pentru mine să menţin sănătos arborele familiei. Şi vai de fata aceea – de trei ori vai!t – dacă a cutezat cumva să se furişeze în familia noastră, fără să fi avut vreun drept la aceasta! Aşa precum s-a bucurat de dragostea mea, tot astfel o va lovi furia şi răzbunarea mea! Tu însă, făptură îngerească, continuă prinţul, ridicând mâna, în semn de binecuvântare, mai întoarce-te încă o dată la mine, ca să te întreb cine eşti şi cine a fost mama ta. O dată, numai o singură dată doresc să te mai văd. Dumnezeule, vino-mi în ajutor!

Lacrimi mari curgeau din ochii prinţului, în vreme ce rostea aceste cuvinte. I se păru deodată că nu s-ar mai afla în mijlocul pădurii, ci într-un sălaş al Domnului, i se părea că îngenunchează în faţa unui altar şi când… Sfinte Dumnezeule, ce fuse asta?!

Nu erau oare sunete de orgă care-i loveau auzul?

Ba da, erau nişte tonuri minunate, mişcătoare, care se răspândeau în toată pădurea, la început uşoare, apoi din ce în ce mai puternice.

— Să-mi fi pierdut minţile, oare? exclamă prinţul. Te pomeneşti că boala care m-a ţinut la pat mi-a întunecat creierul! Cum este cu putinţă să aud aici în pădure sunete de orgă? Cele mai apropiate biserici sunt la kilometri de aici şi chiar dac-aş auzi într-adevăr cântecele de orgă dintr-însele, cât ar fi de slabe tonurile!… Dar acestea pe care le aud acum sunt mai puternice decât clopotele şi chiar decât orgile Sfântului Petru din Roma. Ce muzică solemnă! Tăcere! Lăsaţi-mă să ascult, – şi chiar dacă ar fi o iluzie, o! cât de minunat, cât de fermecător este să fii astfel înşelat!

Prinţul îşi lăsă capul pe piept. Sunetele orgii răsunau ca şi mai înainte.

Atunci se ivi din tufiş doctorul Wolfgang Schulze, palid la faţă, şi strigă prinţului:

— Auziţi, Alteţă, sunetele de orgă?

— Tăcere! Ascult! Nu tulbura, doctore, această minune a naturii,

căci altceva nu poate fi!

— Ba nu, e mai mult decât o minune a naturii! exclamă doctorul! Aici e vorba de o forţă misterioasă, pe care n-o întâlnesc pentru prima oară. Colo sus pe creştetul Fontanellei, acolo am căpătat odată o doctorie care nu poate fi preparată decât în farmaciile de primul rang. Şi această doctorie, destinată unui om atins de o boală gravă, mi-a venit pe cale misterioasă. Da, aici lucrează o fiinţă tainică, ale cărei puteri enigmatice ni se dezvăluie, dar pe care nu ni le putem lămuri. Dumnezeule sfinte! dac-ar fi dânsul? Nu! Nu! La aşa ceva nu cutez să nădăjduiesc!

Prinţul Raymond de Paris nu auzi deloc ultimele cuvinte, pe care tânărul doctor le rostise cu voce slabă. El stătea cufundat în visare, căci sunetele orgii erau acum mai puternice, ca şi cum toată pădurea ar fi fost o biserică imensă.

Deodată, prinţul căzu încetişor la pământ, îşi înălţă mâinile împreunate spre cerul albastru şi învăluit încă de acordurile fermecate ale instrumentului nevăzut, exclamă printre lacrimi şi sughiţuri:

— Da, te pricep, Dumnezeule din Ceruri, în rătăcirea sufletului meu, în întunericul minţii mele, Tu îmi trimiţi raza de lumină, ca şi cum ai vrea să-mi spui: „Încrede-te în mine, căci nu te voi părăsi”. Şi eu îmi pun toată nădejdea în Tine, bunule Dumnezeu. Tu îmi vei trimite raza de lumină orbitoare şi aceasta va împrăştia întunericul, şi atunci voi putea să-mi dau seama dacă sunt înşelat sau nu. Îţi mulţumesc, Părinte ceresc, îţi mulţumesc că-mi redai viaţa, pe care eram aproape s-o pierd. Tu nu mă vei lăsa să mă prăpădesc, numai pentru că aşa vor oameni fără inimă. Îmi pun toată nădejdea în ajutorul tău şi printr-însul voi învinge. Tu mă vei ajuta să regăsesc ceea ce am pierdut şi mă vei face să recunosc, ceea ce am regăsit. Îmi vei da puterea să deosebesc aurul curat de cel fals, căci tu eşti atoateştiutor şi scoţi la lumină ceea ce este ascuns. Amin!

— Amin! spuseră şi doctorul şi Cristofor într-un singur glas, şi apoi cei trei împreună rostiră acelaşi cuvânt: Amin!

Şi de-abia se stinse cuvântul de pe buzele lor, că sunetele orgii încetată şi de-abia se mai auzeau tremurătoare de departe, apoi se pierdură cu totul… şi coroanele copacilor fremătau misterios deasupra capetelor prinţului Raymond de Paris şi însoţitorilor săi.

Cap. 105 – O femeie rea

Dar în aceiaşi zi, aproape la acelaşi ceas, răsunară într-adevăr într-o biserică sunetele unei orgi.

Şi tonurile ei erau atât de solemne, încât unuia din cei de faţă îi dădură lacrimile în ochi şi începu să plângă cu hohote.

Şi, totuşi, pentru el erau aceste sunete de orgă, lui îi erau închinate, căci astăzi era nunta lui Abdallah cu Pia, văduva lui Santini.

Tot satul Viola îşi dăduse întâlnire în bisericuţă, pentru a lua parte la solemna ceremonie, ba chiar veniseră oameni din comunele învecinate: Fontanella şi Aqua Longa, căci poporul satelor este foarte curios din fire şi dă năvală, oriunde este ceva de văzut.

Şi de data aceasta era într-adevăr ceva de văzut, o mireasă care era atât de frumoasă, cum nu mai găseai alta în tot ţinutul şi un mire care era cu vreun cap şi jumătate mai înalt ca toţi ceilalţi muritori din Corsica.

De fapt, el era chiar de meserie uriaş şi nu se lăsa văzut decât contra plată. Dar astăzi putea vedea oricine, fără să scoată un gologan din buzunar.

Şi toţi voiau să-l vadă pe uriaş, despre care se povesteau lucruri atât de minunate în toată regiunea, toţi voiau să-l vadă pe acest Hun care-şi scosese soţia – pe care o ducea acum acasă – din mijlocul flăcărilor, cu aceeaşi uşurinţă de parc-ar fi fost un copil.

Sătenii din Viola erau foarte mândri de noul lor concetăţean, Abdallah, căci el era un fel de om-minune, şi astăzi îl binecuvântau toţi cârciumarii din comună, căci localurile lor erau pline de clienţi, cum nu mai pomeniseră demult.

Abdallah şi Pia stăteau în faţa altarului, şi prin asta părea că se înfăptuise o dorinţă fierbinte a uriaşului.

Cu dragoste mişcătoare privea dânsul spre frumoasa femeie, care nu-i ajungea decât până la umeri, dar care stătea deasupra lui din punct de vedere spiritual.

Lucrurile au mers repede între cei doi şi, trebuie s-o mărturisim, nu era meritul lui Abdallah că astăzi stătea de-acuma în faţa altarului, înfăptuindu-şi, astfel, visul…

Cu o grabă ciudată, cu o adevărată patimă – ca şi cum n-ar mai fi putut aştepta mai mult – Pia purtase de grijă să înlăture toate greutăţile şi piedicile ce stăteau în calea căsătoriei ei.

Alergase de la Ana la Caiafa pentru a strânge toate hârtiile trebuincioase, pe care i le cereau autorităţile şi biserica.

Preotul satului făcuse la început obiecţiuni serioase împotriva acestei căsătorii atât de pripite. Căci pădurarul Santini, fostul bărbat al Piei, era de-abia de un sfert de an în groapă, sau mai bine zis, cele câteva oase care fuseseră găsite printre ruinele casei incendiate a pădurarului, nici nu se înălbiseră încă bine în cele trei luni de când zăceau sub pământ.

Anul de doliu era, deci, încă departe de-a fi trecut, şi totuşi, Pia voia de acum să se mărite din nou.

Preotul îşi dăduse cu părerea că un asemenea procedeu va crea nemulţumiri. Şi sătenii din Viola nu credeau că Pia să poată căpăta încuviinţarea preotului. Dar după o lungă convorbire pe care-o avusese cu el, ea ieşi veselă din casa lui şi strigă în gura mare în uliţa satului:

— Peste opt zile voi face nunta. Preotul şi-a dat încuviinţarea.

Şi astfel se hotărî cununia pentru duminica următoare.

Cu câteva săptămâni înainte, Abdallah cumpărase în Viola o proprietate, care era de vânzare. De dânsa aparţinea o vie şi un ogor de cereale, şi era mişcător să priveşti cu câtă râvnă îşi aranjase uriaşul gospodăria, pentru ca Pia să se simtă cât mai bine într-însa.

Oamenii nu ştiau de unde căpătase el banii pentru aceasta. Atâta se ştia numai, că uriaşul venise în sat cu buzunarele goale.

Dar într-o seară făcu o plimbare afară din sat şi ajunse la drumul care ducea spre muntele Fontanella… Şi când se întoarse acasă târziu noaptea, îi trezi din somn pe locuitori cu strigătele sale de veselie. Mulţi susţineau chiar că auziseră cum zăngănea cu bani în buzunar.

Fapt este că a doua zi dimineaţa, Abdallah întinse pe masă în faţa Piei câteva mii de franci în monedă sunătoare.

Femeia îl întrebă în ce chip câştigase banii aceştia, dar uriaşul, care în orice alte împrejurări era ca o bucată de ceară, moale în mâinile frumoasei pădurărese, de data aceasta rămase încăpăţânat şi tăcut.

Niciun peşte n-ar fi putut fi mai mut ca Abdallah, când era întrebat de unde căpătase pe nespusă masă atâta bănet.

— I-am câştigat pe cale cinstită! era singurul răspuns pe care obişnuia să-l dea.

Unii susţineau c-ar fi găsit o comoară în pădure, alţii erau de părere

că avusese, probabil, acelaşi noroc ca Enrico în Aqua Longa, care câştigase lozul cel mare, iar oamenii mai răi înălţau umerii şi spuneau că uriaşul ar fi un aventurier, un hoţ de drumul mare, care se pripăşise întâmplător în sat şi faţă de care trebuiau să fie cu ochii în patru.

Dar aceia care vorbeau în felul acesta erau în număr foarte mic, căci era de ajuns să priveşti în ochii blânzi şi albaştri ai uriaşului pentru ca să-ţi dai seama îndată că era un om de treabă, şi doar o dată să-l fi auzit vorbind ai fi recunoscut că nu e în stare de o faptă rea.

Lucrul acesta îl pricepea bine Pia, văduva pădurarului, şi cu atât mai nelămurit rămânea pentru dânsa în ce chip izbutise să pună mâna pe banii cu care voia să-i întemeieze o gospodărie ca lumea. În cele din urmă ea se împăcă cu gândul că el adusese banii cu el, şi-i ascunsese în pădure înainte da a pune piciorul în sat.

Abdallah îi lăsă pe oameni să vorbească vrute şi nevrute şi-şi văzu înainte de treburi, întocmindu-şi gospodăria cât se putea mai bine.

Toată ziulica putea fi văzut la lucru, şi aceia care treceau pe dinaintea casei sale auzeau loviturile de ciocan şi zgomotul fierăstrăului. Şi-l mai auzeau pe uriaş cântând cu inimă veselă, căci el se gândea necontenit la fericirea care-l aştepta în duminica următoare.

. . . . . .

Şi acum Abdallah îşi ajunsese scopul, acum uriaşul îşi ducea acasă soţia a cărei inimă o câştigase, şi de care era legat cu o dragoste şi o patimă pe care nimeni n-ar fi bănuit-o într-însul.

Şi astăzi, când Abdallah o luase pe Pia de-acasă pentru a o duce la altar, pe faţa lui era întipărită o seriozitate solemnă.

Ceva mai mult: fruntea sa de obicei atât de senină părea acum înconjurată de un nor, în ochii lui se putea citi o întrebare, la care voia, probabil, să răspundă prin aceea că luă deodată în mâinile sale uriaşe capul Piei şi dându-i-l pe spate o privi ţintă în ochi, ca şi cum ar fi vrut să citească în fundul sufletului ei.

Nu putem şti dacă încercare aceasta i-a izbutit sau nu.

În schimb, cunoaştem cauza care adusese norul pe fruntea lui, şi, vom împărtăşi şi cititorilor ceea ce ştim.

În seara din ajunul nunţii, Abdallah lucrase încă sârguincios, căci mai erau multe de isprăvit în casă, şi el îşi jurase să nu lase lucrul din

mână, până când nu va fi totul în ordine, pentru ca Pia să găsească gospodăria în cea mai desăvârşită stare.

Şi când se întunecă bine, el puse deoparte ciocanul şi fierăstrăul, căci isprăvise toată treaba.

Şi atunci ieşi afară din casă, căci pieptul îi era plin de fericire şi voia să privească stelele şi să respire aerul curat al nopţii.

Se aşeză în faţa casei pe o bancă pe care o lucrase cu propriile sale mâini.

Totul părea că doarme în sat, şi îndărătul ferestrelor luminile erau stinse.

Abdallah privi cu dor spre fereastra hanului, unde ştia că se odihneşte scumpa lui mireasă.

Dormea ea oare de-acum?

Ştia prea bine că nu va putea închide ochii în noaptea aceea, şi va aştepta treaz ziua cea mai fericită din viaţa sa.

Deodată, uriaşul observă o făptură furişându-se de-a lungul zidului, probabil cu intenţia de a se apropia de dânsul fără să fie observată de cineva.

Era făptura unei femei, şi când dânsa fu mai aproape şi lumina slabă a stelelor căzu asupră-i, uriaşul văzu o femeie îmbrăcată în zdrenţe.

Toată înfăţişarea necunoscutei trăda în chip lămurit mizeria, sărăcia şi foamea. El o cunoştea pe femeia aceasta numai din văzute, dar de vorbit, nu vorbise încă niciodată cu dânsa. Dar oamenii i-o arătaseră şi-i spuseseră: „asta e văduva jandarmului Tarasco!”.

Şi într-adevăr, era acea femeie nenorocită, care rămăsese văduvă cu şapte copilaşi, după ce necredinciosul ei bărbat îşi pierduse viaţa cu prilejul incendiului care nimicise casa pădurarului Santini.

— Sărmana femeie! murmură Abdallah, în vreme ce-şi ducea mâna la buzunar, probabil că vrea să se folosească de prilejul căsătoriei mele ca să-mi ceară ceva de pomană, îi voi da cu dragă inimă.

Şi el scoase o monedă de argint şi când nenorocita văduvă fu aproape dânsul, îi întinse cu bunăvoinţă banul.

Dar fosta nevastă a lui Tarasco făcu un gest de refuz cu mâna, şi în ochii ei se aprinse o lucire ciudată.

— Cum! exclamă Abdallah, respingi pomana care ţi-o ofer?

— Da! îi răspunse văduva, cu glas hotărât. Eu nu vreau să fiu

miluită de acela care va fi în curând soţul Piei, femeia necredincioasă!

— Ei, se vede că te-ai îmbătat rău de tot, femeie! Cum îndrăzneşti s-o numeşti necredincioasă pe Pia mea, pe îngerul acesta?

— Da, Abdallah, răspunse femeia în zdrenţe, cu voce tremurătoare. Am de vorbit ceva cu tine şi am venit aici ca prietenă, căci vreau să-ţi atrag luarea-aminte. Ha, ha, ha! Ai numit-o înger pe frumoasa ta Pia! Ei bine, află de la mine că ea este un drac!

— Femeie! De ce cauţi să mă întărâţi împotriva ta? izbucni uriaşul, fără să se ridice de pe bancă, totuşi. Nu-ţi dai seama oare c-ar fi destul să las numai o dată mâna asupra ta pentru ca să te zdrobesc ca pe o gânganie? Dar fii liniştită, nu te voi bate! Abdallah uriaşul n-a bătut niciodată o femeie! Dar fereşte-te s-o mai insulţi pe Pia, căci altfel îţi voi întoarce spatele.

— Eşti orbit de patimă, Abdallah! strigă văduva, apropiindu-se cu încă un pas de uriaş. Vrei cu tot dinadinsul să te afunzi în nenorocire? Mai este timp încă, îţi mai poţi îndupleca soarta! Ai de-a face cu un diavol viclean şi ea nu te va lăsa să scapi din reţeaua în care te-a prins, dacă nu te vei hotărî să fugi, să fugi cât mai departe şi cât te ţin picioarele.

— Mi se pare că vorbeşti într-aiurea, femeie?

— Şi tu procedezi ca un nebun, spuse nenorocita văduvă, dacă o vei duce mâine la altar pe Pia Santini. N-ai auzit oare ce şopteşte tot satul? Ha, ha! nimeni n-a cutezat să-ţi atragă atenţia, căci toţi cunosc furia ta. Dar eu, eu, am datoria să-ţi deschid ochii… Află deci că Pia, îngerul tău, întreţinea legături de dragoste ca bărbatul meu, în vreme ce soţul ei trăia încă… Acum chibzuieşte şi tu dacă mai vrei să devii bărbatul Piei, căci îţi jur că ea l-a ameţit pe soţul meu şi l-a făcut să nu se mai îngrijească de mine şi de sărmanii mei copilaşi. Când pădurarul nu era acasă, ea îi dădea drumul prin fereastră şi amândoi îşi petreceau nopţile în orgii fără seamăn. Sfinte Dumnezeule! acum încă, după ce şi-a ispăşit păcatul prin moarte, mă chinuie gândul când îmi apare înaintea ochilor vedenia trădării sale! O! mizerabila aceea nu-i vrednică să devină nevasta ta, ea te va duce şi pe tine în prăpastie, după cum l-a nenorocit şi pe bărbatul ei.

La început, Abdallah ascultase cuvintele văduvei cu un zâmbet neîncrezător, dar din clipă în clipă privirile sale deveniră mai cumplite, şi când nenorocita femeie sfârşi ce avea de spus, el se ridică,

sări la dânsa şi-i strânse mâinile într-ale sale.

— Spune! răcni uriaşul, cu vocea răguşită, este adevărat tot ce mi-ai istorisit?

— Blestemul lui Dumnezeu şi al oamenilor să cadă pe capul meu, dacă nu ţi-am spus adevărul şi numai adevărul!

— Dă-mi o dovadă, o dovadă cât de mică şi atunci te voi crede şi…

În ochii lui se aprinse o flacără ciudată şi ar fi fost vai şi amar de Pia dacă văduva ar fi putut să-i dea dovada cerută.

Dar ea nu avea această posibilitate, şi vorbele singure nu-i erau îndestulătoare uriaşului.

— Pleacă! izbucni uriaşul, îmbrâncind-o pe femeie cât colo. În tine vorbeşte numai gelozia care mistuie inimile tuturor femeilor. Da, cred că bărbatul tău a fost îndrăgostit de ea până peste urechi, dar dânsa, nu, nu, ea este curată, ea este virtutea însăşi, ea mi-a jurat că n-a iubit încă pe nici un alt bărbat înaintea mea, căci bătrânul pădurar… acela nu era de dânsa, şi de bărbatul tău nu s-a sinchisit nici cât de pisica de pe acoperişul de colo. Dar vreau să te iert şi uite, ţine banul ăsta şi cumpără mâine copiilor pâine cu el. Ia-l, căci ţi-l dau din toată inima.

— Ştiu prea bine că inima ta e bună! răspunse văduva printre lacrimi fără însă, să se atingă de monedă, şi de aceea mi-a fost milă de tine şi am vrut să-ţi atrag luarea-aminte. Dar bunul Dumnezeu te-a pedepsit cu orbirea şi facă-se voia ta!

Văduva dispăru în noapte, de parc-ar fi fost alungată din spate.

Abdallah râse, văzând-o pe femeie fugind atât de repede. Dar râsul lui era silit, nu pornea din inimă.

Săgeata otrăvită pe care văduva o înfipse în sufletul său, pătrunsese adânc.

Şi iată de ce fruntea mirelui era înnourată, când o conduse pe iubita lui Pia la altar. De aceea o privea el adânc în ochi, de aceea îi apăsa mâna pe pieptul lui, cu atâta putere, încât femeia se temea să nu i-o zdrobească. De aceea rămase el tăcut şi mohorât, ceea ce, de altfel, frumoasa văduvă îşi explica numai prin emoţia de care era cuprins în ceasul acesta mare al vieţii lui.

Preotul scurtă ceremonia cât mai mult cu putinţă, şi socoti nimerit să-i vorbească miresei cât mai puţin. De altfel, ce-ar fi putut spune unei văduve, care la trei luni după moartea soţului ţinea să lege altă căsătorie?

De aceea, el se mulţumi să înalţe rugăciunile obişnuite, strigă „Amin” şi Pia deveni soţia lui Abdallah uriaşul.

Nu se făcu zaiafet mare, cum se face de obicei la nunţi, căci, deşi Abdallah ar fi vrut cu dragă inimă să dea oamenilor de mâncare şi de băut, Pia se împotrivi, deoarece – susţinea dânsa – locuitorii din Viola nu-s vrednici să li se facă această cinste.

Însurăţeii luară, deci, masa singuri, făcură apoi o plimbare prin sat, şi când se întunecă bine se întoarseră acasă pe un drum ocolit.

Când uriaşul deschise uşa camerei nupţiale, în care o ducea acum pe Pia, mâna lui tremura atât de tare, încât cheia îi căzu de trei ori jos.

El o iubea pe femeia aceasta frumoasă, de care se legase acum pentru tot restul zilelor sale, o iubea cu toată patima şi ceasul acesta de taină, însemna pentru dânsul încoronarea întregii sale vieţi.

Pia aprinse lampa şi flacăra ei lumina chipul agitat al uriaşului.

Când dânsa îşi dezbrăcă mantia pe care o purtase în tot timpul plimbării, el se repezi la ea şi o cuprinse în braţe cu tot focul inimii sale.

— O, scumpa mea! izbucni dânsul, strângând-o tot mai tare la pieptul său. Nu, nu, este cu neputinţă ca tu să fi iubit cândva pe altul, în afară de mine? O, vorbeşte, spune-mi-o!

Pia se desprinse din braţele sale şi se dădu un pas înapoi.

— Cine ţi-a vârât asta în cap? exclamă ea, cu voce răguşită.

Cu niciun chip n-ar fi rostit Abdallah numele văduvei lui Tarasco. El clătină capul, dădu din umeri şi răspunse:

— Aşa spun oamenii din sat! Ah! scumpa mea soţioară, buzele mele de-abia cutează să rostească aceste cuvinte, dar e mai bine ca s-o ştii. Căci în felul acesta vei putea să înlături şi cea din urmă bănuială din sufletul meu. Te implor, scumpa mea, spune-mi, e adevărat că l-ai iubit pe jandarmul Tarasco?

Pia nu păli deloc. Ea se aşteptase demult ca oamenii din sat să i-o fi şoptit lui Abdallah.

— Dacă o crezi, răspunse ea cu voce hotărâtă, atunci ai face mai bine… Chiar dacă am devenit astăzi soţia ta, poţi să mă părăseşti… uşa e deschisă… şi nimeni nu te va opri… Du-te… Du-te!

Uriaşul scoase un strigăt de bucurie, se repezi la Pia şi o cuprinse din nou în braţele sale.

— Am spus-o de la început că totul nu este decât bârfeală. Tu eşti cea mai cinstită şi mai credincioasă femeie de sub soare. Ştiu bine că oamenii au vorbit pe socoteala ta, numai pentru că îţi pizmuiau frumuseţea.

O sărută pe frunte şi o trase lângă dânsul pe divan.

— Şi acum eşti a mea, numai a mea, Pia! îi şopti dânsul cu voce drăgăstoasă.

Acum să fim fericiţi împreună, acum eşti a lui Abdallah, şi te vei încredinţa în curând că nu există bărbat mai credincios decât mine. Sărută-mă, iubito, fii a mea, cu totul a mea.

Dar Pia îşi trase capul înapoi.

Şi aşa cum stătea cu capul înclinat, ea părea şi mai frumoasă, iar în trupul uriaşului sângele începu să clocotească şi o ameţeală dulce îl cuprinse.

— Vrei să sting lumina, îi şopti el, ca să te pot îmbrăţişa pe întuneric?

— Lasă lumina aprinsă, îi răspunse Pia – căci în noaptea asta va fi greu să devin a ta.

Abdallah, care se ridicase, stătea ca înlemnit, şi ochii lui albaştri aruncau priviri nedumerite spre frumoasa femeie.

— Dar suntem cununaţi de acum, murmură el, eşti doar soţia mea, şi vorbeşti atât de ciudat!… Pia, ce înseamnă asta?

Femeia izbucni într-un râs argintiu.

— Scumpul meu Abdallah, se pare că ai memoria foarte slabă. Nu-ţi aminteşti deloc că ai făcut un jurământ?…

— Un jurământ? Ah!l fireşte… ai dreptate… dar nu ştiam că trebuie să-mi îndeplinesc acest jurământ, înainte ca tu…

— Aşa a fost vorba între noi! îl întrerupse Pia. Mi-ai jurat că numai atunci mă vei strânge în braţe, numai atunci mă vei face soţia ta, când îl vei fi nimicit pe duşmanul meu de moarte, pe duşmanul care m-a insultat şi mi-a făcut atâta rău.

— Şi asta trebuie să se întâmple în noaptea aceasta? întrebă Abdallah.

— În noaptea aceasta trebuie să faci cel puţin începutul. Numai după ce duşmanul meu de moarte va sta învins la picioarele mele, numai atunci voi fi a ta. Dar vino aici, Abdallah, îngenunchează lângă mine şi sărută-mă, frumosul meu uriaş; vreau să-ţi şoptesc la ureche

povestea aceasta, vreau să-ţi dezvălui numele duşmanului meu de moarte. Vino, scumpul meu!

Colosul căzu atunci în genunchi, la picioarele frumoasei femei şi capul lui enorm se afundă în poalele ei.

Apoi simţi cum mâinile necredincioasei îi mângâiau părul bogat, simţi răsuflarea ei caldă, dar nu vedea cum dânsa privea cu totul în altă parte, cu o lucire fioroasă şi dispreţuitoare în acelaşi timp.

Dispreţul era pentru dânsul şi lucirea fioroasă pentru altul.

Şi acum el avea să afle cine este celălalt, căci Pia începu să-i vorbească încetişor la ureche.

— Ştii tu, frumosul meu Abdallah, că-ţi trebuie un curaj cu totul deosebit, pentru ca să porneşti la luptă împotrivă duşmanului meu de moarte?

— Curajul acesta îl am.

— Şi o anumită iscusinţă, o anumită viclenie!

— Toate astea le voi căpăta, dacă voi şti că astfel te voi putea câştiga.

— Duşmanul meu de moarte este temut în tot ţinutul. Oamenii îşi fac cruce atunci când îi pomenesc numele, dar eu nu te voi sili, îţi voi istorisi numai povestea mea, şi dacă îmi vei spune că nu-ţi vine la îndemână să te măsori cu omul acesta, atunci nu-ţi voi face nicio imputare, dar… atunci nu-ţi vei fi împlinit jurământul şi ca urmare eu voi părăsi satul îndată şi voi trăi departe de tine.

Abdallah scoase un ţipăt ca şi cum l-ar fi muşcat un şarpe, apoi o cuprinse în braţe cu atâta putere pe frumoasa femeie, de parcă s-ar fi temut să n-o piardă chiar din clipa de faţă.

— Vrei să mă înnebuneşti, Pia? exclamă dânsul. Vrei să părăseşti satul? Nu, să n-ai nicio teamă, mă voi măsura cu acest bărbat, chiar dac-ar fi diavolul în persoană. Abdallah uriaşul nu s-a dat încă niciodată înapoi, acolo unde era de trebuinţă.

— Atunci, ascultă-mă, Abdallah, spuse Pia. Ştii prea bine că am fost măritată cu Santini, pădurarul. Ce-i dreptul, a fost un bărbat de treabă. Domnul să-l aibă în paza lui! Dar un singur lucru nu pricepea: el nu vedea că nevasta lui e frumoasă şi părea că nici nu-şi dă seama că frumuseţea femeiască este un obiect de preţ că toţi bărbaţii dau năvală după o femeie frumoasă, ca lupii după o pradă vie. Santini venea şi pleca, nu-i păsa deloc de mine, mulţi bărbaţi alergau după

mine, şi când mă plângeam aceluia care era soţul meu, el dădea din umeri, şi spunea că eu aş fi o femeie hotărâtă şi voi sfârşi repede cu toţi urmăritorii mei. Când el era noaptea în pădure, n-aveam voie să ţin lângă patul meu nici măcar o puşcă încărcată, deoarece dânsul se temea ca aceasta să nu cumva să se descarce de la sine şi să mă găsească moartă. De altfel, ferestrele casei noastre aveau obloane trainice, iar uşa avea încuietori solide, dar omul hotărât, învinge toate greutăţile acestea. Într-o seară, Santini plecă din nou în pădure şi-mi lăsă vorbă că nu se va întoarce decât dimineaţa. Mie, însă, inima îmi era grea şi nu puteam să mă hotărăsc a mă culca. Aveam aşa o presimţire că se va petrece ceva grozav. Am luat Biblia şi am început să citesc. Asta mă mai linişti puţin. Deodată auzii bătăi în uşă şi o voce bărbătească ceru să intre. Fireşte, la început nici nu m-am gândit să deschid, dar bătăile deveniră din ce în ce mai furioase şi la un moment dat auzii vocea de-afară: „Pentru numele lui Dumnezeu, deschideţi! Un muribund imploră ajutorul vostru!” Vezi tu, Abdallah, inima mea nu e de piatră şi de vreme ce era vorba de un muribund, care avea nevoie de ajutorul meu, cum aş fi putut să nu-i deschid? M-am apropiat de uşă. Am tras zăvorul şi atunci păşi în odaie un bărbat înalt, pe care nu-l mai văzusem niciodată în satul nostru. Era frumos, tânăr, viguros, un bărbat în faţa căruia şi-ar fi pierdut cumpătul orice femeie. Dar în clipa aceea figura lui era palidă de tot şi cu mare greutate se târî el până în mijlocul odăii. Cu o voce întretăiată de suspine el îmi spuse că fusese muşcat de un şarpe şi că ar putea fi salvat numai dacă s-ar găsi cineva care să-i sugă veninul din rană. Spune, Abdallah, cum puteam să mai şovăi în faţa acestei situaţii? Puteam oare să privesc cu inima împăcată cum străinul îşi dă sufletul în faţa mea? Nu, nu puteam, şi nici nu aveam dreptul să fac asta! Dânsul îşi scoase cizma, iar eu mă lăsai în genunchi şi-i supsei veninul din rană. Era salvat. I-am dat mâncare şi de băut şi în vreme ce se ospăta, el îmi spuse că e vânător şi că se rătăcise prin ţinutul nostru. După ce isprăvi de mâncat l-am rugat să plece, căci nu voiam să intru în gură lumii. Străinul se ridică de la masă şi eu credeam că acesta era semnul că avea de gând să plece. Dar deodată el mă cuprinse în braţe şi fără voia mea, îmi acoperi faţa şi buzele cu sărutări fierbinţi. Ce ţi s-a întâmplat, scumpul meu Abdallah?

Pieptul uriaşului tresălta puternic, ca şi cum un tigru ar fi fost

închis într-însul, iar ochii lui aruncau fulgere orbitoare.

— Mizerabilul! scrâşni uriaşul şi-şi strânse dinţii cu atâta putere, încât se părea că aceştia se vor zdrobi. O, mizerabilul! Dar sunt sigur că nu şi-a ajuns ţinta?

Pia îşi lăsă capul în piept şi Abdallah observă că dânsa era gata să izbucnească în lacrimi.

— O, dac-ai fi auzit, continuă femeia, cu glasul înăbuşit de suspine, dac-ai fi auzit cum l-am implorat să mă cruţe, cum l-am conjurat pe bunul Dumnezeu să nu mă nenorocească! O piatră ar fi fost mişcată de rugăminţile mele, dar bărbatul acesta… vai mie! Abdallah, trebuie să-ţi mărturisesc totul, nu eu sunt vinovată… grozăvia s-a întâmplat… mizerabilul căruia i-am scăpat viaţa… nu m-a… nu m-a cruţat!

Cu o mişcare sălbatică, uriaşul o împinse atunci pe Pia de lângă dânsul, şi începu să umble prin odaie ca o fiară încolţită. Apuca scaunele şi le trântea de pământ cu o furie nestăpânită, îşi înfigea dinţii în carne, lovea cu piciorul în podea, dar nu era în stare să scoată nicio vorbă.

Furia sa se manifesta prin sunete nearticulate, prin mugete care făceau să se cutremure pereţii încăperii.

— Şi ştii tu cine era bărbatul care mi-a făcut asta? strigă frumoasa înşelătoare, care se lăsase în genunchi şi întinsese mâinile. O, nici nu bănuieşti măcar şi ruşinea e de două ori mai mare.. Abdallah, acesta era un bărbat pe care toată Corsica îl blestemă, un bărbat faţă de care până şi legile sunt neputincioase, căci el trăieşte liber în munţii săi, iar zbirii tremură în faţa lui şi nu îndrăznesc să se apropie de dânsul. Abdallah, nu mă dispreţui prea mult, căci eu sunt nevinovată şi Sfânta Fecioară din Ceruri, la icoana căreia aprind lumânări de când cu noaptea aceea, m-a găsit nevinovată. Abdallah, răzbună-mă, dacă stă în puterile tale, omul care mi-a făcut ruşinea aceasta a fost… Egizio Ettore, brigandul Corsicii.

Când uriaşul auzi numele acesta rămase înţepenit locului, de parc-ar fi prins rădăcini.

Ca prin farmec se schimbă expresia figurii sale, căci dacă până atunci ea purtase pecetea disperării, acum părea încremenită, ba chiar cu o umbră de tristeţe adâncă.

Egizio Ettore era duşmanul de moarte al soţiei sale, acelaşi Ettore pe care-l iubea Letiţia, în braţele căruia o condusese el însuşi, acelaşi

Ettore despre care îi vorbise cu atâta dragoste Madona din Saint-Étienne, pe tot drumul de la Paris până în inima Corsicii.

Cui să dea crezare acum: Letiţiei, prietena lui, sora lui, sau Piei, soţiei, iubitei sale?

Picioarele uriaşului se înmuiară, trupul lui se clătină şi, în cele din urmă, se prăbuşi într-un scaun.

O schimbare cumplită se petrecuse în toată fiinţa sa. Se părea că puterile îl părăsiseră, că voinţa i se paralizase, ochii sticloşi se fixară în pământ, în vreme ce-şi înfipse mâinile în părul vâlvoi.

Pia izbucni atunci într-un râs zgomotos.

— Aha! Am bănuit eu! strigă dânsa, privindu-l dispreţuitor. Ai început să tremuri numai auzind de numele lui Ettore, căci nu te aşteptai deloc la asta. Şi acum sunt sigură că nici nu te mai gândeşti să-ţi ţii jurământul, căci nu ai curajul să lupţi pentru mine, nu ai curajul să mă răzbuni! Ah! ar fi trebuit să mă gândesc dinainte la asta… De ce m-am înjosit atât de mult faţă de tine, de ce m-am spovedit în faţa ta? Trebuia să tac, dar mi-am spus: el este un uriaş, un om căruia cerul i-a dat puteri extraordinare, şi dintre toţi bărbaţii el va fi acela care va avea curajul să dea ochii cu Egizio Ettore. Să-l scoată din văgăunile Fontanellei şi să-l predea jandarmilor legat de mâini şi de picioare. Da, aşa mi-am spus, căci îmi închipuiam că mă iubeşti, dar acum… acum văd că nu ţii deloc la mine, toate jurămintele tale de dragoste au fost vânt, am fost înşelată, înşelată în chip ruşinos.

— Taci, femeie! răcni Abdallah şi sărind de pe scaun se repezi la Pia, vrând să-i apuce mâinile. Taci, îţi spun, n-ai dreptul să te îndoieşti de curajul meu! Priveşte braţele acestea, pot smulge copacii din rădăcini cu ele şi când e vorba să mă lupt, nu mă tem de zece bărbaţi ca Egizio Ettore, dar îmi lipseşte credinţa, femeie, numai, credinţa! Căci ştii tu ce înseamnă să porneşti la luptă, fără să fii încredinţat de cauza pentru care vrei să te baţi? Atunci eşti învins de la început, te părăsesc puterile în mijlocul luptei, te prăbuşeşti ca o paiaţă, atunci când te afli faţă în faţă cu duşmanul. Şi tu vrei să cred ce mi-ai spus despre Egizio Ettore?

— Cum, te îndoieşti de vorbele mele? exclamă Pia, smulgându-se din strânsoarea mâinilor sale. Vrei poate să spui că am minţit?

Stătea mândră în faţa lui, răsuflarea îi era gâfâitoare, ochii ei

aruncau fulgere şi furia îi acoperise obrajii cu o roşeaţă vie. Niciodată n-o văzuse Abdallah mai frumoasă ca în clipa aceasta.

Şi atunci el începu să şovăie, cuvintele pe care i le spusese Letiţia despre Egizio Ettore îşi pierdură tăria, amintirea lor se şterse, şi acuzaţia grozavă a Piei, câştigă din ce în ce mai mult teren.

— Pia! exclamă dânsul, şi glasul îi era aproape înecat în lacrimi. Pia, nu-mi zdrobi inima! Tu nu ştii cine mi-a vorbit mie despre Egizio Ettore. Ţi-o voi spune, şi atunci vei pricepe de ce nu mă pot hotărî să plec imediat, pentru a pune mâna pe brigandul Corsicii. Letiţia, prietena mea, sora mea a fost aceea care mi l-a lăudat pe Ettore, care mi-a vorbit despre el ca de un om care, ce-i drept, făptuieşte crime, dar niciodată n-ar fi în stare de o faptă josnică, – care a devenit răzbunător, pentru că oamenii l-au silit la aceasta, dar care niciodată nu s-ar atinge de o femeie sau de un copil. Şi acum vii tu şi ridici o acuzaţie grozavă împotriva lui! Nu pricepi oare că stau la îndoială numai pentru că nu ştiu cui să-i dau crezare?

Pia îşi dădu seama atunci că trebuie să pună în joc o sumă mare, dacă voia să câştige.

Ea voia să-l distrugă cu orice chip pe Ettore şi pentru scopul acesta nu putea să viseze o unealtă mai bună ca Abdallah uriaşul.

Ea izbucni în lacrimi – lacrimi de crocodil – şi ascunzându-şi faţa în palme, spuse printre sughiţuri:

— Destul, am auzit destul de-acuma. O iubeşti pe Letiţia mai mult decât pe mine, prietena îţi este mai dragă ca soţia. Rămâi sănătos, Abdallah, ai dreptate, nu trebuie să te încrezi în mine. Crima pe care Egizio Ettore a făptuit-o împotriva mea, să rămână nerăzbunată, el se va putea lăuda fâţă de toţi tovarăşii săi că ţi-a înjosit soţia, eu, însă, plec de aici, plec să mă ascund, în adâncul pădurii, căci nu mai pot îndura ruşinea! Ceea ce m-a ţinut pe picioare până acum, a fost numai nădejdea că va veni într-o zi cavalerul care să-mi spele această pată. Cavalerul a venit, dar… şi acum rămâi sănătos, Abdallah, rămâi sănătos pentru totdeauna!

Se îndreptă, spre uşă, zdrobită.

Abdallah se repezi atunci la ea, şi tocmai în clipa când dânsa voia să apese pe clanţă, o cuprinse în braţe pe la spate şi o strânse sălbatic la pieptul său.

— Rămâi, o, nu pleca, rămâi! strigă dânsul. Nu, nu, vei fi

răzbunată, ţi-o jur înc-o dată! O, Pia, până acum l-am cinstit pe Egizio Ettore, l-am considerat drept omul trimis de Dumnezeu să pedepsească pe cei răi şi să-i ajute pe cei buni, dar de-acum încolo va trebui să mă obişnuiesc să-l consider ca pe un mizerabil.

Pia îşi lăsă trupul în braţele uriaşului, braţele ei îi cuprinseră gâtul, buzele ei le căutau pe ale sale.

— Să fie adevărat oare? întrebă ea cu glasul prefăcut, privindu-l cu ochii înrouraţi. Vasăzică mă mai iubeşti încă? O, atunci totul este bine – căci numai pentru dragostea ta am tremurat atâta! Sărută-mă, Abdallah, ca să fiu încredinţată că mă mai iubeşti încă!

Uriaşul îşi aplecă capul şi-şi apăsă buzele pe acelea ale frumoasei femei. O sărutare lungă şi pătimaşă îi dădu fiori prin tot trupul.

Apoi el o strânse şi o tot strânse în braţele-i puternice şi ea se lăsă sărutată şi mângâiată ca un copil… Ea se ţinea atârnată de dânsul ca fructul pe copac, şi furtuna patimii sale nu izbutea să dea jos poama.

— Şi acum, scumpul meu Abdallah, îi şopti Pia, cu glas prefăcut, acum te rog eu să nu te duci, să uiţi tot ceea ce ţi-am spus şi lasă răzbunarea pe seama Celui de Sus. Şi dacă te mulţumeşti cu aceea pe care Egizio Ettore a insultat-o atât de adânc, atunci îţi aparţin cu trup şi suflet! O, iubitule, nu te duce!

Cu vorbele acestea ea înfipse adânc de tot săgeata otrăvită în sufletul lui Abdallah.

— Să rămân?! exclamă uriaşul. Să te strâng în braţele mele, înainte de a fi spălat cu sânge pata de pe trupul tău? O, nu! Nu aşa ne-a fost vorba, iubito! Mă duc, Pia, căci nu vreau să pierd nici o singură clipă. Îl voi smulge de pe creştetul Fontanellei şi-l voi prăvăli în prăpastie, ca să-şi zdrobească oasele! Îl voi pune la pământ şi-l voia călca în picioare ca un elefant. Îl voi lega de mâini şi de picioare, după cum ai spus chiar tu. Şi-l voi duce în spinare până la Bonifacio, unde îl voi preda judecătorilor lui. Şi când va veni ziua condamnării sale, când porţile temniţei se vor închide în urma lui, mă voi apropia de dânsul şi-i voi arunca în faţă: „acum Pia este răzbunată!”

— O, eroul meu, cavalerul meu! strigă josnica făptură, zâmbindu-i dulceag. Cum stai tu acum în faţa mea, însufleţit de ura sfântă, cu ochii tăi mari şi învăpăiaţi, cu pieptul tău puternic, te iubesc de o mie de ori mai mult ca odinioară! Da, ai dreptate, Abdallah, nu trebuie să fiu a ta înainte de a fi spălat în sângele lui Ettore, ruşinea pe care mi-a

făcut-o! Numai atunci voi fi curată, numai atunci mă vei putea strânge în braţele tale, cu conştiinţa împăcată.

În ochii uriaşului luci o flacără ciudată, el o strânse pe femeie înc-o dată la pieptul său, o sărută fierbinte, dar apoi începu să umble prin odaie încolo şi încoace, ca un leu închis în cuşcă.

— Şi cum să încep acum? izbucni el. Ah! mă voi duce la el cu bastonul noduros cu care am venit la Viola, şi-l voi culca la pământ. Da, ăsta e cel mai bun mijloc!

— Asta ar fi o nebunie!i se grăbi să răspundă Pia. Nu, dragul meu, pe Egizio Ettore nu-l prinzi cu forţa, căci nu trebuie să uiţi că dânsul e înconjurat de tovarăşi credincioşi, care s-ar lăsa rupţi în bucăţi de dragul lui! Dar înainte de a discuta asupra mijloacelor de care te-ai putea folosi pentru a pune mâna pe el, vreau să-mi răspunzi la o întrebare. Nu vei tremura când te vei întâlni cu Ettore, când privirile sale se vor aţinti asupra ta? Nu vei trăda totul, te vei putea stăpâni oare?

Uriaşul oftă din adânc.

— Va fi greu, recunosc! spuse el, cu sinceritate. Ah! ştiu bine, Ettore o iubeşte pe Letiţia, ar fi poate mai nimerit să-i deschid ei ochii şi să-i arăt cărui nemernic şi-a dat inima.

Prefăcuta femeie se apropie de Abdallah şi mângâindu-i obrajii, îi spuse:

— Scumpul, bunul meu bărbăţel, cum poţi să-ţi închipui că vei izbuti să convingi pe o femeie care iubeşte, cum îţi închipui că vei putea s-o încredinţezi pe Letiţia că Ettore nu-i vrednic de ea? Presupune, de pildă, că ar veni la mine un bărbat şi ar începe să-mi înşire lucruri urâte despre scumpul meu Abdallah! Ce crezi c-aş face? I-aş arăta uşa şi l-aş alunga. Niciun cuvânt n-aş crede, niciunul, chiar dacă mi-ar aduce dovezi zdrobitoare.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru cuvintele acestea, Pia! spuse uriaşul, în vreme ce-i strângea mâna. Da, ai dreptate, pe o femeie care iubeşte nu poţi s-o convingi, şi eu ştiu prea bine că Letiţia îl iubeşte cu tot focul inimii sale pe blestematul acela de brigand, pe hoţul acela de drumul mare, pe criminalul fără pereche, al cărui nume nici nu-l voi mai rosti de-acum încolo.

— Vezi, de aceea nu trebuie să afle nimic prietena ta Letiţia, e mai bine să te stăpâneşti, decât să te repezi la el cu bâta! Asta va veni mai

târziu. Înainte de toate se pune problema să-l aduci jos de pe creştetul Fontanellei pe Egizio Ettore, printr-un vicleşug oarecare. Şi asta în aşa fel, încât să vină neînsoţit de nimeni!

— Da, şi cum să încep? întrebă uriaşul, cu stângăcie de copil. Trebuie să-ţi spun, Pia, că în minciuni n-am fost niciodată tare. Când mint, mă fac roşu ca para focului, şi când mă fac roşu încep să mă bâlbâi, şi când mă bâlbâi mi se înălbeşte vârful nasului, şi atunci… atunci observă şi un copil că e ceva putred la mijloc… De aceea, nu m-am folosit niciodată de arma aceasta a minciunii.

— Dobitocul! murmură Pia, căreia Abdallah îi întorcea spatele în clipa aceasta. Are dreptate, cu ursul ăsta prost nu e de făcut mare treabă, dar trebuie, n-am încotro!

Şi ea îşi încolăci din nou braţele în jurul uriaşului şi-i şopti cu voce linguşitoare:

— Scumpul meu bărbăţel, de dragul Piei tale şi a fericirii noastre vei căuta să te învingi o dată pe tine-însuţi şi vei minţi, ca şi cum ai fi un mincinos nărăvit.

Ea îl trase pe uriaş lângă dânsa, pe divan, îi cuprinse gâtul cu braţul ei moale şi-i expuse planul pe care-l închipuise, pentru a atrage în cursă pe Egizio Ettore.

Şi figura cinstită a lui Abdallah se schimonosi, el se făcu palid, apoi roşu, şi ochii săi căpătară o expresie înspăimântată, căci pentru întâia oară în viaţa sa trebuia să se hotărască la îndeplinirea unui lucru pentru care era necesară viclenie şi minciună.

Şi inima lui Abdallah nu era creată pentru aşa ceva. Dar ce n-ar fi fost în stare dânsul să-i făgăduiască acestei femei, în clipa când ea îşi adâncea ochii-i arzători într-ai lui, când îi apăsa mâna uriaşă pe pieptul ei zvâcnitor, sau când îl atingea, ca din întâmplare, cu genunchiul!

Copacul cel mai bun se prăpădeşte în pământ neprielnic, şi tot aşa zvâcnirile inimii uriaşului deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă el spuse, cu vocea înăbuşită:

— O voi face, Pia, o voi face, Egizio Ettore va cădea!

. . . . . .

După o jumătate de ceas, Abdallah uriaşul părăsi casa.

Stelele scânteiau deasupra lui, în vreme ce el mergea cu paşi grăbiţi

prin satul adormit, îndreptându-se spre drumul ce ducea pe muntele Fontanella.

În turnul bisericii bătea ceasul unsprezece.

Cu totul altfel îşi închipuise bunul Abdallah noaptea aceasta.

În loc s-o strângă în braţele sale pe femeia iubită, în loc să se îmbete de sărutările ei pătimaşe, el alerga acum singur în noapte, şi în pieptul său purta o hotărâre grozavă, privitoare la viaţa şi libertatea unui om, pentru care, cu câteva ceasuri înainte, s-ar fi lăsat tăiat în bucăţi. Şi el nu vedea, bunul Abdallah, cum în urma lui se deschidea încetişor o fereastră a casei sale, şi cum Pia privea după dânsul cu ochi de pisică, şi el nu auzi râsul ei batjocoritor, şi nu prinse cuvintele ei triumfătoare:

— Du-te, uriaşul meu, jucăria mea mare. Tu mi-l vei aduce, nu pentru că eşti puternic încât ai fi în stare să smulgi copacii din rădăcină, ci pentru că eşti un miel prostuţ, şi ai ochi atât de nevinovaţi, încât el te va crede! Ha, ha, ha! Egizio Ettore, acum ne vom răfui. Pia Santini te va duce pe calea pierzaniei!

Cap. 106 – Trădarea

După vreo jumătate de ceas de la plecarea lui Abdallah, o altă făptură se furişă pe uşa casei sale.

Era Pia.

Frumoasa dar prefăcuta femeie îşi acoperise capul cu o băsmăluţă şi acum alerga cât o ţineau picioarele, îndreptându-se tot spre pădure, dar în direcţie opusă.

Ajunsese la marginea pădurii, se opri lângă un copac şi scoase trei sunete, asemănătoare cu ale cocoşului.

Ciuli urechea, dar totul rămase liniştit în juru-i. Deodată, însă, se auzi un uruit de roţi şi în noaptea luminoasă Pia văzu o trăsură apropiindu-se, în care se afla un bărbat care-i făcea un semn cu biciuşca.

— El este, vine! exclamă femeia, peste măsură de agitată. Ah! minunat, totul merge după dorinţa mea. Ce noroc că l-am întâlnit iar aici şi că mi-a trădat planurile şi intenţiile stăpânului său.

După câteva clipe trăsura ajunse la locul unde se afla Pia şi bătrânul care ţinea hăţurile opri caii din galopul lor.

— Frumoasa mea Pia! exclamă străinul de pe capra trăsurii, nici n-am îndrăznit să visez că-mi vei acorda încă o întâlnire!

Spunând acestea, necunoscutul sări jos din trăsură şi se apropie de frumoasa soţie a lui Abdallah, cu gândul s-o cuprindă în braţe.

Dar Pia se dădu un pas înapoi şi întinse mâinile în semn de apărare.

— Nu acum, Leblanc, spuse Pia, nu te-am chemat aici ca să facem dragoste, deşi vreau să-ţi mărturisesc sincer că-ţi păstrez cea mai frumoasă amintire.

Leblanc, cameristul contelui Robert de Paris, căci el era acela care stătea acum alături de Pia Santini, izbucni într-un râs care părea mai curând un croncănit de cioară.

— Da, au fost zile frumoase acelea pe care le-am petrecut împreună la Ajaccio! răspunse francezul, în vreme ce căuta cu tot dinadinsul să se apropie cât mai mult de Pia şi s-o cuprindă în braţe. De câte ori mă gândesc la zilele acelea neuitate, mă cuprinde părerea de rău că au trecut atât de repede! Îţi mai aduci aminte, Pia, cum mi-ai dat drumul în casa ta, când dobitocul de Santini nu era acasă, şi-ţi mai reaminteşti cum şedeam într-o zi împreună, unul în braţele celuilalt, şi am auzit deodată paşii bărbatului dumitale în odaia alăturată?

— Ah, da, m-am speriat rău de tot atunci, răspunse Pia, căci de perete atârna arma încărcată a lui Santini.

— Da, dacă n-aş fi avut destulă prezenţă de spirit, spuse Leblanc, bătându-se cu mâinile în piept. Dumneata ai sărit repede de lângă mine şi eu am păşit în faţa lui Santini, luându-mi un aer ţanţoş. „Dumneata eşti domnul Santini?” l-am întrebat, văzând că mă măsoară de sus şi până jos, cu o privire bănuitoare. „Da.” îmi răspunse el, înfruntându-mă. „Drace! Dar mult m-ai lăsat să te aştept!” făcui eu, cu ton supărat. „Poate că am deranjat-o puţin pe soţia dumitale, dar vin din însărcinarea stăpânului meu, contele Robert de Paris. Domnul conte are nevoie de un administrator, pentru bunurile sale. I-ai fost recomandat dumneata, şi eu am venit aici ca să-ţi cer să faci o ofertă”. Ha, ha, ha! să fi văzut ce mutră fericită făcea dobitocul acela de Santini! Să te fi stricat de râs, văzându-l cum îmi oferi un scaun, cum puse să se aducă ultima sticlă de vin pe care o mai avea în casă şi cum îţi şopti ţie, Pia, să te porţi frumos cu mine. Ha, ha, ha! ca şi cum nu te-ai fi purtat destul de frumos cu mine, chiar mai mult decât ar fi vrut el! Şi toată ziulica a stat apoi de şi-a rânduit hârtiile, iar eu i-am

spus în cele din urmă că n-avea nevoie să se obosească singur până la palatul nostru, căci ar fi suficient să-şi trimită soţia cu hârtiile. Şi într-adevăr, te-a trimis pe tine, Pia, şi cred că nu te-ai putut plânge că nu ţi-am primit oferta cum se cuvenea? Ce zici?

— Ah! nu-mi mai aminti de asta, domnule Leblanc, spuse Pia, râzând din inimă. Au fost glume de-ale tinereţii, dar acum, acum viaţa a devenit mai serioasă, mult mai serioasă.

— Şi tu te-ai făcut cu mult mai frumoasă, spuse francezul, şi vru s-o tragă spre dânsul, pentru a o strânge în braţe.

Dar cu o mişcare rapidă, Pia îl îndepărtă.

— Şi acum, scumpa mea, continuă Leblanc, spune-mi, rogu-te, de ce m-ai chemat aici? Drace! trebuie să fie un motiv de seamă. Mi-ai scris doar că e vorba de o chestiune importantă!

— Chiar foarte importantă, răspunse frumoasa femeie. În orice caz, va fi mai importantă pentru stăpânul tău, decât pentru tine, Leblanc.

— Pentru stăpânul meu? Hm! L-ai cunoscut şi pe dânsul la Ajaccio? Vreau să cred că domnul conte Robert de Paris nu este concurentul meu în dragoste?

— Ce-ţi trece prin gând! exclamă Pia. Nici nu-l cunosc măcar pe stăpânul tău. Nu l-am văzut în viaţa mea, dar în noaptea asta îl voi vedea şi-i voi vorbi, căci am să-i fac o comunicare pentru care sunt sigură că mă va răsplăti din belşug. Şi acum ascultă încoace Leblanc: dacă îmi mijloceşti întâlnirea ca contele încă în noaptea asta, îţi făgăduiesc să-ţi las ţie toţi banii ce-i voi primi de la el drept răsplată, căci eu… eu urmăresc alte scopuri.

Leblanc rămase o clipă pe gânduri. El nu prea avea încredere în Pia, căci ştia bine că e o femeie vicleană, perversă, şi chiar dacă-i fusese cândva amantă, totuşi, nu voia să-i împlinească dorinţa, cu una ca două. Cine putea şti ce gânduri avea, şi dânsul nu izbutea să priceapă ce o îndeamnă să caute să-i vorbească contelui încă în noaptea aceea.

— Văd că trebuie să-ţi dau unele lămuriri, căci eşti cam bănuitor din fire, scumpul meu Leblanc. Ascultă deci: nu mi-ai spus tu oare că stăpânul tău are un duşman de moarte, pe care vrea să-l nimicească cu orice preţ?

— Exact! răspunse Leblanc. Când întâmplarea ne-a adus împreună acum opt zile în pădure, am fost puţin cam vorbăreţ şi, printre altele,

ţi-am povestit că stăpânul mea, contele Robert de Paris, nu va avea odihnă până când nu-l va fi făcut nevătămător pe Egizio Ettore. Pe acesta îl crezi, nu?

— Da, pe dânsul îl cred. Şi dacă mă vei conduce chiar acum la stăpânul tău, şi dacă, după cum ţi-am cerut în scrisoare, ai adus cu tine cai repezi, atunci află că Egizio Ettore va cădea în mâinile contelui Robert de Paris chiar în noaptea asta. Şi cred că-ţi dai seama, scumpul meu Leblanc, că în acest caz contele n-o va face pe zgârcitul, şi ne va răsplăti pe amândoi cum se cuvine.

Cuvintele Piei făcură o impresie deosebită asupra francezului. El începu să-şi frece mâinile şi ochişorii-i verzi scânteiau de mulţumire.

— A dracului femeie! exclamă el. Dacă vei putea aduce la îndeplinire asta, atunci ne pricopsim amândoi. Da, pentru Egizio Ettore, stăpânul meu ar fi în stare să plătească o mică avere, chiar dacă ar trebui să şi-o împrumute de la toţi cămătarii din Bastia şi Ajaccio. Urcă repede în trăsură, frumoasa mea! Ai dreptate, nu-i nicio clipă de pierdut. Ha, ha, ha! Va fi ceva faimos! Egizio Ettore în capcană! Ha, ha, ha!

El îi ajută Piei să urce în trăsură, se sui apoi pe capră şi după câteva clipe caii o porniră în galop nebun.

Trăsura uşoară alerga ca vântul şi Pia zâmbea satisfăcută, gândindu-se cât de repede se apropia de ţinta răzbunării sale.

— Ascultă, Pia, porumbiţa mea, exclamă deodată ticălosul, în vreme ce cobora de pe capră în trăsură şi se aşeză alături de frumoasa femeie. Ştii tu, mi-a dat în gând ceva minunat. De când întâmplarea a făcut să ne reîntâlnim prin ţinutul acesta, nu mă mai părăseşte ideea că noi ne potrivim cât se poate de bine amândoi ca şi cum am fi creaţi unul pentru altul. Ia spune, Pia, ce-ar fi să devii soţia mea?

Femeia izbucni în râs.

— Asta mi-o spui astăzi, după ce m-am căsătorit cu un altul? Nu ştii oare că m-am măritat cu Abdallah uriaşul?

— Dar nu mi-ai spus tu însuţi că uriaşul acesta ar fi un dobitoc, un găgăuţă amorezat, de care îţi baţi joc în ascuns? Doar n-o fi atât de greu să-i dai cu piciorul şi să vii la mine! Pia, dacă noi doi ne vom întovărăşi, să ştii că ne-am asigurat fericirea. Te vei muta cu mine la Bastia şi atunci te voi face camerista viitoarei mele stăpâne.

— Dar cine e viitoarea ta stăpână?

— Ei, cine să fie, prinţesa Gilda de Paris, care urmează să se căsătorească cu unchiul ei, contele. Asta-i femeie, nu glumă! Când vei fi în slujba ei, nu se va mai şti cine-i mai frumoasă şi mai vicleană dintre voi două: stăpâna sau camerista?

— Mă voi mai gândi la propunerea ta, răspunse Pia, liniştită. Cât priveşte de „uriaşul" meu, te rog să mă crezi că nu simt pentru el mai multă iubire decât pentru sperietoarea aia de pasări, care se zăreşte colo pe câmp. N-are decât să urle cât o pofti, de asta nu mi-e frică. O fi el puternic, dar tu ştii tot atât de bine ca şi mine, că numai viclenia învinge în viaţă şi niciodată forţa brutală.

Tot vorbind astfel, cei doi ticăloşi ajunseră în faţa castelului de vânătoare, în care prinţul Raymond de Paris îşi petrecea convalescenţa.

Leblanc o trase jos din trăsură pe complicea sa, apoi o conduse în palat printr-o uşă dosnică şi-i spuse să aştepte câteva minute într-o încăpere mică. În timpul acesta, voia să-l anunţe pe stăpânul său.

Pia îşi roti privirile prin odaia strălucitor luminată. Câtă eleganţă domnea aici, cu cât lux risipitor părea să fie împodobită această casă! Oh! bogaţii ăştia sunt oameni fericiţi!

Şi dânsa visase cândva să devină bogată şi să guste din toate plăcerile vieţii. Şi dacă nu s-ar fi vândut dobitocului acela de Santini, ar fi izbutit să urce culmile gloriei, căci era frumoasă şi cu multă experienţă şi se pricepea ca nimeni alta să-i subjuge pe bărbaţi.

— Dar nu e încă nimic pierdut! îşi spuse ea, în gând. Cine ştie? Poate că intrarea mea în această casă va însemna o schimbare totală în viaţa mea!

În clipa aceasta ea fu sustrasă din gândurile sale, căci uşa se deschise şi un bărbat înalt, cu barba neagră, îşi făcu intrarea în odaie. Ea îşi dădu seama imediat că acesta era contele Robert de Paris.

Cu paşi măsuraţi, Robert de Paris se apropie de dânsa şi în privirea-i adâncă se putea citi uimirea faţă de frumuseţea vizitatoarei. Desigur, nu se aşteptase să vadă o făptură atât de încântătoare.

— Cameristul meu Leblanc, începu contele cu voce limpede, mi-a comunicat că doriţi să-mi vorbiţi. Nu-mi pot închipui despre ce poate fi vorba, şi cu toată ora înaintată, sunt, totuşi, dispus să vă ascult.

— Dumneavoastră sunteţi contele Robert de Paris? întrebă Pia, privindu-l pe acesta drept în faţă ca şi cum ar fi vrut să-l înfrunte.

Şi când Robert răspunse afirmativ ea continuă:

— Eu mă numesc Pia Santini, – evita, într-adins, să-şi dea numele lui Abdallah –, şi am venit aici, domnule conte, să vă dau în mână pe duşmanul dumneavoastră de moarte.

— Duşmanul meu de moarte? exclamă Robert, dându-se cu un pas îndărăt. Dar de unde ştiţi că am un duşman de moarte, stimată doamnă?

— Se prea poate să mă fi înşelat, domnule coate, răspunse Pia, repede. Vă rog să mă scuzaţi. Nu doresc să vă mai deranjez.

Şi păşi încetişor spre uşă.

— Staţi! Nu plecaţii Aţi exprimat numele lui Egizio Ettore…

— Da, cred că l-am exprimat, domnule conte.

— Ce ştiţi despre brigand? întrebă Robert, iritat. Da, aveţi dreptate, el e duşmanul meu de moarte, adică într-atât cât poate fi un asemenea om duşmanul de moarte al unui nobil. Îl dispreţuiesc, îl urăsc şi n-am dorinţă mai puternică decât să-l predau pe mâinile justiţiei.

— Şi ce-aţi zice, domnule conte, dacă faptul aceste ar fi posibil în noaptea asta?

Robert de Paris era cât pe ce să scoată un ţipăt de uimire.

— În noaptea asta? exclamă el. Doamnă, vorbeşte mai lămurit, nu mă mai ţine în ghicitori. Zici că ai avea putinţa să mi-l predai în mână pe Egizio Ettore?

— Da, aşa am spus, domnule conte. Credeţi oare că am venit aici în toiul nopţii, ca să spun că afară e vreme frumoasă? Dar primirea pe care mi-aţi făcut-o a fost de natură să mă cam descurajeze, şi de aceea cred că ar fi mai bine să renunţ la planul meu.

Ea deschise uşa şi vru să părăsească încăperea. Dar în aceeaşi clipă Robert i se aşeză în faţă, o apucă de mână şi o trase înapoi.

— Nu, nu pleca! îi spuse el. Dacă este adevărat ceea ce susţii, dacă ai posibilitatea, precum zici, să mi-l dai în mână pe Egizio Ettore, atunci fii încredinţată că nu vei avea ce regreta, căci te voi răsplăti cum se cuvine.

— Domnule conte, răspunse Pia, nu obişnuiesc să închei afaceri pe întuneric. Dacă vă pot fi de folos, dacă serviciile mele au într-adevăr valoare pentru dumneavoastră, atunci vă rog să aveţi bunătatea şi să-mi spuneţi care va fi răsplata făgăduită.

— Pentru aceasta ar trebui să-mi precizezi la ce mă pot aştepta din

partea dumitale. E adevărat că mi-l poţi trăda pe Egizio Ettore?

— Să vi-l trădez? Dar nu-i vorba de nicio trădare! răspunse Pia, înălţând din umeri. Atâta vă pot spune doar, că Egizio Ettore va fi în noaptea asta în casa mea din Viola şi e sarcina dumneavoastră, domnule conte, să tăbărâţi asupra lui şi să-i puneţi cătuşele.

— Voi pune pe picioare pe toţi servitorii mei! strigă aproape Robert. Din fericire se află acum în casa mea zece vânători hotărâţi şi cred că aceştia sunt îndestulători pentru a răpune pe fiara aceasta, după care umblu de-acuma de atâta timp. Iar în ceea ce te priveşte pe dumneata, frumoaso, îţi voi număra în mână cinci mii de franci, dacă afacerea reuşeşte.

— Ba îmi veţi număra zece mii de franci, răspunse Pia, liniştită. Şi asta în clipa în care vă voi deschide uşa casei mele, iar alte zece mii, după ce-l veţi fi predat pe Ettore în mâinile jandarmilor.

— Ah! nu crezi că ceri cam mult?

— Dar nici n-aţi auzit încă tot ce cer. Căci în afară de asta, mai cer de la dumneavoastră ca să mă primiţi în serviciul viitoarei dumneavoastră soţii. Veţi recunoaşte, domnule conte, că după ce vi-l voi fi dat în mână pe Egizio Ettore, nu mai pot rămâne în ţinutul acesta. Ar însemna să nu mai fiu sigură cu viaţa mea, căci brigandul are mulţi complici şi tovarăşi, care nu vor întârzia să mă ucidă.

— Trebuie să recunosc că nu prea sunt modeste pretenţiile dumitale, totuşi, ţi le voi împlini.

— Asta e tot ce doresc, domnule conte. Şi acum aştept să-mi plătiţi prima rată de zece mii de franci.

Robert de Paris îşi scoase portvizitul şi numără pe masă suma cerută.

— Poftim! spuse el, în vreme ce împinse spre Pia bancnotele. Aici sunt zece mii de franci, dar vai de dumneata dacă nu-ţi vei ţine făgăduiala. Niciun sacrificiu nu-i prea mare pentru mine, dacă mă faci să pun mâna pe Ettore, dar cea mai grozavă răzbunare te va lovi, dacă nu-ţi vei aduce la îndeplinire sarcina.

— Să n-aveţi nicio grijă în privinţa asta, spuse frumoasa femeie, în vreme ce-şi strecura bancnotele în sân.

— Şi acum te rog să-mi povesteşti, spuse contele de Paris, în ce chip ai izbutit să-l ademeneşti pe Egizio Ettore de pe creştetul Fontanellei?

— Acesta e secretul meu, domnule conte.

— Va veni singur, sau cu tovarăşii săi?

— Singur, domnule conte, şi dacă aveţi, într-adevăr, zece vânători hotărâţi, atunci nu va mai putea scăpa de data aceasta.

— Şi spuneai, dacă nu mă înşel, că peste două ceasuri va fi acolo? întrebă Robert. Atunci trebuie s-o pornim la drum imediat. Voi pune să se înşeueze caii cei mai buni. Cred că ne vei însoţi şi dumneata?

— Voi călări alături de dumneavoastră, domnule conte. Mă veţi putea supraveghea şi dacă nu mă voi ţine de cuvânt, atunci mă veţi putea duce pe mine la închisoare, în locul lui Ettore.

— Bine! spuse Robert. Şi acum, să nu mai pierdem vremea. Voi dispune să ţi se servească o mică gustare şi te rog să rămâi în odaia aceasta. Dar cred că nu mi-o vei lua în nume de rău dacă îmi voi îngădui să încui uşa aceea prin care ai intrat?

— Vă rog, domnule conte, faceţi tot ce vă place, pricep foarte bine că nu vreţi să fi plătit degeaba cele zece mii de franci.

Robert de Paris încuie într-adevăr uşa, prin care Pia ar fi putut dispărea, căci uşa prin care ieşi dânsul acum ducea în încăperile sale. Aşa că, era sigur de frumoasa femeie.

În aceeaşi clipă în care deschise el uşa ce da în apartamentul său, o făptură sări înapoi într-o firidă din perete şi se ascunse acolo.

Robert n-o observă şi trecu liniştit pe lângă dânsa.

Convorbirea lui cu Pia fusese, deci, spionată. După câteva minute, Robert bătu la o uşă care se afla în cealaltă aripă a castelului, şi de abia după câtva timp fu tras zăvorul pe dinăuntru şi se ivi figura unei cameriste bătrâne.

— Frumoasa mea logodnică doarme de-acuma? întrebă Vampirul Corsicii.

— Prinţesa tocmai s-a culcat! răspunse bătrâna.

— Atunci scoal-o imediat! Spune-i din partea mea că am să-i fac unele comunicări importante.

După vreo cinci minute, camerista se întoarse şi spuse contelui că prinţesa Gilda de Paris îl aşteaptă.

Robert trecu prin câteva încăperi luxos mobilate şi ajungând în faţa unei draperii de mătase, o dădu în lături şi se găsi în faţa Gildei.

Atât de frumoasă n-o văzuse el încă niciodată; se sculase tocmai atunci din pat, buclele-i blonde îi cădeau în chip graţios peste figura

fermecătoare care, din păcate, îi servea numai ca să ascundă sub trăsăturile-i îngereşti un suflet păcătoşit.

Dar Robert de Paris era atât de preocupat de perspectiva de a pune mâna pe Egizio Ettore, încât în clipa de faţă părea să nici nu bage în seamă frumuseţea răpitoare a logodnicei sale.

— Sfântă Fecioară! Dar ce s-a întâmplat de trebuie să vorbeşti cu mine la o oră atât de înaintată? îl întâmpină Gilda. A murit cumva prinţul, i s-a deschis rana şi şi-a dat sfârşitul?

— O, nu! răspunse Robert, cu amărăciune. Prinţul Raymond de Paris e mai sănătos ca oricând, blestematul acela de doctoraş neamţ a lucrat prea bine… În privinţa aceasta, nu putem nădăjdui nimic pentru moment. Dar am venit, Gilda, să te invit la o vânătoare interesantă.

— O vânătoare… aşa… pe nepusă masă… în toiul nopţii?…

— Vânătorile de noapte sunt de obicei cele mai interesante! răspunse contele Robert, râzând, şi-ţi făgăduiesc, frumoasa mea Gilda, un amuzament cu totul deosebit, căci vânătoarea noastră nu se va îndrepta asupra unui animal de rând – nu-i nici urs, nici cerb, nici mistreţ – ci… Egizio Ettore!

De-abia rosti contele acest nume, că Gilda scoase un ţipăt uşor.

Ea se clătină şi ar fi căzut, desigur, la pământ, dacă Robert nu s-ar fi grăbit să-i vină în ajutor, sprijinind-o.

— Înţeleg prea bine, scumpa mea Gilda, de ce te cutremuri la auzul acestui nume; nu demult, mi-ai mărturisit tu însuţi că-l urăşti pe Egizio Ettore. Nu te-am întrebat atunci despre pricina acestei uri, dar ţi-am făgăduit să te răzbun pe omul care-ţi căşunează atâta groază. Şi uite că acum a sunat ceasul pentru aceasta. Egizio Ettore va fi încă în noaptea aceasta prizonierul meu şi tu, Gilda, vei avea dreptul să hotărăşti soarta lui.

— Să fie oare adevărat? Îţi mulţumesc, Robert. Scumpul meu Robert, spuse ea apoi, cu voce mişcată, dacă mi-ai fi pus la picioare un regat întreg în clipa de faţă, nu mi-ai fi produs o bucurie mai mare ca prin ştirea aceasta. Îmi făgăduieşti, deci, că Egizio Ettore îmi va aparţine mie însămi şi voi putea face cu el tot ce-mi doreşte inima?

Robert îşi muşcă buzele, căci îşi dădu seama că mersese cam departe.

Şi iarăşi se născu într-însul bănuiala, pe care o mai avusese cândva,

faţă de Gilda, şi din nou îşi spuse: „Ea nu-l urăşte, ci-l iubeşte!”

— Fireşte, spuse el, vei hotărî soarta lui Ettore, scumpa mea logodnică, dar numai într-atât cât va sta în puterea noastră să-i dăm vreo pedeapsă, înainte de a-l transporta la Bonifacio, căci este de la sine înţeles că trebuie să-l predăm în mâinile poliţiei. Criminalul acesta este căutat cu înfrigurare de autorităţi, şi nu va putea dispărea atât de uşor. De altfel, vom putea împăca plăcutul cu utilul, cu prilejul acesta. După cele mai noi ştiri, guvernul francez a pus un premiu de cincizeci de mii de franci pe capul lui Ettore; douăzeci de mii am făgăduit de-acum persoanei care mi-l va da în mână pe brigand, şi ne mai rămâne încă faimoasa sumă de treizeci de mii de franci; şi ştii doar prea bine, Gilda, că avem nevoie de bani, acum, pentru a pune pe roate anumite întreprinderi.

Dar Gilda părea că nu ascultă deloc vorbele lui Robert de Paris. Ea stătea cu capul în pieptul care-i tresălta şi contele putu să observe cum îi tremura întreg trupul sub veşmintele de broderie albă.

Deodată, ea ridică capul şi-l privi scrutător pe Robert.

— Da, Ettore va fi predat poliţiei, dar nu poate avea mare însemnătate faptul dacă lucrul acesta se va întâmpla cu trei zile mai devreme sau mai târziu. Îmi făgăduieşti, Robert, că brigandul îmi va aparţine timp de trei zile?

— Dar ce vrei să faci cu el?

— Să n-ai nicio teamă! răspunse fermecătoarea blondină, Egizio Ettore va fi în bună pază la mine; va trebui să fie adus în taină în apartamentul meu şi aici îmi voi îndeplini eu răzbunarea asupră-i.

— Asta e cu neputinţă! De aici îţi va scăpa numaidecât. Ferestrele acestea n-au zăbrele, uşile vor fi sparte cu uşurinţă de dânsul. Nu, Gilda, trebuie să renunţi la planul acesta! Dar ascultă propunerea mea: îl vom transporta imediat pe brigand la închisoarea din Bonifacio, iar eu îţi voi face rost de cheia celulei sale. Acolo îl vei putea vedea în fiecare zi şi în vreme ce tu îţi vei putea bate joc de el cât pofteşti, el nu va fi în stare nici măcar să se ridice, căci va fi legat cu lanţuri de perete.

Ochii Gildei sclipiră de bucurie.

— Primesc propunerea ta! exclamă dânsa. Mă mulţumesc cu cheia de la celula sa. Suntem înţeleşi, Robert.

— Şi acum, îngăduie-mi să-ţi mai pun o întrebare, îi şopti contele,

în vreme ce se apropie de dânsa, cuprinzându-i braţele minunate. Când va avea loc, în sfârşit, nunta noastră? Din cauza bolii prinţului, ea a tot fost amânată, dar eu nu mai pot îndura focul ce-mi mistuie inima, Gilda. Trebuie să ajungem la un sfârşit, trebuie să-l silim pe prinţ să hotărască din nou ziua cununiei noastre.

— Ah, Robert! se tângui Gilda. De-abia îndrăznesc să-i vorbesc prinţului. De când s-a însănătoşit, şi-a schimbat cu totul atitudinea faţă de mine. Înainte era plin de atenţie, un tată iubitor în adevăratul înţeles al cuvântului. Acum, însă, mă întâmpină cu răceală, calculat… E drept, mi se dă la castel aceeaşi cinstire ca şi înainte, după cum se cuvine fiicei tatălui meu, dar… citesc în privirile prinţului o răceală sufletească care mă pune pe gânduri Robert, nu mă pot scutura de gândul grozav că prinţul bănuieşte că n-aş fi copila lui.

— Tăcere, Gilda, tăcere! Pentru numele lui Dumnezeu, nu rosti cuvintele acestea! o întrerupse Robert cu grabă. Te înşeli, în mod sigur. Nicio îndoială n-a pus stăpânire pe inima prinţului. El vede în tine pe fiica lui, singurul său copil şi, în acelaşi timp, viitoarea lui moştenitoare. Dar Raymond se găseşte acum sub o înrâurire nefastă. Doctoraşul acela neamţ, pe care diavolul însuşi l-a adus în casa aceasta, l-a cucerit pe de-a-ntregul. Prinţul nu mai are ochi şi urechi decât pentru el, nici o singură dată măcar nu m-a invitat să vin cu dânsul la plimbare, ci totdeauna iese cu doctorul neamţ şi cu blestematul acela de bătrân, Cristofor. Cel puţin de l-am putea curăţa pe acesta din drum.

— Amândoi să piară de aici! strigă Gilda, cu glas răguşit, căci la pomenirea medicului german, sufletul ei fu cuprins de furie şi ruşine în acelaşi timp. Ea îl ura pe omul acesta, care o dispreţuise pe dânsa, pentru a-şi face datoria. Îl ura cu atât mai mult, cu cât se simţea bănuită de el.

— Ai dreptate. Ne vom gândi ce-i de făcut ca să ne scăpăm de aceşti doi oameni, spuse contele. Şi acum iubito dă-mi o sărutare, şi apoi voi pleca să-mi adun vânătorii. Ah! ne vom distra de minune!

Robert de Paris o cuprinse pe Gilda în braţele sale şi ea îi îngădui să-şi lipească buzele de ale ei, într-un sărut prelung.

Ah! dar dacă i-ar fi putut privi în suflet în clipa aceea!

De cele mai multe ori o femeie, atunci când e sărutată, se gândeşte la un altul. În clipa aceasta Gilda îşi făurea şi dânsa în fantezia-i

înfierbântată imagina lui Egizio Ettore. Şi se vedea singură cu el în celula închisorii din Bonifacio.

„Legat cu lanţuri de un zid de piatră” spusese Robert. Ha, ha! va depinde numai de Egizio Ettore să se libereze cât mai repede de aceste lanţuri. Scăparea lui va fi numai în mâinile sale.

Cap. 107 – Taina familiei de Paris

În biblioteca bogată a castelului de vânătoare care se afla în apropierea muntelui Fontanella, prinţul Raymond de Paris stătea cufundat într-un fotoliu şi în faţa lui luase loc doctorul Wolfgang Schulze.

În ultimele săptămâni se legase o prietenie strânsă între aceşti doi bărbaţi.

Prinţul Raymond îl îndrăgise din toată inima pe tânărul medic, căci văzuse într-însul un om nobil şi o personalitate de valoare. Şi cu atât mai mult se simţi ataşat prinţul de Wolfgang Schulze, cu cât în decursul vieţii sale întâlnise prea puţini oameni cu asemenea însuşiri. Pe de altă parte, doctorul găsea un farmec deosebit în prietenia sa cu prinţul, cum nu mai găsise în raporturile cu alţi oameni.

Aproape toată ziua erau împreună, căci, în urma dorinţei prinţului, Wolfgang îşi părăsise cabinetul din Saint-Étienne şi se pusese cu totul la dispoziţia bătrânului nobil. În schimb, prinţul Raymond îi asigurase un venit care întrecea cu mult pe acela din Saint-Étienne.

Din zorii zilei şi până noaptea târziu, ei erau nedespărţiţi. Luau mesele împreună, se plimbau prin parc sau plecau cu trăsura prin împrejurimi, jucau şah şi table, dar cea mai mare plăcere a lor era, totuşi, să stea împreună în bibliotecă, unde Wolfgang îi citea prinţului din operele alese.

În clipa aceasta doctorul îi citea princiarului său prieten o poezie din tinereţea lui Goethe, care părea să facă o impresie puternică asupra lui Raymond. Cu glas limpede şi puternic el recita:

Floricele, frunzuliţe
Presărăm noi uşurel
Tineri zei ai primăverii
Zbenguie în aer, lin.

Pe aripa ta, zefire
Ia-o pe iubita mea;
Şi cu dânsa la oglindă
În toată voioşia ei.
Trandafirii o-mpresoară
Ca o roză e şi ea
O privire, viaţă scumpă
Şi sunt răsplătit de-ajuns.
Simţi, că-n inima mea bate
Dă-mi încoace mâna ta
Şi unirea ce ne leagă
Să nu fie deloc slabă.

Prinţul Raymond îşi lăsă capul greoi în palmă.

O tăcere adâncă se lăsă în jur, când Wolfgang Schulze termină de recitat. Într-un târziu, prinţul întrerupse liniştea şi cu voce înceată, înecată în lacrimi, repetă versul:

„O privire, viaţă scumpă, şi sunt răsplătit de-ajuns”.

— Ciudat de tulburătoare este poezia aceasta! spuse el. Cât de bine se potriveşte cu dispoziţia mea sufletească! Ah! doctore, dac-aş putea s-o regăsesc!

— Ştiu de cine-i vorba, Alteţă! răspunse Schulze. Vă gândiţi la fermecătoarea fată pe care a-ţi întâlnit-o în pădure, cu puţin înainte de întâmplarea aceea nenorocită a cărei victimă aţi fost.

— Da, de dânsa vorbesc! exclamă prinţul, în vreme ce strângea mâna doctorului într-a sa. La dânsa mă gândesc necontenit, zi şi noapte. O, doctore, nu am cuvinte să-ţi pot exprima tot farmecul de care era înconjurată fiinţa aceea minunată! Dar, pentru a putea face asta, ar trebui să fiu poet, ca acela ale cărui versuri mi le-ai recitat mai adineauri. Din păcate, eu nu-s decât un simplu muritor, şi nu pot face altceva decât să rechem amintirea trecutului şi să împodobesc cu dânsa pe fetiţa aceea dulce, fermecătoare.

— Să fie oare cu neputinţă, Alteţă, s-o regăsim pe fiinţa aceea? întrebă Wolfgang Schulze. Desigur că locuieşte prin ţinutul acesta! Nu v-a spus încotro duce drumul ei?

— Din păcate, nu mi-a spus asta, răspunse Raymond, clătinând capul, cu tristeţe. N-a vrut să-mi spună nici numele ei, nici ţinta

călătoriei sale, precum şi nici de unde vine.

Doctorul rămase tăcut câteva clipe, apoi reluă:

— Probabil că locuieşte într-unul din satele din apropiere, şi de vreme ce vă interesaţi atât de mult, de această fată, de vreme ce – după cum mi-aţi spus – simţiţi o atracţie atât de mare pentru această făptură fermecătoare, cred că ar merita să întreprindem o anchetă. Porunciţi să se pună mâine caii la trăsură şi vom face împreună un mic ocol prin împrejurimi, întâmplarea ne poate favoriza şi o vom întâlni pe fiinţa aceea care vă răpeşte liniştea sufletească.

Dar Raymond făcu un gest de apărare.

— Nu vreau s-o mai văd! spuse el. Cel puţin acum nu, căci mi s-ar părea că am făptuit o crimă împotriva ei. Dar asta nu pot pricepe, doctore, şi încă n-a venit clipa ca să-ţi lămuresc totul. Un singur lucru vreau să-ţi destăinui, însă, şi anume: de ce fata aceea, pe care întâmplarea oarbă mi-a adus-o în faţă, în pădure, a pus stăpânire pe mintea şi sufletul meu. Ascultă!

Prinţul îşi reluă locul la masă şi-şi sprijini capul în mâini. Apoi începu cu glasul tremurător:

— N-am fost întotdeauna omul singuratic de astăzi, – singuratic, cu toate că sunt stăpânul unei averi însemnate, – singuratic, cu toate că am un frate şi… o fiică… A fost o vreme când trandafirii înfloreau şi pentru mine, florile îmi împărtăşeau şi mie mirosul lor şi totul din natura asta a bunului Dumnezeu îmi zâmbea duios, ca şi cum pentru mine ar fi fost creat. Eram fericit, dragul meu prieten, şi când un bărbat e fericit, trebuie să iubească, şi într-adevăr, am iubit, am iubit fericit. Nu, doctore Schulze, nu voi încerca să ţi-o zugrăvesc pe iubita inimii mele, căci chiar dac-aş fi pictor, n-aş izbuti să redau în întregime trăsăturile ei minunate, n-aş izbuti să imprim pe pânză tot farmecul frumuseţii ei dumnezeieşti. Există anumite frumuseţi, Wolfgang, pe care niciun poet nu e în stare să le cânte, niciun pictor să le redea în culori pe pânză, niciun sculptor să le nemurească în piatră. O singură artistă e în măsură să le creeze pentru a doua oară, şi aceasta e natura. O, prietene dragă, simt o pornire năvalnică, să-mi deşert tot sufletul în faţa dumitale: dac-aş şti că-mi eşti tot atât de ataşat, precum îţi sunt eu, atunci ţi-aş încredinţa, probabil, taina vieţii mele.

Doctorul Schulze se ridică de la locul său, se apropie de prinţ şi cu

un gest pornit din inima îi întinse mâna, spunând:

— Prinţe Raymond de Paris, am avut cândva un tată, l-am iubit, dar el a murit şi am plâns după el. Am crezut că nu voi mai iubi niciodată un bărbat, aşa cum l-am iubit pe tatăl meu, căci îmi spuneam că văd într-însul, adunate la un loc, toate virtuţile omeneşti. Toţi fiii gândesc în felul acesta despre părinţii lor, şi pe bună dreptate. Dar, apoi v-am întâlnit pe dumneavoastră, Alteţă, şi atunci am avut impresia că tatăl meu s-a sculat din mormânt. Am izbutit să vă cunosc şi am găsit în dumneavoastră imaginea acelui bărbat pe care soarta mi l-a răpit atât de timpuriu. Nu pot răspunde altceva cuvintelor dumneavoastră, decât că vă iubesc ca pe tatăl meu, şi cred că asta e cea mai bună chezăşie că sunt vrednic de încrederea dumneavoastră.

În timp ce doctorul rostea ultimele cuvinte, prinţul se sculase şi el. El îşi întinse braţele şi exclamă cu voce mişcată:

— Vino la pieptul meu, fiule, căci te iubesc şi eu pe tine, ca şi cum ai fi copilul meu! De azi încolo, o legătură strânsă să ne unească pe amândoi; acea tainică chemare telefonică ce te-a adus la mine, n-a venit de pe buze omeneşti, ci un înger al Domnului a pogorât din Ceruri şi ţi-a şoptit: „Vino la sărmanul şi nefericitul prinţ Raymond, şi să-i redai nu numai viaţa, ci şi prietenia, după care jinduieşte atât de mult”.

Cei doi bărbaţi stăteau strâns îmbrăţişaţi. Ei îşi dădeau seama că din clipa aceasta sunt legaţi pentru toată viaţa.

Când femeile se îmbrăţişează şi-şi jură prietenie, atunci înfloreşte un trandafir şi o adiere uşoară răsfiră petalele şi le împrăştie în cele patru vânturi.

Când bărbaţii îşi jură prietenie unul altuia, atunci se sădeşte un pom care-şi înalţă cu mândrie ramurile către cer, şi se întăreşte din zi în zi, din an în an mai mult.

Şi generaţiile viitoare stau în jurul copacului şi dau din cap cu uimire, numindu-l un uriaş, pe care nicio furtună nu-l mai poate dezrădăcina.

Prinţul Raymond şi doctorul Schulze se aşezară pe scaune.

— Şi acum ascultă-mă, fiule, spuse nobilul francez; pentru întâia oară de ani îndelungaţi vreau să-ţi vorbesc despre nenorocirea vieţii mele. Vei afla ceea ce niciun muritor n-a aflat până acum de pe buzele mele – o taină pe care o cunosc numai aceia… aceia care au trăit-o

împreună cu mine.

Prinţul se lăsă o clipă pe spate în fotoliu, se uită gânditor spre tavan, privirea-i deveni fixă, ca şi cum ochii săi ar fi privit în interior, în trecutul îndepărtat. Şi după ce se scurseră astfel câteva minute, el luă cuvântul:

— Tatăl meu, care purtase înaintea mea titlul de prinţ de Paris, era un om aspru dar drept; niciodată nu l-am văzut zâmbind. Numai ochii lui ştiau să exprime seninătatea sufletului, buzele sale, însă, nu. Dar când mă privea drept în faţă cu ochii aceştia ai lui, aveam impresia că-mi pătrunde până în fundul sufletului, şi nu mi-a fost cu putinţă să ascund faţă de el nici un singur gând. Mama mea a murit de timpuriu. De pe urma naşterii fratelui meu Robert, conte de Paris. El a păşit în viaţă aducând cu sine o mare nenorocire şi asta a fost probabil o prevestire pentru propria sa existenţă. De când cu moartea mamei, tatăl meu deveni şi mai retras şi lumea îl numea un original – dar nu avea dreptate. Era numai un om care-şi putea îngădui toate capriciile, deoarece poseda o avere mare. Erau prea puţini ca dânsul pe pământ, cu cine ar fi putut, deci, face tovărăşie? Când m-am făcut mare şi am terminat cursurile Universităţii din Bordeaux, tata mă luă cu dânsul într-o călătorie de-a lungul Europei, ale cărei capitale le-am vizitat. El mi-a arătat toate comorile şi toate minunăţiile lumii, dar când ne-am reîntors la Bastia, el îmi luă mâna, mi-o strânse puternic şi-mi spuse:

— „Fiul meu, ai văzut acum tot ce este mai de valoare pe pământ. Nu ştiu ce impresie a lăsat asta asupră-ţi, dar atâta îţi pot spune: Cel mai valoros lucru din lume este împlinirea conştiincioasă a datoriei.”

Nu-mi puteam da bine seama, în ce ar fi putut consta asta la mine, un prinţ de Paris, care nu trebuia decât să deschidă lada de fier, pentru a-şi împlini toate dorinţele şi a face tot ce ar putea constitui împlinirea datoriei: ajutorarea săracilor, uşurarea mizeriei, sprijinirea progresului şi a culturii omeneşti.

— „Citesc în faţa ta, continuă tata, că nu prea îţi dai bine seama care ar putea fi datoria ce-ţi incumbă. De aceea, fiule, ţi-o voi spune eu. Datoria ta este să fi un «de Paris», să creezi un «de Paris», care va trebui să-ţi ia locul într-o zi. Aparţinem uneia dintre cele mai nobile familii franceze şi palatul în care te găseşti în clipa de faţă a fost clădit de vestitul nostru strămoş, prinţul Amilcar de Paris, care a fost nepotul Papei Paul al V-lea. Operele de artă pe care le vezi în jurul tău

sunt aproape cele mai renumite din toată lumea, căci ele aparţin antichităţii clasice. Îţi voi arăta toate comorile familiei noastre şi vei găsi printre ele lucruri care provin din epoca strălucită a Renaşterii, în care arta giuvaergiilor sărbătorea adevărate triumfuri. Stăpânim comori de nepreţuit, care au rămas în patrimoniul familiei noastre din vremuri imemoriale. Da, fiul meu. Cerul ne-a binecuvântat cu bunuri pe care numai puţini muritori le au, dar în schimb ne-a dat şi îndatorirea să le păstrăm, împreună cu numele nostru vestit. Începând de astăzi, fiule, te consider drept urmaşul meu, căci simt că nu voi mai avea mult de trăit. Nu, nu mă contrazice, medicii mei au trebuit să-mi mărturisească cum că port în mine o boală care mă va doborî, mai curând sau mai târziu. De aceea, fiule, îţi adresez rugămintea să-ţi cercetezi inima, să-ţi cauţi o fată demnă să păşească pragul palatului nostru. După cele ce ţi-am spus până acum îţi vei da seama că această tovarăşă n-o vei putea găsi decât în casele domnitoare ale Europei. Aici, pe masa mea de lucru sunt banii de care ai nevoie şi scrisorile de recomandare. Călătoreşte, dragul meu, vizitează toate Curţile bătrânului continent, pretutindeni vei fi primit cu braţele deschise, căci un «de Paris» este un nobil, pe care nimeni nu-l respinge.”

Şi astfel am aflat care este dorinţa tatălui meu, aceea de a mă căsători. Conform tradiţiei casei noastre, trebuia să-mi iau o soţie, odată cu împlinirea vârstei de 25 ani. Şi, trebuia să recunosc că tatăl meu avea dreptate. Un prinţ are îndatorirea să se căsătorească de tânăr, pentru a-şi asigura urmaşii. La asta se mai adăuga faptul că în fratele meu Robert, nu se mai putea pune aproape nicio nădejde. Medicii îi profetizaseră o viaţă scurtă – dar el i-a lăsat de mincinoşi, căci s-a însănătoşit pe deplin şi accesele de epilepsie de care suferea au dispărut cu desăvârşire. Probabil că boala aceasta a avut o înrâurire defavorabilă asupra creierului său, ceea ce se evidenţiază azi în caracterul lui.

Dar nu despre fratele meu vreau să vorbesc acum, ci despre altceva.

Deoarece dorinţa tatălui meu era să mă grăbesc cu alegerea viitoarei tovarăşe de viaţă, m-am pregătit imediat de drum. Prima etapă urma să fie Madrid. La Curtea spaniolă trăia pe atunci o prinţesă, care se numea Infanta Isabella. Era nepoata regelui, dar fusese crescută aproape ca fiica lui. Tata îmi lăudase mult frumuseţea Infantei Isabella, virtutea ei desăvârşită, cultura ei, şi m-a lăsat să

înţeleg că o prinţesă de sânge regal ar fi demnă de un prinţ de Paris. Aşa că totul părea să se unească, pentru ca legătura proiectată să devină fericită.

Însoţit de un servitor credincios, am pornit-o la drum. Servitorul se numea Cristofor. Călătoria decurse în condiţii bune şi într-o frumoasă zi de primăvară am ajuns la Madrid. În drum, însă, m-am gândit să nu apar la Curte sub numele meu adevărat, căci îmi spuneam că logodnicul nu-şi poate cunoaşte logodnica în adevărata ei valoare, ci numai acela, care o priveşte fără ca ea să observe.

Am descins, deci, la un hotel din capitala Spaniei şi apoi am început să-mi pun planul în aplicare.

Cap. 108 – Prinţ şi rândaş

Am împărtăşit planul meu ambasadorului francez şi l-am rugat să-mi facă rost a intra în rândurile servitorilor Infantei Isabella.

Sub această înfăţişare voiam s-o observ pe nepoata Regelui şi să-mi dau seama dacă ne potrivim într-adevăr unul cu altul.

Fireşte, pentru scopul acesta era necesar să fiu cât mai aproape de frumoasa prinţesă şi în consecinţă, trebuia să capăt o slujbă care să mă aducă în contact zilnic cu dânsa.

Ambasadorul nici n-a vrut să audă la-nceput de propunerea mea, căci era de părere că întreprinderea e prea riscată şi i-ar putea primejdui chiar situaţia lui dacă ar ieşi la iveală.

Dar el era prea îndatorat faţă de tatăl meu, aşa că, în cele din urmă mi-a făgăduit să facă tot ce-i va sta în putinţă, ca să-mi fie de ajutor întru ducerea la îndeplinire a planului meu.

Şi într-adevăr, după câteva zile am primit o scrisoare de la el, prin care îmi aducea la cunoştinţă să mă înfăţişez la şeful grajdurilor regale, îmbrăcat ca rândaş, iar acesta mă va angaja ca atare.

Aşa am şi făcut.

Şeful grajdurilor regale era un bărbat gras, şi mă primi la un pahar cu vin.

— Cum te numeşti? mă întrebă el, de cum intrai în odaie.

— Raymond, îi răspunsei.

El nu păru deloc curios şi nu se mai interesă de al doilea nume.

— Mi-ai fost recomandat de domnul ambasador al Franţei, drept un

om de încredere, continuă el, în vreme ce ducea la buze paharul cu vin rubiniu. Şi domnul ambasador m-a încredinţat că te pricepi atât de bine în arta călăritului, încât ai fi în stare să faci dintr-un armăsar sălbatic un mieluşel blând.

— Cred, excelenţă, că sunt într-adevăr capabil de aşa ceva.

— Tocmai căutam pentru Alteţa Sa Regală Prinţesa Isabella, un rândaş, continuă şeful grajdurilor. Te angajez, deci, pentru serviciul Înălţimii Sale şi voi dispune să fii condus la locuinţa vizitiului Perez, care-ţi va da îndrumările necesare.

Cu asta, audienţa mea era sfârşită şi eram angajat ca rândaş al Infantei Isabella de Spania.

După ce am întrebat pe unul şi altul, am găsit, în cele din urmă, locuinţa vizitiului princiar. Am sunat şi după câteva clipe uşa se deschise.

Credeam că-mi va deschide vizitiul în persoană, şi fără voia mea îmi făurisem în minte imaginea unui bărbat vânjos, cu umeri largi, căruia îi sta scrisă parcă pe faţă meseria de supraveghetor al grajdurilor regale.

Dar m-am înşelat. În locul acestuia apăru în pervazul uşii o făptură care mă umplu de uimire.

Era o fată ca de vreo 17 ani, o adevărată spaniolă, căci ochii ei erau asemenea cu văpaia soarelui, păru-i era de un negru albastru, tenul din lapte şi sânge şi trandafiri înfloreau pe obrajii ei. Era atât de frumoasă, atât de fermecătoare, încât îţi venea să crezi că a fost sculptată în marmură de un sculptor cu renume. Trupul ei minunat era înveşmântat într-o rochiţă simplă şi într-o mână ţinea o lingură de bucătărie.

Mi-am spus atunci că făptura aceasta neasemuită trebuia să fie şi o gospodină bună, de vreme ce se ocupa şi de gătit.

Ea mă întrebă care mi-e dorinţa şi i-am răspuns că sunt noul rândaş al Alteţei Sale Infanta Isabella şi că am venit să mă prezint vizitiului Perez.

— Pentru moment tata nu e acasă, îmi răspunse ea, dar intraţi vă rog înăuntru, căci nu poate zăbovi mult.

Dacă m-ar fi invitat să intru în iad şi să mă aşez deasupra focului veşnic, n-aş fi şovăit o clipă şi i-aş fi urmat dorinţa. Dar nu m-a dus în iad ci, – după cum mi se părea mie – în paradisul ceresc, căci n-am

văzut încă niciodată o odaie care să fie mai îmbietoare ca a ei, şi nici o făptură mai plină de farmec ca această fată care, cu o graţie desăvârşită, mă rugă să iau loc.

Se scuză faţă de mine, spunându-mi că nu va rămâne mult timp la bucătărie, – căci de când îi murise mama trebuia să pregătească ea mâncarea, pentru că tatăl ei era foarte capricios şi nu mânca decât ceea ce era preparat de mâinile ei.

Apoi zbură ca o gazelă, iar eu rămăsei singur. Şi atunci îmi apăsai amândouă mâinile pe piept, căci simţeam că inima-mi bate neobişnuit de puternic. Sângele curgea ca un foc în vinele mele şi eram ameţit de parcă aş fi băut sticle nenumărate din vestitul Xeres spaniol.

Da, mă ameţise fata aceasta, deşi o văzusem numai câteva minute.

De altfel, ea nu zăbovi mult: când se întoarse, faţa-i era îmbujorată, căci stătuse probabil mult la foc.

Începurăm să vorbim de una, de alta, de parcă ne-am fi cunoscut de cine ştie când.

Îmi spuse că se numeşte Carmencitta, că e fiica vizitiului princiar Perez şi că îşi pierduse mama de un an de zile. Apoi începu să-mi povestească despre cele ce se petrec la Curte şi atunci mi-am dat seama că tatăl ei îi istorisea tot ce vedea sau auzea prin palatul regal.

Fireşte că eu am căutat să aduc vorba despre Infanta Isabella, căci doar pentru dânsa venisem aici.

Lucru ciudat, însă: fata evită să vorbească despre subiectul acesta, îmi vorbi despre caii favoriţi şi mă întrebă dacă ştiu să vâslesc.

I-am răspuns afirmativ şi dânsa începu să bată din palme, veselă ca un copil, şi-mi spuse repede:

— Atunci va trebui să vii cu mine în gondolă, pe râul Manzanares, căci asta e cea mai mare distracţie a mea.

Fireşte că i-am făgăduit bucuros.

În vreme ce noi mai vorbeam se-ntoarse şi vizitiul acasă. Era aproape aşa cum mi-l închipuisem eu. Avea părul cărunt şi o înfăţişare simpatică.

El mă privi din creştet până-n tălpi, apoi mi se adresă:

— Şi zici c-ai fost angajat în slujba prinţesei! Trebuie să ştii că nu-i prea uşor serviciul ăsta, dar cred că te vei obişnui.

Mă întrebă apoi dacă luasem masa, şi când i-am răspuns negativ, mă invită imediat să prânzesc cu dânsul.

Scumpul meu Wolfgang, trebuie să ştii că am luat parte în viaţa mea la multe banchete regale, dar nu m-am simţit niciodată mai fericit ca la această masă simplă a vizitiului Infantei Isabella. Şi nicicând nu mi-a priit mai bine un prânz, ca acesta, care fusese pregătit de Carmencitta şi servit cu o graţie dumnezeiască.

În tot timpul mesei am vorbit vrute şi nevrute şi când se făcu seară mi-am luat rămas bun de la ei. Dar a trebuit să făgăduiesc că voi veni în fiecare zi la dânşii şi Perez îmi dădu asigurarea că mă va lua sub ocrotirea sa.

În noaptea aceea n-am închis un ochi. Mă gândeam numai la Carmencitta, mi-am zugrăvit figura ei fermecătoare în culorile cele mai vii, dar îmi ieşi cu totul din gând că ar exista o Infantă Isabella şi că scopul venirii mele aici era să fac demersurile pentru a obţine mâna ei.

În ziua următoare, însă, trebuia să-mi iau slujba în primire şi atunci am cunoscut-o pe prinţesă.

Fireşte, era frumoasă, după cum mă şi aşteptam, dar nu suferea comparaţie cu Carmencitta. Era bine legată, un păr blond minunat, sprâncene admirabil arcuite şi obraji trandafirii, fardaţi cu multă artă.

Am primit îndată porunca să-i dresez un cal de călărie şi în vreme ce mă aflam în manej îşi făcu şi dânsa apariţia, sub pretext că vrea să vadă cum îmi îndeplinesc treaba.

Nu mi-a scăpat, însă, faptul că mă privea mai mult pe mine decât calul, şi că-mi pusese o mie de întrebări, care nu aveau nicio legătură cu serviciul.

Din ziua aceasta, părea să fi intrat în gratiile prinţesei. Ea venea în fiecare zi în manej, pentru a se încredinţa de progresele făcute în dresarea calului şi când ieşea la plimbare cu trăsura, trebuia să iau loc pe capră, alături de vizitiu.

Ea căuta să se folosească de orice prilej ca să stea de vorbă cu mine, dar eu răspundeam întrebărilor ei în mod cât mai simplu, ferindu-mă să-mi trădez cultura pe care o aveam, şi nimeni la curte n-avea cea mai mică bănuială despre adevărata mea origine.

În felul acesta s-au scurs vreo două săptămâni. Slujba la prinţesă devenise un chin pentru mine, căci ea căuta să-mi dea neîncetat de lucru şi numai serile mă răsplăteau întru câtva de oboselile zilei.

Căci de-ndată ce se lăsa seara şi nu mai aveam de îndeplinit nicio

poruncă, o luam repede spre căsuţa prietenoasă a vizitiului şi acolo mă întâmpina ospitalitatea caldă a lui Perez şi ochii scânteietori ai Carmencittei.

Într-o seară dânsa îmi propuse s-o plimb cu gondola pe Manzanares. Râul nu era prea departe de parcul, la a cărui margine se afla căsuţa lor. Ajunserăm curând la mal, Carmen dezlegă o barcă, proprietatea tatălui ei, şi noi luarăm loc într-însa, faţă-n faţă. Am apucat vâslele şi barca alunecă uşor pe undele argintii ale fluviului.

Am mers şi am tot mers, fără să ne dăm seama că ne îndepărtăm prea mult de ţărm, şi în curând palatul regal dispăru din faţa privirilor noastre.

Atunci Carmencitta începu să cânte. O! cât de dulce, cât de nostalgice răsunau aceste cântece spaniole! Simţeam foc prin trupul meu şi mi se părea că poeţii au găsit cântecele în ochii dulci ai Carmencittei şi le-au creat numai pentru buzele ei purpurii.

Pe cer scânteiau milioane de stele, luna se oglindea în apa fluviului; – şi deodată Carmencitta tăcu.

Atunci, am lăsat lopeţile să atârne de marginea bărcii şi repezindu-mă spre dânsa, i-am căzut la picioare… Şi se părea că amândoi eram însufleţiţi de acelaşi gând, căci în aceeaşi clipă ea se aplecă spre mine, mâinile noastre să căutară pătimaş, ne-am cuprins în braţe, şi buzele ni se lipiră cu înfocare.

— O! dulcea mea Carmencitta! i-am şoptit atunci la ureche. Vrei să fii a mea? Spune-mi fetiţă scumpă, dacă pot păşi înaintea tatălui tău ca să-i cer mâna ta! Totuşi, înainte de a te hotărî, gândeşte-te că sunt numai un biet servitor… Ştiu că sunt mulţi alţii, mai bogaţi ca mine, care te curtează… Fiul şefului grajdurilor regale e chiar îndrăgostit la nebunie de tine, şi tatăl lui şi-a dat consimţământul la căsătoria voastră… Cu mine vei avea de împărtăşit nevoia şi sărăcia, dar un singur lucru îţi pot da, ca nimeni altul: dragostea, o dragoste neţărmurită, o inimă înfocată şi credincioasă.

— Dă-mi inima ta şi eu ţi-o voi da pe a mea! strigă aproape Carmencitta. N-ai auzit oare ce spunea cântecul?

Şi ea cântă din nou, cu vocea-i minunată:

Dac-ai găsit o inimă
Credincioasă şi iubitoare

Păstreaz-o pentru totdeauna
Şi-mparte cu ea bucuria şi durerea
Dac-ai găsit un suflet
Credincios şi plin de iubire,
Atunci să iubeşti şi să taci
Şi să dai ceea ce dă iubirea.

Şi din nou sărutările ei arzătoare acoperită buzele mele, şi valurile ne duceau barca departe… O! cât de bine ne-ar fi fost, dacă ne-ar fi dus pe o insulă uitată de lume, unde să fi fost singuri cât dragostea noastră, unde să nu fi văzut nicio fiinţă omenească! Dar în cele din urmă a trebuit să facem constatarea că ne-am cam îndepărtat de Madrid, şi ceasul meu arăta că am trecut de miezul nopţii.

— Oh, Dumnezeule! Ce va spune tata! exclamă Carmencitta, înspăimântată. Nu mi s-a întâmplat încă niciodată să lipsesc aşa de mult de acasă.

— Mă voi duce eu la tatăl tău şi-i voi spune că ai fost în tovărăşia logodnicului tău. Atunci el vă rămâne înmărmurit o clipă, dar apoi ne va binecuvânta, căci şi el mă iubeşte şi ştie prea bine că nu-şi dă fiica unui om nevrednic.

— Eşti atât de sigur de asta? întrebă Carmencitta, cu voce înceată.

Şi mie mi se păru că trăsăturile ei nu mai erau cele dinainte, o văzui parcă devenind serioasă, ca şi când ar fi chinuit-o un gând pe care nu îndrăznea să-l exprime. Dar după un minut numai se făcu iar veselă şi tot glumind şi sărutându-ne luarăm drumul înapoi spre casă.

Era ceasul unu după miezul nopţii când străbătui parcul cu dânsa la braţ şi când ajunserăm în faţa uşii casei sale. Perez stătea la fereastra deschisă şi deoarece era o noapte cu lună i-am putut observa trăsăturile încă de departe. Nu era nicio urmă de blândeţea lui obişnuită, dimpotrivă, privirea îi era întunecată, ba chiar mânioasă.

— Carmencitta! strigă el către fiica sa, cum îndrăzneşti să te înapoiezi acasă la o oră atât de târzie? Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva, şi asta e o dovadă că n-ai fost în tovărăşie bună.

— Vă cer iertare, stăpâne, răspunsei eu, dar mă insultaţi fără motiv. Fiica dumneavoastră a fost în cea mai bună tovărăşie, şi anume în aceea a viitorului ei soţ.

Adânc mişcată, Carmencitta se aruncă de gâtul meu şi rosti cu voce

tremurătoare:

— Da, tată, îl iubesc! Pe el îl vreau, sau pe niciunul! Dă-ne binecuvântarea ta!

În clipa următoare bătrânul apăru în pragul uşii şi cu o furie pe care n-o văzusem încă la dânsul, o smulse pe Carmencitta din braţele mele.

— Intră în casă! răcni el, întinzând mâna ameninţător. Cu tine voi vorbi mai târziu, dar cu domnul acesta aş vrea să stau de vorbă puţintel între patru ochi.

Carmencitta era o fată ascultătoare. Ea aruncă spre mine o privire în care era o întreagă lume de dragoste, apoi, cu capul aplecat în piept, intră repede în casă.

Perez se apropie de mine şi-mi puse mâna grea pe umăr.

— Ai făcut o mare nedreptate, prietene, spuse el. Ţi-am deschis uşa casei mele cu toată prietenia, iar dumneata mi-ai nenorocit copila.

— Am nenorocit-o? strigai eu. Dimpotrivă, vreau s-o fac fericită, atât cât poate face fericită un bărbat pe o femeie. O! vorbeşte, señor Perez, spune numai un singur cuvânt, învoieşte-te la căsătoria noastră. Şi totul va fi bine şi niciodată nu vei regreta că mi-ai încredinţat soarta copilei dumitale. Căci îţi jur că o iubesc pe Carmencitta din adâncul sufletului şi niciodată nu o voi înşela.

— Ştiu, răspunse el cu glas înăbuşit. Ştiu că eşti un om de onoare, Raymond, şi totuşi… te rog să ţi-o scoţi din cap pe Carmencitta. Ea nu poate deveni soţia dumitale, nu, nu poate şi acum te rog să pleci şi să nu mă întrebi pentru ce, căci nu-ţi pot spune. Şi dacă o iubeşti într-adevăr, atunci trebuie să eviţi apropierea ei. Dragul meu, nu-mi nenoroci copila încă şi mai mult decât este… Şi eu o iubesc şi numai Domnul din Ceruri ştie cu câtă dragoste ţi-aş da-o, dar nu se poate…

După ce rosti aceste cuvinte el intră repede în casă, uşa se închise în urma lui, şi eu am rămas singur sub cerul spuzit de stele, cu inima năpădită de dragoste aprinsă şi cu ultimele cuvinte ale lui Perez în urechi: „nu se poate:”

Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă întorc acasă.

Ah! cât de frumos începuse seara aceasta şi acum totul se sfârşea în chip atât de nefericit.

— Şi de ce „nu se poate?” mă întrebam. De ce-mi spusese bătrânul că m-ar primi cu dragă inimă ca ginere, dacă ar fi cu putinţă? Doar

numai de dânsul atârna să pună temelia fericirii noastre, şi, totuşi, spunea că nu se poate.

În noaptea aceea n-am putut închide ochii deloc şi mă gândeam necontenit cum aş putea face ca s-o câştig pe Carmencitta. Să-mi dezvălui incognito-ul, să apar în faţa lui Perez şi să-i spun?: „eu nu sunt acela drept care mă dau, ci sunt fiul prinţului de Paris. Vreau s-o fac fericită pe Carmencitta şi-i voi aşeza pe frunte o diademă princiară”.

Dar mi-am dat îndată seama că în felul acesta aş pierde totul şi am renunţat să-mi pun planul în aplicare.

Şi pe când cugetam la asta, mă întrebam ce va spune bătrânul meu tată când, în loc să-i aduc în casă o prinţesă regală, voi veni înaintea lui cu fiica unui vizitiu… Fireşte, în ochii mei Carmencitta valora de o mie de ori mai mult ca o prinţesă. Căci virtutea ei, nevinovăţia şi frumuseţea ei îi înconjurau fruntea cu o diademă, pe care o putea purta cu mai multă mândrie, decât o prinţesă coroana moştenită de la tatăl ei.

Da, eram sigur de tot că tata îmi va face greutăţi mari când o voi aduce pe Carmencitta ca logodnică în palatul prinţilor de Paris. Fiica unui vizitiu de curte, în palatul acela în care veacuri de-a rândul n-au intrat decât femei din cele mai vestite case princiare!

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi apărea mai limpede că tata n-ar fi deloc nedrept dacă s-ar opune cu toate puterile acestei legături.

Dar chiar dac-aş fi fost perfect încredinţat că voi fi alungat de acasă, că va trebui să pierd, de dragul Carmencittei, numele, nobleţea şi averea mea, o! nicio clipă n-aş fi şovăit, ca să renunţ la aceste bunuri deşarte ale existenţei, căci în schimb câştigam o inimă, care trebuia să aibă pentru mine o valoare de o mie de ori mai mare, ca toate comorile ce le stăpâneam atunci.

De altfel, chiar dacă tata m-ar fi alungat într-adevăr, n-aş fi fost pierdut, totuşi, căci posedam încă o avere de câteva milioane de franci, pe care mi-o lăsase biata mamă, şi pe care nicio putere din lume nu mi-ar fi putut-o lua.

Dar chiar dacă lucrurile n-ar fi stat astfel, chiar dacă ar fi însemnat să rămân sărac lipsit pământului, cu câtă dragoste m-aş fi apucat să muncesc, din zorii zilei până noaptea târziu, pentru frumoasa mea

Carmencitta.

Până una-alta, am luat hotărârea ca în ziua următoare să-i împărtăşesc credinciosului meu Cristofor toate necazurile mele, căci el era un om cu multă experienţă şi mi-ar fi putut fi de folos cu sfaturile sale.

Dar nu mai locuiam împreună cu el, căci în calitatea mea de slujbaş al Curţii îmi aveam domiciliul în clădirea în care locuia toată servitorimea castelului. Mi-am propus, totuşi să-l vizitez pe Cristofor a doua zi.

Şi iată că noaptea de vară era pe sfârşite. Fusese nespus de caldă, insuportabilă chiar, şi deoarece nu închisesem ochii nicio clipă, m-am sculat cu groaznice dureri de cap.

Pe când mă îmbrăcam, sosi un servitor al Infantei Isabella şi-mi aduse la cunoştinţă că Alteţa Sa doreşte să facă o plimbare călare până la Aranjuez, în care trebuia s-o însoţesc eu.

Niciodată n-am întâmpinat o poruncă cu mai mult dezgust. Dorisem atât de mult să am o întrevedere cu bunul meu Cristofor, şi în adâncul sufletului meu dormita nădejdea că voi putea trece prin faţa casei lui Perez şi s-o zăresc pe Carmencitta, chiar numai pentru o clipă… Şi acum, acum trebuia să călăresc alături de prinţesă şi să răspund la miile ei de întrebări cu mai multe înţelesuri.

Dar slujba-i slujbă, şi n-aveam încotro.

Tot înjurând, am început să îmbrac uniforma de gală, pantalonii albi de piele, cizmele înalte, tunica roşie cu nasturi aurii, căciuliţă de catifea pe cap şi după ce mi-am tras mănuşile albe pe mâini am luat cravaşa din cui.

Era de-abia ora cinci dimineaţa. Ah! ce idee trăsnită din partea prinţesei, să se scoale atât de devreme din aşternutul ei de mătase, pentru a porni la plimbare spre Aranjuez!

Dar când am ajuns în curtea în care caii stăteau pregătiţi, am văzut cu spaimă că prinţesa era de acum gata şi aştepta nerăbdătoare pe terasă. Caii băteau pământul cu copitele, iar servitorii de-abia îi puteau ţine în frâu.

Infanta Isabella era cunoscută ca o femeie foarte arţăgoasă, pedepsea cu asprime cea mai mică abatere a servitorilor ei, şi mulţi aveau de suferit de pe urma asta. Eram pregătit, deci, să aud reproşuri grele din gura prinţesei, dar cât de uimit am rămas, când dânsa îmi

strigă, râzând:

— Ei, ei, adormitule! Din ce visuri plăcute te-a trezit porunca mea?

M-am înclinat în tăcere, căci ce era să răspund, eu, un simplu servitor, la întrebarea nobilei mele stăpâne?

Dar avea dreptate, căci mă trezise într-adevăr din visuri frumoase, din visurile create de iubita mea Carmencitta.

I-am ajutat prinţesei să încalece, căci în vremea din urmă ea nu se mai folosea de scara de şa, ci eu trebuia să ţin palmele întinse pe care ea îşi puse picioru-i micuţ, şi în vreme ce îmi atingea umărul cu mâna-i stângă, eu o ridicai în sus şi dânsa sări în şa.

În timpul acesta am avut prilejul s-o observ de aproape. Într-adevăr, trebuia să recunosc că prinţesa Isabella era o frumuseţe răpitoare şi niciodată n-o văzusem atât de frumoasă şi plină de farmec ca astăzi.

Trupul ei minunat era înveşmântat într-o rochie de călărie de culoare albastră, în aşa fel că formele perfecte ieşeau la iveală în chip plastic. Deasupra buclelor de culoarea aurului purta o beretă împodobită cu două pene mari, care erau prinse cu o agrafă de briliante. Mănuşile albe treceau până peste coate şi de sub marginea rochiei ieşeau la iveală două picioruşe fermecătoare, îmbrăcate în cizmuliţe de lac şi cu pinteni de argint.

— Îţi mulţumesc! îmi şopti frumoasa femeie, după ce o ridicai în şa.

Apoi îmi făcu şi mie semn să încalec, şi după ce-i îndeplini porunca, animalele o pornirii în galop şi în curând eram afară din oraş.

Se părea că prinţesa se grăbeşte să ajungă cât mai repede în pădure. Nici nu era de mirare, căci cu toată ora matinală, soarele dogorea de acum destul de puternic.

Răsuflai şi eu uşurat când ajunserăm sub copacii înverziţi ai codrului. Aici, sub umbra stejarilor înalţi, sub frunzişul platanilor, călăria era mult mai plăcută decât pe străzile prăfuite ale Madridului.

Drumul spre Aranjuez putea fi făcut în vreo trei ceasuri, cu condiţia ca armăsarii să meargă vârtos şi să ţină drumul drept care trecea prin pădure şi care ducea până la castelul de plăcere al familiei regale spaniole.

Dar se părea că Infanta Isabella avea cu totul alte gânduri, căci de îndată ce ajunserăm în pădure, îşi lăsă calul la pas şi începu să călărească de-a curmezişul.

Se afunda din ce în ce mai mult în pădure şi unde întâlnea vreo piedică, sărea cu calul deasupră-i, trăgându-mă şi pe mine după ea.

În calitatea mea de servitor, trebuia să mă supun, fireşte, tuturor capriciilor ei, dar în cele din urmă începui să mă simt destul de bine în această cavalcadă matinală.

Liniştea din pădure îmi îngăduia sa mă las cu totul în voia gândurilor, şi cred că nu e necesar să amintesc că aceste gânduri zburau înapoi, spre Madrid, ca nişte fluturi multicolori în lumea soarelui, şi, că aceşti fluturi se aşezau deasupra florilor minunate care creşteau în faţa ferestrelor vizitiului Perez, şi îndărătul cărora obişnuia să se arate figura îngerească a Carmencittei.

Dar deodată am fost smuls cu brutalitate din visurile mele, de o chemare a prinţesei, care-mi porunci să vin lângă dânsa.

— Nu găseşti că e fermecător, Raymond, mă întrebă dânsa, aici în pădure, în liniştea asta plină de poezie?

— Da, Alteţă, pădurea asta seamănă cu un vis frumos, şi aş vrea să nu se mai sfârşească.

— Deocamdată, nici nu trebuie să ne gândim să dăm de capătul ei, îmi răspunse ea, zâmbind, căci trebuie să-ţi mărturisesc sincer, că-mi pare că m-am rătăcit şi probabil că nici dumneata nu prea ştii să te descurci prin locurile astea încântătoare.

— Aveţi dreptate, Alteţă, e pentru prima oară când mă aflu pe drumul dintre Madrid şi Aranjuez.

— Eşti francez?

— Da, Alteţă regală.

— O, ce ţară minunată trebuie să fie Franţa! exclamă prinţesa. De câte ori aud vorbindu-se de dânsa, mi se pare că ascult o muzică fermecătoare… Dar de câteva săptămâni lucrurile s-au schimbat.

Ea îşi lăsă capul pe piept şi de-abia mai dădu atenţie calului, care începu s-o ia razna.

— Şi ştii de ce am pierdut orice simpatie pentru această ţară? continuă ea. Vei afla-o Raymond, căci aici, în inima pădurii, prinţesa şi servitorul pot vorbi în voie unui cu altul. Gândeşte-te numai, vor să-mi dea de bărbat un francez, care să mă ducă în ţara lui, un om pe care nu l-am văzut încă niciodată, pe care nu-l iubesc, pentru care nu simt nimic, şi care probabil că e tot atât de nătâng, ca mai toţi ceilalţi feciori de prinţi.

Chestiunea începu să mă intereseze şi voiam să aflu cât mai multe asupra „nătângului” de prinţ.

— Probabil, că ai auzit despre dânsul, continuă prinţesa, în vreme ce mă privea pe furiş, cu o privire ciudată; – acest logodnic nepoftit, pe care vor să mi-l atârne de gât, este prinţul de Paris, fiul cel mai mare al prinţului cu acelaşi nume, care e considerat astăzi drept şeful familiei de Paris.

Trebuia să mă abţin din toate puterile, ca să nu izbucnesc în râs, căci acum aflasem cine era „nătângul” în chestie.

— Dar îi voi da eu tălpăşiţa, continuă prinţesă, râzând, în vreme ce-şi rotea biciuşca prin aer, să poftească numai, ha, ha, ha! Îi voi spune în faţă că trebuie să mă căsătoresc cu el, căci aşa cer condiţiile politice şi regalul meu unchi, dar că, în cazul acesta, va duce acasă, numai o prinţesă de Spania şi nu o soţie cu inima iubitoare.

Şi iarăşi călărirăm tăcuţi câteva minute, unul lângă altul, iar eu mă gândeam:

— Lucrurile se potrivesc de minune, ea nu vrea să ştie nimic despre mine, iau eu iubesc o altă femeie. În consecinţă, tata va trebui să recunoască, cum că nu-i pot aduce în casă pe această femeie.

Deodată prinţesa strigă cu o voce care tremura de pasiune:

— Nu, eu nu voi lăsa să mi se pună cătuşe, de către nimeni, cu atât mai mult, cu cât nici nu-mi arde de măritiş deocamdată. Aş face-o, numai dacă ar fi ceva pe gustul meu. Ah! dac-aş avea dreptul de alegere, aş şti eu pe cine să iau de bărbat! Există unul singur, pe acesta îl iubesc. Lui mi-am dat inima, dar el…

Ea se întrerupse brusc şi trase cu atâta putere de frâul calului încât acesta se ridică în două picioare şi ar fi răsturnat-o pe frumoasa amazoană, dacă nu i-aş fi sărit eu în ajutor.

— Îţi mulţumesc! murmurară buzele prinţesei. Cu câtă putere ai potolit calul. Granada e un cal foarte neastâmpărat, dar tocmai de aceea îl călăresc; îmi place să-mi apropii fiinţe, care se împotrivesc la început voinţei mele.

Ajunserăm acum la un loc din pădure unde copacii erau mai rari şi atunci aruncai o privim repede spre cer. În clipa aceea am observat că în ultima jumătate de ceas el se acoperise de nori grei şi era de aşteptat o furtună groaznică.

— Alteţă regală! mă adresai prinţesei. Trebuie să găsim de îndată

vreun adăpost, căci se apropie furtuna şi n-ar fi deloc bine să ne prindă în pădure.

— Te temi de furtună? mă întrebă Infanta Isabella, zâmbind. Mie îmi place.

— Dacă ar fi vorba numai de mine, îi răspunsei cu hotărâre, nici n-aş fi amintit de asta, dar eu port răspunderea pentru viaţa scumpă a Alteţei Voastre şi trebuie să vă rog supus să luaţi o hotărâre, încotro s-o apucăm pentru a fi la adăpost de furtună.

— Bine, dă pinteni calului şi urmează-mă cât poţi de repede, îmi spuse prinţesa. Cunosc o ruină care se află pe drumul între Madrid şi Aranjuez şi acolo cred că vom fi la adăpost sigur. Dar trebuie să ne grăbim, dacă ţinem să ajungem înainte de a începe ploaia.

Cu aceste cuvinte ea lovi cu cravaşa în cal, acesta se ridică în două picioare şi o luă în galop nebun, în aşa fel că-mi veni greu s-o pot ajunge pe frumoasa amazoană.

Pădurea devenea din ce în ce mai sălbatică şi mai deasă, încât părea o adevărată pădure virgină. Dar noi nu ţineam seama de nimic, ci îndemnam mereu animalele şi pământul zbura sub noi.

Cap. 109 – Dragostea unei prinţese

Era şi necesar, căci norii se îndesau pe cer tot mai ameninţător şi furtuna trebuia să izbucnească dintr-un moment într-altul.

O zăpuşeală grea învălui întreaga pădure, păsările se îndesau pe ramurile copacilor şi-şi îngropau căpşoarele sub aripi, arborii îşi îndoiau coroanele, fluturii, albinele şi muştele încetaseră să mai bâzâie, iar şopârlele zăceau ca nemişcate la pământ.

Se părea că o mână vrăjită se lăsase deasupra naturii, aducând-o în stare de amorţeală.

Apoi un vânt năprasnic porni să sufle prin pădure, copacii începură, să geamă, frunzişul fremăta sinistru şi fulgerele izbucneau din adâncuri, luminând fantastic codrul. Tunetele bubuiau din mii de guri nevăzute şi ploaia începu să răpăie, cu o violenţă înfiorătoare, ca şi cum ar fi vrut să distrugă tot ce întâlnea în cale.

— Repede, repede! îmi strigă prinţesa. Apropie-te cât mai mult de mine!

Dorinţa ei era poruncă pentru mine şi am început să călăresc

aproape lipit de dânsa.

Ea se aplecă puţin pe o parte, în aşa fel că-mi atinse umărul cu trupul ei.

— Să ne ţinem unul aproape de altul, îmi şopti dânsa, pentru ca atunci când unul din noi doi va cădea, celălalt să-l poată ţine cel puţin…

Ea vru să mai spună ceva, dar vuietul furtunii îi tăie vorba. Şi era o furtună, cum nu mai văzusem în viaţa mea.

Ploua cu grindină de mărimea oului de porumbel şi în afară de asta aveam de luptat cu un vânt năprasnic, care ne tăia răsuflarea. Apa ne înmuiase până la piele, şi din buclele blonde ale Isabellei curgeau şiroaie.

La început ea părea să ia totul în glumă, căci avea o inimă bărbătească. Dar acum, când ploaia se înteţea şi grindina o izbea neîncetat în faţă, Infanta deveni tăcută şi îngrijorată.

După ce mai călărirăm o bucată de drum, ea exclamă deodată cu voce tare:

— O, Dumnezeule! nu mai pot, mi se întunecă pe dinaintea ochilor, simt că ameţesc. Ţine-mă, sprijină-mă, Raymond!

Atunci i-am cuprins mijlocul cu braţul. Dar deoarece caii noştri nu puteau să se apropia atât de mult, încât s-o pot ţine strânsă lângă mine, mi-am dat seama că situaţia aceasta nu va putea dura mult.

Şi ruina mult aşteptată nu se zărea. Dar chiar dacă s-ar fi aflat în imediata noastră apropiere, tot n-aş fi putut-o vedea, căci în faţa ochilor mei se lăsa o perdea de nepătruns, formată de picăturile repezi ale ploii şi noi călăream pe întuneric, ameninţaţi să fim înghiţiţi de necunoscut.

— Mă prăbuşesc, ţine-mă, Raymond! o auzii pe prinţesă, cu glas tânguitor. Nu aşa. Nu aşa. Sfinte Dumnezeule din Ceruri, nu mai pot ţine hăţurile calului, nu mai sunt stăpână pe el. Ia-mă pe calul tău, Raymond!

Sarcina asta nu era prea uşoară. Dar eram hotărât s-o duc la îndeplinire cu tot curajul. Aruncai biciuşca din mână, prinsei trupul Isabellei cu amândouă mâinile, o cuprinsei cu toată puterea în braţe, apoi o trăsei spre mine şi în clipa următoare, ea era aşezată în şa, în faţa mea.

Capul ei se odihnea pe pieptul meu, un oftat uşor scăpă de pe

buzele ei, un oftat care părea mai curând de plăcere.

Dar în agitaţia mea de atunci n-am observat cât de strâns se lipea ea de mine, şi nici nu mi-am dat seama că-şi încolăcise braţele în jurul gâtului meu şi-mi trăgea capul spre dânsa, în aşa fel că faţa mea se îngropă în pieptul ei.

Aveam destul de lucru ca s-o ţin pe prinţesă, să caut să nu scap frâul din mână şi apoi să observ dacă şi calul ei ne urmează.

Un fulger orbitor învălui pădurea, urmat de un tunet groaznic, ca şi cum întreg pământul ar fi stat gata să se prăbuşească.

Dar fulgerul acesta aruncă o lumină vie asupra ţinutului înconjurător şi atunci avui putinţa să constat că la vreo sută de metri înaintea noastră se aflam ruinele vechiului castel.

Nu trecură decât vreo câteva minute şi intrarăm în curtea castelului, sau mai bine zis în ceea ce fusese cândva curtea castelului. Dar mai rămăsese în picioare încă din alte vremuri un portal, susţinut de coloane crăpate, şi care mi se păru foarte potrivit pentru adăpostirea cailor.

Bietele animale erau atât de ostenite, încât se prăbuşiră pe pietre.

Pe prinţesă o dusei în interiorul ruinei, căci părea căzută într-un leşin adânc. Ea stătea în braţele mele ţinând ochii închişi şi cozile-i blonde atârnau în jos, aproape să atingă pământul.

Ruina în care ne aflam, era tot ceea ce mai rămăsese dintr-un castel de vânătoare, care fusese clădit cu multe veacuri în urmă. Era construit în stil maur şi părea să fi fost o clădire minunată, compusă, după cât se vedea, din două etaje.

Dar vremea se răzbunase cumplit pe dânsul şi probabil că şi un foc năprasnic îşi îndeplinise opera sa funesta, căci zidurile rămase erau înnegrite de fum şi crăpate, în aşa fel încât te puteai teme în fiece clipă să te trezeşti în cap cu ele.

Dar rămăsei nespus de uimit când, în încăperea în care intrasem cu prinţesa, dădui peste resturi de mobile, ba chiar şi de un divan, a cărui îmbrăcăminte era zdrenţuită, ce-i drept. Dar luai una din păturile destinate cailor şi o aşternui deasupra, apoi o culcai pe prinţesă, care zăcea în nesimţire. Asta era tot ce puteam face pentru dânsa, deocamdată.

Şi acum nu-mi mai rămânea decât să aştept până ce Infanta Isabella îşi va deschide ochii şi până când Cerul se va milostivi să pună stavilă

potopului pe care-l abătuse asupra oamenilor.

Cât despre aceasta, însă, nu era nimic de nădăjduit pentru moment, căci ploua în valuri uriaşe şi drumurile din pădure se prefăcură în adevărate râuri spumegânde.

În schimb, prinţesă îşi revenea repede în simţiri şi după puţin timp ea deschise ochii, iar pieptul începu să-i tresalte din ce în ce mai puternic.

Privi cu nespusă uimire în jurul ei, apoi întrebă:

— Unde mă aflu oare? Ah! văd bine, sunt salvată, mă găsesc în vechiul castel de vânătoare şi dumneata, prietene, dumneata eşti salvatorul meu.

Spunând acestea ea îmi întinse mâna şi mă privi cu ochi scânteietori.

— Da, trebuie să primeşti mulţumirea mea, continuă dânsa, căci fără ajutorul dumitale aş fi fost pierdută. Dacă furtuna asta m-ar fi surprins singură în pădure, nu mi-ar fi rămas alta de făcut decât să mă adăpostesc sub un copac şi-ţi dai seama, cât de primejdios e refugiul acesta, unde trăsnetul te poate nimeri cu cea mai mare uşurinţă.

Am fost nevoit să pun mâna mea într-a ei, căci nu trebuia să trec cu vederea nicio clipă că dânsa mă putea considera cu tot dreptul ca servitorul ei.

Dar pe câtă vreme eu mă aşteptasem la o strângere de mână ceremonioasă, mă trezii că mă trage lângă dânsa pe divan şi nu-mi mai dădu drumul mâinii.

— Raymond, îmi şopti ea, ca voce pătimaşă şi tulburată, Raymond, nu voi uita niciodată serviciul pe care mi l-ai făcut… şi apoi, trebuie să ştii că sunt recunoscătoare acestei furtuni, ba ceva mai mult: o binecuvântez chiar.

O privii întrebător şi peste măsură de mirat.

— Da, binecuvântez furtuna aceasta, care ne-a adus în ruina în care ne aflăm, căci în sfârşit, în sfârşit, acum am prilejul să fiu împreună cu tine între patru ochi şi să-ţi mărturisesc, prietene, că te iubesc.

Mă clătinai pe picioare, ca şi când cineva mi-ar fi implântat un cuţit în piept, pe negândite.

În clipa următoare, însă, femeia pătimaşă stătea la pieptul meu, braţele ei mă cuprinseră şi mă strânseră cu putere.

— Da, te iubesc, repetă ea, deşi nu eşti decât un servitor, un rândaş

simplu, căci dragostea nu ţine seama de rang. N-ai observat oare până acum că privirile mele se îndreptau pătimaşe spre tine? N-ai simţit din fiecare vorbă rostită de mine că-mi eşti drag? O, Raymond, iubitul meu, sărută-mă! Aici, în ruina aceasta, vreau să fiu a ta, vreau să mă dau ţie cu totul!

Voiam să mă desprind din braţele ei, dar nu izbutii, căci dânsa mă ţinea cu toată puterea, şi înainte ca s-o pot împiedica, buzele ei însetate se lipiră de ale mele şi atunci simţii o sărutare plină de foc pe gură, care m-ar fi cufundat, desigur, într-un ocean de patimi, dacă aş fi avut în inimă numai o scânteie de iubire pentru dânsa.

Dar nu era deloc cazul.

Femeia aceasta tânără, frumoasă, putea să înnebunească un bărbat cu farmecele ei, şi oricine s-ar fi jertfit pentru ea. Toţi bărbaţii ar fi primit să-i devină sclavi, dar eu, eu eram oprit de la aceasta, căci aveam un talisman care mă apăra de iubirea pătimaşă a prinţesei.

În aceeaşi clipă în care Infanta îmi făcu declaraţia ei de dragoste, în faţa ochilor mei apăru imaginea Carmencittei, a fetei gingaşe care-mi cucerise inima.

Niciuna din vorbele ispititoare pe care mi le adresă frumoasa prinţesă spaniolă nu-mi atinseră sufletul. Ele îmi intrau pe o ureche, pentru a ieşi pe cealaltă, apoi se pierdeau ca săgeţile în văzduhul înnegurat.

Dar se vede treaba că Infanta socotea drept sfiiciune şi prostie, ceea ce pentru mine era spaimă de moarte, groază fără de margini. Ea mă trase din ce în ce mai mult spre dânsa, şi în vreme ce se afundă în perne, mă sili şi pe mine să fac acelaşi lucru.

— Nu-i aşa că vei fi discret, dragostea mea? îmi şopti ea. Căci fireşte, că lumea nu trebuie să aibă nicio bănuială că Infanta Isabella e îndrăgostită de servitorul ei. În taină, însă, ne vom săruta şi îmbrăţişa, şi-ţi jur, scumpul meu, că nu vei duce lipsă de nimic, de nimic. De-aici încolo vei trăi ca un om bogat, dar va trebui să trăieşti în apropierea mea. Nu-ţi voi da drumul din slujbă, şi dacă voi fi nevoită să mă mărit, dacă dobitocul acela de Raymond de Paris mă va duce acasă la el, atunci vei veni şi tu cu mine în Franţa. Vei deveni şeful grajdurilor mele, vei trăi în apropierea mea, şi în vreme ce-l voi concedia pe dânsul cu o strângere de mână rece, mă voi arunca în braţele tale, şi mă voi îmbăta la focul dragostei tale.

Părul mi se făcu măciucă în cap când auzii din gura ei vorbele acestea uşuratice, căci mă gândeam că eu însumi sunt idiotul acela de Raymond de Paris, căruia îi era destinată femeia aceasta perfidă.

Sfinte Dumnezeule, cât aş fi fost de nenorocit, dacă nu mi-ar fi dat în gând să mă introduc ca servitor la prinţesa Isabella! O căsnicie cu o astfel de femeie, trebuia să însemne iadul pe pământ.

Eram gata aproape să-mi lepăd masca şi să-i strig în faţă: „Eu sunt idiotul Raymond de Paris, dar oricât aş fi de prost, am fost destul de viclean ca să te pot cunoaşte dinainte.

Dar nu mă puteam hotărî la asta, căci ar fi însemnat să fiu alungat îndată din castelul regal. Şi în cazul acesta nu mi-ar mai fi fost cu putinţă să rămân în apropierea Carmencittei, şi pe de altă parte ştiam că e foarte greu pentru un străin oarecare să pătrundă pe teritoriul pe care se află palatul şi clădirile-i auxiliare.

— Şi acum vino! strigă Isabella, şi-şi întinse spre mine braţele. Vino, iubitule, să visăm frumos. În jurul nostru e linişte desăvârşită, afară poate să tune şi să fulgere, ploaia poate să cadă în valuri cotropitoare, lumea întreagă se poate prăbuşi… Ce ne pasă nouă de toate acestea, câtă vreme am făcut din această ruină templul dragostei noastre?!

Vreau să te sărut bărbăţelul meu, vreau să fii al meu, paradisul să-şi deschidă porţile în faţa ta, dar vreau să fiu sărutată şi eu de tine! Dragoste pentru dragoste, asta vreau!

Mă ridicai în picioare, mă dădui un pas îndărăt şi rămăsei tăcut.

Da, tăceam, căci eram prea revoltat, ca să pot scoate vreun cuvânt.

Astfel voia să fie o prinţesă, care avea îndatorirea să fie pildă tuturor fetelor din ţara ei, o prinţesă, spre care toate celelalte muritoare trebuiau să privească în sus.

Şi dânsa, dânsa făcea parte dintre acelea care îşi leapădă ultimul văl, pentru a atrage asupră-i privirea unui bărbat. Nu, nu puteam s-o scutesc de o dezamăgire.

Isabella mă privi câteva clipe, apoi se ridică deodată şi privirile ei se întunecară.

— Taci? exclamă ea, cu glas tremurător. Nu vrei să vii la pieptul meu? Nu răspunzi declaraţiei mele de dragoste? Ah! eşti sau un bădăran, sau un ticălos!

Îmi recăpătai stăpânirea de sine şi-i răspunsei:

— Puteţi crede ce vreţi, prinţesă. Părerea mea, însă, este că nu-s nici bădăran, nici ticălos. Aş fi fost într-adevăr un ticălos, dacă mi-aş fi uitat datoria, chiar numai pentru o singură clipă. Căci trebuie să ştiţi, prinţesă, că iubesc şi eu, da, iubesc pe altcineva, o fată care mă ţine cu toată puterea în mrejele dragostei, ale unei dragoste pe care dumneavoastră, prinţesă, n-o puteţi înţelege. Căci fata despre care vă vorbesc iubeşte asemenea unei porumbiţe albe, care zboară lin prin verdeaţa proaspătă a codrului, şi se întoarce cu ramura de măslin în cioc, pentru a o aduce aceluia pe care vrea să-l fericească. Mie mi-a adus dânsa ramura de măslin, şi eu sunt credincios porumbiţei mele, o iubesc, vreau s-o sărut, cu tot focul inimii mele, pe dânsa şi pe nimeni alta pe acest pământ.

Isabella se clătină de parc-ar fi primit un pumn în plină faţă, se făcu mai întâi roşie, apoi palidă de tot.

— Mizerabile! izbucni ea. Îndrăzneşti tu să-mi spui mie asta, slugă păcătoasă ce eşti! Cum de ţi-ai luat curajul să vorbeşti în felul acesta cu stăpâna ta? Eu poruncesc şi tu trebuie să asculţi şi atunci când îţi spun: „Îngenunchează, sclavule, şi primeşte să apăs piciorul pe grumazul tău”, trebuie să te supui fără crâcnire şi să-ţi apleci capul.

— Cât e de dispreţuit acela care se lasă batjocorit în felul acesta! mă grăbii eu să-i răspund. Dar şi mai de dispreţuit este femeia care iubeşte un bărbat şi vrea să-l facă sclavul ei. Să sfârşim însă cu această comedie! Îmi voi da jos masca pe care am purtat-o până acum!

— Ah! o mască! şuieră prinţesă printre dinţi. Ai purtat o mască, vasăzică!

— Da, o mască, pe care prudenţa m-a silit s-o pun. Aţi vorbit mai adineauri de idiotul Raymond de Paris, căruia i-aţi fi destinată de soţie. Pe dând se afla încă în tara lui, i s-au povestit idiotului de Raymond de Paris multe lucruri frumoase despre Infanta Isabella. Ea i-a fost zugrăvită drept cea mai frumoasă femeie din Spania, dar în acelaşi timp i s-a mai spus că ar fi virtuoasă şi în pieptul ei ar bate o inimă curată şi nobilă. Deoarece, însă, dobitocul Raymond de Paris nu e destul de dobitoc pentru a crede totul fără dovezi, şi deoarece nu prea are multă încredere, cu deosebire în prinţese… Nu pentru că ar fi mai rele decât alte fete, nu, asta nu, căci şi pe tronuri înfloreşte floarea nevinovăţiei. Dar partea proastă este că principii şi prinţesele sunt înconjuraţi de linguşitori şi alţi oameni de soiul acesta, care le

acordai tot felul de virtuţi, care fac dintr-înşii supraoameni, în aşa fel că rămâi foarte dezamăgit când vezi tabloul adevărat. Şi cum spuneam, ticălosul Raymond de Paris, dobitocul cu acelaşi nume, care e puţin neîncrezător din fire, luă hotărârea s-o cunoască puţin pe Infanta Isabella de Spania, înainte de a o conduce în palatul strălucit al părinţilor săi. Şi astfel a ajuns el la ideea să se introducă la prinţesă sub masca unui servitor, a unui rândaş simplu. Şi în felul acesta, dânsul avu putinţa să se încredinţeze de frumuseţea şi caracterul tovarăşei de viaţă ce-i era hărăzită. Despre rezultatul acestui examen, vă puteţi da singură seama, prinţesă, căci în faţa dumneavoastră stă dobitocul Raymond de Paris, care are cinstea, Alteţă regală, să vi se prezinte.

Şi cu o înclinare uşoară, întorsei spatele Infantei Isabella.

Atunci auzii îndărătul meu un ţipăt ca de fiară, şi apoi o lovitură surdă: prinţesa se prăbuşi la pământ, unde rămase fără cunoştinţă.

De data aceasta nu mai era un leşin teatral, ci unul cât se poate de veritabil.

Fireşte, n-am mai părăsit ruina, după cum avusesem de gând să fac, cu o clipă înainte, căci nu puteam s-o las pe prinţesă în voia sorţii. Cine ar fi putut veni în ajutor, în locul acesta izolat?

Furtuna se potolise afară, ploaia încetase şi doar din când în când vreun fulger lumina zarea, urmat de un tunet înăbuşit Mă puteam gândi, deci, s-o duc afară pe nenorocita care zăcea leşinată şi nădăjduiam că aerul plin de miresme de după ploaie îi va face mult bine, readucând-o în simţiri.

Dar mă înşelasem, căci leşinul în care căzuse prinţesa, era atât de adânc, încât ea rămase ca neînsufleţită şi-mi dădui seama că nu-mi rămânea altceva de făcut decât s-o transport cât mai repede cu putinţă la Madrid.

Pentru a duce la îndeplinire aceasta, însă, trebuia s-o urc alături de mine pe cal şi s-o ţin în braţe, până vom fi ajuns la palatul regal.

După câteva minute călătoream astfel, şi sarcina nu era deloc uşoară pentru mine, căci trebuia să caut drumul drept şi afară de asta începuse să se întunece.

Când ajunsei la Madrid, străzile erau de-acum învăluite în linţoliul nopţii, şi asta era o adevărată fericire pentru mine, căci ar fi produs mare senzaţie, dacă prinţesa ar fi fost văzută în braţele unui rândaş.

La palat produse mare senzaţie apariţia mea cu prinţesa leşinată în braţe. Medicii alergară în grabă, împreună cu toată suita palatului şi fui asaltat cu întrebări asupra celor întâmplate. Iar eu fui nevoit să inventez la repezeală o poveste, pentru a justifica leşinul prinţesei, căci nu puteam spune acestor oameni că prinţesa îşi pierduse cunoştinţa, pentru că eu i-am respins dragostea, umilind-o cu dispreţul meu.

— Furtuna ne-a surprins în pădure, explicai eu, şi voiam să ajungem la o ruină despre care-mi vorbise Alteţa Sa. Dar când ajunserăm aproape de adăpostul mult căutat, un fulger orbitor învălui codrul, prinţesa căzu într-o parte şi ca printr-o minune am izbutit s-o prind în braţe şi am dus-o apoi în interiorul ruinei. La început mă temusem că trăsnetul a lovit-o, dar m-am încredinţat curând că el n-a făcut-o decât să-şi piardă cunoştinţa.

Medicii începură s-o examineze, unul din ei făcu imediat un raport asupra accidentului, pe care trebui să-l semnez, apoi căzură de acord în unanimitate, că prinţesa fusese lovită de trăsnet. Despre care fapt se găsiră chiar simptome sigure.

Lovită de trăsnet!

Da, a fost lovită de trăsnetul pornit din sufletul meu, şi de acela care o silise să recunoască, cum că mai există încă bărbaţi, care sunt destul de cinstiţi pentru a nu-şi vinde iubirea nici chiar unei prinţese, atunci când inima le este prinsă de o altă femeie.

După ce am lăsat-o pe Infanta Isabella în mâini sigure, m-am îndreptat în grabă spre locuinţa mea, căci trebuia să mă schimb de hainele care erau leoarcă de apă.

Şi acum hotărârea mea era luată. Nu mai aveam de ce mă teme, căci comedia pe care o jucasem la Curtea spaniolă se sfârşise, şi puteam să-mi dau jos masca şi să mă arăt aşa cum sunt în faţa lumii.

Ce-mi păsa de prinţesa Isabella şi de planurile de căsătorie cu care princiarul meu tată mă trimisese în ţara aceasta! Era limpede pentru mine că rămânerea mea la Madrid nu putea să mai fie de lungă durată. Prinţesa Isabella era femeie, – şi încă o femeie pătimaşă. Ea nu va uita niciodată ofensa pe care i-am adus-o şi eram chiar ferm convins că dragostea ei pentru mine – oricât ar fi fost ea de puternică – se va schimba acum într-o ură tot atât de pătimaşă, căci pe cât e de iubitoare femeia spaniolă, pe atât ştie şi să urască până la moarte.

Dar şi din alt punct de vedere aveam tot interesul să-mi lepăd masca: acum trebuia să limpezesc chestia cu Carmencitta, sau mai bine-zis cu tatăl ei. Astăzi încă voiam să mă înfăţişez bătrânul Perez şi să-i mărturisesc cum că nu sunt acela ce par. Voiam să-i spun că m-am introdus la el în casă sub o mască, dar nădăjduiesc că va sesiza motivele pentru care m-am pretat la această comedie.

Se punea acum chestiunea s-o dobândesc pe iubita mea Carmencitta, şi de aceea nu voiam să mai şovăi a-l lămuri pe bătrânul vizitiu asupra norocului care o aşteaptă pe fata lui alături de mine.

Refuzase să-mi acorde mâna Carmencittei, deoarece îşi spunea că sunt un simplu rândaş sărac, şi eu nu-i puteam lua în nume de rău faptul că avea planuri mai mari cu fiica lui. Carmencitta era doar atât de frumoasă, atât de fermecătoare, atât de castă, încât ar fi putut împodobi palatul oricărui nobil, ba ceva mai mult: oricare nobil s-ar fi putut simţi fericit, dac-ar fi putut câştiga inima unei asemenea femei.

Poate că şi Perez se gândea la asta, poate că năzuia şi el să aibă de ginere un asemenea bărbat nobil… Şi ce va spune dânsul acum, când va afla din gura mea că eu sunt prinţul Raymond de Paris, şi că fiica lui are toate şansele să devină o prinţesă de Paris?

Căci nădăjduiam să pot înfrânge în cele din urmă împotrivirea princiarului meu tată; eram încredinţat că el mă iubea şi că dorinţa sa fierbinte era să mă vadă fericit. Şi deoarece fericirea mea nu putea fi decât alături de Carmencitta, nu-i va rămâne decât să binecuvânteze unirea noastră şi s-o recunoască pe fata vizitiului drept soţia mea.

Da, asemenea visuri trandafirii îmi făuream în vreme ce mă îndreptam spre casa lui Perez. Vedeam înainte-mi un viitor fericit şi-mi zugrăveam cu multă fantezie chipul cum o voi face mulţumită pe Carmencitta, când va fi soţia mea.

Ah, ce sunt speranţele, ce sunt planurile pe care şi le făureşte omul! Adevărul grozav avea să mi se înfăţişeze în curând în faţa ochilor, năruind cu o singură suflare toate castelele pe care mi le clădisem.

Era cam pe la ceasurile opt scara când ajunsei în faţa casei lui Perez. Perdelele de la ferestrele camerei în care locuia Carmencitta erau trase de-acum şi mă întrebam dacă nu cumva frumoasa fată se culcase.

O linişte adâncă domnea în jurul căsuţei din parc şi s-ar fi putut crede că ea nu adăpostea niciun muritor. Liniştea aceasta îmi strânse

dureros inima şi aveam parcă presimţirea că mă aşteaptă o nenorocire.

Nebunie! îmi spuneam. Astăzi totul trebuia să se îndrepte din nou – aveam numai să rostesc cuvântul mântuitor, să-i spun doar bătrânului că eu sunt prinţul de Paris şi el n-avea decât să întindă amândouă mâinile pentru ca princiarul ginere să-i cadă în braţe.

Mi-am luat inima în dinţi şi bătui în uşă. Trecură câteva clipe, apoi auzii paşi care se apropiau şi, în cele din urmă, uşa se deschise.

Perez stătea în faţa mea.

Dar figura de obicei atât de veselă a bătrânului, era acum serioasă şi se părea chiar că dânsul suferise mult în ultimele douăzeci şi patru de ceasuri.

Eram pregătit dinainte la o primire prea puţin călduroasă, căci îmi spusese doar în seara trecută că nu mai aveam ce căuta în casa lui. De aceea, am rămas peste măsură de uimit când el mă întâmpină cu glasul blând:

— Ştiam bine, señor Raymond, că te vei mai întoarce aici, pentru a-ţi lua rămas bun. Intră în casă, căci nu mă lasă inima să-ţi refuz această despărţire.

Despărţire! Acum ştiam ce am de făcut, întrevedeam triumful ce mă aşteaptă, şi cât de fericiţi vom fi cu toţii, căci în loc de a-mi lua rămas bun, veneam s-o iau pe Carmencitta şi să mă unesc pentru vecie cu dânsa.

— Urmează-mă! spuse Perez, cu vocea aproape poruncitoare.

Dar el nu mă conduse spre apartamentul de la etaj, unde se afla odaia Carmencittei, ci într-o încăpere de la parter, în care petrecusem de acum multe ceasuri plăcute cu tatăl şi fiica.

Aici, în camera aceasta, o văzusem pentru întâia oară pe eroina visurilor mele, aici avusese loc prima noastră convorbire şi în colţul acesta de lângă fereastră stătusem mai târziu adesea cu dânsa, ochi în ochi, câtă vreme bătrânul se afla în casă, mână în mână, când dânsul ieşea afară.

— Da, ştiam că vei reveni, începu Perez, şi nu ţi-o iau în nume de rău, Raymond. Ştiu că o iubeşti pe Carmencitta, dar tocmai pentru asta va trebui să-ţi iei rămas bun de la dânsa încă astăzi.

— Rămas bun?

— Da. Şi probabil că va fi o despărţire pentru totdeauna, continuă

bătrânul, în vreme ce o umbră întunecată îi învălui figura. Carmencitta părăseşte Madridul mâine dimineaţă şi se mută la nişte rude de-ale mele care locuiesc într-un orăşel din provincia Aragonia. Acolo va rămâne un an sau doi, ba poate chiar pentru totdeauna.

L-am lăsat pe bătrân să-şi termine vorba, apoi i-am pus mâna pe umăr, l-am privit, râzând, în faţă şi-i spusei:

— Pe ce punem rămăşag, meştere Perez, că fata dumitale nu va rămâne nici măcar o săptămână la rudele dumitale din Aragonia?

Dar bătrânul vizitiu dădu cu tristeţe din cap, şi răspunse:

— Ba o va face şi sunt încredinţat de asta, precum nu poate tăgădui nimeni că stăm acum de vorbă noi amândoi, faţă-n faţă.

— Aşa? Şi de ce anume vreţi s-o duceţi pe Carmencitta în Aragonia, de ce vreţi s-o îngropaţi în singurătatea unui orăşel de provincie?

— Pentru ca să uite!

— Să uite?… Ce?… Pe cine?…

— Pe dumneata, señor Raymond.

— Aşadar, ţi-a mărturisit Carmencitta că mă iubeşte? am izbucnit eu, triumfător. O! spune-mi cel puţin, señor Perez, ţi-a destăinuit dânsa aseară că mă iubeşte numai pe mine şi că vrea să devină soţia mea?

Bătrânul îşi lăsă capul în piept.

— Da, aşa mi-a spus. Şi tocmai de asta trebuie să plece de aici. De altfel, n-am vrut să îngădui ca dânsa să te mai revadă, căci prin aceasta se va agrava şi mai mult rana pe care i-ai făcut-o în inimă… Dar o iubesc pe Carmencitta, şi din cauza aceasta nu vreau să vă răpesc ultima fericire. Urmează-mă, te voi conduce la copila mea, dar nu-i aşa, adăugă dânsul, cu vocea slabă, că nu-i vei face inima prea grea? Dumneata eşti bărbat, señor Raymond, şi şti vei să înfrunţi cu demnitate inevitabilul. O! Dumnezeu mi-e martor că aş vrea să pun mâinile voastre una în alta şi să vă binecuvântez din toată inima…

— Şi de ce nu poţi face asta, meştere Perez?

— Pentru că… pentru că… nu pot!

— Şi aş putea afla şi eu motivul?

El înălţă din umeri, dar mie mi se păru că-şi plimbă privirile pe livreaua mea de rândaş, ca şi cum ar fi vrut să zică: „Nu pot să vă unesc, pentru că tu eşti doar un biet servitor”.

Îl luai de braţ şi amândoi urcarăm scara de lemn care ducea spre

încăperile Carmencittei.

Inima-mi râdea la gândul destăinuirii pe care o voi face bătrânului, de faţă cu Carmencitta.. Ha, ha, ha! El îşi va schimba deodată tonul; – fireşte, prinţul Raymond de Paris era cu totul altceva decât rândaşul Raymond, din slujba Infantei Isabella, – şi pe un asemenea personaj nu-l poţi respinge cu una, cu două.

Cap. 110 – Carmencitta

Vizitiul deschise o uşă, mă împinse uşurel peste prag şi acum mă aflam în faţa Carmencittei.

La vederea femeii iubite, toate speranţele care umplea sufletul meu până atunci, îşi luară zborul, ca fluturii de noapte la cel dintâi zâmbet al soarelui.

Cât era de frumoasă, Doamne! Cum se putea măsura oare frumuseţea aceasta, cu toată gloria unui prinţ de Paris! Cât de neînsemnată, cât de umilă e o diademă princiară, fată de farmecul negrăit al unei asemenea fiinţe!

Dar cât era de palidă Carmencitta, cât de umezi erau ochii ei! Stătea nemişcată în faţa mea, ca şi cum orice suflu de viaţă ar fi părăsit trupul ei şi asemenea legendarei Niobe s-ar fi prefăcut într-o stană de piatră sub înrâurirea unei suferinţe fără margini.

Ea nu-mi ieşi în întâmpinare, nu-mi întinse mâna şi nicio vorbă nu scăpă de pe buzele ei palide; dar privirile-i vorbeau îndeajuns, părând a-mi spune: „Te iubesc, – te voi iubi veşnic!”

Şi privirile acestea îmi întăriră curajul.

— Iată-mă, scumpa mea Carmencitta, spusei eu, păşind în faţa ei. Cât eşti de palidă, fetiţo, şi cât de reci îţi sunt mâinile! Dar eu îmi dau seama de suferinţa care-ţi umple sufletul delicat, şi-ţi jur pe bunul Dumnezeu că dorinţa mea este să prefac suferinţa în bucurie, tristeţea în fericire, şi asta cu un singur cuvânt.

— Nu nădăjdui nimic, dragul meu, îmi răspunse dânsa, în vreme ce clătina tristă din cap. Trebuie să ne despărţim. Ai fost condus la mine ca să-ţi iei rămas bun, – un rămas bun pentru toată viaţa.

Ea îşi pierdu stăpânirea de sine, se clătină, căzu la pieptul meu, braţele mele o cuprinseră şi o strânseră cu putere. Dar când buzele mele vrură să se lipească de ale ei, Perez întinse mâinile şi strigă:

— N-o săruta, asta nu trebuie să se întâmple!

— Ba trebuie! strigai eu, căci Carmencitta va fi a mea, ţi-o jur, meştere Perez. Dă-mi voie în sfârşit să-ţi spun că am dreptul să fac dintr-însa soţia mea. Căci eu nu sunt rândaşul sărman, silit să slujească la alţii, căci am purtat o mască până acum. Dar Dumnezeu mi-e martor, n-am făcut asta pentru a te înşela pe dumneata sau pe Carmencitta, ci dintr-un motiv cum mult mai puternic.

Cu un ţipăt uşor, Carmencitta se smulse din braţele mele.

— Sfinte Dumnezeule, ce vor trebui să-mi audă urechile? exclamă ea, cu vocea înecată de lacrimi. Nu eşti acela ce pari, atunci cine eşti? Ah! te iubesc, dar o dezamăgire n-aş putea îndura.

— Nu, fetiţa mea, continuai cu glasul hotărât, nu trebuie să ai teamă, nu trebuie să tremuri, căci nu ţi-ai dăruit iubirea unui nevrednic, unui bărbat de care ar trebui să te ruşinezi. N-am tăinuit ceva rău, ci ceva bun, înalt nobil şi frumos. Nicio pată nu-mi acoperă conştiinţa şi nu mă simt vinovat cu nimic în lumea aceasta… Atâta doar, că eu nu sunt rândaşul Raymond, ci prinţul Raymond, din vestita familie de Paris, cu care nu se poate măsura nimeni în toată Corsica, şi chiar în Franţa.

Mă aşteptasem ca în urma acestei destăinuiri, Carmencitta să se arunce din nou în braţele mele, dar nădăjduisem mai cu seamă ca vizitiul Perez să scoată un strigăt de bucurie, apoi să vină spre mine şi să-mi dea binecuvântarea pentru căsătoria mea cu fiica lui.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Ce-i drept, observai că obrajii Carmencittei se împurpurară şi că privirile ei se-ndreptară spre mine cu duioşie şi iubire nespusă. Dar ea rămase, totuşi, nemişcată, închise încetişor ochii şi două boabe mari de lacrimi se prelinseră pe faţa ei frumoasă.

Perez rămase locului, ca trăsnit. Dar pe figura lui nu se vedea bucuria şi uimirea – cum ar fi fost firesc – ci mai curând o stare de adâncă prostaţie, ca şi cum mărturisirea mea l-ar fi făcut şi mai trist decât era înainte.

— Ei, meştere Perez, spusei eu, în vreme ce mă apropiai de dânsul, şi-i întindeam mâinile, nu-i aşa că acum mă socoţi vrednic s-o iau de soţie pe fermecătoarea Carmencitta? Fiica dumitale nu va deveni nevasta unui simplu rândaş, a unui servitor, care trebuie să se supună poruncilor stăpânului. Ea va locui de-acum încolo în palatul plin de

comori al familiei de Paris, o armată întreagă de servitori îi va sta la dispoziţie, şi va avea tot ce o inimă de femeie poate dori în lumea aceasta.

Şi fiindcă văzui că bătrânul nu face nicio mişcare pentru a-mi îndeplini dorinţa, continuai:

— Acum, meştere Perez, spune-ţi cuvântul hotărâtor, dă-ţi binecuvântarea legăturii noastre făurită de îngerul Domnului, căci acolo unde se întovărăşeşte frumuseţea cu nobleţea. Voia Celui de Sus nu poate să lipsească. Aştept cuvântul dumitale, meştere Perez, nu-i aşa că mi-o dai pe Carmencitta de soţie?

— Ia-ţi rămas bun de la dânsa, rostiră cu amărăciune buzele bătrânului. Întinde-i înc-o dată mâna şi apoi, apoi vino cu mine în odaia mea de jos, căci am să-ţi vorbesc ceva.

Am rămas ca împietrit, dar înainte de a mai putea pune vreo întrebare lui Perez, Carmencitta se aruncase la pieptul meu, braţele-i moi mă îmbrăţişară şi gura ei dulce o acoperi pe a mea.

— Rămâi cu bine, iubitule, rosti ea printre lacrimi, în vreme ce mă săruta cu patimă. Ursita nu poate fi oprită în loc şi-şi urmează drumul ei firesc. Rămâi cu bine, iubitule! De-abia în noaptea asta am aflat şi eu că nu-ţi pot aparţine. Motivul îl vei afla din gura bătrânului, după cum l-am aflat şi eu, apoi vei şti că ne-am văzut astăzi pentru cea din urmă oară.

Un sughiţ îi înecă vocea, ea se dădu un pas îndărăt, şi când am vrut s-o urmez, îşi întinse mâinile în semn de apărare şi mă imploră:

— Nu, nu, du-te, te rog din suflet, du-te, nu mă mai chinui! De ce vrei să-mi rupi inima?… du-te… totul s-a sfârşit… totul s-a sfârşit!

— Carmencitta! strigai eu, înspăimântat, căci începusem să-mi dau seama că mă aflu în faţa unei taine grozave.

Atunci m-am simţit apucat cu putere de către bătrânul vizitiu şi de-abia păşirăm pragul că uşa se închise cu zgomot în urma noastră.

Nici azi nu-mi pot da seama cum am ajuns jos, în odaia lui Perez. Cred că vrednicul bătrân m-a târât mai mult decât m-a dus; atâta ştiu doar că, atunci când mi-am revenit oarecum în fire, stăteam în faţa tatălui Carmencittei, care mă privea plin de îngrijorare şi compătimire.

— Pricep, spuse el aproape în şoaptă, că eşti foarte nenorocit, prinţe Raymond. Îmi pot da seama de aceasta, căci deşi sunt numai un

om simplu, dar am şi eu o inimă în pieptul acesta, iar bucuria şi durerea ne încearcă pe toţi deopotrivă, pe cel de jos, ca şi pe cel de sus. Şi de fapt, eu sunt acela care trebuie să-ţi cer iertare, continuă dânsul, după o pauză scurtă, n-ar fi trebuit să admit niciodată să-mi calci pragul casei. Trebuia să-mi dau seama că biata Carmencitta va lăsa o impresie adâncă asupra dumitale şi că dumneata nu-i vei rămâne deloc indiferent. Am procedat şi împotriva poruncilor inimii mele, prin aceea că am îngăduit intimitatea dintre dumneata şi Carmencitta… Dar martor mi-e Dumnezeu, o iubesc atât pe sărmana fată şi nu voiam s-o las cu totul fără lumina soarelui, şi fără mireasma ameţitoare a dragostei. Nu mă răbda inima s-o ţin ca pe o prizonieră, nu, nu, i-am fost întotdeauna un tată iubitor, şi nu un temnicer. Şi totuşi, ar fi trebuit să fiu un temnicer, dacă ţineam să-mi fac datoria în conştiinţă. Şi acum află, prinţe Raymond… Carmencitta nu e fiica mea.

— Am bănuit asta, spusei eu, cu un oftat adânc. Dar îţi jur că de-abia de câteva minute s-a furişat în sufletul meu această bănuială.

— Nu, Carmencitta nu e copila mea, repetă bătrânul. Cred că e uşor de recunoscut într-însa, că e plămădită din cu totul alt aluat, întreaga ei făptură e plină de o gingăşie, şi de o nobleţe care nu se găsesc la mine şi nici răposata mea soţie nu le-a posedat. Dar ar fi cu mult mai bine pentru Carmencitta, dac-ar fi într-adevăr fiica mea. Căci atunci aş putea dispune în voie de dânsa şi n-aş şovăi o clipă, să ţi-o încredinţez dumitale, prinţe Raymond, căci ştiu că nici n-ar putea visa un bărbat mai ideal.

— Dar atunci, cine este tatăl ei? strigai eu aproape. O, te rog din suflet, spune-mi numele lui, şi dacă mai e încă în viaţă, mă voi arunca la picioarele lui şi-l voi implora să-mi încredinţeze soarta Carmencittei. Şi, pe viul Dumnezeu, chiar dac-ar fi un nobil din înalta societate spaniolă, n-ar avea motiv să se împotrivească unei legături cu familia de Paris, al cărei nume s-a impus demult în întreaga Europă.

— Nu-ţi face nicio speranţă deşartă, prinţe Raymond, îmi răspunse Perez, căci Carmencitta nu poate fi a dumitale. Recunosc pe bună dreptate că nu există un cavaler mai nobil ca dumneata, dar deasupra capului sărmanei mele Carmencitta apasă un destin tragic, un blestem grozav, şi-ţi voi lămuri în puţine cuvinte despre ce e vorba. Dar

înainte de a-ţi împărtăşi taina, te rog să-mi întinzi mâna, prinţe Raymond, şi să-mi juri pe onoarea dumitale de prinţ că ceea ce-ţi voi spune acum va rămâne în sufletul dumitale, după cum a rămas şi în sufletul meu, timp de optsprezece ani.

— Ţi-o jur! exclamai eu, adânc mişcat.

— Primesc jurământul dumitale, spuse Perez, dar află că eşti legat de el numai până la moartea mea. Şi acum ascultă! Carmencitta este fiica Regelui Spaniei, care a domnit cândva pe tronul acestei ţări.

— O fiică de rege! exclamai eu, uluit. Şi aici… în casa asta a fost crescută această fiinţă fermecătoare! Şi i s-a răpit tot ce i se cuvenea de pe urma obârşiei sale regale!

— Totul! exclamă bătrânul, cu vocea sugrumată de emoţie. Ba ceva mai mult chiar decât drepturile ei regale, i s-a luat dreptul cel mai frumos, cel mai sfânt al femeii… ea nu trebuie să aparţină niciodată unui bărbat.

Şi în vreme ce eu stăteam ca prostit în faţa lui, bătrânul Perez continuă cu voce plină de mânie:

— Nu-i aşa că e grozav? Dar aşa sunt potentaţii acestei lumi, pentru păcatele lor fac răspunzători pe alţii. Cu ce e vinovată această sărmană făptură, că este fructul unei iubiri neîngăduite, că o doamnă de onoare a reginei nu s-a putut împotrivi stăruinţelor Majestăţii Sale? De altfel, mama Carmencittei şi-a ispăşit de-acum păcatul, căci la un an după naştere a murit în mănăstirea în care s-a exilat. Umblau pe atunci tot felul de zvonuri cu privire la moartea nefericitei femei, care fusese şi dânsa o frumuseţe fără pereche, dar un servitor bătrân nu trebuie să dea crezare unor asemenea şoapte şi trebuie să se împotrivească lor, cel puţin atâta vreme cât n-are dovezi sigure în mână. Regele însuşi era un om bun, dar slab, şi n-a făcut niciodată vreo faptă care i-ar fi putut încărca mai târziu conştiinţa. Dar el era căsătorit şi regina, care aflase de toată chestia, spumega de furie şi i-a smuls regalului ei soţ făgăduiala că o va creşte pe Carmencitta în chip cât se poate de josnic şi sub niciun cuvânt sărmana fată nu trebuia să aibă un viitor fericit. Şi pentru ca viperele acestea, – cum numea regina pe doamna de onoare şi pe fiica ei – să nu se înmulţească, regele trebui să-i facă jurământ că biata Carmencitta va rămâne veşnic nemăritată! Eu eram pe atunci vizitiul Majestăţii Sale, şi cu prilejul unei plimbări pe care am făcut-o împreună, cu trăsura, el mi-a

mărturisit unele lucruri pe care nu le încredinţezi de obicei decât unui prieten bun. El îşi goli tot sufletul faţă le mine şi mă imploră s-o iau asupra mea pe nenorocita copilă, s-o cresc drept fiica mea, dar în acelaşi timp îmi spuse şi despre jurământul pe care-l făcuse şi-mi legă de suflet să nu îngădui niciodată căsătoria ei. După cum am spus, mama Carmencittei muri în mănăstire, la un an după naştere. Regele nu şi-a uitat niciodată iubita şi se spunea că ducea o viaţă cât se poate de nenorocită cu soţia sa. După puţină vreme începu să bolească şi cu toate sforţările depuse de medici să-i salveze viaţa, el muri la Aranjuez, când Carmencitta nu împlinise încă doi ani. Regina vru atunci să ia în mâini frânele statului, dar, după cum se întâmplă adesea în binecuvântata noastră patrie, izbucni o contrarevoluţie, ea fu dată jos de pe tron şi un unchi al regelui decedat, luă conducerea. De atunci, bătrâna regină trăieşte izolată, e când la Paris, când la Londra, iar actualul suveran îi împlineşte toate dorinţele şi mai cu seamă aceea referitoare la Carmencitta. S-ar fi putut crede că femeia aceasta peste care se abătuseră atâtea nenorociri, trebuia să fi uitat demult ura ei împotriva bietei copile, iertând şi trecând cu vederea peste tot ce s-a întâmplat. Dar lucrurile nu s-au petrecut astfel. Dimpotrivă, ea iertă actualului suveran, multe lucruri cu care îl avea la mână, numai pentru că acesta îi făgăduise să nu îngăduie niciodată măritişul Carmencittei. Fără să mai ţinem seama de faptul că o asemenea căsătorie n-ar fi fost nici în interesul propriu al regelui, căci Carmencitta e, oricum, din sânge regal şi dacă ar da naştere cândva unui copil, cine ştie dacă vreun partid politic nemulţumit cu actuala conducere n-ar apela la dânsul, oferindu-i tronul. Şi acum dă-ţi seama, prinţe Raymond, de ce nu trebuie să se căsătorească niciodată Carmencitta. Dacă regele prinde cumva vreo bănuială că dumneata ai însămânţat iubirea în inima Carmencittei, va da, desigur, încă astăzi poruncă, ca biata fată să fie azvârlită în vreo carceră oarecare; de aceea, am socotit necesar s-o îndepărtez pe Carmencitta cât mai repede cu putinţă de Madrid. La rudele mele din Aragonia ea va găsi o ascunzătoare prielnică. Şi nu-i aşa, prinţe Raymond, acum când cunoşti totul, nu vei mai face încercarea s-o vezi iar pe Carmencitta, căci îţi dai seama că e imposibilă căsătoria dumitale cu dânsa şi că cel mult îi poţi face inima şi mai grea? Dă-mi mâna şi făgăduieşte-mi că renunţi de a o mai vedea pe Carmencitta de acum încolo.

Dar eu nu strânsei mâna pe care el mi-o întinse, căci o ultimă idee salvatoare se născu în creierul meu. Mă sculai de pe scaun şi cu glas hotărât mă adresai bătrânului:

— Nu, meştere Perez, nu-ţi pot făgădui ceea ce-mi ceri. Carmencitta nu trebuie şi nici nu va ispăşi păcatele tatălui ei. Eu voi îndepărta blestemul care apasă asupra capului ei, o voi salva şi o voi cuceri pentru mine.

Fără să mai aştept răspunsul lui Perez mă îndreptai repede spre uşă, apoi părăsii casa şi, enervat peste măsură, o luai prin parc.

. . . . . .

Prinţul Raymond făcu o mică pauză. Era foarte agitat şi ochii lui luceau în chip ciudat; era ca şi cum n-ar fi istorisit povestea vieţii sale tânărului doctor care stătea în faţa sa, ci lui însuşi, vrând parcă să redeştepte amintirile din tinereţe pentru a le mai retrăi o dată.

Într-un târziu îşi ridică iar capul şi reluă firul.

. . . . . .

Am început să rătăcesc prin parc ca un ieşit din minţi şi toată noaptea am petrecut-o umblând fără astâmpăr şi gândindu-mă cum aş putea face ca s-o salvez pe Carmencitta.

Pe capul iubitei mele apăsa un blestem şi eu trebuia să-l îndepărtez.

Dar am fost nevoit să-mi mărturisesc că întreprinderea aceasta nu prea era uşoară. Aveam numai două căi în faţa mea: s-o răpesc pe Carmencitta, sau să mă arunc la picioarele regelui Spaniei şi să-l implor să-şi dea încuviinţarea pentru căsătoria mea cu adorata visurilor mele.

Dar amândouă soluţiunile mi se părură imposibile. A o răpi pe Carmencitta n-ar fi fost un lucru prea greu în sine, căci fermecătoarea fată mă iubea din suflet şi nu exista nicio îndoială că ea m-ar fi urmat în orice parte a lumii, ar fi împărtăşit cu mine nevoia şi necazul, dacă n-ar fi mers altfel.

Dar ce loc poate fi sigur faţă de urmăririle unui rege? Braţul său ajunge departe, puterea lui e mare… Unei persoane oarecare îi poţi scăpa printre degete, unui rege, însă, nu, căci cel mai neînsemnat locşor de pe pământ stă astăzi sub suveranitatea unui cap încoronat şi regii îşi fac servicii unul altuia.

Dar soluţia aceasta, a răpirii, avea şi ceva dezgustător într-însa. Mie nu mi-au plăcut niciodată dramurile strâmbe, şi apoi, dacă o voi răpi pe Carmencitta, nu se va revărsa oare mânia regelui Spaniei asupra capului nefericitului Perez?

Aveam eu oare dreptul să căşunez bătrânului o asemenea durere? Lui, care a plâns împreună cu mine, care mă iubea?

Rămânea a doua soluţie: să mă arunc la picioarele Regelui.

Dar şi asta îşi avea partea ei proastă. Căci eram un „de Paris” şi un „de Paris” nu se foloseşte de rugăminţi, acolo unde poate întrebuinţa o metodă mai directă, acolo unde ştie că cererea lui o sprijinită pe dreptate.

Şi mă băteam mereu cu gândul, fără să pot lua o hotărâre.

Zorile se iviră, păsărelele începură să ciripească prin copaci, razele purpurii ale soarelui colorară orizontul.

Mă ridicai de pe bancă şi tot trupul îmi era zdrobit.

Noaptea asta făcuse din mine un bărbat, şi mă simţeam întărit sufleteşte. Nu mai eram tânărul de până ieri.

Îmi pusesem în gând să-l caut pe Cristofor, căci voiam să împărtăşesc totul credincioasei mele slugi, în nădejdea de a căpăta un sfat. Am părăsit parcul şi mă îndreptai repede spre oraş.

Îl găsii pe Cristofor încă în pat şi când auzi că am să-i vorbesc ceva important, el se îmbrăcă, în grabă.

Cerui să ni se servească dejunul, şi în timp ce mâncam îi istorisii tot romanul, zugrăvindu-i în culori vii farmecul Carmencittei şi spunându-i că pentru cucerirea ei nu mă voi da bătut ca niciun preţ. Apoi îl implorai să-mi arate calea ce trebuia s-o urmez ca să pot ieşi din labirintul acesta, căci îl ţineam drept om cu experienţă şi în măsură să afle soluţia cea mai potrivită.

Când isprăvii de povestit, bătrânul Cristofor rămase pe gânduri.

— Ai procedat foarte rău, Alteţă, spuse el, şi anume din motivul că n-ai venit la mine încă de aseară.

— Dar ce a putut interveni în timpul acesta, întrebai eu?

— Foarte mult! îmi răspunse el. În Spania se lucrează repede şi dumneata, Alteţă, îmi faci impresia acelui jucător de şah care e cu ochii la toate piesele, dar nu dă nicio atenţie pionului care-i poate primejdui situaţia.

— Dar în jocul meu nu există niciun astfel de pion, îi răspunsei cu

multă convingere.

— Cu atât mai rău, căci în cazul acesta ai de-a face cu o damă.

— Cu o damă? Ce vrei să spui cu asta, Cristofor?

— Prin asta o cred pe Infanta Isabella, căci ea e primejdia de căpetenie care te paşte. Ai umilit-o pe prinţesă, i-ai respins declaraţia de dragoste, ba ceva mai mult: i-ai dovedit că nu eşti deloc dobitocul „de Paris" drept care te-a luat dânsa. Ai văzut-o pe femeia aceasta în partea ei slabă, şi lucrul acesta nu-l poate uita niciodată o spaniolă. Cu aceeaşi patimă cu care te iubea dânsa ieri încă, cu aceeaşi patimă te va urî acum. Şi sunt ferm convins că ea şi-a făurit de acum planul drăcesc al răzbunării împotriva dumitale, Alteţă.

— Cred că prea vezi lucrurile în negru, scumpul meu Cristofor. În ce poate consta această răzbunare drăcească de care vorbeşti?

— În aceea că n-o vei mai revedea pe iubita dumitale Carmencitta, răspunse Cristofor cu hotărâre.

— Adevărat, răspunsei eu, căci azi dimineaţă ea a plecat la nişte rude din Aragonia. Bătrânul Perez mi-a mărturisit-o în chip cinstit că o va îndepărta din Madrid pe fiica-i adoptivă.

— Dacă a plecat într-adevăr spre Aragonia, spuse Cristofor, atunci lucrurile se mai pot îmbunătăţi, căci va putea fi oricând găsită la rudele acelea. Dar tare mă tem că Infanta Isabella şi-a vârât codiţa în afacerea asta. Şi nefericita copilă nu va apuca să ajungă în Aragonia.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe mine şi mi se părea că o perdea de ceaţă se desface brusc în faţa privirilor mele. Vedeam înainte-mi o prăpastie adâncă şi începui să tremur pentru viaţa Carmencittei.

O, ce egoist fusesem! Mă gândisem numai cum puteam face să mi-o apropii pe fata iubită, mi-am frământat capul cum să aduc la îndeplinire căsătoria noastră, dar nici nu mi-a dat în gând că biata Carmencitta ar fi ameninţată de o mare primejdie.

I-am mărturisit Isabellei că iubesc o altă femeie. Pentru servitorii de la Curte nu era nicio taină că intram şi ieşeam necontenit din casa lui Perez şi aflând despre lucrul acesta, Infanta putea să deducă uşor că fiica vitregă a bătrânului vizitiu este aceea care mi-a cucerit inima, şi de dragul căreia am respins declaraţia ei.

— Înainte! strigai pe negândite şi sării în sus de pe scaun, ca muşcat de şarpe. N-avem nicio clipă de pierdut.

— Dar ce-ai de gând să faci, Alteţă? întrebă Cristofor, plin de uimire.

— Încălecăm pe cai şi o luăm repede pe urmele Carmencittei. Perez nu va refuza să ne spună pe ce drum a apucat şi astfel o vom urma de departe pe fată, apărând-o cu trupurile noastre, de va fi nevoie.

— Nu-i rea ideea asta, răspunse credinciosul meu servitor.

Şi începurăm imediat să ne facem pregătirile de drum. Nici nu mă gândeam că mai sunt în slujba prinţesei, ea ştia doar acum cine sunt şi nici nu şi-ar fi putut închipui că voi rămâne mai departe la dânsa.

Întrucât dispuneam de banii trebuitori, preparativele noastre fură repede făcute. Cumpătarăm doi cai buni, apoi nişte sombrero – pălăriile acelea de paie care opresc razele soarelui – ascunserăm două pistoale sub şeile cailor, ne aprovizionarăm cu mâncare şi astfel echipaţi o luarăm spre casa vizitiului Perez.

Acesta n-a prea vrut la început să ne mărturisească pe ce drum a apucat Carmencitta, dar în cele din urmă îmi spuse că a întreprins călătoria în trăsură, însoţită fiind de sora lui.

— E şi vreun bărbat cu dânsa, care ar putea-o apăra la nevoie? întrebai eu.

— Numai un vizitiu, un om în care am deplină încredere. E adevărat că drumurile spaniole nu prea sunt sigure, dar cu cât atragi mai mult atenţia, cu atât mai mult rişti să fii atacat de bandiţii, care intră la bănuială că duci cu tine lucruri de valoare.

Apoi Perez îmi descrise în amănunţime drumul de urmat, după ce i-am împărtăşit teama mea, şi dânsul fu de aceeaşi părere cu Cristofor, că prinţesa Isabella i-ar putea juca vreo festă.

Aşteptarăm până ce trecu arşiţa amiezii, apoi părăsirăm Madridul.

Caii noştri galopau încât copitele lor de-abia atingeau pământul şi după puţin timp eram de-acum la o depărtare bunicică de capitala Spaniei.

La apusul soarelui se ivi înaintea noastră un castel minunat, cu balcoane, cupole şi arcade. Era castelul de plăcere Aranjuez, al familiei regale, spaniole. Călăream acum la marginea unei păduri şi lăsarăm caii puţin mai domul. Deodată, Cristofor exclamă:

— Uite colo, se mişcă o trăsură, o trăsură închisă, ei sunt, aceia pe care îi căutăm.

Într-adevăr, în trăsura care se afla încă la vreun kilometru

depărtare de noi, se aflau, desigur, Carmencitta şi însoţitoarea ei.

— Mă voi încredinţa eu dacă e cu adevărat dânsa, îi spusei lui Cristofor, în vreme ce înfipsei pintenii în coastele calului. Voi întrece trăsura, urmează-mă!

O luai în goană într-acolo, dar în clipa în care ajunsei la vreo două sute de paşi de trăsură, se întâmplă ceva care-mi îngheţă sângele în vine şi-mi făcu părul măciucă în cap.

Din tufişul pădurii se iviră deodată şase călători, după înfăţişarea cărora vedeai îndată că n-aveau deloc intenţii paşnice, căci erau înarmaţi până în dinţi. Şi totuşi, nu păreau să fie nişte briganzi, „disperados”, cum li se zice în Spania, căci erau prea bine îmbrăcaţi.

Spania este, însă, ţara contrastelor. Cavalerul care cu o seară înainte apare într-un salon monden, în frac elegant şi cu vestă brodată, risipind banii cu o dărnicie de Nabab, călăreşte a doua zi la marginea pădurii, pentru a ataca pe vreun negustor bogat, căruia îi va lua punga şi viaţa.

Îi ţineam la ochi pe călăreai suspecţi şi mai nădăjduiam că o vor lua spre stânga, pentru a dispărea iarăşi acolo unde începe pădurea. Dar nu se întâmplă aşa: mizerabilii îşi întoarseră deodată caii şi văzui cu groază cum se îndreaptă spre trăsura închisă în care se afla Carmencitta, iubita visurilor mele.

Ah! acum vedeam limpede, voiau s-o prade. Înfipsei cu furie pintenii în coastele calului şi zburai ca vântul într-acolo.

Mă apropiam de trăsură din ce în ce mai mult şi în vreme ce galopam trăsei pistolul din geanta care se afla sub şa.

Atunci trosni o împuşcătură – unul din bandiţi trăsese – şi văzui cum vizitiul de pe capra trăsurii se apleacă într-o parte, apoi se rostogoleşte la pământ, între picioarele cailor. Mizerabilii îl împuşcaseră pe servitorul credincios. Sângele îmi clocotea cu furie în vine şi după câteva clipe doar eram pe locul unde se făptuise crima.

Ce s-a petrecut în momentul acela n-aş putea spune, ştiu doar că trăsei în acelaşi timp cu amândouă pistoalele şi că ambele nimeriseră în plin. Doi dintre bărbaţi se prăbuşiră de pe cai la pământ. Mă năpustii apoi asupra celui de-al treilea şi începui să-l lovesc cu atâta înverşunare în cap cu patul armei, încât el rămase în nesimţire; scosei apoi cuţitul de la brâu şi-l făcui nevătămător pe al patrulea.

Ceilalţi doi nu mai aşteptară să le vină rândul ci-şi înfipseră

pintenii în coastele cailor şi o luară în goană nebună, căci îşi dădeau seama de soarta ce-i aştepta.

Totul se petrecuse atât de repede, încât pentru moment uitasem cu desăvârşire de cele două persoane care se aflau în trăsură.

Acum, însă, inima începu să-mi bată cu putere, căci ştiam că o voi vedea pe iubita mea Carmencitta făcându-şi apariţia în faţa mea, a eroului care o salvase de la moarte.

Ce bucurie negrăită, ce fericire s-o pot strânge acum în braţe pe fiinţa iubită, cu conştiinţa de a o fi salvat de la pieire sigură! În timpul acesta se apropiase şi iubitul meu Cristofor şi cu un glonte bine ţintit puse capăt şi vieţii aceluia care mai zăcea la pământ, ameţit numai. Acum nu mai aveam să ne temem de nimic din partea bandiţilor.

Îmi îndreptai calul spre trăsură şi întindeam de acum mâna pentru a apăsa pe mânerul portierei, când aceasta se deschise pe dinăuntru.

Un strigăt de uimire scăpă de pe buzele mele. Persoana care-şi făcu apariţia nu era Carmencitta şi nici mătuşa ei, în a cărei tovărăşie trebuia să se afle… ci un bărbat înalt, mlădios, îmbrăcat elegant, coborî din trăsură, şi în urma lui venea un altul, al cărui cap era acoperit cu bucle negre…

Amândoi bărbaţii erau palizi şi priveau înspăimântaţi înaintea lor.

— Să n-aveţi nicio teamă, domnii mei, mă adresai eu către dânşii, căci mizerabilii care voiau să vă atace şi-au primit răsplata. Patru dintre ei zac la pământ, şi numai doi au izbutit să scape cu viaţă. Nu mai aveţi de ce vă teme de pe urma acestor bandiţi.

— Dumnezeu ne-a salvat, prin mâna dumitale, spuse cel mai tânăr dintr-înşii, în vreme ce mă măsură cu privirea de sus până jos. Bestiile acestea au pus la cale un atentat mişelesc, care ar fi sfârşit, desigur, cu moartea noastră, dacă dumneata, domnul meu, n-ai fi intervenit la momentul potrivit.

Bărbatul care vorbise astfel avea ceva atât de distins în toată înfăţişarea sa, încât împins nu ştiu de ce pornire, descălecai de pe cal şi mă apropiai de dânsul.

El îmi întinse mâna într-un chip atât de deosebit, cum niciun om în lumea aceasta nu mi-o întinsese încă.

— Dumneata ai devenit binefăcătorul meu, spuse dânsul, şi se pare că nu ştii încă în clipa de faţă cui i-ai salvat viaţa. Mă cunoşti?

— Nu, domnul meu, răspunsei, nu vă cunosc nici pe

dumneavoastră, nici persoana care vă însoţeşte. Ştiu doar atât, că nişte călători au fost atacaţi de bandiţii care erau pe cale să-i jefuiască şi să-i ucidă poate, şi deoarece sunt creştin şi cavaler, mi-am pus cu dragă inimă viaţa în joc pentru dumneavoastră.

— Asta n-o voia uita niciodată, mă încredinţă cel mai tânăr, şi sunt gata să-ţi îndeplinesc orice dorinţă îţi vei exprima.

Spuse asta cu atâta convingere ca şi cum ar fi fost într-adevăr în stare să-mi îndeplinească orice dorinţă pe care aş fi exprimat-o.

— De altfel, vă înşelaţi mult, domnii mei, spuse dânsul, adresându-se mie şi lui Cristofor, dacă credeţi că oamenii aceia au fost briganzi, care se gândeau să ne jefuiască. Nu, dânşii erau nişte indivizi cu mult mai primejdioşi, şi voiau să aducă ţării noastre un mare neajuns, de pe urma căruia Spania ar fi sângerat poate în clipa de faţă… Aflaţi, deci, că oamenii aceştia plănuiau cea mai grozavă crimă pe care o poate făptui cineva, şi anume un regicid.

— Un regicid! exclamai eu, dându-mă cu un pas înapoi.

Acum lucrurile mi se limpeziră… Îmi dădeam seama în faţa cui mă aflam, ştiam cine m-a încredinţat cu atâta tărie că-mi va îndeplini orice dorinţă pe care aş fi exprimat-o. Da, era dânsul, şi acum îmi aduceam aminte a-i fi văzut fotografia adesea… Acela care îmi datora viaţa era Regele Spaniei în persoană.

Cap. 111 – Intrigă şi amor

În clipa următoare mă lăsai în genunchi în faţa lui, dar suveranul mă apucă de mână şi mă trase înapoi. Mă cuprinse în braţe, mă apăsă la pieptul său şi mă întrebă cum mă numesc.

Am stat o clipă la îndoială, o singură clipă numai; căci acum nu mai era posibil să part masca, nu mai puteam să umblu pe drumuri ocolite. Cu mândrie şi conştiinţă de sine îi spusei:

— Majestate, eu sunt prinţul Raymond de Paris.

Acum venise rândul regelui să rămână uimit, căci el mă aştepta de câteva săptămâni la curte şi nu ştia ce să creadă că nu-mi făcusem încă apariţia la Madrid.

— Este cu putinţă oare ca prinţul Raymond de Paris să fie salvatorul meu? exclamă dânsul. Ah! ăsta e un semn al Cerului, căci stă scris în stele ca familia de Paris să se unească cu familia noastră

regală.

Socoteam că nu e momentul prielnic să-i arăt că se înşală, şi regele luă iarăşi cuvântul, după ce-mi recomandă pe însoţitorul său, care era unul din sfetnicii de seamă, cavalerul Camillo Montez.

— Da, scumpul meu prinţ de Paris, spuse dânsul, ai văzut acum cu proprii dumitale ochi cât de grea este meseria de rege. El vrea să facă numai binele şi totuşi, se găsesc întotdeauna oameni care se opun intenţiilor sale frumoase. Ce n-am făcut eu de-acum pentru această nefericită ţară, cu câte sacrificii personale n-am căutat să aduc fericirea şi bunăstarea în sânul acestui popor! Şi cu toate acestea există un curent care unelteşte împotriva mea. Există oameni care lucrează în taină ca să-mi răpească viaţa. În momentul de faţă eram în drum spre castelul meu de plăcere Aranjuez. Şi mizerabilii au aflat, desigur, de lucrul acesta, m-au adus aici şi fără intervenţia dumitale providenţială, Spania ar fi fost acum orfană de rege. Dar vino cu mine, prinţe Raymond, nu e aici locul să-ţi mulţumesc, ci la Aranjuez, unde o vei găsi, de altfel, şi pe prinţesa Izabella!

Spusese cuvintele din urmă cu o intonaţie deosebită şi cu un zâmbet care ar fi părut să însemne: La Aranjuez se va putea sărbători chiar şi logodna.

Regele şi sfetnicul său se urcară înapoi în trăsură, Cristofor luă locul vizitiului, iar eu rămăsei cu cei doi cai ai noştri. Călăream alături de echipajul regal, şi după un sfert de ceas ajunserăm la Aranjuez.

Regele se retrase în apartamentele sale şi în vremea această avui răgazul să contemplu acest minunat castel de plăcere.

Ce lux orbitor, ce bogăţie fără seamăn, ce splendoare se întâlneau aici, pentru a face din acest palat unul din cele mai frumoase şi măreţe din câte există în toată lumea.

Pe dinaintea ochilor minţii mele se perindau toate acele momente mari, istorice, care s-au petrecut în palat. Cutreierai şi grădinile şi fără să vreau, îmi adusei aminte că pe aici au rătăcit odinioară marchizul Posa cu Don Carlos, în grota aceea se întâlnise probabil regina cu Don Carlos şi pe scara aceea de marmură, străjuită de lei falnici, coborâse regele Filip, suveranul care stăpânise peste o ţară în care soarele nu apunea niciodată…

După vreun ceas, regele trimise să mă cheme.

El îşi schimbase îmbrăcămintea şi mă întâmpină nu ca un rege, ci

ca un om plin de bunăvoinţă, ca un adevărat prieten.

— Şi acum, scumpul meu, începu el, înainte de toate îngăduie-mi să pun la punct socoteala ce o am cu dumneata, căci, adăugă el, cu un zâmbet semnificativ, deşi sunt regele Spaniei, nu doresc deloc să existe un om căruia să-i rămân dator ceva. Dar cu ce aş putea răsplăti serviciul pe care mi l-ai adus, căci un asemenea serviciu nu se poate cântări cu aur, şi nu există nicio decoraţie care ar fi demnă să împodobească pieptul unui bărbat ca dumneata!? Un astfel de serviciu poate fi răsplătit numai atunci când eşti în măsură să dai viaţă pentru viaţă. Ştiu, scumpul meu prinţ că ţi-ai îndreptat paşii la curtea mea, ştiu că aspiri la mâna frumoasei mele verişoare Isabella, şi deşi am fost hotărât dinainte să-ţi încredinţez soarta ei, o fac acum din toată inima şi învestesc această legătură nu numai cu binecuvântarea mea, ci dispun să porţi de azi înainte titlul de duce de Aranjuez, în amintirea locului unde ai salvat viaţa regelui Spaniei. În afară de aceasta atârn de pieptul dumitale Ordinul Lânii de Aur, încredinţat fiind că nimeni nu l-a purtat cu mai multă vrednicie ca dumneata.

Cu aceste cuvinte regele deschise o cutiuţă care se afla pe o masă de marmură, scoase dintr-însa o medalie strălucitoare şi se pregătea să mi-o atârne de piept.

Atunci, însă, mă dădui un pas îndărăt.

— Majestate, exclamai, în vreme ce făcui o plecăciune ceremonioasă în faţa lui, vă rog să mă iertaţi, dar nu pot primi această distincţie, tot astfel nici titlul de duce de Aranjuez, căci condiţia sub care îmi acordaţi aceste favoruri nu este îndeplinită… Eu nu mă aflu în faţa dumneavoastră ca pretendent la mâna Infantei Isabella.

Regele şovăi o clipă, dar apoi se apropie de mine şi-mi prinse decoraţia de piept.

— Ordinul acesta îţi aparţine de drept, spuse el, căci este o recunoaştere a meritului personal. Dar acum explică-mi, te rog, ce rost au cuvintele dumitale din urmă? N-ai venit oare la curtea mea cu intenţia de a te logodi cu prinţesa Isabella?

Atunci mă aruncai la picioarele Regelui şi începui să-i povestesc totul, – cum am venit la Madrid pentru a o cunoaşte pe Infanta Isabella şi cum m-am folosit de o mască în scopul acesta, intrând ca rândaş în slujba Alteţei sale.

Când mi-am început spovedania, Regele nu mă privi deloc cu ochi

răi. Se părea că nu mi-o lua în nume de rău că eram hotărât să renunţ la Isabella.

Probabil că îşi dădea osteneala s-o căsătorească, pentru ca s-o îndepărteze în chip demn de la curtea sa.

Dar când începui să vorbesc despre Carmencitta, când am rostit pentru prima oară numele iubitei mele, figura lui se posomorî, fruntea i se încreţi şi mă privi cu oarecare mânie.

— Majestate, strigai eu atunci, nu pot trăi fără Carmencitta, o iubesc din tot sufletul şi niciodată nu va muri dragostea aceasta din mine. Dacă într-adevăr socotiţi că serviciul pe care vi l-am făcut merită răsplată, dacă credeţi că-mi datoraţi viaţa cu adevărat, atunci vă implor să îndepărtaţi blestemul care apasă pe fruntea nefericitei copile – un blestem pe care nu l-aţi rostit dumneavoastră, ci un altul, care a trecut demult în lumea celor drepţi. Daţi-mi-o pe Carmencitta de soţie, o voi duce afară din ţară şi vă jur pe onoarea mea că niciodată familia regală a Spaniei nu va avea de suferit câtuşi de puţin de pe urma clemenţei dumneavoastră, niciodată nu va rezulta vreo neplăcere de pe urma bunătăţii dumneavoastră… Şi apoi, oare nu are şi dânsa dreptul să se bucure de fericire pe acest pământ? Cu ce s-a făcut vinovată nenorocita copilă? Nu dânsa a înfăptuit crima, ci aceia care i-au dat viaţă. De ce să ispăşească dânsa păcatul părinţilor ei? Asta ar fi nedrept, Majestate, şi nu s-ar împăca deloc cu vederile dumneavoastră civilizate, de care aţi dat dovadă în exercitarea meseriei de rege. Da, o ştiu bine, rugămintea mea va fi ascultată şi mi-o veţi da pe Carmencitta de soţie.

Regele tăcea. El îşi sprijini o mână de masă, iar cealaltă o ţinea apăsată pe piept.

— Nici nu-ţi închipui ce ceri de la mine, prinţe Raymond, spuse el, într-un târziu. Şi te rog, eu, Regele Spaniei, te rog să-mi ceri altceva… exprimă-ţi altă dorinţă. Pretinde de la mine tot ce vrei, cel mai frumos dintre castelele mele, slujba cea mai înaltă în statul meu, totul, totul îţi voi da, numai asta nu, căci nu-mi stă în putere.

— Şi eu, Majestate, n-am altă dorinţă mai fierbinte ca aceasta.

Ce-ar însemna pentru mine castelul cel mai frumos, situaţia cea mai înaltă, atâta vreme cât n-o voi avea pe Carmencitta lângă mine. Numai printr-însa aş putea fi fericit. De aceea, Maiestate, înduplecaţi-vă inima, urmaţi pornirea aceea mărinimoasă de care aţi dat dovadă

în cursul vieţii dumneavoastră, şi îngăduiţi-mi libertatea alegerii…

— Nu pot, ascultă-mă, nu pot! exclamă regele. Dacă aş face-o ar însemna să reneg o făgăduială pe care am făcut-o. Răspunde-ţi dumneata singur dacă pot face asta!

— Dacă într-adevăr vă leagă o făgăduială, Majestate, răspunsei eu fără să şovăi, atunci nu făptuiţi niciun păcat acum, rupând-o, ci v-aţi încărcat cu dânsul atunci când a-ţi dat-o. Căci – vă rog să mă iertaţi, Majestate, dar vorbesc în clipa de faţă pentru fericirea vieţii mele –, făgăduiala aceea a fost lipsită de baza morală, fără de care orice făgăduială cade de la sine.

Regele îşi muşcă buzele, apoi începu să umble încolo şi încoace prin salon, adâncit în gânduri.

Deodată se-ntoarse spre mine şi-mi spuse:

— Există, totuşi, o cale.

În clipa aceea aveam impresia că mi se ia o piatră de pe inimă. Regele găsise o soluţie şi asta însemna că mă găsesc pe drumul cel mai bun pentru atingerea ţelului meu.

— Da, există o cale, continuă suveranul, dar este dureroasă… Vino mai aproape, prinţe Raymond, nu doresc să vorbesc prea tare, căci unde există palat regal ai cărui pereţi să n-aibă urechi?

Şi când m-am apropiat de el, puse mâna pe umărul meu şi-mi şopti:

— Cunoşti împrejurările şi ştii că naşterea Carmencittei a fost o crimă. O crimă făptuită de înaintaşul meu, care a câştigat iubirea unei doamne de onoare din suita soţiei sale. Carmencitta este fructul acestei iubiri. Noi regii, trebuie să purtăm de grijă ca un asemenea arbore pierdut să nu dea roade noi, de aceea l-am aşezat deoparte, unde nu mai poate găsi seva trebuitoare înfloririi sale. S-a luat hotărârea ca frumoasa Carmencitta să rămână nemăritată, şi asta nu pentru a o lipsi de bucuriile unui măritiş fericit, ci pentru că se temeau cu toţii că din căsătoria aceasta ar putea rezulta urmaşi. Aşadar, prinţe Raymond, dacă eşti dispus să depui un jurământ sfânt, că din căsătoria voastră nu vor rezulta niciodată copii, sau că, în cazul când asta n-ar fi posibil, copiii aceştia să nu rămână în casa voastră decât până vor împlini vârsta de cinci ani – atunci ţi-aş putea da, probabil, îngăduinţa de a te căsători cu frumoasa Carmencitta.

Un fior rece mă trecu prin tot trupul. Ce grozăvie cerea omul acesta de la mine! Să-mi reneg proprii mei copii? Să-i alung din casa mea, să

le răpesc numele, rangul şi bogăţia, să-i dau pierzaniei? Acesta era un preţ groaznic, un preţ care nu putea fi plătit cu niciun chip.

Regele citea probabil pe faţa mea cât de mult mă îngrozise propunerea lui, căci clătină capul cu tristeţe şi spuse:

— Puteam oare să-ţi fac altă propunere? Cred că vei recunoaşte singur că n-ar fi fost cu putinţă. Ori renunţi la Carmencitta cu desăvârşire, ori îmi juri că orice copil care se va naşte din căsătoria voastră va fi îndepărtat. Dar să fim înţeleşi: îndepărtat în aşa fel, încât să nu i se întâmple nimic, însă nimeni să nu recunoască într-însul că ar fi copilul Carmencittei.

Nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să accept propunerea aceasta grozavă.

La Carmencitta n-aş fi putut renunţa cu niciun preţ, şi singura mea nădejde era acum că Cerul nu ne va dărui niciun copil, ca să nu fiu nevoit să aduc la îndeplinire făgăduiala grozavă pe care o făcusem.

Îi spusei regelui că mă declar de acord cu propunerea lui. El îmi strânse mâna şi mă rugă să-l vizitez la Curte. În timpul acesta va trimite pe sfetnicul său în Aragonia, pentru a o lua pe Carmencitta de la rudele sale. Ba poate ar fi fost cu putinţă încă să ajungă trăsura în care călătorea iubita mea.

Am primit invitaţia regelui şi rămăsei la Aranjuez, în vreme ce Camillo Montez o porni îndată la drum. El îmi făgădui în taină să facă tot ce va fi cu putinţă pentru a o aduce cât mai repede pe fată în braţele mele.

Dar după opt zile sfetnicul se reîntoarse spunându-mi că fata nu poate fi găsită. N-o întâlnise nici în drum, nici la rudele sale din Aragonia.

Presupunerile lui Cristofor se înfăptuiseră.

Sărmana făptură, fusese, desigur, atacată în drum, şi dacă n-a fost omorâtă, a fost, probabil, îndreptată pe un drum, pe care numai Isabella ni l-ar fi putut trăda.

Da, nu exista nicio îndoială că frumoasa femeie, însetată de dorul răzbunării, îşi vârâse codiţa. Ea pusese oameni care s-o îndepărteze din cale pe Carmencitta.

Mă dusei repede la rege şi-i împărtăşii deschis bănuiala mea.

De fapt, regele îşi cunoştea bine verişoara şi o socotea în stare de asemenea neomenie, dar el îmi mărturisi îndată că nu va fi prea uşor

să obţină o mărturisire din partea Isabellei. Sub niciun cuvânt nu trebuia să procedăm în mod brutal fată de dânsa, trebuia cel puţin să căpătăm oarecari dovezi că Isabella ar avea vreun amestec în dispariţia Carmencittei, – şi mă însărcină pe mine cu adunarea lor.

Trecură iar două săptămâni, fără să fi înaintat nici cu un pas măcar în tot timpul acesta.

Am pus s-o supravegheze pe frumoasa Infantă, dar totul rămase fără rezultat.

Regele însuşi dădu poruncă să i se predea lui toată corespondenţa sosită pe numele Isabellei, nădăjduind că astfel va da de o scrisoare care să-l pună pe urmele Carmencittei. Dar şi speranţa aceasta rămase neîndeplinită.

Eram pe pragul disperării, căci după ce mă văzusem atât de aproape de ţintă, eram nevoit să-mi dau seama că mă aflu mai departe ca oricând de ea.

Dar o întâmplare îmi veni în ajutor pe negândite. Într-o zi, la o oră foarte matinală, regele mă pofti în cabinetul său de lucru.

De la cea dintâi privire mi-am dat seama că suveranul Spaniei era cât se poate de iritat. Chipul său era mult mai palid şi tulburat ca în ziua când l-am salvat din mâinile urmăritorilor săi.

În faţa lui, pe masa de lucru, se aflau numeroase scrisori, deschise.

— Acestea sunt scrisorile sosite în cursul dimineţii de astăzi pentru prinţesă, îmi spuse el.

— Ah! Majestate, şi aţi găsit printre ele vreo indicaţie care să ducă la descoperirea iubitei mele Carmencitta?

— Asta nu, dar cu ajutorul acestor scrisori am descoperit o altă taină, care aruncă o lumină puternică asupra caracterului prinţesei. Dumneata mi-ai devenit prieten şi un om de încredere, Raymond, şi de aceea vreau să te iniţiez în taina aceasta. Priveşte-ncoace şi vezi ce-am găsit într-una din scrisorile adresate prinţesei.

El scoase o coală mare de hârtie şi mi-o întinse.

— Majestate, răspunsei eu după câteva clipe, asta este o notă de plată cât se poate de obişnuită, pe care un magazin de mode din Madrid o trimite Infantei Isabella. Pe hârtia aceasta scrie doar ca rochia de mătase roşie comandată de Alteţa Sa va fi gata în ziua de 12 ale lunii şi va costa… cinci sute de pesetas.

— Dar ştii dumneata ce-nseamnă această rochie roşie de mătase?

întrebă regele. Nimic alta decât… înălţarea drapelului roşu. Este steagul revoluţiei, – pe ziua de 12 ale lunii se plănuieşte detronarea mea. Prinţesa se află în legătură cu duşmanul meu, asta-i lucru clar şi dovedit. Fii bun te rog şi ţine hârtia contra luminii şi atunci vei putea citi ce scrie pe dânsa.

Făcui întocmai şi mă cutremurai de groază când citii, scris cu cerneală simpatică, un întreg plan de înaltă trădare, care nu avea alt scop decât să-l detroneze pe rege şi să pună coroana regală pe capul Infantei Isabella.

— Acum nu mai încape nicio îndoială pentru mine, continuă suveranul, că atentatul acela mişelesc de care m-ai scăpat dumneata, a fost opera prinţesei. Sfătuieşte-mă ce să fac!

— Mi-aş îngădui să sfătuiesc pe Majestatea Voastră să dispuneţi imediata arestare a Infantei Isabella, altfel veţi fi pus în situaţia să tremuraţi necontenit de ameninţarea planurilor infernale ale acesteia.

Regele stătu pe gânduri câteva clipe. Părea complet dezorientat. Gândul că era trădat de un membru al propriei sale familii, părea să-l fi întristat adânc.

— Fie! exclamă el, voi dispune arestarea prinţesei, dar nu o voi putea trata ca pe o prizonieră de rând. Nu există nicio închisoare în care să poată fi aruncată o prinţesă spaniolă. Ea singură va trebui să-şi aleagă unul din castelele ei, în care îşi va aştepta osânda, şi pe dumneata prinţe Raymond, te-am ales ca paznic al prinţesei, căci ştiu cât se poate de bine că eşti un bărbat, pe care nu-l vor putea îndupleca nici aurul, nici frumuseţea Isabellei.

O astfel de slujbă nu prea era pe placul meu, dar o acceptai, totuşi, căci îmi spuneam că în felul acesta voi putea avea cel mai bun prilej să aflu de la prizonieră unde o ascunsese pe iubita mea Carmencitta.

— În acelaşi timp te însărcinez să-i iei şi interogatoriul, continuă regele. Isabella şi-a câştigat cu prisosinţă să fie umilită de dumneata, să se prăbuşească sub ochii dumitale de la înălţimea la care stătuse până acum. Uite, îţi pregătesc ordinul de arestare, du-te şi ia-ţi atâţia oameni cât socoţi de trebuinţă şi vreau ca peste un ceas, prinţesa să fie gata de drum.

Regele se aşeză la masă, scrise câteva rânduri, iscăli şi-mi înmână hârtia.

Mă dusei la Cristofor – care locuia, firește, împreună cu mine în

palatul regal – şi-i istorisii cele întâmplate.

— Minunat! exclamă credincioasa mea slugă, acum o vom avea pe prinţesă în mâinile noastre. Peste câteva zile vom şti unde trebuie s-o căutăm pe Carmencitta.

— Vino, deci, Cristofor! Vei lua şi tu parte la arestarea prinţesei.

Îmi alesei doisprezece oameni din garda personală a regelui, le spusei să mă urmeze şi mă-ndreptai spre aripa palatului în care erau apartamentele Infantei.

Ordonai oamenilor să aştepte în sală şi să fie gata la porunca mea, apoi mă înţelesei cu Cristofor asupra unui semn, la care trebuia să-i conducă pe soldaţi la mine. După aceste măsuri prevăzătoare mă despărţii de ei şi după ce străbătui câteva încăperi, intrai într-un salon cu mobile din lemn roz, unde fui întâmpinat de o cameristă a prinţesei.

Îi spusei numele şi o rugai să mă anunţe Alteţei Sale.

După câteva minute camerista se întoarse şi-mi spuse că sunt aşteptat.

Străbătui încă un cabinet mic şi mă aflai în faţa Isabellei.

Un capot de mătase îi învăluia formele minunate, iar buclele blonde, care se desfăcuseră, îi cădeau pe umeri.

În clipa când trecui pragul, Isabella îmi aruncă o privire triumfătoare, apoi îmi întinse o mână tremurătoare, – tremurătoare de bucurie.

— Ştiam că vei veni, pinţe Raymond, exclamă dânsa. Am aşteptat cu deplină siguranţă ziua, ceasul acesta. Nu, nu-ţi mai pierde vremea cu scuzele, ţi-am iertat totul, te iubesc şi astăzi cu aceeaşi ardoare cu care te-am iubit atunci.

— Ce trist este, prinţesă, răspunsei eu cu glas tăios, că trebuie să vă distrug visul acesta. Nu vin la dumneavoastră din propria mea pornire, ci din porunca Majestăţii Sale regale.

— Cum, nu vii din propria dumitale pornire? Trebuia ca să-ţi poruncească regele oare ca să-mi ceri mâna? Dar îmi este indiferent, totuşi, şi te voi urma oriunde mă vei duce.

— În cazul acesta, prinţesă… urmează-mă la închisoare!

Isabella sări în sus, ca muşcată de şarpe.

Sprâncenele ei minunate se încruntară şi se uită la mine cum te uiţi la un om de a cărui stare mintală te îndoieşti.

— Ai venit aici ca să faci glume cu mine, prinţe Raymond? izbucni dânsa.

— Aş dori din tot sufletul să fie numai o glumă, îi răspunsei, dar vă veţi încredinţa, Alteţă regală, că lucrez în numele regelui atunci când vă declar prizoniera mea. Prinţesă Isabella de Spania, sunteţi arestată sub învinuirea de înaltă trădare!

Un ţipăt înfiorător scăpă de pe buzele frumoasei femei. Apoi se năpusti ca o tigroaică asupra ordinului de arestare, pe care eu îl ţineam ridicat deasupra capului. Voia, desigur, să mi-l smulgă din mâini, dar eu eram pregătit pentru un astfel de atac şi în clipa următoare, scosei un fluierat prelung.

Se auziră paşi greoi în odăile învecinate, paşi care se apropiau din ce în ce mai mult.

Isabella îşi dădu seama de realitatea faptelor şi izbucni cu vocea înecată:

— Arestată! Acum totul e pierdut!

— Ai pierdut doar libertatea, prinţesă, îi răspunsei, dar de data aceasta n-ai luptat împotriva unei fete lipsite de apărare, ci împotriva regelui Spaniei, care este atotputernic, şi se pare că ai uitat lucrul acesta. Acum alege-ţi singură un castel, în care doreşti să te duc ca prizonieră. Majestatea Sa mi-a dat însărcinarea să-ţi las această libertate.

Isabella se prăbuşi într-un fotoliu, pieptul ei tresălta ca o mare furtunoasă, până când un adevărat val de lacrimi tâşni din ochii ei frumoşi.

— Arestată! murmură ea din nou, totul s-a sfârşit!… O, Dumnezeule mare, jocul e pierdut!

În clipa aceasta se deschise uşa şi în pervazul ei se iviră soldaţii, cu baioneta la armă.

Cap. 112 – La mănăstire

— Ai văzut vreodată o fiară înfuriată, scumpul meu Schulze? întrebă prinţul după o pauză scurtă. Nu, cred că n-ai avut încă prilejul acesta, dar eu, care am vânat tigrii în India şi elefanţi în Africa, eu am văzut aşa ceva şi nu voi uita niciodată priveliştea. Închipuie-ţi-l pe tigru, regele junglei indiene, străbătând majestuos domeniile sale,

ţinând capul cu ochii plini de văpaie înălţat în sus spre cer. El ştie că acesta e regatul lui. Dânsul e suveran, nimeni nu i se poate împotrivi, nimeni nu cutează să-i încrucişeze drumul! Pătrunde în pădure din ce în ce mai adânc, răsuflarea sa alungă din cale orice vietate, dar deodată simte cum pământul se clatină sub dânsul, bucăţi mari de teren, se desprind şi într-o clipă dispare, se prăbuşeşte cu zgomot în adâncuri… Tigrul s-a prins în una din acele curse pe care băştinaşii Indiei le pregătesc cu atâta îndemânare, dar şi cu multă muncă, regelui junglei. Toată groapa nu e nici măcar atât de mare, încât animalul să se poată mişca în voie într-însa, şi e acoperită cu trestie, deasupra căreia se presară pământ. Tigrul nu rămâne multă vreme ameţit de această cădere şi când îşi revine scoate un muget înfiorător, care cutremură întreaga pădure şi începe să scormonească pământul, cu furie, cu gândul să-şi lărgească temniţa. El încearcă să se caţere pe pereţii laterali, dar cade necontenit înapoi, urlă, mugeşte, izbeşte şi bale de sânge i se îndeasă la gură. Ochii lui aruncă fulgere, privirea lui e groaznică din cale afară, – şi totuşi… atotputernicul rege al junglei trebuie să recunoască în cele din urmă că este pierdut, că omul l-a învins de data aceasta. Şi elefantul! …Când părăseşte pădurea seculară în care trăieşte şi deodată tăişul ascuţit al unui cuţit îi alunecă peste tendoanele picioarelor dindărăt, care sunt retezate cu iuţeala fulgerului… Colosul se prăbuşeşte la pământ cu atâta repeziciune, încât oamenii de la mari depărtări cred că s-a produs un cutremur de pământ… Apoi, după ce elefantul a încercat de câteva ori să se ridice, îşi dă seama că nu mai e stăpân pe picioarele sale, – şi atunci scoate un muget de trompetă care înduioşează până la lacrimi inima omului. După asta apucă cu trompa cel mai apropiat copac şi-l rupe în două, ca pe o trestie, apoi începe să scormonească pământul, urlă, mugeşte, parc-ar vrea să se plângă Cerului că omul l-a învins.

Vezi dumneata, scumpul meu Schulze, de priveliştile acestea mi-am adus aminte, când am văzut că prinţesa Isabella se prăbuşeşte sub povara conştiinţei că puterea ei s-a sfârşit.

O clipă doar a rămas locului, înmărmurită, apoi scoase un strigăt înfiorător şi în momentul următor se năpusti asupra mea, dar nu ca frumoasa prinţesă spaniolă, ci ca o furie, gata să mă gâtuie.

Din fericire, avui răgazul să mă dau înapoi şi strigai soldaţilor:

— Puneţi mâna pe ea şi duceţi-o de aici!

— Nimeni nu va îndrăzni să se atingă de o prinţesă spaniolă, strigă ea. Atât de departe n-au ajuns încă lucrurile. Da, voi merge. Spune regelui că mi-am ales de reşedinţă mănăstirea Corona d'Esperanza.

— Voi comunica Majestăţii Sale lucrul acesta, răspunsei. Dar să nu mai pierdem vremea. Binevoieşte, prinţesă, să te pregăteşti de călătorie; voi fi de faţă în vreme ce-ţi vei face toaleta, căci nu trebuie să te las o clipă singură.

Văzui atunci că o trece un fior.

Se aşteptase probabil ca un altul s-o conducă la mănăstire, un altul, cu ajutorul căruia frumoasa femeie nădăjduia să-şi recapete libertatea.

Acum, însă, vedea că e pierdută.

Ea mormăi cuvinte neînţelese, apoi dădu câteva porunci cameristei, şi aceasta începu să împacheteze într-un geamantan ceva rufărie şi făgădui să trimită restul în urmă.

Isabella îşi puse apoi o mantie, îşi acoperi capul cu un fişiu şi mi se adresă:

— La ordinele dumitale, prinţe Raymond. Ah! cât e de interesant! Bărbatul care trebuia să-mi fie soţ, a devenit temnicerul meu.

Peste zece minute, un convoi trist porni de la castelul Aranjuez, luând-o spre nord. El era format dintr-o trăsură închisă, escortată de doisprezece dragoni spanioli. În trăsură se afla prinţesa Isabella, iar eu şedeam în faţa ei. Cristofor se afla în spate.

În tot timpul drumului eram foarte atent, căci mă puteam aştepta ca prinţesa să încerce un atentat asupra mea. De la femei perfide şi răzbunătoare ca acestea, te puteai aştepta la orice. Dar ea nu se gândea să mă ucidă, ci încercă să mă îmbuneze pe altă cale.

Era noapte.

Luasem hotărârea să rămân tăcut tot timpul. Un întuneric adânc domnea în jurul nostru, pe când treceam printr-o pădure.

Isabella se aciuise într-un colţ al trăsurii, ţinea ochii închişi şi aş fi putut crede că doarme, dacă n-aş fi observat că pieptul ei tresălta. Deodată mă simţii apucat de mâini. Degetele ei fierbinţi mi le strânseră ca într-un cleşte.

— Scumpul meu bărbat, îmi şopti dânsa, aplecându-se spre mine, atât de aproape, încât îi simţii răsuflarea pe obraz. Omule, eşti oare de marmură, nu simţi, nu ştii că Isabella vrea să ţi se dea cu totul? Priveşte-mă, dragul meu, ce Dumnezeu, doar n-oi fi atât de puţin

vrednică de a ispiti pe cineva! Mii de bărbaţi mi-au stat de acum la picioare şi mi-au cerşit dragostea, dar eu i-am respins pe toţi cu multă demnitate. Dar pe tine te-am dorit, pe când te credeam doar un biet servitor, şi nu e oare asta o dovadă că te iubesc din adâncul inimii? Acum, însă, când ştiu că eşti prinţul Raymond de Paris, vreau să-ţi fac o propunere. Există o legătură, prinţul meu, care e atât de puternică, încât nicio inimă omenească, nu-i se poate împotrivi. Nici tu nu i te vei putea opune, şi această legătură înseamnă dragoste şi putere. Ei bine, Raymond, continuă ea, cu înflăcărare, eu îţi aparţin ţie acum, – în clipa aceasta, dacă vrei – şi-ţi aduc un dar pe care niciun muritor nu l-a primit încă din mâna unei femei. Vreau să aşez pe capul tău coroana Spaniei. Da, e adevărat, există în ţara mea un partid care s-a săturat până în gât de domnia regelui actual. Îţi propun deci, să-mi redai libertatea şi să fugi împreună cu mine. Să ieşim din această trăsură şi s-o pornim prin pădure, iar la răsăritul soarelui vom ajunge la un castel unde vom da de prieteni, de tovarăşi, şi de acolo vom porni la luptă şi crede-mă – îţi jur – vom fi învingători.

În vreme ce rostea cuvintele acestea cu glasul plin de patimă, izbutise să se aşeze lângă mine. Mă cuprinse cu braţele ei moi şi mă strânse cu putere la piept.

Mă trecură năduşelile.

Mă credeam apărat de farmecele Isabellei, dar căldura care izvora din apropierea trupului de femeie, apăsarea tremurătoare a mâinilor sale, îmbrăţişarea strânsă, toate astea mă tulburară adânc.

Rămăsei mut, nicio vorbă nu ieşea de pe buzele mele.

— Vino, fii al meu, îmi şopti dânsa, dacă te-ai odihnit o singură dată la pieptu-mi, eşti al meu, o ştiu bine. O! de câtă fericire te voi înconjura, sărută-mă, şi apoi să fugim!

Înainte ca să mă pot împotrivi ea îşi lipi buzele-i umede şi calde de ale mele şi fui străbătut de fiori sub sărutările ei.

Începui să-mi pierd cunoştinţa, mă prăbuşi pe spate în pernele moi ale trăsurii, mai văzui numai ochii-i visători şi faţa-i promiţătoare de fericiri nespuse.

Dar în clipa în care se pregătea să dea ultimul atac întru doborârea rezistenţei mele, apăru în faţa privirilor mele figura dulce şi nevinovată a Carmencittei. Mi se părea că iubita fată stă înaintea mea, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Şi lacrimi mari sclipeau în

ochii ei, de Madonă.

Atunci, cu ultima rămăşiţă de putere care-mi rămase, o împinsei îndărăt pe ispititoarea femeie. În clipa următoare scosei repede din buzunar unul din pistoalele pe care le luasem cu mine, apăsai cocoşul şi îndreptai ţeava spre dânsa.

— Încă o vorbă dacă mai scoţi, încă o privire dacă-mi arunci, îi strigai, şi sângele unei prinţese spaniole va înroşi pernele acestei trăsuri. Prinţesă! Oare onoarea femeii spaniole este un obiect care se poate pune la mezat? Ah! pleacă, te dispreţuiesc! Păstrează-ţi cel puţin demnitatea feminină!

Dinţii ei albi scrâşniră, ochii ei luciră sinistru în întuneric, dar eu răsuflai uşurat, căci îndepărtasem furtuna, învinsesem.

Înălţai un imn de slavă spre Cer, căci niciodată n-am repurtat o izbândă mai frumoasă. Şi Isabella era doar o femeie, care ar fi putut suci capul oricărui bărbat.

În tot timpul nopţii am observat-o cu toată atenţia pe prizonieră, ca nu cumva să încerce să fugă…

În dimineaţa următoare, însă, îl chemai pe Cristofor în trăsură, căci cu niciun preţ n-aş fi primit să mai rămân singur cu ispititoarea aceasta.

În seara zilei a treia oprirăm în faţa unei clădiri înalte şi întunecate, din mijlocul unui peisaj minunat: era mănăstirea Corona del'Esperanza.

O lăsai pe Isabella în paza dragonilor şi mă dusei la stareţ să-l înştiinţez de misiunea mea, îi arătai ordinul scris al regelui şi stareţul se înclină în faţa lui.

— Dorinţa Majestăţii Sale, urmai eu, este ca Infanta Isabella să fie ţinută sub cea mai severă pază. Va căpăta o chilie ca toate celelalte călugăriţe, dar numai o dată pe zi va avea dreptul s-o părăsească, pentru a face o plimbare prin grădină. În timpul acestei plimbări o voi supraveghea eu însumi.

— Cum aşa, domnul meu? strigă stareţul surprins, vreţi să rămâneţi şi dumneavoastră la mănăstire?

— Din ordinul Majestăţii Sale Regele! răspunsei. Şi vă rog să-mi puneţi la dispoziţie, pentru mine şi cei doisprezece dragoni ce mă însoţesc, locuinţa necesară.

Stareţul îşi împreună mâinile în semn de disperare.

Ar fi vrut să protesteze, dar ştia bine că nu e de glumit cu regele Spaniei, căci acesta dovedise de-acum de nenumărate ori că e în măsură să supună voinţei sale pe reprezentanţii religiei.

Prinţesa căpătă o chilie mare, aproape elegant mobilată, a cărei fereastră zăbrelită dădea în grădină, iar eu primii cheia acestei chilii.

Eu, Cristofor şi dragonii furăm încartiruiţi pe o colină a mănăstirii şi interzisei cu străşnicie oamenilor mei să se aventureze prin partea clădirii, unde locuiau călugăriţele.

Şi trebuie să recunosc că ei respectară această poruncă, cu sfinţenie.

Eu, însă, pusei în fiecare noapte santinele în faţa uşii prinţesei, pentru a împiedica o eventuală încercare de fugă.

Şi astfel au trecut alte patru săptămâni.

Dispoziţia mea sufletească nu se îmbunătăţise deloc, căci tot n-o găsisem pe mult iubita mea Carmencitta, şi toate sforţările regelui – cu care întreţineam corespondentă regulată – pentru a da de urma fermecătoarei fete, rămaseră zadarnice. Aproape întreaga Spanie fusese scotocită, cu toate oraşele, satele, munţii şi văile ei, dar nimic nu se arătă.

Nu ne mai rămânea altceva decât să credem că biata Carmencitta fusese ucisă.

Şi e lesne de priceput că situaţia aceasta nu era de natură să îmbuneze sentimentele mele fată de Isabella, care era singura vinovată de nenorocirea mea actuală.

În ceea ce o privea pe prinţesă, ea părea să se fi împăcat cu soarta şi nu mai făcea nicio încercare să mă corupă. Ea mă întâmpina cât se poate de liniştită şi supusă şi când intram în chilia ei, ca să mă încredinţez că totul e în ordine, o găseam de obicei aplecată deasupra unei cărţi.

Ea se ruga mult, citea şi mai mult sau privea prin zăbrelele ferestrei sale, spre peisajul de rai, care apărea şi mai minunat acum, sub podoaba începutului de toamnă.

— Să nu-ţi vină să crezi, îmi spuse într-o zi Cristofor, că femeia aceasta ar fi o sfântă, când o vezi plimbându-se liniştită prin grădină, cu paşi măsuraţi, cu ochi plecaţi spre pământ, cu crucea de aur atârnată de piept?

— Sub masca de sfântă se ascunde diavolul, care zace în această

femeie, îi răspunsei eu.

Şi într-o zi avui prilejul să mă încredinţez cât de cuminte am procedat, oprindu-i pe oamenii mei să păşească prin partea aceea a mănăstirii, în care locuiau călugăriţele.

Printre oamenii mei se afla unul cu numele de Esquillio. El era cel mai tinerel dintre toţi soldaţii, un băietan frumos, cu părul negru ca pana corbului, cu statura puternică şi plină de energie.

Esquillio era cel mai înverşunat duşman al Isabellei şi eu îl consideram ca unealta mea cea mai de preţ. El se îndesa totdeauna să exercite paza de noapte în faţa chiliei în care se afla Isabella şi ori de câte ori făceam inspecţia, îl găseam neclintit la postul său.

Când avea o zi de libertate, se aşeza sub un migdal înflorit sau pe o bancă din grădină şi sforăia de zor.

Avea la Madrid o biată mamă şi era mişcător să vezi cât de des îi trimitea scrisori. Nu trecea o zi aproape, în care dânsul să nu scrie vreo scrisoare acasă.

Aceste scrisori mi le preda mie spre expediere, şi eu le predam curierului care pleca zilnic la Madrid cu corespondenţa.

Într-o zi Esquillio îmi înmână din nou o scrisoare, care purta adresa mamei sale. În vreme ce o priveam şi mă gândeam cu duioşie la fiul atât de credincios, fumam o ţigară.

Scrumul fierbinte al acesteia se scutură şi înainte să pot împiedica, focul cuprinse plicul scrisoarea.

Împrejurarea aceasta îmi era foarte neplăcută, căci acum nu-mi rămânea altceva de făcut decât să deschid scrisoarea, pentru a o pune în alt plic, pe care trebuia să scriu adresa din nou.

Esquillio dormea şi nu voiam să-l trezesc pentru atâta lucru, cu atât mai mult cu cât în noaptea trecută fusese de gardă.

Rupsei plicul cu totul, dar care nu-mi fu mirarea, când dădui peste un al doilea plic, care nu mai purta pe dânsul adresa bietei femei din Madrid, ci a unui conte spaniol, cunoscut ca una din căpeteniile de seamă ale conspiraţiei împotriva regelui, şi al cărui domiciliu era necunoscut autorităţilor.

Dar groaza mă cuprinse de-abia atunci când citii scrisoarea, căci acum mă simţii îndrituit s-o citesc, e lesne de înţeles. Ea nu era scrisă de „credinciosul” meu Esquillio, ci de prinţesa Isabella şi constatai din conţinutul ei, că femeia aceasta ţesea înainte firele conspiraţiei din

chilia ei de mănăstire, şi întreţinuse o corespondenţă regulată cu partizanii ei credincioşi.

Din scrisoarea aceasta mai aflai că se plănuia pentru una din zilele următoare o tentativă în stil mare de eliberare a prinţesei. Stareţul, care era şi dânsul înţeles cu Isabella, urma să dea drumul în cursul nopţii partizanilor prinţesei, în număr de vreo cincizeci, prin poarta mică din dosul mănăstirii. Aceştia urmau să ne ia prin surprindere, să ne ucidă pe toţi, – adică pe mine şi pe dragonii mei – şi s-o facă scăpată pe frumoasa Infantă a Spaniei.

Trimisei scrisoarea imediat regelui la Madrid şi cerui să mi se trimită întăririle necesare.

Pe Esquillio, voiam să-l pedepsesc cum se cuvine în noaptea aceea. Lucrurile erau doar limpezi.

Isabella izbutise probabil să-l corupă pe soldatul acesta, care era, de altfel, un băiat de treabă, şi el îşi vânduse demnitatea şi onoarea de militar în schimbul sărutărilor ei pătimaşe.

La ceasurile zece, Esquillio îşi luă în primire postul. Înainte de aceasta se prezentă la mine pentru a primi ordinele necesare. I le-am dat fără să mă trădez cu ceva, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, şi, ca să-l liniştesc cu desăvârşire îi dădui un pachet cu tutun ca să aibă ce fuma.

— Mă pot încrede în tine! îi spusei când era gata de plecare.

— Ca în dumneavoastră înşivă, Excelenţă, îmi răspunse. Fiţi siguri că această conspiratoare împotriva bunului nostru rege, nu va putea scăpa din carcera ei atâta vreme cât ochii lui Esquillio sunt deschişi.

— Banditule! îmi spusei eu, las' că te prind eu acuş!

Aşteptai până la miezul nopţii, apoi dădui poruncă lui Cristofor şi la patru dragoni să mă urmeze.

Pentru ca să nu ni se audă paşii, ne-am învelit încălţămintea cu paie. Şi astfel am pornit-o în susul gangului.

Esquillio stătea pe un scăunaş în faţa uşii chiliei, ţinând arma în mână. El ne văzu numai atunci când cotirăm după un colţ şi ne ivirăm pe negândite în faţa lui.

Dar el rămase netulburat, îi dădurăm parola şi în vreme ce prezenta arma, îmi dădu raportul:

— Totul e în ordine, nu s-a petrecut nimic deosebit.

— Prinţesa se află în chilia ei? îl întrebai.

— Da, Excelenţă!

— Puşca îţi este încărcată, conform regulamentului? îl întrebai mai departe.

— Da, Excelenţă! sună şi de astă dată răspunsul.

— Arată-mi-o te rog!

El îmi înmână arma, fără să clipească.

În clipa în care o luai în primire, strigai către dragonii care mă însoreau:

— Puneţi mâna pe omul acesta şi legaţi-l!

Cu iuţeala fulgerului se aruncară asupra lui şi după un minut Esquillio zăcea la pământ legat de mâini şi de picioare, cu un căluş de paie în gură, iar trăsăturile sale exprimau lămurit vinovăţia.

— Urmează-mă, Cristofor! spusei bătrânului meu servitor. Vom pătrunde în chilia prinţesei.

Uşa încăperii era încuiată, dar eu prevăzusem lucrul acesta.

O deschiserăm cu forţa şi intrarăm înăuntru.

Chilia era goală, păsărica zburase… Probabil că Infanta Isabella se ducea în fiecare noapte la întâlnirile ei tainice, însoţită de stareţ şi santinela trădătoare o lăsase în voie să iasă şi să intre.

La gândul acesta mă cuprinse o furie de nedescris şi dădui ordin ca Esquillio să fie adus imediat înăuntru.

Ordinul fu executat şi când necredinciosul intră în odaie pusei să i se scoată căluşul şi mă adresai lui:

— Un singur ţipăt dacă scoţi, te ucid ca pe o năpârcă. Şi acum spune-mi unde se duce prinţesa în cursul nopţii?

— Nu ştiu!

— Nu ştii? Minţi, mizerabile. Ştii tot privitor la dânsa, îngrijeşti şi de transmiterea corespondenţei ei secrete. Eşti în stare să tăgăduieşti?

Esquillio tresări, îşi dădu seama că totul fusese dat pe faţă şi că eu ştiam mai multe decât ar fi bănuit dânsul.

— Dacă până în trei minute nu-mi vei fi spus unde este prinţesa, continuai eu, voi pune să te împuşte pe loc.

Ameninţarea aceasta era cam tare şi trebuie s-o mărturisesc că nu m-am folosit de ea cu inima uşoară, dar faţă de un soldat spaniol un asemenea limbaj este îndreptăţit, căci el este de o încăpăţânare dusă la extrem.

Cu toate acestea, Esquillio tot nu voia să vorbească.

— Haideţi, băieţi, mă adresai dragonilor, fiţi gata.

— Voi mărturisi! strigă atunci Esquillio, care tremura din tot corpul.

— Aşadar, spune-mi unde se află prinţesă Isabella?

— În pivniţa secretă!

— Ce legătură poate avea dânsa cu pivniţa secretă?

— Asta n-o ştiu, o jur pe bunul Dumnezeu; dar prinţesa coboară în fiecare noapte acolo.

— Cunoşti drumul care duce la această pivniţă secretă?

— Îl cunosc. În etajul al doilea, în spatele coloanei celei mari, unde se găseşte icoana Maicii Domnului, se află o uşă secretă, de unde porneşte o scară în pivniţa subpământeană.

Ştiam destul.

Era evident că în această pivniţă secretă se ţineau consfătuiri, probabil că Isabella uneltea acolo ceva împreună cu stareţul mănăstirii. În orice caz voiam să mă conving ce făcea ea acolo în clipa de faţă, şi cu cine se afla împreună.

— Cristofor! strigai bătrânului meu servitor, vei rămâne aici cu prizonierul nostru şi-l vei păzi cu străşnicie. Soldaţii mă vor urma.

Lui Esquillio i se puse din nou căluşul în gură şi el amuţi. Dar privirile sale cuvântau cu atât mai lămurit, exprimând disperare, groază, părere de rău.

Cu picioarele înfăşurate în paie, ajunserăm la etajul al doilea, fără ca paşii noştri să fi fost auziţi pe coridor. Găsii repede uşa secretă dindărătul coloanei cu icoana Maicii Domnului. Ea nu era încuiată şi atunci, fără să şovăi o clipă, o luai pe trepte în jos, urmat de însoţitorii mei.

— Ţineţi pistoalele pregătite, poruncii dragonilor, dar să nu trageţi niciun glonţ, fără ordinul meu.

Înaintam din ce în ce mai adânc. Pivniţa era la cel puţin 20 de metri sub pământ.

Un miros greu de mucegai ne izbi în nas şi am avut mult de furcă până să ne obişnuim plămânii cu dânsul. Din plafon picura apa. Şi fel de fel de vietăţi ni se împleticeau printre picioare.

Ajunserăm la capătul de jos al scării. Atunci observai o rază de lumină, care venea de la extremitatea gangului. Făcui semn dragonilor să mă urmeze în direcţia razei de lumină.

Dar de-abia făcui câţiva paşi, că rămăsei împietrit locului.

Auzirăm un plâns sfâşietor, apoi un glas plin de ură, care striga:

— Nu, nu trebuie să mori încă. Vreau să te chinuiesc, să ispăşeşti pentru dânsul, îngropată de vie în noaptea veşnică.

— Îndurare! exclamă o voce de femeie, dacă aveţi o inimă în piept, fie-vă milă de mine!

În clipa când auzii glasul acesta, mi se păru că pământul se deschide sub picioarele mele, mi se păru că puternicele colonade pe care se sprijinea mănăstirea se clatină şi ameninţă să cadă peste mine.

Şi cu toate acestea simţii o bucurie nespusă umplându-mi inima, căci recunoscusem glasul acesta din cea dintâi clipă, era al…

Ca o furtună mă năpustii înainte, picioarele mele de-abia mai atingeau pământul alunecos, şi dragonii mă urmau cu aceeaşi repeziciune.

— Vrei să iscăleşti? auzii din nou vocea plină de ură, în care recunoscui îndată pe aceea a prinţesei Isabella. Te întreb înc-o dată: vrei să iscăleşti scrisoarea aceasta, în care spui că ai fugit cu un alt bărbat, care-ţi este scump?

— Niciodată nu-mi voi pune numele sub o asemenea minciună sfruntată! răspunse nenorocita, care era ţinută închisă de luni de zile. Pleacă, prinţesă, mi-e scârbă de dumneata!

— În cazul acesta te voi sili să iscăleşti.

Dintr-o săritură fui la uşă, şi o deschisei cu putere.

O Doamne! ce privelişte mi se înfăţişă înaintea ochilor.

Isabella stătea în mijlocul unei încăperi, care era doar, atât de mare cât să încapă doi oameni într-însa. Ţinea braţul drept ridicat în sus, gata să lovească pe trupul unei făpturi ce se afla lângă dânsa.

Această făptură era Carmencitta, scumpa mea Carmencitta, învelită în zdrenţe, cu păru-i minunat despletit şi căzând până la şolduri, cu figura-i îngerească purtând pe ea pecetea martirajului şi a suferinţelor grozave.

Cu o singură mişcare apucai ca într-un cleşte mâna Isabellei, care la apariţia mea scoase doar un singur ţipăt, apoi amuţi, privindu-mă împietrită. Şi până să se dezmeticească din uimirea care o cuprinsese îi aplicai cu toată puterea un pumn în faţă.

Era pentru prima şi ultima oară în viaţa mea că loveam o femeie şi mai târziu m-am întrebat adesea dacă aveam dreptul să mă las purtat

de furie atât de departe.

Dar, dragă doctore, dac-ai fi văzut-o pe Carmencitta în momentele acelea, dac-ai fi văzut-o pe fermecătoarea făptură în închisoarea aceea groaznică, maltratată şi înjosită de sălbatica Isabella, care părea o Furie scăpată de pe meleagurile iadului… Ah, care bărbat s-ar fi putut reţine să nu se răzbune pe această fiară cu chip de femeie!

Şi când te gândeşti că eu eram bărbatul care o iubea pe Carmencitta, care a suferit atâta pentru dânsa, care a căutat-o neobosit săptămâni şi luni de-a rândul!

În urma loviturii pe care i-o dădusem în plină faţă, Isabella se prăbuşi la pământ; lăsând-o în plata Domnului mă repezii la Carmencitta, care stătea încă în genunchi şi privea uimită la mine, ca şi cum aş fi fost un înger trimis de Dumnezeu ca s-o izbăvesc.

— Carmencitta! strigai eu, întinzând mâinile spre dânsa. Carmencitta, scumpa mea fetiţă, vino la pieptul meu căci acum eşti a mea, pentru veşnicie a mea!

Cu un ţipăt de bucurie ea sări în sus, se aruncă la pieptul meu şi-şi apăsă buzele pe ale mele.

Dar simţii cum buzele acestea deveneau din ce în ce mai reci, căci biata fată îşi pierduse cunoştinţa în braţele mele. Leşinase. Dar ştiam că nu va muri, ştiam că bunul Dumnezeu nu va îngădui s-o pierd, în clipa când, în sfârşit, o regăsisem. Aleasa inimii mele va trăi, îmi va aparţine, va fi soţia mea. Ştiam bine toate astea, acum când o ţineam pe Carmencitta în braţele mele.

O scosei afară din pivniţă şi dădui ordin dragorilor să încuie uşa. Isabella trebuia să rămână prizonieră în acelaşi loc, în care o ţinuse luni de zile pe biata mea Carmencitta.

Auzeam urletele fioroase ale prinţesei, dar îmi spuneam că mizerabila îşi pregătise singură soarta aceasta, şi trebuia să-şi ispăşească acum păcatele.

Pusei în buzunar cheia pivniţei secrete, apoi mă îndepărtai cât mai repede, cu biata fată în braţe.

Prima mea grijă era s-o pun în pat pe Carmencitta.

Din fericire, era la mănăstire o femeie bătrână în care mă puteam încrede şi căreia i-o dădui în pază pe sărmana făptură.

Femeia aceasta avu grijă să-i dea o supă întăritoare, apoi îi aşternu un pat moale, îi prepară un medicament şi toate cele de trebuinţă,

căci se părea că nefericita fată îndurase foamea şi lipsurile vreme îndelungată.

După vreun ceas, ea căzu într-un somn adânc, semn sigur al vindecării apropiate.

În timpul acesta, Esquillio fu scos afară din chilia prinţesei, care fu încuiată la loc, cu grijă. Nimeni din mănăstire nu aflase ceva despre întâmplările din noaptea aceasta. Căci, deşi se petrecuse o adevărată tragedie, tăcerea de care am ştiut să mă înconjor făcuse ca atât stareţul, cât şi călugăriţele să nu afle de dânsa.

Dar acum se punea chestia pedepsirii trădătorului şi a stareţului, care fusese, fără nicio îndoială, în înţelegere cu prinţesa şi luase parte la conspiraţia împotriva vieţii regelui.

Fără să stau mult pe gânduri dădui ordin dragonilor să mă urmeze şi împreună ne îndreptarăm spre chilia stareţului. Pusei să se spargă uşa, pătrunsei înăuntru şi-l scoaserăm pe acesta din pat.

El încercă să facă pe nevinovatul, mă întrebă de ce-l trezisem din somn în chip atât de barbar, şi dacă nu cumva prinţesa fugise din chilia ei.

Dar eu nu mă lăsai înşelat de jocul lui, ci-i spusei că aveam în mână toate dovezile că el împreună cu Isabella, pusese la cale un atentat împotriva regelui şi-l declarai arestat în numele Majestăţii Sale.

Stareţul nega cu încăpăţânare, dar eu dădui ordin să fie târât afară şi pus la loc sigur. Apoi adunai pe toţi călugării în refectoriu şi le comunicai că niciunul dintre ei nu avea dreptul să părăsească mănăstirea în cursul zilelor următoare. Pe de altă parte se vor face cercetări, dacă nu cumva sunt în legătură cu conspiratorii. Dar nimeni nu va avea ceva de suferit pentru moment. Pedeapsă aspră, însă, îi aşteaptă pe aceia care vor încerca să comunice cu lumea de afară.

Călugării începură să tremure când le făcui cunoscut aceasta şi fără să scoată o vorbă se retraseră în chiliile lor.

Apoi îl luai în primire pe Esquillio.

Vinovăţia lui era complet dovedită şi nu mai putea exista nicio îndoială în privinţa aceasta El devenise trădător faţă de mine, procedase în chip ruşinos ca soldat şi ca om şi după legile militare i se cuvenea moartea.

Aş fi putut să pun să-l spânzure, dar voiam să-l scutesc de aceasta şi de aceea am hotărât împuşcarea lui.

Soarele răsărise de-acum când Esquillio fu adus în grădină între doi soldaţi. Acolo îl aşteptam eu, împreună cu restul dragonilor mei. I-am comunicat cu solemnitatea de rigoare că i-a sunat ceasul din urmă şi să se pregătească de moarte.

Mizerabilul îmi căzu la genunchi şi imploră să-i dăruiesc viaţa. Printre lacrimi îmi spuse că prinţesa îl vrăjise prin frumuseţea ei, îl strânse la pieptul ei şi-i jurase cu patimă că nu-l va părăsi niciodată dacă-i va îndeplini dorinţele, lăsând-o în libertate în timpul nopţii.

Banii pe care îi oferise la început îi refuzase, dar îmbrăţişărilor ei pătimaşe nu putuse rezista. Îl crezui, căci ştiam din proprie experienţă cât era de greu să te împotriveşti sărutărilor acestei femei perfide.

Dar nu puteam face nimic pentru el în situaţia de faţă. Dânsul era un trădător şi pedepsirea lui trebuia să fie o pildă pentru ceilalţi.

— Trebuie să mori, îi spusei, dar vreau să port de grijă bătrânei tale mame şi niciodată nu va afla dânsa în ce fel ţi-ai dat viaţa. I se va comunica cum că ai murit ca un viteaz pe câmpul de onoare.

Asigurarea aceasta părea să-l liniştească, căci el îmi mulţumi şi-mi spuse că e gata să moară.

Îi poruncii să se aşeze lângă un copac, apoi patru dragoni se apropiară de dânsul cu puştile încărcate şi-şi îndreptară ţevile spre pieptul său. Le făcui un semn cu batista, gloanţele porniră şi bietul Esquillio se prăbuşi.

Se sprijini cu mâna de pământ, trupul lui tresălta încă de viaţă, dar eu mă apropiai în grabă de el, îi lipii pistolul de tâmplă şi trăsei… Căzu fulgerat la picioarele mele.

Dădui poruncă să fie îngropat chiar pe locul unde-şi dăduse sufletul şi nicio moviliţă, nicio cruce, nu arată locul unde îşi găsise moartea trădătorul.

Făgăduiala pe care i-o făcusem înainte de execuţie, o îndeplinii cu sfinţenie. Am îngrijit de mama lui până la sfârşitul vieţii şi dânsa nu aflase niciodată de unde-i veneau banii pe care îi primea în fiecare lună. Biata femeie păstrase credinţa că fiul ei murise de moarte cinstită şi ea îi supravieţui zece ani de zile.

Cu aceasta lucrul cel mai de seamă era aranjat şi acum mă puteam dedica Carmencittei mele, la al cărei căpătâi lăsasem pe bătrâna femeie şi pe Cristofor.

Ea dormi liniştită toată noaptea. De-abia când soarele se afla sus pe

cer, trimiţându-şi rasele de aur în odaie, Carmencitta deschise ochii.

— Aşadar, nu e un vis? exclamă ea, văzându-mă lângă patul ei.

Apoi îmi întinse braţele plină de fericire şi-mi spuse cu glas iubitor:

— Acum sunt a ta, şi tu eşti al meu.

Tinereţea ei învinse repede toate suferinţele îndurate în ultima vreme, şi după şapte zile ea fu în stare să se ridice şi atunci începu să-mi povestească câte îndurase din clipa când o văzusem pentru ultima oară.

După cum bănuisem eu, Isabella îşi pusese oamenii ei să atace trăsura în care călătorea dânsa, împreună cu mătuşa ei. Vizitiul fusese omorât, mătuşa se sperie atât de tare, încât muri în urma unui atac de inimă, Carmencitta fu smulsă din trăsură, târâtă prin pădure şi adusă în pivniţa mănăstirii unde fu ţinută prizonieră.

Disperarea pusese stăpânire pe dânsa din ce în ce mai mult, şi în fiecare zi implora Cerul, s-o izbăvească de suferinţe printr-o moarte grabnică. Dar adevăratul ei martiriu începu de-abia din clipa când Isabella îşi făcu apariţia la mănăstire.

Mizerabila o maltrata în fiecare zi, vrând s-o silească să semneze o scrisoare, în care ea însăşi spunea despre dânsa lucrurile cele mai ruşinoase. Perfida femeie urmărea să-mi trimită mie această scrisoare, nădăjduind, în felul acesta, să-şi câştige dragostea mea. Probabil că dânsa îşi făcea iluzii că va izbuti să mă convertească, stingând din inima mea flacăra iubirii pentru Carmencitta. Eu i-am năruit însă planurile, prin aceea că am intervenit la timp, salvând-o pe biata fată.

Peste trei zile se hotărî şi soarta întregii conspiraţii care fusese plănuită împotriva Regelui.

Cap. 113 – Castelul Miramare

Acum nu-mi mai rămânea decât să pun mâna pe conspiratori, căci trebuia neapărat să-i fac regelui acest serviciu. La comunicarea ce o făcui la Madrid, nu primii niciun răspuns. Mă aşteptasem să fiu înştiinţat că o trupă de întărire era pe drum, dar nici a doua zi, nici a treia nu sosise nimeni şi atacul era plănuit pentru ziua a patra, la miezul nopţii. Nu-mi rămânea altceva, decât să mă bizui pe puterea mea şi a dragonilor de care dispuneam.

După împuşcarea lui Esquillio îmi mai rămăseseră unsprezece

oameni, pe Cristofor nu-l puteam socoti atunci când ar fi fost vorba de o luptă, aşa că eram în total o duzină de bărbaţi, care trebuiau să ţină piept la cincizeci. Dar nu disperam.

Când se făcu seară îmi ascunsei oamenii în refectoriul mănăstirii, îndărătul perdelelor care acopereau ferestrele, după ce-i dotasem din belşug cu muniţii. Apoi trimisei să-l aducă pe stareţ, din închisoarea lui.

Îi spusei pe şleau că viaţa lui e pierdută dacă nu va lucra acum după poruncile mele, şi-i cerui să-i întâmpine pe conspiratori la uşă şi să-i aducă în refectoriu, fără să le spună vreo vorbă sau să le facă vreun semn. În tot timpul acesta eu voi fi în apropierea lui şi dacă voi observa ceva suspect la dânsul, îi voi slobozi un glonte în cap.

Stareţul tremură din tot corpul când auzi această ameninţare, şi-mi făgădui supunere deplină.

Portarului îi luasem cheile şi pe dânsul îl închisei într-o chilie.

Mă îmbrăcai apoi cu o rasă de călugăr – fără să trec cu vederea a pune un revolver într-unul din buzunare – şi împreună cu stareţul aşteptai evenimentele, într-o încăpere mică din apropierea porţii.

Până la ora douăsprezece noaptea nu se produse nimic deosebit, dar apoi auzirăm trei lovituri uşoare în poartă, şi-mi dădui seama imediat că afară se aflau mai multe persoane.

Deschisei poarta şi cinci persoane intrară înăuntru; ei strânseră mâna stareţului, – ceea ce era desigur, vreun semn convenţional, – apoi, la o indicaţie a bătrânului intrară în săliţa de aşteptare, căci aveam de gând să-i duc în refectoriu de-abia atunci când se vor fi adunat cu toţii.

Nu trecu mult timp şi se auziră alte bătăi în poartă, şi de data asta intrară zece bărbaţi.

Toţi erau îmbrăcaţi cu mantii şi pălăriile le purtau trase pe ochi, iar unii se travestiseră în vânători, păstori, lucrători de fabrică şi chiar ţărani, ca să nu atragă prea mult atenţia locuitorilor din regiune. Dar eu ştiam prea bine că aparţineau în cea mai mare parte nobilimii, acelei nobilimi nemulţumite care este o adevărata povară pentru oricare suveran, căci nu poate fi niciodată satisfăcută şi necontenit cere tot mai mult. Un sfert de ceas după miezul nopţii erau cu toţii adunaţi şi atunci şoptii la urechea stareţului cuvântul hotărâtor:

— Înainte, spre refectoriu!

— Urmaţi-mă fraţilor! le spuse cucernicul părinte şi o coloană lungă porni în sus pe scara de piatră. Curând ajunseră în sala mare, numită refectoriu.

Ea era luminată de trei lămpi. Eu intrai cel din urmă, întorsei cheia de două ori pe dinăuntru şi o pusei în buzunar.

Acum avem prada în capcană. Cu preotul alături, păşii încetişor spre altar. Ţineam mâna bătrânului care tremura şi nu-l pierdeam o clipă din ochi. Urcarăm treptele altarului. Conspiratorii aşteptau probabil, ca stareţul să ţină o cuvântare, căci de îndată ce atinserăm ultima treaptă, se făcu o linişte de mormânt în sală.

Atunci îmi potrivii glasul şi strigai:

— Toţi care vă aflaţi în această sală, aruncaţi armele la pământ! Conspiratori împotriva Regelui vostru şi a legilor în fiinţă, vă declar arestaţi, în numele Majestăţii Sale Regele Spaniei!

Şi în clipa în care ieşi ultimul cuvânt de pe buzele mele, draperiile se dădură în lături, dragonii mei răsăriră ca din pământ şi îndreptară armele înspre conspiratorii îngroziţi.

— La cea dintâi împuşcătură, la cea dintâi încercare de rezistenţă, continuai eu cu voce tunătoare, voi da ordin să se tragă şi niciunul dintre voi nu va rămâne în viaţă. Nu vă osteniţi să înfrângeţi destinul, căci mănăstirea este ocupată de cinci sute de dragoni, şi aste înseamnă că sunteţi pierduţi.

Ei deveniră palizi, un murmur înăbuşit se auzi în mulţime, apoi armele căzură cu zgomot la pământ. Unul îşi aruncă revolverul, altul spada, al treilea pumnalul şi nimeni nu avusese curajul să-şi păstreze arma.

Asupra stareţului însă, se îndreptară priviri pline de ură. Căci toţi vedeau într-însul pe trădător şi credeau că-i vânduse regelui.

Poruncii apoi la patru dragoni să se apropie şi adresându-mă conspiratorilor, le cerui să păşească în faţa mea, unul câte unul. Mă îngrijisem din timp de lanţuri şi ele se aflau într-o ladă, pe altar; toţi 49 fură ferecaţi, cu mâinile la spate şi împinşi spre capătul scării. Mai lipsea unul singur, un bătrân nobil castilian, pe care-l văzui venind încet şi şovăind.

Dragonii îl înhăţară şi vrură să-i lege şi lui mâinile la spate. Dar castilianul îi zvârli îndărăt cu o putere pe care nu i-ai fi bănuit-o. În clipa următoare un pumnal fulgeră în mâna sa şi cu vorbele: „Mori,

trădătorule, ia-ţi răsplata de Iudă!”, îl înfipse până în plăsele în inima stareţului.

Şi cu aceeaşi repeziciune cu care făptuise crima aceasta, trase pumnalul din rană şi şi-l înfipse în trupul său. Doi muribunzi se zbăteau acum la picioarele altarului..

Castilianul îşi dădu sufletul ca un erou, dar stareţul se văietă sfâşietor, ţipând după ajutor. Mi-aş fi dat toată osteneala ca să-l scap, dar ucigaşul ţintise prea bine şi după câteva minute nefericitul stareţ îşi dădu ultima suflare.

Astfel, prinderea conspiratorilor nu fu lipsită de vărsare de sânge, dar eu mă puteam declara mulţumit cu rezultatele obţinute. Cu unsprezece dragoni făcusem prizonieri patruzeci şi nouă de bărbaţi înarmaţi până în dinţi. Îi dusei pe toţi la loc sigur, căci, din fericire, mănăstirea era destul de spaţioasă, pentru ca fiecare să capete o celulă separată.

Tocmai când treaba tu terminată, sosi din Madrid ajutorul aşteptat. Regele îmi trimisese un regiment întreg de dragoni, sub comanda unui maior.

Când ofiţerul auzi de isprava ce făcusem, rămase mut de uimire. Mă încărcă de laude, încredinţându-mă că regele mă va răsplăti cum nu fusese răsplătit încă vreun muritor. Apoi scoase din buzunar o scrisoare pecetluită, pe care mi-o înmâna. Era scrisă personal de suveran.

El îşi manifesta uimirea faţă de noua nelegiuire a Infantei Isabella, dar îmi atrase atenţia în acelaşi timp că aveam de-a face cu o prinţesă de sânge regal, s-o ţin sub strictă supraveghere, dar în condiţii corespunzătoare rangului ei.

Beciul mănăstirii nu prea era corespunzător rangului ei, ce-i drept, – subterana aceasta sinistră în care prinţesa o ţinuse vreme atât de îndelungată pe biata mea Carmencitta, şi în care ea însăşi era acum închisă.

Dar eu nu stătui o clipă la îndoială să comunic maiorului, care au fost motivele severităţii mele fată de prinţesă. El mă sfătui, însă, s-o readuc deocamdată pe Isabella în chilia pe care o locuise înainte.

Însoţiţi de câţiva dragoni care ţineau felinare ca să ne lumineze drumul, am coborât în pivniţă pentru a o scoate de acolo pe prinţesă, dar o surpriză grozavă ne aşteptă când deschiserăm uşa carcerei.

O găsirăm pe Isabella, – dar ea era un cadavru. Se spânzurase de un cârlig din perete, cu ajutorul cordonului de mătase de la rochie.

Groaznică trebuie să fi fost lupta ce se dăduse în sufletul acestei femei, dar desigur că ceea ce o îndemnase la pasul hotărâtor fuseseră mustrările de conştiinţă şi probabil gândul că regele n-o va ierta niciodată pentru cele ce făcuse.

Maiorul se înspăimântă de moarte şi-şi exprimă părerea că regele îşi va ieşi din sărite când va afla de sfârşitul verişoarei sale. Dar acum nu mai era nimic de făcut şi ducând cadavrul sus, îl predarăm călugărilor mănăstirii ca să-l depună în capelă şi să se roage pentru moartă.

Maiorul întocmi un raport amănunţit asupra celor întâmplate la mănăstire, şi-l expedie la Madrid printr-o ştafetă.

Misiunea mea era terminată acum. Carmencitta se restabilise complet între timp şi se făcuse parcă şi mai fermecătoare şi mai vrednică de iubit ca niciodată. Însoţiţi de Cristofor pornirăm spre Madrid, unde voiam să mai fac o vizită regelui, apoi aveam de gând să mă întorc în patrie, împreună cu Carmencitta.

Călătoria decurse mai mult decât mulţumitor, într-o trăsură pe care am rechiziţionat-o de la mănăstire. Cristofor făcea pe vizitiul, iar eu şi Carmencitta ne petrecurăm timpul în sărutări şi mângâieri şi ajunserăm la Madrid, fără să ne dăm seama aproape.

Nici nu se poate descrie bucuriei bătrânului Perez, când ne văzu. Bunul vizitiu plângea şi râdea în acelaşi timp şi ne binecuvântă din toată inima, după ce auzi că şi regele îşi dăduse încuviinţarea lui la căsătoria noastră.

Dar nici el, nici Carmencitta nu bănuiau sub ce condiţii grozave se întâmplase asta; nu avusesem încă curajul să-i mărturisesc Carmencittei că nu aveam dreptul să ne aşteptăm la fericirea aceea care constituie adevărata bucurie a tuturor părinţilor, – şi anume, să purtăm copii pe braţe, să-i creştem şi prin ei să reîntinerim cândva.

Nu puteam să-i spun aceasta, căci deocamdată eram încă amândoi tineri şi viaţa ne rezerva fericire şi bucurie din belşug.

Dar mă aştepta de acum o dezamăgire crudă chiar la Madrid. Îmi făcusem speranţe că regele mă va întâmpina cu braţele deschise şi mă va încărca de recompense şi distincţii. Ba, în sinea mea socotisem că acum, când îi salvasem pentru a doua oară viaţa şi coroana chiar, se

va declara dispus să renunţe la condica aceea grozavă, dezlegându-mă de jurământul care mă apăsa atât de greu pe suflet.

Dar regele nici nu mă primi. El mi-l trimise pe bătrânul sfetnic Camillo Montez, care-mi dădu să înţeleg că tragicul sfârşit al prinţesei îl întristase mult pe suveran, care arunca asupra mea vina că Isabella îşi făcuse singură seama.

Durere de iezuit!

Eram ferm convins că în sinea lui regele era cât se poate de mulţumit că scăpase de veşnicul pericol care-l constituia pentru dânsul Isabella, cu lăcomia ei pentru coroană.

Dar faţă de ţară trebuia să joace rolul rudei îndoliate şi de aceea vărsă lacrimi de convenienţă.

Pe de altă parte, însă, Camillo Montez îmi spuse că Majestatea Sa aflase cu multă satisfacţie despre acţiunea mea hotărâtă, care avu drept rezultat capturarea conspiratorilor. Şi-şi exprimă înalta-i recunoştinţă pentru aceasta.

Regele îmi dădea apoi sfatul să părăsesc cât mai repede posibil ţara, împreună cu Carmencitta, căci rudele şi prietenii celor arestaţi la mănăstire mă vor urmări cu înverşunare, în aşa fel că viaţa mea pe pământul Spaniei nu mai era sigură.

Îmi mai dorea multă fericire în căsnicia mea cu Carmencitta, reamintindu-mi însă de jurământul pe care-l făcusem şi care sub niciun cuvânt nu putea fi încălcat, fără a mă expune la neplăceri grave.

Ca încheiere, Camillo Montez scoase din buzunar o cutie elegantă, pe care mi-o înmână: ea conţinea un colier minunat din briliante de preţ, – cadoul de nuntă al regelui pentru Carmencitta. Aş fi vrut să înapoiez darul acesta suveranului, dar mă răzgândii, căci îmi dădui seama că el avea dreptate.

Atâta timp cât mă aflam încă în Spania, nu eram sigur cu viaţa, şi în cele din urmă i-ar fi putut da în gând Majestăţii Sale că are îndatorirea să pedepsească moartea prinţesei, şi cine altul ar fi putut servi mai bine ca ţap ispăşitor, ca mine?

Transmisei regelui, prin sfetnicul său, mulţumirile mele cele mai călduroase, încredinţându-l în acelaşi timp că peste trei zile voi părăsi Madridul.

Dar chiar în aceeaşi seară o pornii la drum cu Carmencitta.

Despărţirea de bătrânul Perez o făcu să verse multe lacrimi, dar ea găsi o mângâiere în faptul că se uneşte pe vecie cu mine. Cu inima uşoară părăsi Madridul şi patria, ca să mă urmeze pe mine, alesul inimii sale.

. . . . . .

Prinţul Raymond tăcu.

El îşi trecu mâna peste ochi, ca şi cum ar fi vrut să alunge o imagine întunecată, care-i revenea în memorie.

Doctorul Wolfgang Schulze se aplecă atunci plin de compătimire spre dânsul şi-i spuse:

— Alteţă, s-a făcut târziu de acum şi oricât aş vrea de mult să aud sfârşitul povestirii dumneavoastră, mă tem, totuşi, că reîmprospătarea acestor amintiri, care se redeşteaptă cu atâta tărie în clipa de faţă, ar putea avea o înrâurire dăunătoare asupra sănătăţii dumneavoastră. Aş fi de părere, Alteţă, să întrerupeţi povestirea astăzi, iar mâine îmi veţi istorisi cum aţi adus-o pe Carmencitta în palatul prinţilor de Paris, şi cum aţi izbutit s-o faceţi fericită pe fiinţa scumpă.

Prinţul Raymond dădu cu energie din cap, apoi exclamă:

— Nu, vreau să continui povestirea până la sfârşit. Nu oricând mi-ar fi cu putinţă să redeştept amintirea acelor zile, nu oricând deschid mormântul în care sunt îngropate, nu oricând deschid capacul sicriului în care zac scumpele mele aduceri-aminte.

Mă simt încă destul de viguros şi e o adevărată trebuinţă pentru mine să-ţi povestesc înainte. Ascultă-mă, deci, doctore Schulze.

— Ascult, răspunse medicul, în vreme ce Raymond bău un pahar cu apă, ca să-şi umezească gâtlejul…

. . . . . .

— Cu cât mă apropiam mai mult de Bastia, cu atât mai grea mi se făcea inima… Posedam acum ceea ce dorisem cu atâta patimă, alături de mine se afla fata iubită, care-mi încredinţase cu totul soarta ei, – o duceam pe Carmencitta cu mine în patrie, unde trebuia să-mi devină soţie. Toate întâmplările grozave, toate nenorocirile de care fuseserăm loviţi în Spania, erau acum în urma noastră. Dar ce ne aştepta la Bastia?

Acesta era punctul negru care-mi tulbura liniştea sufletului, aceasta

era chestiunea care mă chinuia necontenit şi pe care o discutasem adesea cu bătrânul meu Cristofor.

Ce va spune tata când i-o voi aduce în casă pe Carmencitta?

Desigur, farmecul acestei fete îl va cuceri şi pe dânsul, căci cum ar fi putut exista un om pe care minunata făptură să nu-l îmbete cu vioiciunea, cu frumuseţea, cu simpatia ei? Dar eu îl cunoşteam pe tatăl meu, pe prinţul de Paris, şi ştiam că el făcea parte din categoria acelora care întreabă în primul rând: „Cine este omul acesta?" şi mai târziu de abia: „Cum este dânsul?"

Şi ce voi putea eu să-i răspund, când el va voi să afle de la mine cine este Carmencitta, din ce familie se trage, ce moşii posedă, ce este tatăl ei, ce sunt fraţii, rudele?

În mod fatal va trebui să rămân dator cu răspunsul asupra tuturor acestor întrebări.

Am fost nevoit să jur regelui Spaniei că voi păstra cu stricteţe secretul referitor la naşterea Carmencittei, şi asta fără nicio excepţie! Eram nevoit, deci, să nu spun tatălui meu că biata Carmencitta era fiica naturală a unui fost rege al Spaniei şi a unei doamne de onoare. Va trebui să-i spun scurt şi cuprinzător că dânsa e fiica vizitiului de curte, Perez.

Şi apoi… cum va întâmpina tata această destăinuire?

Ah! nici nu voiam să mă gândesc la asta. Trecusem în Spania prin destule nevoi şi suferinţe, voiam să fiu odată liber, voiam să gust fericirea fără să simt în spate fantoma grijilor.

De aceea, în timpul călătoriei privii în adâncul ochilor iubitei mele şi fericirea pe care o găsii într-înşii împrăştie încetul cu încetul toate îngrijorările mele.

O, cât de minunată a fost călătoria aceea de la Madrid la Bastia! Stăteam amândoi în trăsură, mână în mână, şi priveam pe fereastră spre peisajul fermecător care defila prin faţa noastră ca într-un film de cinematograf… Şi când ne săturam pentru o clipă de a admira opera măiastră a lui Dumnezeu cădeam unul în braţele celuilalt şi ne vorbeam cu sărutări, şi fiecare sărutare pe care o depuneam pe buzele Carmencittei mele, era un imn de slavă înălţat Domnului, a cărui cea mai frumoasă, cea mai curată şi desăvârşită creaţie se afla în braţele mele.

Fireşte că această călătorie, ca logodnic şi logodnică, îşi avea şi

micile ei neplăceri, cu deosebire când era vorba să găzduim la vreun han.

Atunci Carmencitta se retrăgea în odaia ei, dar eu nu-mi găseam astâmpăr şi tremuram necontenit pentru scumpa mea iubită. Şi în unele nopţi nici nu mă culcam, ci făceam de pază la uşa ei. Învelit în mantie, mă ghemuiam dinaintea acesteia şi moţăiam până dimineaţa.

Când ne apropiarăm de Bastia îl trimisei pe Cristofor înainte, cu o scrisoare pentru tata.

Îi scriam că-i aduc o logodnică în casă, – fireşte, nu aceea pentru a cărei cucerire plecasem în străinătate. Dar îi descriam caracterul Isabellei şi tragicul ei sfârşit, şi eram încredinţat că se va bucura împreună cu noi, că nu căzusem în mâinile acestei femei fatale.

Asupra Carmencittei nu-i comunicasem deocamdată nimic, şi-i lăsasem lui Cristofor sarcina să-i dea lămuririle necesare. Ştiam doar că voi avea cel mai bun apărător în credincioasa mea slugă.

Şi, veni clipa când trăsura noastră intră în curtea palatului părintesc şi opri în faţa portalului mic prin care intram de obicei, căci portalul cel mare se deschide numai în împrejurări solemne.

Rămăsei în trăsură, aşteptând să vină un servitor care să deschidă portiera, un al doilea ca să ne ajute la coborâre, un al treilea care să ne întâmpine cu o plecăciune adâncă în faţa portalului, un al patrulea care s-o ia înaintea noastră pe scara de onoare.

Dar nu se arătă nimeni. O linişte adâncă domnea în jur, şi atunci deschisei singur portiera şi mă dădui jos.

— Probabil că n-au auzit trăsura intrând în curte, spusei eu. Ciudat lucru! Nici măcar un lacheu la uşă nu se vede.

Spunând acestea îi ajutai Carmencittei să coboare din trăsură, îi dădui apoi braţul şi o condusei spre portal.

— Păşeşti acum în casa strămoşilor mei, scumpa mea copilă, îi spusei. Fie pasul acesta binecuvântat! O ştiu bine că va fi, căci acolo unde intră un înger, vine şi binecuvântarea Celui de Sus.

Ea îmi mulţumi pentru aceste cuvinte, cu una din privirile ei dulci. În mod mecanic pusei atunci mâna pe portal, ca să-l deschid, dar în clipa următoare o trăsei speriat îndărăt, căci… era încuiat.

— Ciudat, foarte ciudat! spusei, ca pentru mine. Portalul acesta e doar întotdeauna deschis… Haide, Carmencitta, urmează-mă în grădină, acolo e o uşiţă care duce în palat. Nu-mi rămâne altceva de

făcut şi va trebui să ne furişăm în propria noastră casă prin uşa de serviciu.

Şi o condusei pe iubită în grădină, iar după câteva clipe ajunserăm la uşiţa despre care pomenisem.

Dar, spre nespusa mea surprindere, şi aceasta era închisă.

— Ce înseamnă asta?! exclamai cu glasul agitat, căci în mintea mea începuse să-şi facă loc o bănuială! Ah! n-a fost o simplă întâmplare – nu, nu, nu-i cu putinţă… asta nu se poate… ah! când, s-a mai întâmplat ca un tată să închidă uşa fiului său iubit, când acesta se întoarce dintr-o călătorie lungă, după ce a scăpat cu bine din primejdiile care l-au ameninţat în ţară străină?

— Ei, deschideţi! Deschideţi, vă spun! Fiul stăpânului acestei case bate la uşă! Deschideţi, nătărăilor, mişcaţi-vă odată, prinţul Raymond de Paris vă cere să-i daţi drumul înăuntru.

Tremurând de mânie mă năpustii la uşă şi-mi lăsai pumnul cu atâta putere pe dânsa, încât loviturile trebuie să fi fost auzite de la mari depărtări.

Atunci se deschise o fereastră, deasupra capetelor noastre. O mână îşi făcu apariţia, aruncă jos o scrisoare, apoi dispăru repede.

Când ridicai scrisoarea, văzui că purta pecetea princiară a tatălui meu şi era adresată mie. Bănuielile mele grozave păreau să se împlinească.

O deschisei şi citii repede conţinutul:

„Nu vei călca pragul casei strămoşilor tăi, cu o fată care ar putea cel mult să capete o slujbă de servitoare în palatul acesta. Du-o în vreun han şi vino apoi singur înapoi, pentru a-mi da socoteală asupra procedării tale.

Tatăl tău

Prinţ Raymond de Paris”

În primul moment, un val de sânge mi se urcă la creier şi mă cuprinse o furie vecină cu nebunia.

Nu voiam să-l mai văd pe acest tată nedrept şi crud, care judeca lucrurile în necunoştinţă de cauză, care-mi insulta logodnica, fără să aibă vreun drept pentru aceasta. Dar îmi înăbuşii furia şi luai hotărârea să dau ochii cu acela care-mi era tată.

În câteva cuvinte o pusei în cunoştinţă pe Carmencitta cu cele

întâmplate, ea îşi aplecă frumosu-i cap pe piept şi în vreme ce începu să plângă încetişor, îmi şopti:

— O, mai bine aş fi murit în pivniţa mănăstirii, – mai bine nu m-ai fi regăsit niciodată – căci atunci ai fi fost scutit de multe suferinţe. Eu nu-ţi aduc fericire, Raymond.

— Tu eşti fericirea întruchipată, iubito, îi răspunsei eu, şi decât să renunţ la tine, mai curând voi renunţa la tot ce mi-a fost scump până acum, la averea şi la titlul meu de prinţ. Căci tu, Carmencitta mea, eşti totul pentru mine, nădejdea şi viitorul meu şi de tine nu mă pot despărţi cu niciun chip, iubito.

La marginea imensei grădini care aparţinea palatului familiei de Paris, se afla o căsuţă idilică, în care locuia grădinarul. Acesta fusese întotdeauna prietenul meu, căci era cam de vârsta mea şi preluase slujba tatălui său de abia de câţiva ani. De vrei doi ani era căsătorit cu o femeiuşcă tânără şi frumoasă, care aparţinea unei familii burgheze din Bastia. La aceşti oameni de treabă o condusei acum pe Carmencitta şi-i rugai s-o primească la dânşii pentru câteva zile.

Acceptară cu dragă inimă, iar eu îi încredinţai că tata nu va afla nimic despre asta, ca nu cumva să caute să se răzbune pe dânşii.

O strânsei pe iubită înc-o dată în braţe, o sărutai cu toată ardoarea inimii mele, apoi mă îndreptai spre palat, semeţ şi neînfricat, ca un luptător gata să intre în foc.

De data asta portalul era deschis, pe scări stăteau doi lachei care se înclinară respectuos în faţa mea, cameristul bătrânului prinţ păşi înainte-mi, numai pe credinciosul meu Cristofor nu-l vedeam nicăieri.

Când intrai în odaia de lucru a tatei, îl găsii stând la birou şi mi se părea mult îmbătrânit. Părul era mai alb ca atunci când îl părăsisem pentru a pleca în Spania, şi pe faţa lui se puteau observa zbârcituri adânci.

— Tată, exclamai plin de emoţie, mi-ai pregătit o primire destul de neobişnuită, dar e atâta vreme de când nu ne-am văzut… îngăduie-mi să-ţi sărut mâna.

El îmi întinse dreapta şi-mi lipii buzele de dânsa, cu smerenie.

— Mă bucur, spuse atunci tata, în vreme ce mă strângea în braţe – că ai venit cu gânduri paşnice, sau mai bine zis, că am izbutit să te abat de la o mare nebunie. Aşadar, te-ai descotorosit de fata aceea, – probabil că ai dus-o la vreun hotel? Acum nu te mai îngriji de dânsa,

ai avut o tovarăşă de călătorie plăcută şi pentru oboseala ei o vom despăgubi. Mă gândesc să-i trimitem I0.000 de franci şi să se întoarcă îndărăt în Spania. În felul acesta va fi şi ea câştigată, căci a avut prilejul să vadă Corsica şi să rămână cu o amintire plăcută.

Eu stăteam ca împietrit în faţa bătrânului.

Vorbele acestea uşuratice ieşeau oare într-adevăr din gura tatălui meu, pe care îl privisem întotdeauna ca pe un sfânt?

Omul acesta, despre care ştiam în chip neîndoielnic că purta în suflet cel mai desăvârşit spirit de dreptate şi ale cărui noţiuni despre onoare erau mai presus de orice bănuială, îmi sugera să-mi bat joc de femeia visurilor mele. Să mă „scap" de Carmencitta cu ajutorul unei sume de bani, asta-mi cerea.

Ah! în starea în care mă aflam aş fi vrut să mă năpustesc asupra tatălui meu, să-l apuc de umeri şi, zgâlţâindu-l cu putere, să-i strig:

— Vino-ţi în fire, omule, şi gândeşte-te că eşti un prinţ de Paris!

Dar n-am făcut-o. Şi astăzi îmi dau seama că el nu putea să gândească altfel, căci crescuse în prejudecăţile castei sale, şi asta o viaţă întreagă.

Nobilii aceştia, care în ceea ce priveşte onoarea lor proprie sunt atât de sensibili încât obişnuiesc să răspundă cu sabia unei priviri piezişe şi cu tocuri de revolver la un zâmbet nelalocul lui, – oamenii aceştia, zic, pierd orice noţiune, când e vorba de onoarea unui simplu burghez. Şi cu deosebire în ceea ce priveşte femeile şi fetele din clasa aceasta. Li se înfăţişează ca nişte cavaleri fără prihană, primesc iubirea ce li se oferă, îngăduie acestor femei să-şi părăsească bărbaţii de dragul lor, să-şi înşele logodnicii, să-şi distrugă tot viitorul, – dar când o asemenea fată le păşeşte în faţă şi le strigă: „Ţie ţi-am jertfit cinstea mea şi-ţi cer acum să mi-o dai înapoi, luându-mă de soţie!", – ei o privesc ţintă pe nenorocita femeie, căci nu pot pricepe cum de poate ea bănui numai, că aşa ceva ar fi cu putinţă. Dânsa fusese doar o burgheză, poate fi iubită, dar nu luată de nevastă, – e răsplătită, dar nu cu inelul de logodnă, – ci e răscumpărată cu aur.

— Tată! strigai eu, pentru numele lui Dumnezeu, i-aţi înapoi cuvântul acesta. Tu n-o cunoşti pe fata pe care o iubesc, şi care este logodnica mea. Tu nu ştii…

— Logodnica ta! izbucni bătrânul, cu glasul tremurând de mânie. Nădăjduiesc că n-ai mers atât de departe încât să faci din fata unui

vizitiu, logodnica ta, căci altfel ar trebui să-ţi reamintesc că eşti un prinţ de Paris. Chiar dacă fata aceasta ar fi frumoasă ca Venus şi virtuoasă ca Lucreţia, ea nu va trebui niciodată să calce pragul palatului nostru, cu intenţia de a deveni stăpână aici. Ah! vâră-ţi mintea în cap, Raymond, am fost şi eu tânăr odată şi nu ţi-o iau în nume de rău, dacă o iubeşti pe această fată. N-ai decât s-o laşi să rămână la Bastia, închiriază-i o locuinţă elegantă, îmbrac-o în mătăsuri, dă-i posibilitatea să se plimbe în caleşti aurite, împodobeşte-o cu diamante şi perle, iar bani vei avea cât pofteşti de la mine… numai un singur lucru să-ţi iasă din cap, fiul meu, numai de un singur lucru să nu-mi mai vorbeşti, şi anume: de căsătoria ta cu această spaniolă. Orice altceva, dar asta nu!

După cuvintele tatălui meu lăsai să se scurgă câteva clipe, apoi îmi luai îndrăzneala să-i răspund:

— Pricep foarte bine propunerea ce mi-o faci, tată, căci printre tinerii nobili din Corsica există obiceiul să se joace cu inimile fetelor burgheze şi să nu vadă în ele altceva decât un mijloc de distracţie. Modul acesta de a vedea e atât de înrădăcinat în clasa noastră, încât chiar un om ca tine îl consideră drept onorabil. Eu, însă, nu împărtăşesc această credinţă, tată, eu mi-am dat cuvântul acestei fete s-o iau de soţie şi-mi voi ţine acest cuvânt, orice s-ar întâmpla.

— Îţi vei ţine cuvântul? izbucni tatăl meu. Atunci va trebui şi să ştii, însă, că nu vei ocupa niciodată locul meu, că nu vei putea deveni nicicând şeful familiei de Paris.

— Te înşeli, tată, îi răspunsei, în nicio lege nu stă scris asta, atât în cele publice, cât şi în cele private. În ceea ce mă priveşte pe mâne însumi pot revendica oricând titlul de prinţ de Paris, şi nici nu voi renunţa vreodată la el, – numai fiul care s-ar naşte din această căsătorie nu va putea purta numele familiei noastre.

Tata îşi lăsă capul în jos. Un tremur îi străbătu corpul şi se vedea bine că-şi dădea seama cum că aveam dreptate cu ultima mea observaţie, şi că planul său de a mă despărţi de Carmencitta dăduse greş.

— Acesta e ultimul tău cuvânt? îmi strigă el deodată, privindu-mă ţintă.

Mă dădui un pas îndărăt, înspăimântat de expresia figurii sale. Trăsăturile-i erau încordate, o roşeaţă vie îi acoperea faţa, ochii lui

păreau injectată de sânge…

— Da, tată, e ultimul meu cuvânt. Dar te rog, te implor, încearcă s-o cunoşti pe Carmencitta mea! Există o nobleţe, tată, care stă cu mult deasupra aceleia din naştere, şi aceasta e nobleţea sufletului, – acea nobleţe pe care Creatorul a săpat-o pe figură, ca o pecete şi prin care vrea să dea de înţeles oamenilor: „aceasta e făptura mea şi ea poartă trăsăturile mele divine”. Pecetea aceasta, tată, o vei găsi pe figura Carmencittei mele şi dacă-ţi vei da puţină osteneală să-ţi adânceşti privirile în sufletul curat şi nobil al iubitei mele, nu mă îndoiesc deloc că o vei îndrăgi şi dumneata, că vei aproba alegerea pe care am făcut-o. Şi sunt ferm convins că vei binecuvânta odată ziua şi ceasul când Carmencitta va fi păşit pentru prima oară în palatul familiei de Paris.

— Niciodată nu mă voi umili să fac cunoştinţă cu iubita ta! răspunse prinţul, cu vocea aproape ameninţătoare. N-am niciun interes să cunosc o ticăloasă…

— Tată!

Numai cuvântul acesta ieşi de pe buzele mele, şi în aceeaşi clipă mă năpustii înainte, cu mâna întinsă gata să lovesc, – dar îngrozit de pornirea de care mă lăsasem stăpânit, mi-o retrăsei în ultimul moment, în vreme ce, cu glasul înecat în lacrimi, rostii: O, tată, ce-ai făcut, – ai insultat-o pe aceea, care va deveni fiica ta, – ai făptuit o nedreptate faţă de cea mai curată făptură de pe pământ, o nedreptate pe care n-o vei putea repara niciodată. Da, acum sunt nevoit să recunosc că rămânerea mea în această casă nu mai este posibilă, – dumneata ai fost acela care ai rupt legătura dintre noi doi. Bine, tată, plec, dar plec cu inima sfâşiată, căci te-am iubit, şi deplâng miopia ta, care te-a făcut să alungi de lângă tine doi copii, şi să rămâi singur la această vârstă înaintată. Dea Domnul să nu regreţi ceea ce ai făcut, dar dacă aceasta se va întâmpla, totuşi, atunci un singur cuvânt va fi de ajuns ca să mă readuci alături de tine. Dar nu voi veni singur, fireşte, căci sau mă vei revedea împreună cu Carmencitta mea, sau nu mă vei revede deloc.

Mă îndreptai spre uşă, dar mă oprii deodată locului, căci mă aşteptam să mă cheme îndărăt.

Zadarnic, însă, el nu mai avea niciun cuvânt pentru mine, şi auzeam doar răsuflarea grea care-i mişca pieptul.

Şi după câteva clipe închideam uşa în urma mea. Avusesem de ales

între iubirea tatălui şi aceea a femeii iubite – şi cea din urmă învinsese. De câte ori un bărbat este pus în faţa acestei dileme grozave, rezultatul este acelaşi: femeia învinge. Dar de cele mai multe ori nenorocitul regretă că s-a hotărât pentru femeie, sacrificându-şi părintele. La mine, însă, nu era cazul.

Nu, niciodată nu mi-a părut rău că mi-am urmat steaua dragostei mele, că mi-am ales drept tovarăşă de viaţă pe dulcea Carmencitta. Ea a îndreptăţit întotdeauna încrederea pe care mi-o pusesem într-însa, ea mi-a înlocuit tot ce am pierdut, şi prin iubirea ei m-a despăgubit de zilele acelea pline de tristeţe, griji şi lipsuri care au dat peste noi.

M-am înapoiat în grabă la Carmencitta pe care am găsit-o în tovărăşia grădinarului şi a soţiei sale, cărora le câştigase pe deplin sufletele în câteva minute.

Acum se punea pentru mine problema să mă cunun cu iubita mea, şi asta cât mai repede cu putinţă. Din fericire, grădinarul avea un frate, care era preot. Acesta trebuia să oficieze căsătoria chiar în aceiaşi zi, într-o capelă mică, şi grădinarul se duse la el să-l înştiinţeze pentru a face toate pregătirile.

În timpul acesta credinciosul meu Cristofor veni la mine. Cu lacrimi în ochi el îmi istorisi că fusese primit cât se poate de prost de tatăl meu, când îi adusese la cunoştinţă din timp despre legătura mea cu Carmencitta, apoi îl batjocori şi-l dădu afară din slujbă.

Îl îmbrăţişai pe bătrânul meu servitor şi-i dădui făgăduiala că va rămâne la mine până în cea din urmă clipă a vieţii sale.

În aceeaşi seară avu loc cununia mea cu Carmencitta.

Într-o capelă micuţă de la marginea oraşului, ne dădurăm mâinile, legându-ne pe vecie unul de altul. Pastorul ne binecuvântă şi ne sfătui să ne iubim cu credinţă. Căci iubirea vine de la Dumnezeu şi Dumnezeu este iubirea, – cine iubeşte, are pe Dumnezeu într-însul.

Ca martori ai acestei cununii îi avurăm pe Cristofor şi pe grădinar cu soţia sa, şi aceştia îşi scriseră numele în registrul bisericii.

Şi astfel, cu toată împotrivirea tatălui meu, Carmencitta deveni soţia mea legală, şi de-acum încolo avea să poarte numele de prinţesă de Paris.

Aveam în Corsica un castel de vânătoare, moştenit de la scumpa mea mamă, un castel micuţ şi încântător înconjurat de stejari falnici şi care purta numele de Miramare.

Este castelul în care ne aflăm în clipa de faţă, scumpul meu doctor.

Pe când eram copil încă, îmi petreceam cu plăcere timpul aici, cu deosebire în lunile călduroase de vară. Fusese întotdeauna pentru mine un vis frumos să locuiesc aici, pentru a vâna în pădurea întunecoasă, sau să rătăcesc prin încăperile castelului, care ascund multe amintiri într-însele. În acest castel o dusei pe scumpa mea soţie, imediat după cununia noastră. Nu ne însoţi nimeni afară de Cristofor, dar hotărâsem ca grădinarul să părăsească slujba pe care o avea la tatăl meu şi să vină împreună cu nevasta sa la mine. Şi-ntr-adevăr, după patru săptămâni ei veniră la Minunare şi nu mi-a părut rău niciodată de a-i fi legat de mine. Îmi erau credincioşi şi supuşi, dar din nefericire au murit prea de timpuriu: o epidemie care pustiise toată Corsica îi luă şi pe dânşii într-o bună zi. Odihnească în pace!

O! scumpul meu, ce-aş putea să-ţi povestesc despre zilele de fericire ce-au urmat, despre timpul acela pe care nu-l voi uita niciodată!

Carmencitta era soţia mea, eu o posedam, trebuia s-o iubesc, trebuia să mă dau cu totul ei şi dânsa îmi aparţinea în întregime.

O! care poet a cântat vreodată un asemenea vis de dragoste, fără ca să fi rămas cu mult mai prejos de realitate, care compozitor a fost în stare să redea în tonuri bucuria aceasta, care pictor a zugrăvit vreodată în culori nespusa fericire a doi tineri îndrăgostiţi – cu acea putere care să ne străbată sufletele de fiorul realităţii!

Nu, dragul meu, asta nu poate fi pus în versuri, nu poate fi scris pe note, nu poate fi zugrăvit pe pânză.. Trebuie s-o trăieşti, şi aceia care au trăit-o, n-o exprimă niciodată, ei păstrează taina pentru dânşii.

Nici eu, scumpe doctore Schulze, nu-s în stare să-ţi zugrăvesc fericirea de care am fost învrednicit în castelul acesta, unde o dusesem ne Carmencitta mea.

De abia acum, când devenise soţia mea, când îmi aparţinea cu totul, aveam posibilitatea să-i cunosc sufletul nobil, de-abia acum, când eram legaţi atât de strâns unul de altul, îmi dădeam seama ce perlă găsisem în femeia aceasta, ce comoară nepreţuită posedam. Şi păzeam cu lăcomie comoara şi eram nespus de fericit că nu trebuia să locuiesc cu Carmencitta la Bastia sau în alt oraş mare, căci acolo aş fi tremurat la gândul că frumuseţea ei i-ar putea orbi pe bărbaţi şi s-ar fi putut găsi unul care să încerce să mi-o dispute.

Dar în pacea pădurii, în mijlocul căreia ne găseam înconjuraţi de

brazi şi stejari bătrâni, care fremătau melancolic ziua şi noaptea, nu mă puteam teme de asta.

Aici îmi aparţinea mie, – numai mie – cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare tresăltare a pieptului ei, cu fiecare privire a ochilor ei minunaţi, cu fiecare sărut apăsat pe buze… O, ce fericire, ce voluptate negrăită, Carmencitta era a mea!

Numai un singur lucru, un singur gând cădea ca o umbră asupra fericirii mele… Şi, dacă în primele luni avui puterea să mă împotrivesc cu tărie acestui gând, a venit vremea, totuşi, când el mi se înfipse ca un spin în inimă, şi-i simţeam povara zi şi noapte, cu toate încercările de a-l îndepărta. Eram nevoit să-mi reamintesc de acel jurământ grozav pe care-l făcusem Regelui Spaniei. Nu avusesem curajul încă să-i împărtăşesc Carmencittei taina aceasta şi dânsa nici nu bănuia ce preţ grozav plătisem pentru dobândirea ei. Uneori eram hotărât să-i mărturisesc totul, dar când priveam apoi în ochii ei limpezi, în ochii aceia veşnic însoriţi, mă simţeam slab şi nu mă lăsa inima să-i produc această durere fără margini.

Şi într-o zi avui prilejul să trec un adevărat examen al puterii mele de rezistenţă.

Carmencitta mă cuprinse cu braţele ei moi şi pline şi lipindu-şi capul de pieptul meu îmi spuse:

— Iubitule, nu-i aşa că suntem fericiţi?

— O, atât de fericiţi, atât de fericiţi! murmurai eu, strângând-o cu dragoste.

— Şi totuşi, fericirea noastră nu e încă deplină, continuă ea şi roşeaţa pudorii îi acoperi obrajii. Nu ştii oare că ne mai lipseşte o fericire? O, scumpul meu Raymond, cu cât mai fericiţi vom fi noi, atunci când voi purta un copil pe braţele mele, – un copil care să aibă trăsăturile tale iubite, un copil pe care ni-l va dărui bunul Dumnezeu, – un copil care să însemne legătura de unire dintre dragostea ta şi a mea! Nu-i aşa că de-abia atunci vom cunoaşte adevărata fericire?

Fui străbătut de un fior şi de-abia îmi putui retine un strigăt.

Un copil!? O, atunci nenorocirea s-ar abate asupra noastră, căci aş fi silit să-i mărturisesc totul. Un copil! Asta însemna îndeplinirea jurământului făcut regelui Spaniei, asta însemna renegarea propriei noastre progenituri. Nu, nu! Cerul nu putea să fie atât de neîndurător, îmi spuneam în sinea mea, – el nu ne va dărui niciun copil.

Şi de atunci încolo când o strângeam cu patimă în braţele mele şi gustam cea mai deplină fericire la pieptul ei, gândul acesta întunecat se ivea lungă patul nostru şi cu mâini de fier punea stăpânire pe inima mea, încât fericirea nu mai era fericire, bucuria nu mai era bucurie şi Cerul nu mai era Cer. O! cât eram de nefericit, că nu puteam să fiu pe deplin fericit!

Într-o zi, – n-o voi uita niciodată – luam dejunul împreună cu Carmencitta. Ea intrase în odaie, plutitoare, îmbrăcată într-un capot de mătase albastră, care-i scotea în evidenţă tot farmecul făpturii, mă sărută şi eu o priveam, bucurându-mă la vederea obrajilor ei împurpuraţi care respirau sănătate, şi a ochilor ei limpezi şi strălucitori, ca stelele cerului.

O trăsei lângă mine, aşezând-o pe scaun, şi aşteptam să-mi toarne cafeaua, ca de obicei, dar în loc de asta ea mă cuprinse în braţe şi-şi ascunse capul în pieptul meu.

— Dar ce-i cu tine, scumpa mea Carmencitta? o întrebai.

— Nimic… O, nimic… şi totuşi… trebuie s-o afli, iubitule… fericirea a venit!

— Care fericire?

— Fericirea… despre care am vorbit de curând, singura care ne mai lipsea… Da, scumpul meu Raymond, Dumnezeu s-a îndurat de noi… port un copil în pântece.

În clipa aceasta căzui pe spate, o paloare de cadavru îmi acoperi faţa, închisei ochii şi eram aproape să-mi pierd cunoştinţa.

Mă reculesei repede, de fapt, dar Carmencitta scoase un ţipăt şi se aruncă asupra mea, mă sărută printre lacrimi şi mă conjură să-i spun ce am, dacă nu mă simt cumva bolnav.

Şi nici atunci nu găsisem în mine curajul să-i mărturisesc totul, şi chiar dacă ar fi trebuit să mă coste viaţa, ea nu trebuia să afle taina grozavă decât atunci când ar fi fost absolut necesar.

Deocamdată, copilul nu venise încă pe lume, şi poate… poate va muri la naştere. Da, de asemenea gânduri groaznice te laşi purtat, atunci când trebuie să ascunzi o taină, şi eu, care aş fi fost cel mai fericit dintre muritori dac-aş fi putut ţine un copil în braţe, un copil de la Carmencitta mea, – eu doream aproape ca această fiinţă nefericită să vină moartă pe lume. O doream, şi totuşi mă temeam de asta, oscilam între speranţă şi nelinişte. Şi în tot timpul cât copilul nostru se

afla în pântecele mamei, eram asemenea unui bolnav, nepăsător la tot ce mă înconjura. Mă simţeam mai bine numai atunci când mă aflam singur în pădure, – acolo mă aşezam la rădăcina unui copac şi-mi frământam mintea cum puteam să înlătur nenorocirea care plutea deasupra noastră.

Scrisei Regelui, implorându-l să mă dezlege de jurământul făcut, dar după ce stătui o noapte întreagă ca să compun scrisoarea, alegând cuvintele cu scrupulozitate, o rupsei cu furie şi-mi spusei:

— E o prostie să-l înştiinţez de pe acum pe rege că vom fi binecuvântaţi cu un copil. Asta ar însemnă ca totul să fie pierdut, căci suveranul ţării, îmi va reaminti imediat de jurământ. Nu, voi păstra taina asupra acestui copil şi până aici la Miramare nu pătrund privirile nepoftiţilor. În felul acesta regele Spaniei nu va afla niciodată că ni s-a născut un fiu sau o fiică.

Dar ce chinuri de neînchipuit am îndurat în timpul acesta. Carmencitta nu vorbea de nimic altceva decât despre fiinţa scumpă pe care o aşteptam, şi degetele ei harnice se îndeletniceau cu pregătirea trusoului micuţului. Iar eu stăteam lângă dânsa şi vedeam lacrimile de bucurie ce şiroiau din ochii ei, şi ştiam, totuşi, că fiinţa căreia îi erau hărăzite toate lucruşoarele acestea, nu va putea deveni fericită niciodată.

Trebuie să mărturisesc că adeseori eram hotărât să-mi pun capăt vieţii, şi numai gândul că biata mea Carmencitta va rămâne singură pe lume, mă opri de la acest gest.

Sosi şi ceasul greu pentru Carmencitta.

O, cât am suferit atunci! Când auzeam ţipătul ei de durere alergam până în cea mai îndepărtată odaie a castelului, dar mă întorceam repede, pentru a o ţine în braţele mele, pentru a o mângâia, – şi dânsa… dânsa se lipea de mine, tremurătoare, îngrozită, cu faţa înecată în sudoare. Şi cu toate chinurile ce le îndura, găsea răgazul să-mi şoptească:

— Raymond, sufăr pentru copilul nostru, sufăr cu dragă inimă.

Două zile şi o noapte se chinui altfel, apoi dădu naştere unei fete.

După câteva săptămâni îmi dădui seama că era o făptură drăgălaşă, şi semăna de minune cu scumpa mea Carmencitta.

Evenimentul acesta mă făcea să uit câteva clipe pe zi de grija mea cea mare. Mă aplecam asupra copilului şi-l sărutam, îl binecuvântam,

apoi i-l dădeam mamei în braţe şi ea îl strângea la piept, şi plângeam împreună: ea de bucurie, – eu de durere. I-am dat numele Letiţia.

Crescurăm copilul în cea mai deplină singurătate şi Carmencitta nu putea pricepe uneori de ce eram atât de mizantrop.

Eu însă, luasem hotărârea ca să nu se afle deloc despre naşterea copilului, căci voiam să înlătur dintru început orice posibilitate ca faptul acesta să ajungă la cunoştinţa regelui Spaniei.

De fapt, nici Carmencitta nu dorea să iasă în lume, fericirea ei era în mine şi copilul nostru. Veni apoi şi vremea când o scoaserăm pe micuţă afară, în pădure, şi şedeam cu dânsa pe iarbă, la umbra copacilor. Cât eram de fericiţi văzând-o cum îşi întinde mânuţele ca să apuce o floare, cât eram de fericiţi văzând-o că ne zâmbeşte, cu zâmbetul acela nevinovat de copil.

Aveam servitori, fireşte, – căci castelul era prea mare pentru ca bătrânul Cristofor singur să poată îngriji de dânsul, – dar ne-am mărginit la strictul necesar.

Toată servitorimea noastră se compunea dintr-un vizitiu şi un rândaş, o bucătăreasă bătrână şi două fete corsicane pe care Carmencitta le instrui şi făcu din ele servitoare bune. Şi toţi oamenii aceştia duceau împreuna cu noi o existenţă paşnică, liniştită şi retrasă în castelul Miramare şi nici dânşii nu părăseau niciodată castelul, aşa că nici din partea lor n-aveam să ne temem de vreo trădare.

Nădăjduiam s-o pot creşte pe Letiţia în felul acesta, fără ca la Madrid să se afle de existenţa ei. Şi odată ce va fi mare, regele Spaniei, va închide poate ochii şi atunci nu va mai trebui să-mi împlinesc jurământul.

Urmează Volumul 4
[„Cap. 114 – Jurământul e sfânt”, pag. 1632, fascicula 117]